JACK CARR
DOAR MORȚI

Jack Carr

DOAR MORȚI

Titlu original: *Only the Dead* (2023)
Traducerea: *Deep Seek*
Adaptarea pentru limba română: *Equinox*

PREFAȚĂ

NOI LUĂM DECIZIILE. Şi apoi deciziile noastre se întorc şi ne modelează.

Aceste cuvinte... înțelepte ale lui F. W. Boreham sunt la fel de adevărate pentru fiecare dintre noi ca şi pentru James Reece, protagonistul acestor pagini.

Poate de aceea Reece a răsunat atât de puternic în inima cititorilor seriei, cât şi a publicului care l-a urmărit pe Chris Pratt întruchipându-l pe fostul lunetist al Navy SEAL, James Reece, în adaptarea serialului *Lista condamnaților (The Terminal List)* de la Amazon Prime Video.

Reece este într-o călătorie, la fel ca noi toți. Aceasta este ceea ce ne uneşte; este ceva ce avem cu toții în comun – suntem cu toții într-o călătorie. Dar călătoriile noastre sunt finite. Mâine nu este garantat pentru James Reece, aşa cum nici pentru noi nu este garantat. Dacă ați citit romanele mele anterioare, ați observat că timpul joacă un rol central. Esența timpului este materializată fizic prin ceasul lui Reece şi teoretic prin învățăturile tatălui său:

Eşti rapid, James. Te-am văzut alergând, dar nici tu nu poți fugi de timp. Niciunul dintre noi nu poate fugi de timp.

James Reece evoluează de-a lungul călătoriei sale. În acest roman, el nu este acelaşi Reece ca în *Legat de sânge (In the Blood)*, aşa cum acel James Reece nu a fost exact acelaşi ca în *Mâna Diavolului (The Devil's Hand)*. El învață, evoluează, devine mai înțelept şi aplică lecțiile trecutului în deciziile din prezent. Acele decizii îl *modelează*.

Dar nu luăm decizii din senin. James Reece ia decizii bazate pe o fundație care îl ghidează. Deciziile care provin din temelii solide ne permit să supraviețuim mai multor experiențe şi, astfel, să câştigăm înțelepciune. Dar scopul lui Reece nu este doar să supraviețuiască. Este să învingă. El este un războinic, un vânător, un protector şi un student. Mereu un student, el învață constant în călătoria sa, înarmându-se cu uneltele necesare pentru a triumfa când situația devine critică.

El este şi om. Protagonistul acestor pagini nu este un supererou. Dacă căutați descrieri sterilizate ale luptei, vă sugerez

să căutați în altă parte. Prin intermediul ficțiunii populare, explorez mintea şi inima unui războinic. Nu intervievez lunetiştii care au acționat în Ramadi, Mosul sau Najaf, nu îi întreb cum a fost să apese pe trăgaci în luptă şi apoi încerc să descriu asta pe pagină. Nici nu vorbesc cu operatorii care au fost prinşi într-o ambuscadă în Bagdad pentru a încerca să redau cum s-au simțit şi au reacționat în acel moment. Mai degrabă, îmi amintesc. Îmi amintesc cum a fost să fii lunetist în Ramadi şi îmi amintesc ce am făcut când am fost în ambuscada din Bagdad. Apoi aplic acele sentimente şi emoții într-o narațiune ficțională. Emoțiile din aceste pagini sunt reale. Ele vin din inima şi sufletul meu şi ajung direct pe pagină. Dacă căutați mai multă ficțiune şi mai puțină emoție şi adevăr, vă recomand să puneți această carte jos şi să luați alta. James Reece nu este pentru toată lumea.

Fiecare dintre romanele mele are o temă care ghidează procesul de scriere. *Lista condamnaților (The Terminal List)* a fost o poveste a răzbunării fără constrângeri. Pentru al doilea meu roman, Fanaticul (*True Believer)*, mi s-a părut necinstit să-l arunc pe Reece direct în următoarea sa aventură după evenimentele traumatizante din *Lista condamnaților (The Terminal List)*. El a avut nevoie să învețe să trăiască din nou. A avut nevoie să-şi găsească un scop. A avut nevoie de o misiune, aşa că i-am luat pe cititori alături de Reece într-o călătorie a răscumpărării violente. *Sânge sălbatic* (*Savage Son)* a explorat partea întunecată a omului prin dinamica vânătorului şi a prăzii. În *Mâna Diavolului (The Devil's Hand)*, am privit Statele Unite prin ochii unui inamic care a avut douăzeci de ani să observe armata americană pe câmpul de luptă şi să încorporeze ce a învățat în planurile sale de bătălie. *Legat de sânge (In the Blood)* l-a pus pe Reece în spatele lunetei într-un roman axat pe violență şi rezoluții. Romanul pe care îl țineți acum în mână este unul despre adevăr şi consecințe.

Cât din ce urmează este ficțiune şi cât este adevăr?

Veți şti când veți întoarce ultima pagină.

Bucurați-vă de călătorie. Timpul trece.

Jack Carr
21 februarie 2023
Park City, Utah

PROLOG

Newport, Rhode Island
1980

WALTER STOWE CONDUCEA CU ÎNDEMÂNARE traulerul de 11 metri prin Vineyard Sound, trecând de insula Nashawena şi intrând în Rhode Island Sound. Ţinea farul Castle Hill la tribord în timp ce naviga spre nord-est, spre destinaţia lor. Devenise destul de priceput în manevrarea ambarcaţiunilor mici în ape primejdioase, deşi mările dintre Edgartown Yacht Club de pe Martha's Vineyard şi Staţia 10, proprietatea New York Yacht Club din Newport, nu erau nici pe departe la fel de periculoase ca apele pe care le străbătuse cu zece ani în urmă, inserând şi extrăgând comando Navy SEAL în Delta Mekongului. Cu traseul clar în faţă, Walt se întoarse de la cârmă să-şi privească soţia. Martha stătea în spatele lui pe puntea superioară, cu picioarele bronzate întinse pe bancheta acoperită cu perne, cu faţa ridicată să prindă razele pâlpâitoare ale soarelui de sfârşit de vară.

Trauler era un termen cam nepotrivit. Era un Grand Banks 36, şi deşi semăna cu traulerele tinereţii lui Walt, această ambarcaţiune era construită pentru confort şi croazieră, nu pentru pescuit pentru întreţinerea familiei. O ambarcaţiune mai mult decât capabilă, punţile ei nu fuseseră vreodată pătate de sânge. Această barcă fusese construită pentru a impresiona lumea prestigioasă a iahturilor de pe Coasta de Est.

Barca îi aparţinea ei, sau, mai precis, familiei ei – o familie bogată. O familie cu istorie.

Bunicul Marthei îşi făcuse averea investind în mărfuri. Apoi folosise acea avere pentru a cumpăra imobile comerciale în New York City. Se zvonea că în timpul Prohibiţiei, condusese o afacere profitabilă de contrabandă cu alcool. Această poveste ducea fireşte la şoapte despre legături cu mafia din Manhattan şi Chicago. Familia ei fusese chiar acuzată că asigurase votul din Chicago în alegeri prezidenţiale pentru o altă familie influentă din Massachusetts, cu două decenii în urmă, când Martha era încă la gimnaziu. Nu văzuse niciodată pe tatăl sau bunicul ei dezminţind

aceste zvonuri. Bănuia că o legătură cu mafia, reală sau imaginară, nu strică în anumite afaceri.

Deşi sângele albastru curgea puternic prin venele neamului ei, Martha diluase percepția de nobilitate a liniei când se căsătorise cu Walter.

Cei din neamul Stowe erau oameni ai mării. Walt şi frații lui crescuseră pescuind şi verificând capcanele de pe coasta Cape Cod. Majoritatea oamenilor asociază homarii cu Maine, dar după cum ştiau Walt şi frații lui, primele capcane din lemn fuseseră folosite în apele din Massachusetts în 1810. Capcanele pe care le folosea Walt peste un secol funcționau în mare parte la fel ca predecesorii lor: un homar era atras printr-o pâlnie, incapabil să reziste ispitei momelii formate din măsline şi hering. Crustaceele mai mici puteau scăpa prin găurile de ventilație, dar cele mai mari rămâneau prizoniere în celulele lor de lemn şi metal până când Walt şi frații lui le trăgeau la suprafață.

Wychmere Harbor din Harwich Port era baza lor de operațiuni, iar într-o industrie imprevizibilă cu nenumărate variabile, Walt învățase că în anumiți ani, captura nu era suficientă pentru a hrăni o familie tânără. Văzuse cum tatăl său accepta slujbe ocazionale prin oraş pentru a-şi întreține familia, lucrând ca ospătar sau barman în funcție de sezon şi de nevoile financiare. Bărbatul nu se plânsese niciodată. De la strângerea scoicilor până la pescuit, de la reparat acoperişuri până la tâmplărie, bătrânul Stowe punea mâncare pe masă şi un acoperiş deasupra capetelor soției şi fiilor săi.

Cei trei frați Stowe credeau că destinul lor era scris. Marea îi chema. Până când au început să audă despre o țară numită Vietnam.

Deoarece Statele Unite nu declaraseră oficial război Vietnamului de Nord, fratele mai mare al lui Walt făcuse parte din cei 2,2 milioane de americani recrutați pentru serviciul militar în Asia de Sud-Est sub sistemul de recrutare pe timp de pace stabilit de Legea Selectivă de Instruire şi Serviciu din 1940. Familia Stowe, din clasa muncitoare, ştia că era doar o chestiune de timp până când Walt urma să fie recrutat, aşa că tatăl său i-a sugerat fiului mijlociu să se înroleze în Marină. În loc să rişte cu armata, bătrânul Stowe credea că un vas departe de coastă ar fi o

modalitate mult mai sigură de a-şi termina turul în Vietnam. Nici Walt, nici tatăl său nu auziseră vreodată de Marina de Apă Brună.

În mai puțin de un an, Walt se trezi pe un PBR Mark II în Delta Mekongului, învățând meseria de la un subofițer bătrân şi experimentat – căpitanul bărcii. Walt şi căpitanul erau completați de un armurier pentru a opera şi întreține tunurile gemene de calibrul 12,7 mm şi un mecanic care avea grijă ca noul sistem de propulsie cu jet de apă Jacuzzi să funcționeze.

Cu tunurile de 12,7 mm la prova şi un M1919AH calibrul 7,62 mm montat la pupă, împreună cu un lansator de grenade Mk 18 40x46mm acționat manual, barca de patrulare şi echipajul ei de *şobolani de râu* operau în sistemul vast de râuri din Vietnamul de Sud, care traversa țara de la Marea Chinei de Sud până în Cambodgia. Cu drumurile şi liniile ferate încă în stadiu rudimentar de dezvoltare, râurile şi canalele asigurau viața economiei Vietnamului prin accesul la resurse. Cei care controlau căile navigabile controlau țara. Tocmai se întorsese de la o patrulare când primi o scrisoare de la mama sa, anunțându-l că fratele său mai mic fusese recrutat prin primul lot național. Nu avea să reziste nici măcar trei săptămâni în Vietnam.

În aprilie 1970, comandantul lui Walt îl chemă în cortul său să-l informeze de moartea fratelui său. Acelaşi comandant îl chemă din nou o săptămână mai târziu, anunțându-l că Stowe se întorcea acasă; fratele său mai mare murise şi el, fiind unul dintre cei 1448 de militari ucişi în ultima zi *pe teren*, făcând din familia Stowe una dintre cele treizeci şi una de familii care pierduseră doi frați în conflict.

Walt avusese o misiune crescând într-o familie de pescari de homari şi avusese o misiune în Marină; moartea fraților săi îi schimbă cursul vieții şi îi dărui un nou scop. Se întoarse din Vietnam şi folosi Legea GI, urmând cursurile Universității de Stat din New York în timp ce lucra la slujbe ocazionale în oraş, obținând licența în trei ani. Walt putea fuma iarbă şi protesta, sau putea schimba lucrurile din interior. Alese să intre în guvern. Credea că drumul său spre schimbare trecea prin Departamentul de Stat, crezând că putea urca în rang şi ajuta să prevină un alt război pe care îl considera o risipă de sânge şi resurse, inutil şi evitabil, o cicatrice permanentă pe națiune. Însă în curând

înțelese că ajungerea într-o poziție de influență va lua mai mult timp decât îi permitea răbdarea şi că posturile de ambasador erau, în mare parte, rezervate donatorilor de campanie şi celor cu nume de familie recunoscute. Ambasadorii nu veneau din familii care trăgeau şi verificau capcane; veneau din cei care plăteau sume exorbitante pentru capturi servite la petreceri private în a doua, a treia sau a patra lor casă, de la Hamptons până pe Martha's Vineyard. Avea nevoie de o altă cale dacă voia să-şi țină guvernul sub control. O găsi în politică.

Departamentul de Stat deschisese acea uşă, deoarece la o recepție de acolo o cunoscuse pe Martha Stirling. Părând că ar fi preferat să fie oriunde altundeva, atitudinea ei exterioară se potrivea perfect cu dispoziția lui Walt. Se înțeleseră imediat.

Toate surorile Marthei fuseseră măritate cu pretendenți aprobați de tatăl ei – poate chiar aranjați – bărbați din alte familii influente de pe Coasta de Est, cu resurse, putere şi avere generoasă. Martha era copilul problemă: Universitatea Brown, o misiune Peace Corps în India şi proteste anti-război în toată țara formaseră baza tendințelor ei rebele. Bărbații cu *pedigree-ul potrivit*, aşa cum îi considerau părinții şi bunicii ei, o plictiseau de moarte. Walt era alesul. Şi, ca să mai fie şi asta, era pescar de homari. Părinții ei urmau să urască asta. Dar, în loc să fie dezmoştenită, Walt fusese acceptat în familie. Martha bănuia că se întâmplase pentru că tatăl ei credea că ar putea fi util. Nu strica să ai un politician în familie, mai ales dacă îi finanțai campania. Favoruri. Walt a cerut-o în căsătorie sub un copac pe care Martha îl escaladase când era mică, în conacul familiei Stirling de pe Martha's Vineyard, iar primăvara următoare s-au căsătorit acolo. Walt recunoscuse mai puțin de o treime din oaspeți, dar ştia prea bine că se căsătorea cu mai mult decât Martha. Se căsătorea cu ceva mai mare.

Martha aplecă uşor capul înapoi, admirându-şi soțul la cârmă. Efectiv, erau căsătoriți de puțin peste şase ani şi aveau deja doi copii. Ca deputat al Districtului 12 din Massachusetts, ales în Camera Reprezentanților cu doar doi ani în urmă, cariera lui Walter era în ascensiune. Originea lui rezonează cu muncitorii din clasa muncitoare, iar noua sa afiliere cu una dintre cele mai bogate şi bine conectate familii din America care l-a propulsat în

lumea elitei politice. Deja făcuse valuri ca asistent al reprezentantului Otis Pike din New York, care conducea Comitetul Permanent al Camerei Reprezentanților pentru Problemele Serviciilor de Informații. Mai cunoscut sub numele de Comitetul Pike, acesta fusese înființat pentru a investiga excesele unor agenții federale, inclusiv FBI, NSA şi CIA. Comitetul Pike era versiunea Camerei Comitetului Church din Senat, diferența principală fiind că, în timp ce concluziile comitetului condus de senatorul Frank Church fuseseră făcute publice, cele ale Comitetului Pike fuseseră suprimate din motive de securitate națională. În cadrul acestor investigații, Walt începuse să aibă întâlniri recurente care nu apăreau în niciun calendar, oficial sau personal. La început, Martha crezuse că ar putea avea o aventură. Nu ar fi fost ceva neobişnuit pentru un bărbat în poziția lui. Tatăl Marthei era cunoscut pentru infidelități. Ambii soți ai surorilor ei păcătuiseră, dar surorile ei, bineînțeles, întorseseră capul, la fel ca şi mama lor, după modelul lui Jackie Kennedy – acum Jackie O.

Secrete.

Martha ura secretele. Venise dintr-o familie plină de taine şi jurase că nu va continua tradiția. Ea şi soțul ei erau parteneri. Cu reputația lui Walt de *om al poporului*, instinctele lui politice şi averea familiei ei, formau o echipă. Nu avea de gând să fie marginalizată, ca mama şi surorile ei.

În timp ce fostul militar al Marinei ghida barca în jurul Fortului Adams spre Brenton Cove, îşi aminti de noaptea în care începuse să descifreze misterele lumii lui clandestine. Stăteau în clădirea familiei ei de pe Upper East Side când, pe neaşteptate, el anunță că trebuie să întâlnească un potențial donator într-o seară târzie. În ultima vreme, avea tot mai multe astfel de întâlniri. Din experiența ei, întâlnirile la ore neobişnuite însemnau o amantă. Era dezamăgită, dar nu surprinsă. A luat un taxi la câteva secunde după plecarea lui.

— Urmăriți acel taxi.

— Vorbiți serios?

Privirea ei i-a lămurit şoferului că da.

— Bine, doamnă.

Taxiul lui Walt a traversat Central Park pe 79th Street, apoi a luat-o la dreapta spre Upper West Side.

Unde naiba te duci?

După câteva blocuri, taxiul lui s-a oprit. L-a văzut pe soțul ei ieşind din maşină şi traversând strada în fugă, urcând rapid într-un alt taxi. I-a împins şoferului ei o bancnotă de 20 de dolari şi i-a cerut să facă o întoarcere în U.

— E ilegal, a spus el.

I-a mai împins încă 20 de dolari în față; el a tras de volan în timp ce o coloană de claxoane răsuna în jur.

Noul taxi al lui Walt a navigat prin trafic spre râul Hudson, apoi a virat spre sud pe Route 9A. Din fericire pentru Martha, ea se afla în cel mai comun vehicul din New York – era invizibilă.

Cine e?

O confrunt pe ea? Pe el? Bineînțeles că da.

Bastardule!

Au continuat spre sud, trecând de Hell's Kitchen, Chelsea şi Meatpacking District, înainte de a face o întoarcere în U pe Clarkson Street şi a vira la dreapta pe Morton, în Greenwich Village.

Apoi, taxiul lui Walt a luat-o la stânga pe Bedford Street şi s-a oprit în fața unei clădiri verde lime din West Village, cu numărul 86.

— Continuați să mergeți, a ordonat Martha, întorcându-se în scaun în timp ce soțul ei ieşea din taxi şi punea piciorul pe trotuar. Opriți-vă aici, a spus.

— Cum spuneți.

L-a privit pe Walt apropiindu-se de o uşă întunecată din lemn şi dispărând înăuntru.

— Contorul merge, doamnă.

— Lăsați-l să meargă.

Să rămână? Să intre? Să plece? Să închidă ochii?

A privit în jos spre ceasul ei Girard-Perregaux auriu.

Zece minute.

A scos încă două bancnote de 20 de dolari din poşetă, i le-a dat şoferului şi a deschis portiera.

Martha a mers către clădirea anonimă şi a închis ochii pentru a-şi recâştiga calmul înainte de ceea ce era sigură că urma să

vadă. Apoi a apucat clanța uşii. Ceea ce a găsit nu a fost un rând interminabil de uşi de apartamente, nici un hol, aşa cum se aşteptase. În schimb, a auzit zumzetul unei conversații – nu între un bărbat şi o femeie, ci murmurul constant al unei mulțimi.

A dat la o parte perdeaua grea de catifea roşie din fața ei şi a păşit într-o încăpere întunecată, plină de fum, slab luminată de lumini palide pe pereți şi tavan. Doi barmani amestecau băuturi pentru clienții de cealaltă parte a unui bar vechi din lemn, iar Martha a observat coperți de cărți înrămate ale lui Fitzgerald, Hemingway, Salinger, Steinbeck, Cather şi Cummings decorând pereții. Mesele erau aliniate de-a lungul localului, iar băutorii – majoritatea bărbați obişnuiți – erau adânciți în conversații. Un singur bărbat, cu un teanc de caiete albe lângă el, părea că scrie ceva.

Ce loc e ăsta?

A analizat scena, privirea ei trecând de la bar la mese, până când s-a oprit asupra boxei din colț. Walt era cu spatele la ea, dar ea l-a recunoscut după jachetă. A întâlnit privirea bărbatului care stătea vizavi de el. Străinul purta un pardesiu întunecat de lână, cu gulerul ridicat, ascunzându-i jumătate din față. A fixat-o pe nou-venită, apoi s-a uitat la Walt, care s-a întors. O expresie de surprindere i-a cuprins fața, dar a fost rapid înlocuită de resemnare, iar el a făcut semn să se apropie. Aerul stătut, greu, cu miros de tutun, transpirație şi whisky vechi, s-a despărțit în timp ce traversa sala.

Walt s-a dat la o parte sub o copertă înrămată a romanului *O tragedie americană* de Theodore Dreiser.

— Martha, a spus el, în timp ce ea aluneca în bancă. Bun venit la Chumley's.

— Bună, dragule, a răspuns ea. Ce loc fermecător. Mă bucur să văd că întâlnirea ta nu e cu o femeie cu zece ani mai tânără decât mine.

A studiat bărbatul de cealaltă parte a mesei. Nu zâmbea. Ochii lui nu erau atât de reci, cât de pătrunzători şi vigilenți. *Intens.* Nu mai văzuse ochi ca aceia până atunci.

— Sunt Martha Stowe, a spus, mai degrabă o prezentare solemnă, întinzând mâna peste masă. Şi dumneavoastră sunteți?

Mâna stângă a bărbatului era pe masă, lângă o cană de cafea. Dreapta – invizibilă. La încheietură avea un Rolex din oțel inoxidabil. Când creşti aşa cum crescuse ea, observi astfel de detalii. Rolex-ul devenise popular printre starurile din Hollywood precum Newman, Redford şi McQueen, de când Connery îl purtase în primele sale filme ca Bond. Aceste ceasuri de scufundare începeau să apară şi pe încheieturile finanțiştilor din New York, dar, spre deosebire de cele purtate de bancherii de pe Wall Street, cristalul acestuia era zgâriat şi bătut de timp.

Walt s-a uitat la tovarăşul său şi a ridicat o sprânceană. Bărbatul a dat din cap aprobator.

— Numele real? a întrebat Walt.

Ochii omului nu se desprinseseră de ai Marthei. A încuviințat din nou.

— Martha, el este Tom Reece.

— Domnule Reece, eu sunt Martha Stowe. Încântată de cunoştință. Spune-mi, te rog, despre ce discutați tu şi soțul meu în seara asta?

Tom a ezitat, apoi şi-a întins mâna dreaptă peste masă.

— Doamnă Stowe, a recunoscut el, vizibil mai puțin încântat de intruziune.

— Spune-mi Martha, te rog. Dacă lucrezi cu soțul meu la ceea ce bănuiesc eu, poți să-mi foloseşti numele mic.

— Martha, a spus el.

— Pot să-ți spun Tom?

— Poți.

— Eşti căsătorit?

— Martha, Doamne iartă-mă, a spus Walter, dând din cap.

— Ei bine, dacă te întâlneşti pe ascuns cu cineva pe care nu pot decât să presupun că e fie reporter, fie lucrează pentru una dintre agențiile noastre guvernamentale, aş vrea să ştiu ce are de pierdut. Nu arată a reporter. S-a întors din nou spre bărbatul de cealaltă parte a mesei.

Ochii lui o măsurau, evaluând-o, gânditori. A surprins o scânteie de acceptare când şi-a mutat mâna stângă în buzunarul de la pardesiu şi a scos un pachet de țigări Marlboro Red. A scuturat o țigară şi a aşezat-o între buze. Apoi a aruncat pachetul pe masă şi a scos o brichetă Zippo argintie, uzată, din buzunarul

drept. Când roata de silex a aprins fitilul, a observat o insignă pe lateral – un scut roşu conturat cu galben, având ceva ce părea a fi un craniu purtând o beretă verde. Nu putea distinge clar literele de la bază, dar ultimele trei păreau a fi *SOG*.

— Deci?

— Deci? a răspuns Tom, trăgând adânc din ţigară. Sunt căsătorit? Nu încă.

I s-a părut că a zărit o urmă de zâmbet, ca şi cum o amintire plăcută ar fi răsărit din subconştientul lui.

— Înţeleg. Deci nu ai nimic de pierdut.

— Toţi avem ceva de pierdut.

— Cât de drept spui. Voi fi directă. Orice faci, orice probleme ai putea provoca, nu te afectează doar pe tine. Mă afectează pe mine. Îmi afectează copiii mei. Ne afectează familia. Vreau doar să fim clari. Suntem clari, Tom?

— Suntem.

— Bine. Acum, ce trebuie să ştiu?

Asta fusese acum cinci ani.

În seara asta, Walt urma să ţină un discurs la clubul New York Yacht Club din Newport. Era tânăr, dar se vorbea deja despre viitorul lui ca potenţial candidat prezidenţial, aşa că campania în afara Massachusetts-ului era o afacere bună. Comparaţiile cu *Camelot* [1] nu erau nefondate: un cuplu politic atrăgător, un veteran de război care servise pe echivalentul modern al unei bărci PT, şi o familie legată de contrabandă şi mafie. Dacă îşi jucau cărţile bine, exista posibilitatea unei candidaturi la Casa Albă; ţara îi era dor de *Camelot*. Mai erau probabil două, poate chiar patru cicluri electorale până atunci, dar în politică trebuia să joci pe termen lung.

După discurs şi o oră de strâns mâini, ea plănuia să se retragă în camera lor, în timp ce Walt s-ar fi scuzat şi s-ar fi dus la White

[1] Preşedinţia lui John F. Kennedy este asociată cu termenul *Camelot*. Această asociere a apărut după moartea sa, când soţia sa, Jacqueline Kennedy, a comparat administraţia sa cu atmosfera mitică şi romantică a curţii regelui Arthur.

Horse Tavern pentru o băutură şi ceva de mâncare. Acolo avea să se întâlnească cu Tom Reece.

Walt nu îi împărtăşea soției sale totul, dar îi spunea destul. Credea că asta ar alina grija ei. De fapt, a făcut exact opusul.

Raportul Comitetului Church şi ceea ce se scursese din Comitetul Pike expuseseră fața întunecată a comunității de informații publicului american. Ea ştia că dezvăluise ceva mai mult.

Martha înțelegea că nu avea imaginea completă a ceea ce făcea Walt în întâlnirile cu omul pe care îl ştia acum că lucra pentru CIA, aceeaşi agenție care stătea în centrul investigațiilor. Soțul ei devenise o voce puternică pentru reforma FISA – Foreign Intelligence Surveillance Act (Legea de Supraveghere a Informațiilor Străine). Amenințarea era comunismul, iar cei de la putere din vârful aparatului de informații al țării nu s-ar fi oprit la nimic pentru a-i împiedica avansul; asta includea încălcarea drepturilor şi a intimității cetățenilor americani, politicienilor, reporterilor şi judecătorilor Curții Supreme.

Ce mai aflase Walt în timpul investigațiilor Camerei? Ce-l ținea treaz noaptea? Se trezise în miezul nopții de mai multe ori şi îl găsise în picioare lângă fereastră, cu un pahar de bourbon în mână, holbându-se în întuneric. Erau coşmaruri? Războiul? Munca? Ce-l speria atât de mult încât să întâlnească un ofițer CIA renegat în afara canalelor oficiale? Ce avea de-a face cu Tom Reece?

Ştia că se cunoscuseră în Vietnam, când Tom era SEAL, şi se reconectaseră în contextul anchetelor Comitetului Pike. Presupunea că era un informator, dar Walt păstra detaliile relației lor apropiate. Erau unele lucruri pe care nu avea voie să le discute cu ea, sau cel puțin aşa susținea el. Îşi dădea seama că o ținea departe de informații pentru protecția ei. Promisese că avea să-i spună în curând, că mai avea nevoie de puțin timp – o explicație pe care o acceptase, deşi nu-i plăcea.

Walt a redus turația motorului, coborând viteza la zece noduri, apoi la cinci pe măsură ce se apropiau de cheiul lung care se întindea din terenul bine îngrijit al clubului. Martha s-a ridicat şi i s-a alăturat la cârmă.

— Vrei să o acostezi tu? a întrebat el.

— Ştii că da. A zâmbit.

Cu copiii în grija mai multor dădace la conacul părinţilor ei de pe Martha's Vineyard, erau liberi – ei bine, aproape liberi. Campania era încă muncă, dar ştia că era în numele idealelor pentru care strigase în protestele anti-război de la sfârşitul anilor '60. În loc să se bucure pur şi simplu de averea acumulată de familie şi să ducă o viaţă de paradă de la un eveniment social la altul, avea să aibă o influenţă reală. Avea să poată preveni conflicte precum războiul din Vietnam. Avea să lupte pentru a se asigura că copiii ei, şi într-o zi nepoţii ei, nu vor muri într-un război prost conceput, ca fraţii lui Walt.

Martha era încrezătoare la cârma iahtului şi cunoştea apele dintre insulă şi Newport aşa cum majoritatea oamenilor îşi cunosc străzile oraşului natal.

Martha a pus barca în punctul mort, în timp ce Walt a coborât pe puntea din tribord, împingând parâmele de cauciuc peste bord pentru a pregăti acostarea. Erau cu o oră mai devreme, ceea ce le va permite să se relaxeze înainte de evenimentul serii. Apoi a pus motorul în marşarier şi a ghidat ambarcaţiunea. Walt a sărit de pe barcă, trăgând de parâma de prova şi legând-o expert de un stâlp. A făcut acelaşi lucru cu parâma de pupă, verificându-şi munca pentru a se asigura că barca era securizată înainte de a se întoarce la bord.

— Treabă excelentă, i-a strigat soţiei de pe puntea superioară.

— Ştiu, dragule.

Walt a dispărut sub punte pentru a lua geamantanele. Martha a oprit motoarele.

— Gata? a strigat Walt când a ieşit din interiorul traulerului.

— Dă-mi un minut, a spus ea, scotocind printr-un compartiment de depozitare în căutarea genţii ei.

A auzit poarta de acces la cheu deschizându-se şi a privit în sus să vadă un bărbat cu un clipboard mergând pe cheu – administratorul portului venind să-i întâmpine.

— Bună seara, l-a auzit pe soţul ei spunând. Te superi dacă-ţi dau geamantanele astea? Alan nu lucrează în seara asta?

Când Martha s-a întors şi s-a uitat din nou spre cheu, administratorul portului nu mai ţinea clipboard-ul. În mâna lui

întinsă era un pistol cu un cilindru lung ataşat – ea ştia că era un amortizor.

Walt a ridicat încet mâinile şi a dat din cap.

— Nu face asta.

Asasinul a tras. Datorită unghiului descendent, glonțul i-a intrat în craniu aproape de vârful capului. A străbătut lobii frontali, parietali şi occipitali, smulgând o bună bucată din partea din spate a capului la ieşire, acoperind geamurile laterale ale punții cu materie cerebrală cenuşie şi fragmente de os. Martha a auzit cum trupul neînsuflețit al soțului ei s-a prăbuşit pe punte.

Imaginile cu cei doi copii mici ai ei au copleşit-o şi au blocat-o pe loc. Paralizată, incapabilă să reacționeze, a văzut cum asasinul mai trage de două ori, cu gloanțe amortizate, în trupul soțului ei.

Când țeava armei s-a ridicat spre ea, privirea i-a trecut de la pistolul negru la ochii morți ai executantului. *Italian? Rus?* Martha se afla la cel puțin patru metri şi jumătate deasupra asasinului. Soarele asfințit era în spatele ei. El a țintit pistolul spre capul ei, apoi l-a coborât spre piept şi a apăsat trăgaciul.

A simțit ca şi cum ar fi fost lovită cu un topor de lemn, corpul ei contorsionându-se în jurul rănii de intrare.

Copiii.

Walter.

Părinții ei.

Pe măsură ce trupul ei se răsucea, o undă a zguduit barca, iar genunchii i s-au îndoit, făcând-o să se clatine în spate şi în lateral. A simțit un alt glonț care i-a străpuns brațul stâng, apoi senzația scurtă a căderii. S-a lovit de balustrada de siguranță care se întindea de la balustrada punții principale, înainte de a se prăbuşi în apele din Brenton Cove.

Pe măsură ce Martha se scufunda în întuneric, gândul i s-a îndreptat spre altcineva. Un bărbat pe care îl ştia că avea experiență cu violența. Un bărbat pe care soțul ei ar fi trebuit să-l vadă în acea seară. Un bărbat cu legături în armată şi în CIA.

Un bărbat numit Thomas Reece.

PARTEA ÎNTÂI
EXILUL

Ceea ce este important de ştiut despre un asasinat nu este cine a tras, ci cine a plătit pentru glonţ.

ERIC AMBLER, UN SICRIU PENTRU DIMITRIOS

CAPITOLUL 1

Penitenciarul Federal al Statelor Unite
Unitatea Administrativă de Maximă Securitate din Florence
Sectorul 13
Unitatea Specială de Detenție
Comitatul Fremont, Colorado

ÎNTUNERIC.

Suferință.

Închisoare.

A minții.

Sufletul său în lanțuri.

Corpul său în izolare.

Numai întuneric.

Toată viața este suferință, își amintea Reece.

Cât timp am fost aici? Zile? Săptămâni? Cu siguranță nu o lună.

A fost greu de spus când trăiai în întuneric.

Dar nu trăia în tăcere.

Vocile erau tovarășii săi.

Ce cauți?

„Salvarea”, a spus Reece.

Ce adevăr cauți?

„Caut dreptatea.”

Ai găsit-o.

„Am primit-o?”

Vei muri aici, Reece. Meriți să mori aici. În întuneric. Singur. Soția ta a murit singură.

„Nu, nu a murit. A avut-o pe Lucy.”

Și un copil nenăscut. I-ai dezamăgit, Reece. I-ai dezamăgit pe toți. Așa cum i-ai dezamăgit pe camarazii tăi în Afganistan. Freddy a murit pe acel acoperiș din Odesa din cauza ta. Meriți ceea ce vine.

„Și ce este ăsta? Mormântul?”

Moartea ar fi prea îndurătoare pentru tine. I-ai omorât, Reece.

„Nu!”

Ești dincolo de răscumpărare. Ai ucis-o pe soția ta și pe fiica ta. Dacă ai fi fost acasă, dacă ai fi renunțat la armă cu ani în urmă, ele ar fi fost încă în viață. A fost un război imposibil de câștigat. Știai

asta de la început. Ți-ai studiat trecutul. Cei care te-au trimis au neglijat să-şi studieze trecutul lor.

„Noua ordine”, a şoptit Reece.

Te-au trădat şi cei pe care i-au trimis să lupte alături de tine. Timp de douăzeci de ani. Ştiai asta. Ai mers înainte oricum. Şi nu ai făcut-o pentru Dumnezeu şi pentru țară.

„Atunci pentru cine am făcut asta?”

Ai făcut-o pentru tine.

„Nu.”

Unde este credința ta?

„A dispărut.”

A dispărut sau s-a micşorat?

„Nu ştiu.”

Nu dispare niciodată complet.

„Mă simt abandonat.”

Ar trebui să o faci. Prin faptul că ai supraviețuit în urma ambuscadei din Afganistan, ai condamnat familia ta la moarte. Dacă ai fi murit în Hindu Kush, ei nu ar fi fost omorâți în casa voastră. Ştii că asta este adevărat.

„Am vrut să-i trag la răspundere pe cei responsabili.”

Dar responsabilitatea nu era suficientă, aşa-i?

„Trebuia să existe consecințe.”

Consecințe?

„Da. Cred în consecințe. În judecată.”

Întuneric.

Durere.

Suferință.

Este răzbunarea ta? Cum se simte?

„Am făcut ceea ce era necesar.”

Ai făcut-o?

„Da.”

Sau era pentru că asta este tot ce ştii? Pentru că asta faci cel mai bine? Pentru că acolo te simți cel mai viu?

„Am vrut să mor.”

Trebuia să mori. Moartea ți se potriveşte, Reece. Războiul – este în sângele tău. Ai devenit război.

„A fost singura cale.”

Şi eşti dincolo de salvare.

„Ştiu.”

L-ai adus acasă. Ai adus războiul acasă celor care au trimis o generație în luptă. Ai pus frica lui Dumnezeu în cei care se îngraşă din dividendele morții. Ai obținut ceea ce ai vrut.

„Am vrut justiție.”

Nu, nu ai făcut-o.

„Am vrut răzbunare.”

Ai devenit răzbunare.

„O răfuială.”

Ai înțeles? Şi ce este cu Katie?

Reece s-a încordat.

Dacă rămâi cu Katie, ea va muri.

„O voi proteja.”

În modul în care ți-ai protejat soția şi fiica? În modul în care ți-ai protejat echipa? Aşa cum l-ai acoperit pe Freddy pe acel acoperiş?

„Trebuie să ies de aici.”

Nu vei părăsi această celulă. Pereții săi se închid deja. În curând, nici măcar tu nu vei putea supraviețui.

„O voi face.”

Eşti un supraviețuitor, Reece?

„Sunt un luptător.”

Faima fiecărui luptător se stinge.

„Dar ei se ridică din nou.”

Întuneric. Întâmpină-l. Devino el. Fii confortabil fiind inconfortabil. Eşti sigilat în mormântul tău. Pentru totdeauna.

„Prostii.”

Viața este durere. Viața este suferință. De ce nu te-au omorât pur şi simplu? De ce nu te-ai sinucis? Salveaz-o pe Katie. Ea merită să trăiască.

„Există un seif pe care trebuie să-l găsesc.”

Înăuntru este otravă. Şi acum Katie are cheia seifului. O cheie pentru o cutie pe care nu o vei găsi niciodată. O pui din nou în pericol. Dacă moare, eşti responsabil.

„Ce este înăuntru?”

Tatăl tău ştia.

„Care a fost legătura lui cu serviciile de informații ruse?”

Tu ce crezi?

„Nu ştiu.”

Vei putrezi în această celulă, Reece. Vei muri în întuneric. Nu vei obține niciodată răspunsuri.

„Acolo unde este întuneric, este şi lumină."

Undeva, dar nu o vei mai vedea niciodată. Moartea este pe drum.

„Nu."

Da.

„Atunci, asta merit."

Este ceea ce meriți.

Suferință.

Întuneric.

Această cameră te va duce la nebunie.

„Ştiu."

Tot ce ai este mintea ta. Mintea ta şi o masă pe zi. De ce vor ei să fii închis?

„Cine sunt «ei»?"

Te-a trădat Alice?

„M-a avertizat."

Poate că le-a făcut pe ambele. Este prieten sau duşman?

„Alice, unde eşti?"

Toți cei care l-au ucis pe Lauren şi pe Lucy sunt morți.

„Ştiu."

I-ai omorât. Omul din spatele atacurilor din 11 septembrie; l-ai omorât şi pe el.

„Aşa e."

Omul responsabil pentru moartea lui Freddy Strain.

„Mort."

Omul responsabil pentru moartea tatălui tău?

„Mort."

El este?

„Toți sunt morți."

Şi atunci ce se întâmplă cu serviciile secrete ruseşti? De ce s-ar sinucide Mihail Gromîko? Şeful SVR, Serviciul de Informații Externe al Rusiei, a mers la mormânt cu lista tatălui tău în ultima sa suflare. Lista şi Thomas Reece. Ce proteja Gromîko? Pe cine proteja? Nu vei şti niciodată, Reece.

„O voi face."

Nu vei părăsi viu această celulă. Fie că este o zi sau zeci de ani, vei muri aici. Creierul tău se va degrada şi vei petrece tot timpul

rămas decăzând în nebunie. Ar trebui să te dai cu capul de perete până ce moartea va sosi. Forțează-te să te sufoci cu aşa-zisa hrană. Fii creativ. Termin-o. Toată lumea va fi mai bine fără tine.

„Ei o vor face."

Nimeni nu ştie unde eşti.

„Cineva ştie că sunt aici."

Nu exişti.

„Mâncarea care vine o dată pe zi îmi spune că cineva ştie unde sunt. Existența este suficientă."

Este?

„Trebuie să fie. Mai este multă muncă de făcut."

Nu o vei face niciodată.

„Katie mă caută. Mă va găsi."

Apoi ea va muri.

„Nu."

La fel ca toți cei pe care i-ai iubit. Morți.

„Nu!"

Eşti de piatră, Reece. Nu te vei schimba. Dar cei care te iubesc – Katie, familia Hastings – vor fi zdrobiți de tine, protejându-te. Salvează-i acum.

„Asta nu este adevărat."

Nu contează. Eşti închis în această celulă. Un prizonier al propriei tale minți.

„Libertate."

Nu.

„Speranță."

Nu.

„Să exist. Asta este suficient."

Durerea este viața. Viața este durere. Suferință şi durere. Asta a fost viața ta acolo. Asta este viața ta aici.

„Cineva l-a ucis pe preşedinte."

Cineva l-a ucis şi te-a învinuit pe tine.

„De ce?"

Răspunsurile sunt acolo, afară.

„Sunt aici."

Trebuie să ieşi.

„Asta voi face."

Nu vei ieşi niciodată. Acesta este adevărul tău.

„Ce este adevărul?”

Renunță.

„Nu.”

Renunță.

„Nu.”

Ai eşuat.

„Nu.”

Moarte.

„Nu astăzi.”

Suferință.

Numai întuneric.

Viața este întuneric.

Toată viața este suferință.

„E suficient să exist.”

Deocamdată. Dar dacă vei vedea din nou lumina zilei, existența nu va fi suficientă.

Reece simțea răceala zidului de beton pe spatelui său.

„Nu. Dar e suficient pentru astăzi. Voi ieşi şi voi obține răspunsurile mele. Şi când o voi face, mă voi răzbuna.”

CAPITOLUL 2

Reşedința de la Capul Idokopas
Krai-ul Krasnodar, Rusia

COCOȚATĂ PE O STÂNCĂ cu vedere la Marea Neagră şi situată pe 168 de acri puternic împăduriți cu pini turceşti, există o proprietate luxuriantă protejată de ziduri, senzori şi apărată cu drone. Securitatea perimetrală şi barierele de-a lungul drumurilor de acces sunt păzite de suficienți paznici în uniformă înarmați pentru a rivaliza cu orice bază militară din lume. Locuitorii satului stațiune din apropierea Gelendzhik au suspectat inițial că ar putea fi un nou complex hotelier, apoi au ajuns la concluzia că era vorba despre o casă de vacanță pentru unul dintre oligarhi, dar pe măsură ce construcția continua şi zvonurile circulau, a devenit evident că această proprietate era destinată unei singure persoane, preşedintele Federației Ruse. Deținerea proprietății este ascunsă printr-o multitudine de corporații, firme fantomă şi firme de *holding offshore*, toate puse în aplicare pentru a oferi adevăratului proprietar o negare plauzibilă, în special când construcția sa a costat poporul rus echivalentul a 1,4 miliarde de dolari americani.

Protejat de un recif natural aproape de baza stâncilor şi de un spațiu aerian interzis pentru utilizări speciale deasupra, cunoscută ca "zonă de excludere aeriană", structura este inspirată din arhitectura italiană din secolul al IX-lea. Spinoasa reşedință de 191000 de metri pătrați se mândreşte cu o mulțime de facilități, inclusiv piscine, spa-uri, saune, o seră, baruri, un cazinou, un teren de hochei pe gheață subteran, un poligon de tir, multiple crame, un bar cu narghilea, camere de cazino, teatre, o bibliotecă cu sală de lectură, un dormitor principal de 2800 de metri pătrați, camere pentru oaspeți pentru a satisface pretențiile întregului Consiliu de Securitate al Rusiei şi un club de striptease pentru a-i menține ocupați. Terenul conține multiple helipad-uri, o pistă de aterizare, o capelă, o ceainărie conectată la structura principală printr-un pod, un amfiteatru în aer liber, cazărmi şi clădiri administrative. Proprietățile adiacente sunt deținute fie de oligarhi ruşi, fie de FSB, Serviciul de Securitate Internă al Rusiei.

O flotă aflată la baza stâncilor permite accesul la apele din jur prin bărci de securitate ale Serviciului Federal de Protecție (FSB). Pe lângă impresionanta gamă de structuri de suprafață, o intrare săpată în versantul de lângă port duce într-un complex de buncăre subterane conceput pentru a rezista unei detonații nucleare. Într-una dintre acele încăperi subterane Pavel Daşkov şi secretara sa cu vechime, Kira Borisova, aşteptau.

Un sistem feroviar electric îi transportase de la intrarea în buncăr mai adânc în sistemul de buncăre, la una dintre sălile de conferință. Kira ocupase un loc lângă perete. Ştia când să-l lase pe şeful ei să gândească şi când trebuia să intervină pentru a-l menține pe program. Astăzi era una dintre acele momente rare când el era pe timpul altcuiva.

Dintr-o perspectivă tactică, războiul din Ucraina nu decurgea bine. Dintr-o perspectivă strategică, era un succes, dincolo de aşteptările lor. Americanii erau atraşi, finanțând guvernul corupt ucrainean la niveluri nemaivăzute, la fel ca în Irak şi Afganistan. Din păcate, tacticile de şantaj ale Războiului Rece erau din nou în vigoare. Opțiunile nucleare erau pe masă, ceva ce l-a uimit chiar şi pe Daşkov. Până de curând, el fusese mulțumit să îşi continue mandatul ca director al FSB şi membru al Consiliului de Securitate. Atâta timp cât menținea perturbările interne pe minim, putea rămâne captivat de vodca premium, mese gurmande şi tinere prostituate. Nu era un trai rău. Dacă disidența internă devenea prea zgomotoasă sau amenința preşedintele rus într-un mod în care acesta percepea că ar slăbi controlul său asupra puterii sau chiar i-ar degrada autoritatea în fața oligarhiei, Daşkov ştia că s-ar putea să se găsească nu doar în conflict cu preşedintele, ci foarte probabil într-una dintre celulele sale de reținere sau, mai probabil, în rolul nesăbuit al unui incident accidental al unei căderi dintr-un zgârie-nori din Moscova sau victima unei otrăviri suspecte. Otrăvirile se întâmplau frecvent celor care se aflau în conflict cu preşedintele. Daşkov ştia asta. El şi fostul său omolog din SVR, aparatul de securitate externă al Rusiei, au dat ordinele de eliminare a amenințărilor la adresa patriei. Daşkov ştia cât de repede te poți trezi de partea greşită a preşedintelui.

Gromîko. A rămas un mister de ce a ajuns să se sinucidă cu ţigările cu cianură emise pe vremea când KGB şi GRU protejau naţiunea. Corpul său fusese găsit aruncat fără ceremonie în boscheţi, într-o secţiune deosebit de întunecată a parcului Gorky. Daşkov se întâlnise cu omologul său acolo de multe ori de-a lungul anilor, pe teren neutru. Îi plăcuse destul de mult rivalitatea lor. Ceea ce nu-i plăcea era misterul din spatele ucigaşului. Oficial, Gromîko murise din cauza cancerului care îl devorase lent timp de ani de zile. *Cauze naturale.* Neoficial, raportul clasificat al poliţiei recunoştea că o curea neagră de plastic fusese strânsă în jurul gâtului său. În gura lui se aflau resturi de tutun. Autopsia a confirmat că sufocarea a fost cauza morţii, nu lipsa sângelui în creierul său sau a aerului în plămâni. Intoxicarea cu cianură. Gromîko îşi luase viaţa aşa cum fusese învăţat ca recrut la centrul de antrenament Elk Island de lângă Moscova. *De ce?* Aceasta era întrebarea. Şi ce a dat în vileag înainte de a muri? Ar fi putut ca James Reece să fie criminalul său?

Într-o sesiune cu uşi închise cu preşedintele, au decis cu o probabilitate ridicată că ucigaşul lui Gromîko era asasinul CIA. Încercările lor anterioare de a-l elimina pe James Reece au eşuat, ceea ce însemna că posibilitatea rămânea, oricât de subţire, ca el să găsească în cele din urmă lista şi documentele ascunse de Thomas Reece înainte de moartea sa. Fostul SEAL se dovedea a fi mai mult o ţepuşă în coasta lor decât fusese tatăl său. Ce era cu acest clan Reece? Thomas Reece a ajuns pentru prima dată în atenţia KGB-ului şi GRU-ului în Vietnam. El a rămas pe radarul serviciilor de informaţii ruse până în ziua în care a fost ucis. Fiul continua acum tradiţia de familie. Trebuia ca acesta să aibă aceeaşi soartă din mâinile acestor organizaţii.

Rusia avea o altă problemă. Avea nevoie să atragă atenţia Statelor Unite de la războiul din Ucraina. La fel ca în cazul asasinării lui JFK cu o generaţie înainte, marionetele ruseşti aveau să îndrepte atenţia Americii spre un duşman intern. Ruşii li-l dăduseră pe James Reece.

Având informaţiile pe care SVR şi FSB le-au obţinut de la un Edward Snowden, acum cetăţean rus cu drepturi depline, şi bazându-se pe expertiza fermelor de roboţi Spetssviaz şi a Agenţiei Ruse de Cercetare pe Internet, ei creaseră o semnătură electronică

care îl plasa pe James Reece în centrul unei conspirații de asasinat împotriva președintelui Statelor Unite. Desigur, acel plan, fără elementul James Reece ca țap ispășitor, fusese formulat de Gromîko cu un deceniu în urmă. Asasinările din afara statului erau competența SVR, dar, ca unul dintre cei trei membri de rang înalt ai Consiliului de Securitate, Daşkov avea rolul său de jucat. Deşi nu ar fi arătat niciodată președintelui rus altceva decât o încredere neclintită, de fapt nu credea că reuşiseră.

Planul a funcționat minunat. America s-a întors asupra lui pe măsură ce rețelele sociale au explodat cu teorii ale conspirației, toate bazându-se pe diviziunea internă pe care americanii s-au dovedit atât de pricepuți în a o crea între ei: revolte rasiale, inflație galopantă, o dependență de surse de energie străine, ceea ce s-a tradus printr-o frontieră deschisă, chiar şi neîncredere în rezultatele alegerilor lor – alegeri care odinioară fuseseră un model pentru noile republici democratice din întreaga lume. Nu puteau cădea de acord deloc. Se devorau între ei, victime ale propriului lor succes. Generația actuală trăia doar pentru a risipi sacrificiile generațiilor anterioare. Era bine că americanii nu dădeau valoare istoriei. Dacă şi-ar fi ridicat privirile din postările lor pe rețelele sociale, poate că ar fi avut timp să citească despre soarta care a căzut asupra Imperiului Roman şi să-şi dea seama că erau pe acelaşi drum.

Nu au învățat nimic din prăbuşirea Uniunii Sovietice? Continuau să cheltuie bani pe care nu îi aveau, aruncând benzină pe jarul inflației, aparent crescând intenționat diferența dintre bogați şi săraci. Nu păreau să găsească un război pe care să nu-l placă. Politicienii, încurajați într-o mică măsură de lobby-iştii din industria de apărare care îi susțineau, au votat pentru facturi de cheltuieli masive în sprijinul regimului corupt din Ucraina. Miliarde de dolari din impozite. Proşti. Industria lor de apărare obținea profituri incredibile în urma aventurii de două decenii a Americii în Afganistan şi Irak. Proiecțiile de profit şi dezvoltare erau pe o traiectorie care nu trebuia să fie lăsată să scadă. Un război în Ucraina ajuta. Noile țări NATO erau obligate să cumpere armamente compatibile cu NATO; exact ceea ce trebuia pentru a menține fluxul de bani. Media corporatistă ştia un lucru bun când vedea asta. Chiar şi comentatorii care cu câțiva ani înainte se

opuseseră invaziei din Afganistan şi Irak, acum cereau ca Statele Unite să sprijine necondiționat Ucraina. Oricine punea întrebări incomode despre acel sprijin sau despre posibilitatea de a audita exact unde mergeau dolarii americani erau imediat etichetați drept „apărător al Rusiei" sau „agent rus" sau „făcând voința Rusiei". Un steag albastru şi galben devenise aproape obligatoriu în imaginile de profil ale americanilor de pe rețelele sociale, iar #SupportUkraine umplea postările americanilor care cu doar câteva luni înainte nu puteau găsi fosta republică socialistă sovietică pe o hartă; semnalizarea virtuților era moda zilei. Grupul Progresist din Congres a retras chiar şi în tăcere o scrisoare pe care o trimiseseră preşedintelui american cu câteva luni mai devreme, îndemnând pentru un sfârşit negociat al războiului din Ucraina prin colaborarea directă cu Rusia. Asta nu ar ajuta profiturile industriei de apărare. Lobby-iştii îşi făcuseră treaba. Maşina de război a continuat să funcționeze. Lobby-iştii meritau investiția.

Răspunsul SUA la acțiunile Rusiei în Ucraina a fost o eroare de calcul din partea consiliului. Prezidat de preşedinte, Consiliul de Securitate al Federației Ruse era compus din membrii de rang înalt ai comunității de informații şi ai instituțiilor de apărare, împreună cu oficiali de rang înalt şi reprezentanți din districtele federale. În realitate, puterea se afla în mâinile directorului FSB, directorului SVR şi vicepreşedintelui. Consiliul lor ar informa procesul decizional al preşedintelui. Ceilalți erau doar pentru decor. Inacțiunea Statelor Unite şi a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) după invazia rusă din 2008 în Georgia şi invazia din 2014 a Crimeei, împreună cu bluff-ul „liniei roşii" din 2013 în Siria, indicau că SUA şi aliații săi europeni vor urma aceeaşi cale a condamnării şi sancțiunilor. Ceea ce consiliul nu luase în considerare era că în 2008, 2013 şi 2014, Statele Unite erau împotmolite în Asia Centrală şi Orientul Mijlociu. Pentru a-i oferi Rusiei mâinile libere în Ucraina, America avea nevoie de un alt război. Consiliul era de acord cu asta. Ceea ce nu dezvoltaseră încă era un plan pentru cum să facă acest lucru.

„Sanctiunile" impuse de SUA au avut efectul opus celui pretins, indiferent de ceea ce continuau să spună politicienii din Washington, D.C., pe canalele de ştiri. Banca Centrală a Rusiei a

înregistrat un excedent bugetar în prima jumătate a anului de peste 110 miliarde de dolari. Rubla era acum cea mai puternică din ultimii aproape zece ani, iar națiunea înregistra un mare excedent comercial, cu miliarde de dolari mai mult decât înainte de începutul operațiunii speciale de recucerire a Ucrainei. Exporturile Rusiei depășeau acum importurile, creând un influx de monedă națională; exact opusul se întâmpla în Statele Unite. Nici nu e de mirare că elita politică înrădăcinată din Washington voia să distragă atenția populației de la amenințarea rusă, chiar dacă aceasta era la o lume distanță în Ucraina. Americanii erau nebuni. Dar erau ei atât de imprudenți încât să împingă Rusia într-o confruntare nucleară? Asta rămânea de văzut.

Ar putea NATO să nu vadă că sancțiunile au făcut, fără a intenționa, ca președintele rus și oligarhia pe care o proteja să devină mai bogați decât ar fi putut ei să își imagineze? Oricine cu o înțelegere de bază a economiei și geopoliticii, pentru a nu menționa bunul simț, ar ști că Rusia era cel mai mare exportator de gaz din lume și al doilea cel mai mare exportator de petrol. Cine era clientul principal pentru acel gaz și petrol? Uniunea Europeană, aceeași UE care trimitea și bani din visteria ei în Ucraina, fără a avea capacitatea de a face audit. Din cauza dependenței lor de energia rusă, UE transfera mai mulți bani către Rusia pentru a finanța operațiunea specială din Ucraina decât trimitea în Ucraina pentru a lupta împotriva armatei ruse. În primele o sută de zile ale războiului, Federația Rusă a câștigat 98 de miliarde de dolari americani din exporturile de energie și aduce în prezent peste 1 miliard de dolari în fiecare zi.

Oligarhii, politicieni de rang înalt, directori de serviciile de informații, lideri militari și alți prieteni ai președintelui rus aveau toate activele prepoziționate în întreaga lume cu un an înainte de a acționa în Ucraina. O parte din această bogăție a fost diversificată prin investiții în companii tehnologice cu sediul în SUA. Deși au sediul în Statele Unite, ele erau, de fapt, corporații globale fără loialitate față de țara care a permis o astfel de prosperitate. Le-ar păsa oare americanilor că miliarde aparținând elitei ruse au fost investite în aceleași companii care și-au îmbolnăvit copiii și au divizat națiunea? Abia au observat când un fost președinte a primit 500000 de dolari pentru un discurs din

2010 la Renaissance Capital Bank din Moscova, când soția sa era secretar de stat. Ea s-a opus sancțiunilor împotriva Rusiei pe atunci, iar familia sa a câștigat o jumătate de milion de dolari pentru un discurs de patruzeci și cinci de minute la care a fost prezent Daşkov. Discursul a fost destul de slab; ceva despre cooperarea globală.

Această creştere masivă a averii în rândul elitelor a permis preşedintelui rus să își consolideze controlul asupra puterii. Era adevărat că oligarhii fuseseră incomodați; iahturi şi case fuseseră confiscate. Acesta a fost prețul plătit de ei. Decesele bruşte şi neaşteptate au lovit mai mult de câțiva disidenți. Accidente vasculare, atacuri de cord, otrăviri, sinucideri, înecări, căderi de la etaj şi boli au doborât mai mulți critici la adresa preşedintelui rus.

Şi ce se întâmplă cu America? Odată fusese un adversar respectat. Acum, marea națiune se clătina pe marginea unei prăpastii.

Vicepreşedintele american își asumase preşedinția la scurt timp după asasinarea preşedintelui Christensen şi făcuse tot ce îi stătea în putință pentru a potoli vocile de dezordine şi a uni populația, dar preşedinta Gale Olsen era depăşită de situație. Era, de asemenea, un nume necunoscut, fără bagajul de decenii al peisajului politic. Fostul preşedinte o alesese să reprezinte statul ei natal, Florida. Lumea ştia asta, la fel ca poporul american. Acum, ea trebuia să dovedească. Ce era dispusă să facă? Daşkov nu ştia sigur.

America a adus lumea într-o nouă eră prin lansarea a două bombe atomice asupra Japoniei. Ea a rămas singura națiune de pe pământ care a folosit arme atomice ofensive. Cursa înarmării care a urmat a dus la crearea şi testarea de arme nucleare de 6600 de ori mai puternice decât cele folosite la Hiroshima şi Nagasaki în 1945. Rusia a declasificat recent informații despre Tsar Bomba, un test de 50 de megatone efectuat peste insulele Novaya Zemlya în oceanul Arctic în 1961. Daşkov citise rapoartele clasificate de la Lawrence Livermore National Laboratory şi ştia că Statele Unite se aflau în primele etape de dezvoltare a unei bombe de 10000 de megatone, o armă despre care se spunea că „va contamina pământul.” Era o minune că cineva a supraviețuit

testelor nucleare ale americanilor şi ruşilor din anii 1950 şi 1960. Deşi Franța, Regatul Unit, India, Pakistan, Israel, Iran, Coreea de Nord şi China aveau toate arme nucleare la dispoziția lor, doar arsenalele SUA şi Rusiei ar fi putut distruge lumea de mai multe ori.

EFP-urile (Explosively Formed Penetrators) legate în serie, care fuseseră folosite pentru a-l ucide pe preşedintele Christensen, purtau amprenta dispozitivelor explozive artizanale (IED) atât de comune în Irak. Oare aceasta indica faptul că extremiştii islamici erau de vină? Sau erau veterani dezamăgiți ai războiului global împotriva terorismului? Sau era altceva? Acesta era planul genial: confuzie, divizare, „dezinformare". Timp de o zi sau două, steagurile americane au fluturat din nou pe fiecare stradă principală din țară, exact aşa cum făcuseră după atacurile din 9/11. Au fost formulate acuzații, insulte, iar națiunea a fost din nou divizată din punct de vedere politic, chiar mai repede decât anticipase Daşkov.

Operațiunea necesita aprobarea lui, dar, de fapt, cine s-ar opune preşedintelui rus? Pioni au fost identificați prin canale sociale, pioni care şi-au exprimat deja online şi prin proteste neîncrederea față de guvernul federal. Americanii erau deja concentrați în interior. Păreau a fi incapabili să găsească un teren comun politic. Opoziția trebuia distrusă. Schimbul liber în societatea ideilor, temelia care făcuse din America un adversar atât de formidabil în timpul Războiului Rece, era o chestiune de trecut. Tot ce a fost necesar au fost dovezi digitale şi fizice plantate.

Ceea ce-l îngrijora pe Daşkov era că James Reece nu fusese identificat public ca un conspirator în asasinat. Cei mai buni şi străluciți agenți din Spetssviaz – Serviciul Special de Comunicații şi Informații – şi Agenția Rusă de Cercetare pe Internet l-au servit pe o tavă de argint, aşa cum le place americanilor să spună. Trecutul său se încadra perfect în narațiune: o profundă neîncredere în guvernul federal, un guvern pe care îl învinovățea pentru moartea echipei sale SEAL în Afganistan. De asemenea, avea pregătirea şi experiența necesare pentru a o duce la bun sfârşit. Avea mijloacele necesare. Avea motivația. Ruşii trebuiau doar să creeze şi să fabrice momente oportune.

SVR a raportat că a avut loc o mare operațiune de aplicare a legii în nordul Montanei în noaptea asasinatului – la doar câteva ore după ce președintele Alex Christensen fusese declarat mort și vicepreședintele depusese jurământul de învestire. Apoi, James Reece dispăruse. Profilul psihologic din dosarul său indica faptul că va lupta până la capăt. Unii din consiliu au considerat că a fost omorât, dar Daşkov ştia mai bine. Şi confirmase acest lucru cu câteva ore mai devreme. Ce ar face consiliul cu informația că Reece a supraviețuit? Daşkov urma să transmită acea informație în curând. De asemenea, dorea ca noul director interimar al SVR să știe că, deși Daşkov conducea aparatul de securitate internă al Federației Ruse, era în acest joc de suficient timp pentru a avea surse în străinătate.

Rostya Levițchi a ocupat recent funcția de director adjunct al SVR sub Michael Gromîko. Daşkov avea un dosar amplu despre directorul interimar al SVR şi a dedus că Levițchi a avansat în ierarhie datorită loialității sale față de superiorii săi şi, mai important, față de președintele rus, mai degrabă decât datorită succeselor operaționale sau realizărilor în teren.

Daşkov a auzit uşa deschizându-se şi s-a uitat în sus pentru a-l vedea pe omologul său din SVR intrând în cameră. Mai tânăr decât Daşkov cu un deceniu, Levițchi reuşea să păstreze un echilibru între respect şi aroganță cu un zâmbet modest care îi apărea de la colțul stâng al gurii. Costumul său croit impecabil şi cravata roşie ca sângele contrastau puternic cu sacoul sport şi cămaşa albă ale lui Daşkov, care se întindeau peste trunchiul său robust. Se zvonea că se trezea la 3:30 a.m. în fiecare dimineață şi începea ziua cu o alergare de zece kilometri, urmată de treizeci de minute de antrenament cu greutăți, însoțite de saună şi imersii în baie rece.

Levițchi şi-a întins mâna şi a înclinat capul în semn de respect față de directorul mai în vârstă al FSB, care a rămas aşezat.

— Bună seara, tovarăşe.

Zâmbetul mereu prezent ar fi putut fi menit să dezarmeze, dar Daşkov şi-a reamintit că, chiar dacă erau separați de vârstă, primiseră o pregătire similară. Daşkov îşi va menține garda ridicată. De asemenea, împărtăşeau o linie de sânge în artele întunecate ale spionajului. Scopul lor final era subminarea

Vestului prin măsuri active de sabotaj, campanii de dezinformare, asasinate, operațiuni de destabilizare şi lovituri de stat. Tocmai reuşiseră una dintre cele mai de succes asasinate din istorie.

— Lasă-ne singuri, a spus Daşkov fără să-şi îndepărteze privirea de la omologul său.

Levițchi a dat din cap politicos în timp ce Kira îşi aduna lucrurile şi ieşea. S-a aşezat vizavi de Daşkov, amândoi fiind înțelepți lăsând capul mesei liber.

— Este bine să te văd, tovarăşe, a continuat Levițchi.

Fie că acest lucru era adevărat sau nu, Levițchi putea foarte bine să treacă de la director interimar la director, în funcție de relația sa cu preşedintele. Părea încrezător şi voios pentru cineva de vârsta lui. Comportamentul său exterior nu trăda niciunul dintre stresurile pe care majoritatea oamenilor le-ar simți în poziția sa, lucru care îl făcea pe cel mai în vârstă să fie nelinişt it.

Deşi ambele agenții s-au născut din KGB, SVR şi FSB, au menținut relații cordiale, dar uneori antagoniste. Daşkov ştia că Levițchi susținuse utilizarea în secolul al XXI-lea a microundelor îndreptate către ambasadele SUA şi anexele CIA din întreaga lume, rezultând ceea ce americanii numiseră „sindromul Havana," pentru a perturba operațiunile de colectare a informațiilor din America şi a provoca conflicte interne în cercurile de informații şi diplomatice americane. Adevărul este că era o armă şi o tehnologie care fuseseră folosite pe parcursul Războiului Rece sub o varietate de nume de cod. Daşkov citise fişierele americane clasificate de la Agenția pentru Proiecte Avansate de Apărare privind proiectele BIZARRE şi PANDORA în timp ce încă se afla în instruire, datorită unui spion activ de mare prestigiu, un spion care şi până în ziua de azi nu fusese prins. Ceea ce presa americană a omis să raporteze era că CIA folosea aceeaşi tehnologie împotriva spionilor şi diplomaților sovietici încă din anii 1960.

— Orice informație nouă despre moartea predecesorului dumneavoastră?

Daşkov ar putea juca jocul la fel de bine.

Levițchi a luat o gură de aer.

— Îmi pare rău, camarade. Cianura din filtrul țigării sale. Sinucidere. Deşi legătura cu cureaua ce strângea gâtul indică

faptul că a fost supus unei sugrumări. De cine şi în ce scop, asta nu se ştie. Ştiu că ai teoria ta, o teorie asupra căreia am luat măsuri extreme pentru a acționa, deşi nimic oficial nu leagă pe James Reece de crimă. Gorky Park intră sub jurisdicția ta ca director FSB, iar agenția mea este la dispoziția ta dacă ai nevoie de resurse suplimentare.

Mici mizerii.

— De când l-ai adus în discuție, ce ai aflat despre locul unde se află şi despre cum trăieşte în prezent? Implicațiile în străinătate sunt de competența SVR.

— Niciun zvon, niciun semnal suplimentar de informații, şi nimic din sursele noastre din cercurile de informații ale SUA. Nimic de la arestarea din Montana, a spus Levițchi.

— Aminteşte-ți, tovarăşe, arestarea lui nu a fost confirmată. Se pare că a dispărut. Ca o fantomă.

— El nu este decât un om, directore Daşkov. Oamenii nu dispar pur şi simplu, decât dacă îi facem să dispară.

Daşkov era pe cale să-şi piardă răbdarea de la descoperirea corpului lui Gromîko în Parcul Gorky. Aveau o istorie lungă împreună şi a fost lovit de o doză de tristețe, umbrită de paranoia, ambele trăsături recent dobândite pe care intenționa să le ascundă de restul consiliului.

— Directorul Gromîko şi cu mine am condus cu succes aparatul de informații timp de ani de zile, i-a amintit Daşkov. Am încredere că vom colabora în beneficiul Mamei Rusia. Pot conta pe cooperarea ta, tovarăşe? Indiferent de cât timp vei rămâne în funcția asta.

— Poți conta, şi aşa va conta şi Mama Rusie.

— Bine. Acum, înainte să avem o audiență cu preşedintele, adu-mă la curent cu operațiunile de informații mai sensibile pentru comunicațiile electronice.

CAPITOLUL 3

Penitenciarul Federal al Statelor Unite
Unitatea Administrativă de Maximă Securitate din Florence
Sectorul 13
Unitatea Specială de Detenție
Comitatul Fremont, Colorado

ÎNTUNERIC COMPLET.

Reece a terminat un alt set de douăzeci de flotări lente. S-a ridicat şi a început un set de genuflexiuni. *Unu, doi, trei...*

Se concentra asupra durerii cauzate de acumularea de acid lactic în coapsele sale.

Incendiu.

Încă în viață.

Toată viața este suferință.

A revenit în poziția de flotare.

Trebuie să ne urmărească.

Poate nu.

Nu, ei urmăresc.

Nu le oferi o victorie. Continuă să lucrezi. Lucrează mai mult.

La plecarea de la ferma familiei Hastings, i-au pus ochelari fumurii, iar Reece a fost în întuneric de atunci. Sunetele şi mirosurile au indicat că era pe un aerodrom la mai puțin de o oră de acolo. A fost apoi încătuşat şi condus pe o scară. A fost legat într-un scaun şi i-au pus pe urechi căşti pentru anularea totală a zgomotului. Neavând posibilitatea de a vedea sau a auzi, celelalte simțuri ale lui s-au intensificat. A simțit avionul rulând, accelerând şi decolând, şi a simțit şocul unei aterizări câteva ore mai târziu. A fost transportat într-o furgonetă, bănuia, către clădirea în care locuia acum, înainte de a fi dezbrăcat complet şi condus către celula sa de detenție.

Odată ajuns în celula sa, a fost forțat să îngenuncheze în timp ce cătuşele, ochelarii şi căştile i-au fost îndepărtate. Putea simți gardienii retrăgându-se şi a auzit o uşă închizându-se în spatele său. Nu a făcut mişcări rapide. În schimb, şi-a deschis ochii, aşteptând să vadă măcar o fărâmă de lumină, dar era doar întuneric.

El a pipăit peretele şi apoi şi-a frecat ochii şi tâmplele.

Rece. Rece şi întunecat.

Unde naiba sunt?

Încă dezbrăcat, s-a întors şi s-a apăsat cu spatele de perete.

Rece.

Adună-te, Reece.

Respiră adânc.

Bine.

Priveşte în jur.

Nu pot privi în jur. Este complet întuneric, dar pot explora.

Reece a început să se târască.

Era ca într-o cutie – o celulă rectangulară, mai precis.

Ziduri de beton.

Podea de beton.

A continuat să exploreze noua sa celulă.

Ce este asta? O fantă îngustă aproape de podea. Pentru mâncare?

A continuat să se târască. Mâinile lui au descoperit un pilon de beton. S-a ridicat, continuând să-şi mişte mâinile în jurul lui în încercarea de a înţelege ce era. Aproape de vârf a simţit ceea ce ar fi putut fi o duză veche pentru un furtun de grădină.

Un duş? Nu poate fi pornit. Este pe temporizator?

Reece a continuat explorarea.

Oare ei mă văd?

Cu siguranţă.

Un bloc de beton. *Nu, acesta era diferit. Oţel inoxidabil?*

Asta ce e?

O toaletă.

Prinsă în perete.

Şi asta?

O chiuvetă mică.

Există vreo modalitate de a o porni?

De parcă chiuveta i-ar fi citit gândurile, a pornit. Fiind mai mult o cişmea de băut decât o chiuvetă, Reece şi-a înclinat capul după sunet şi a băut cu poftă apă până când s-a oprit brusc.

Respiră, Reece. Continuă să explorezi.

Un alt bloc de beton. O cuşcă de beton cu un capac subţire din cauciuc.

Sunt înapoi de unde am început?

Reece a făcut două explorări lente în întuneric şi a estimat că celula sa avea aproximativ 2 pe 3,5 metri.

Lumea lui Reece consta acum din pereţi, un duş, o toaletă, o cişmea de apă, un pat şi întuneric. Beton, oţel. Întunecat. Rece.

De ce eşti aici?

„Cu doar treizeci şi cinci de minute în urmă, au fost trase focuri de armă asupra preşedintelui Alec Christensen de către un membru al forţelor armate în timpul unei parade de Ziua Veteranilor în capitala naţiunii."

— JAMES REECE. EŞTI ÎNCONJURAT DE FORŢE DE ORDINE FEDERALE ŞI LOCALE.

Reece îşi imaginează puşca în mâini. A ajutat să se gândească la fiecare detaliu. Carabină Bravo Company, încărcător Magpul încărcat cu cartuşe Black Hills de 77 de granule, Aimpoint Micro cu lunetă, ochitor laser SureFire Scout, curea Viking Tactics şi un dispozitiv de ochire în infraroşu ATPIAL.

— VINO ÎN FAŢA CASEI, NEÎNARMAT. DACĂ EŞTI PAŞNIC, NU VEI FI RĂNIT.

— Te iubesc, Katie.

— James…

A fost ultimul lucru pe care ea i l-a spus.

Îşi puse puşca pe podea.

— Ţine pentru mine.

Inelul.

Cheia.

— DESCHIDE UŞA! ÎNCET! ŞI ARATĂ-NE MÂINILE! ŢINE-ŢI MÂINILE SUS! ÎNVÂRTE-TE ÎNCET! COBOARĂ TREPTELE ŞI AŞEAZĂ-TE CU FAŢA LA PĂMÂNT! ÎNTINDE-ŢI BRAŢELE LA SPATE!

Îşi amintea de pietrişul rece al aleii pe care işi apăsa faţa în timp ce mâinile îi erau legate cu cătuşe la spate.

— Eşti arestat pentru conspiraţie în asasinarea preşedintelui Statelor Unite.

Îşi amintea că a auzit vocea lui Katie cerând să vadă un mandat de percheziţie.

Katie.

Katie Buranek.

Îngenunchease să o ceară în căsătorie când sunase alarma, un avertisment din cele mai adânci niveluri ale Internetului. Venise de la îngerul său păzitor sau era trădarea supremă? Alice, o entitate de inteligență artificială îngropată la o mie de picioare sub Sixteenth Air Force Cyberspace Center din Lackland Air Force Base, San Antonio, Texas, era cunoscută doar de câțiva aleşi din cele mai înalte niveluri ale guvernului Statelor Unite. O ajutase în misiunea sa de a-l răzbuna pe Freddy. Atunci, l-a trădat şi l-a pus la zid ca să fie acuzat de asasinarea preşedintelui? Dacă nu Alice, atunci cine putea face aşa ceva?

Preşedintele. Alec Christensen. Un om a cărui viață a fost distrusă pe 9/11. Un om care, ca Reece, a luat măsuri pentru a se răzbuna pentru cei uciși în acea dimineață de marți. Un om care a gândit strategic, făcând ceea ce era necesar timp de două decenii pentru a ajunge în vârful puterii în Statele Unite. Îl găsise pe Reece ca fiind un suflet pereche, iar împreună au adus în fața justiției pe cei responsabili de 9/11. Iar acum el nu mai era.

— *Credeți în statul paralel, domnule Reece?*

— Domnule?

— *Statul paralel, sau ceea ce oamenii numesc statul paralel, în orice caz. Credeți în el?*

— *Cred că am găsit un teren comun, domnule Preşedinte.*

— *Am crezut că vom face asta, comandante. Statul paralel este real, deşi nu este ceea ce este prezentat în filme. Le este frică de mine. Nu m-ar surprinde să nu supraviețuiesc până la finalul mandatului meu. Te surprinde asta?*

— *Nu mă surprinde prea multe, domnule. Nu mă surprinde aproape nimic.*

— *Nu m-ar mira dacă nu voi reuşi să îmi finalizez mandatul.*

Asta nu însemna nimic pentru Reece la acea vreme. A considerat că se datora bourbonului pe care îl sorbeau amândoi.

Reece a redat în minte imaginile de la ştiri, imaginile pe care le văzuse chiar înainte ca ATV-urile negre să coboare asupra cabanei sale din Montana.

„Convoiul prezidențial a fost lovit de ceea ce ni se spune că erau EFP-uri cu lanțuri interconectate – dispozitive explozive improvizate care au fost mult utilizate în războiul din Irak. Analiştii noştri de securitate confirmă faptul că Preşedintele a fost dus de urgență la

Spitalul Universitar George Washington, unde a fost declarat mort. Vicepreşedintele a depus jurământul de învestire şi se va adresa naţiunii în aproximativ opt minute."

El puse în mâna lui Katie cheia seifului. Oare FBI-ul o avea? Oare au arestat-o pe Katie? Au percheziţionat-o? Cheia era acum înregistrată ca probă?

De ce m-ar învinui? Şi cine sunt „ei"?

Reece s-a ridicat din nou în picioare. Genuflexiuni din nou.

A încercat abdomene în primele zile, dar podeaua de beton dur i-a frecat spatele până s-a rănit. „Grinder Reminder" îi spuseseau în timpul antrenamentului SEAL. Dacă nu voia să se infecteze, era mai bine să nu îşi testeze norocul.

Ştia că slăbise. Nu doar el ar slăbi cu o masă pe zi. Nu era nicio modalitate de a spune câtă proteină era în tocăniţa pe care o împingeau în celula lui în fiecare zi. Oare era în fiecare zi? Nu poţi afirma asta când trăieşti în întuneric complet. Mai întâi auzea o uşă exterioară deschizându-se, apoi o a doua uşă mică de metal se deschidea în celula lui şi mâncarea era împinsă prin ea. Era oare supus unui regim special ca şi câinii lui Pavlov? Ar putea să schimbe orele doar pentru a-l confunda şi dezorienta şi mai mult. O măsură mai fiabilă a timpului era lungimea părului şi a bărbii lui; părul îi atingea acum umerii şi estima că barba i-a crescut cam vreo 5 cm. Ştia că celula era rece din cauza construcţiei din piatră. Pentru a-l ţine pe marginea hipotermiei. Pentru a-l face mai uşor de interogat. Dar nimeni nu i-a pus încă vreo întrebare.

Unde era el? A estimat că zburaseră timp de aproximativ patru ore, deşi pilotul putea avea instrucţiuni să-i ţină doar în aer pentru a induce în eroare şi mai mult prizonierul.

Prizonier.

A fost o vreme când s-a gândit că în cele din urmă va ajunge în închisoare, când a început să taie numele de pe lista sa, descoperind pe cei care au avut o contribuţie la uciderea familiei sale.

~~Josh Holder~~
~~Marcus Boykin~~
~~Saul Agnon~~
~~Steve Horn~~
~~CJNG, Mexic~~

~~Amiral Gerald Pilsner~~
~~Mike Tedesco~~
~~J. D. Hartley~~
~~Lorraine Hartley~~
~~Leonard Howard~~
~~Hammadi Izmail Masood~~
~~Ben Edwards~~

Dar motivul său pentru a rămâne departe de închisoare până când era pregătit fusese să pună în pământ fiecare persoană responsabilă pentru moartea echipei sale SEAL şi a familiei sale. Trebuia doar să rămână în viaţă şi să evite capturarea suficient de mult timp pentru a finaliza lista şi a ajunge la acel ultim nume: Ben Edwards.

Ben.

Reece se gândise că deja era mort atunci... Nu existau norme sociale, nu erau legi care să-l oprească. Nu era nimic pentru care să trăiască – nimic în afară de listă. Era liber. Se transformase în război. Şi câştigase. Şi era pregătit să moară.

Dar el nu murise.

Pentru un moment, simţise fericire, în vegetaţia din Mozambic, adaptându-şi abilităţile şi experienţa de pe câmpul de luptă pentru a proteja animalele concesiunii lui Rich Hastings de braconieri. Dar CIA l-a găsit şi ştia exact ce să spună pentru a-l aduce înapoi. Freddy îl urmărise. Freddy ştia unde să caute. Şi acum Freddy era mort. În afară de Africa, singura libertate adevărată pe care o cunoştea Reece era atunci când urma calea războiului. Când vâna.

Nu ştia cine era responsabil pentru asasinarea preşedintelui. Nu ştia cine era responsabil pentru învinuirea lui.

Dar acum avea un motiv să trăiască.

Katie.

Trăieşte realitatea. Disciplină. Ei vor să greşeşti, să renunţi la speranţă, să cedezi în faţa disperării, să cedezi în faţa ruinelor. Atunci vor veni după tine. Când eşti deja prăbuşit. Când eşti pe punctul de a înnebuni.

Poţi rămâne aici pentru totdeauna.

Nu, nu poţi.

Reece stătea cu picioarele încrucişate şi îşi controla respiraţia. Chiar şi în întuneric, şi-a închis ochii pentru a-şi putea imagina lumina.

Lumina.

Speranţă.

Katie.

Reece a inspirat, a ţinut aerul câteva momente la vârful inspiraţiei şi apoi a expirat complet, forţând tot aerul din plămâni. Şi-a ţinut respiraţia timp de zece secunde. Apoi a inspirat profund, umplând diafragma, şi şi-a ţinut respiraţia la vârful inspiraţiei timp de zece secunde. A repetat procesul, adăugând zece secunde la fiecare inspiraţie şi expiraţie. A ajuns la patru minute.

Patru minute şi zece secunde astăzi.

— *Poţi să o faci.*

— *Tata?*

— *Poţi să o faci, fiule.*

Ei erau lângă stâncile unui golfuleţ din Kauai.

— *Te descurci, James. Te cronometrez,* a spus Tom Reece, arătând la ceasul de pe încheietura sa. *Eşti aproape de un minut complet.*

Reece avea opt ani, dar ochii lui erau deja îndreptaţi spre echipele SEAL. Urma să fie la fel ca tatăl său.

Reece a dat afară aerul din plămâni aşa cum îl învăţase tatăl său, apoi a inspirat puternic şi s-a împins în apă, numărând, o mie, două mii, trei mii, în timp ce se ţinea strâns de pietrele subacvatice.

Deşi James era prea tânăr conform standardelor, era programat pentru prima sa scufundare a doua zi. Era un avantaj că tatăl său îl cunoştea pe proprietarul centrului de scufundări de pe insulele hawaiene, un alt SEAL care căuta refugiu în viaţă după experienţa din Vietnam.

James a ieşit la suprafaţă, iar tatăl său a şters apa sărată de pe cadranul ceasului său cu degetul mare şi a aprobat din cap.

— *Un minut şi două secunde. Nu e rău pentru o broască ţestoasă.*

— *Pot să stau mai mult. Ştiu că pot.*

— *Cum te simţi?*

— Mă simt confortabil când sunt incomod, Tata. Aşa cum m-ai învăţat.

— Bine, fiule. Acum este timpul să treci peste disconfort.

— Ce vrei să spui?

— Este timpul să-ţi depăşeşti linia de control.

— Nu înţeleg.

— Vei face asta. Într-o zi s-ar putea să ai nevoie de aşa ceva. Când poţi depăşi doar disconfortul, ajungând într-o zonă în care te simţi în afara controlului, dar înveţi să te controlezi – acela este momentul când se face adevăratul progres, fiule.

— Cum mă întorc?

— Cea mai mare parte a lumii nu va depăşi niciodată sentimentul de disconfort pentru o scurtă perioadă şi se va întoarce rapid în zona lor de confort. Asta e uşor. Dacă poţi trece dincolo de asta, într-o sferă care se simte scăpată de sub control, apoi să te întorci la control, şi apoi înapoi la simplul disconfort, ei bine, atunci chiar ai realizat ceva, băiatul meu.

— Mă simt în stare, tată.

— Bine. Hai să mergem din nou. Un minut şi zece secunde este recordul. Aminteşte-ţi, toţi venim din apă. Vom face scufundări libere pentru Uku, Ono, Kole şi Mahi în apropiere de Lanai înainte să îţi dai seama. Eşti pregătit?

James a aprobat printr-un semn făcut din degete.

— Bine. Trei, doi, unu... luptă!

Reece şi-a închis ochii şi s-a aruncat înapoi sub apă.

CAPITOLUL 4

Reşedinţa de la Capul Idokopas
Krai Krasnodar, Rusia

UŞA CAMEREI DE CONFERINŢE s-a deschis.

Aşteptând preşedintele, atât Daşkov, cât şi Leviţchi s-au ridicat din respect şi conform protocolului. Directorului FSB nu i-a scăpat din vedere faptul că noul său omolog a sărit în poziţie de drepţi cu mult mai mult entuziasm.

Doi agenţi de securitate s-au situat de o parte şi de alta a uşii, în timp ce un al treilea o ţinea deschisă. În locul preşedintelui rus, a intrat în cameră vicepreşedintele Consiliului de Securitate.

— Lăsaţi-ne, a spus el, agitându-şi mâna stângă ca şi cum ar da la o parte o muscă.

Ordinele vicepreşedintelui au fost executate imediat.

Puţin mai în vârstă decât Daşkov, Nikolai Kozak a deţinut odată funcţia de director al FSB la sfârşitul anilor 1990. A fost un contemporan al preşedintelui rus, care l-a recrutat din calitatea de pensionar de la dacha sa de pe malul râului din Plyos şi l-a numit vicepreşedinte al Consiliului de Securitate, o funcţie care până înainte de invazia Ucrainei nu exista.

Mai temut şi mai respectat în cercurile de informaţii decât chiar şi preşedintele, numele lui Nikolai era sinonim cu vechile obiceiuri. Tatăl său a fost distins cu titlul de Erou al Uniunii Sovietice şi cu Ordinul Lenin pentru acţiunile sale ca lunetist în Bătălia de la Stalingrad. A fost cu o puşcă Mosin Nagant M1891 cu care Nikolai a învăţat să vâneze alături de tatăl său la sfârşitul anilor 1950 şi începutul anilor 1960. Arma tatălui său era expusă cu mândrie în muzeul de război de pe malul vestic al Volgăi din Volgograd (fost Stalingrad), deşi zvonurile spuneau că a fost înlocuită cu o replică, iar Nikolai deţinea originalul.

Cei mai mulţi ar fi avut un complex normal de inferioritate crescând în umbra bărbatului al cărui nume era sinonim cu uciderea naziştilor în război, dar tânărul Nikolai nu simţise decât admiraţie. Tatăl său avea un duşman, un duşman care ameninţa să invadeze ţara lor, şi el s-a ridicat pentru a deveni un Erou al

Uniunii Sovietice. Naziştii au fost învinşi. Era datoria tânărului Nikolai să îl înfrunte pe noul lor duşman.

Tatăl său a subliniat importanța de a avea o meserie, căci nimeni nu ştia vreodată când soarta Partidului Comunist s-ar putea schimba. Timpurile l-au dus pe eroul de război la o moarte timpurie, vodca făcând ceea ce tancurile germane, artileria şi lunetiştii nu au putut face niciodată. Nikolai a urmat cu strictețe îndrumările tatălui său, absolvind Institutul de Construcții Navale Leningrad în 1975. Şi-a arătat calitățile de inginer după absolvire, dar Nikolai ştia că drumul lui nu era în design naval, ci în serviciul patriei. Starea națiunii şi inteligența sa îl făceau un candidat de primă clasă pentru KGB. Şi-a făcut intrarea în Comitetul pentru Securitate de Stat al Uniunii Sovietice alături de preşedintele rus, regretatul Mihail Gromîko, şi Pavel Daşkov. Ei erau contemporani al căror duşmani nu dispăruseră o dată cu sfârşitul Războiului Rece.

Părul lui se retrăsese de-a lungul anilor, iar ceea ce mai rămăsese era un gri închis. Cravata îi era dreaptă şi se potrivea cu costumul său într-un mod care completa nuanța părului şi a ochilor săi. Aceste nuanțe corespunzătoare se îmbinau perfect cu un mers care sugera energia cuiva cu câteva decenii mai tânăr. Se zvonea că Nikolai Kozak nu consuma niciodată de alcool.

Kozak s-a apropiat, în timp ce uşa din spatele lui s-a închis cu un clic sonor. Deşi se cunoşteau de zeci de ani, el încă îi crea nelinişte lui Daşkov.

— Preşedintele, a spus Daşkov, strângând mâna bărbatului mai înalt. Aşteptam preşedintele, dar este întotdeauna o onoare.

— Pavel, sunt bucuros să te văd, vechi prieten. Cuvintele erau calde, dar ochii gri ca tablă l-au făcut pe Daşkov să tremure. A simțit o dorință de a-şi aprinde pipa din buzunarul jachetei sale. Gustul dulce al tutunului în gura lui l-ar fi liniştit. Acesta va trebui să aştepte până când întâlnirea se va încheia.

— Directore Levițchi, a spus Nikolai, întinzându-i mâna.

— Domnule Preşedinte.

— Vă rog, domnilor, luați loc. Kozak a gesticulat spre scaunele de pe care tocmai se ridicaseră.

În loc să ia loc la capătul de sus al mesei lungi şi drepte, aşa cum ar fi făcut preşedintele, el s-a aşezat cel mai aproape de cei

doi directori. Deşi era o poziție nou creată, vicepreşedintele avea înțelegere din partea preşedintelui. Acolo erau chiar cei care credeau că el va fi următorul preşedinte al Rusiei.

— După ce am discutat cu preşedintele, a început Kozak, amândoi suntem de acord că este cel mai bine ca această întâlnire să rămână între noi trei.

— Desigur, a spus Levițchi.

Fără telefoane sau dispozitive electronice de orice fel, departe de lume, toată şedința lor era extrem de secretizată.

Kozak s-a aplecat înainte şi şi-a sprijinit coatele pe masă. Şi-a încrucişat degetele lungi, cu degetele arătătoare şi cele mari unul asupra celuilalt, formând ceea ce i-a amintit lui Daşkov de un pistol, pe care l-a adus apoi la buze ca într-o meditație.

— Domnilor, a spus preşedintele Kozak. Operațiunea specială din Ucraina avansează, mai lent decât era de aşteptat, dar avansează. Directore Levițchi, sunteți nou în consiliu, dar am încredere că sunteți la curent cu condițiile, proiecțiile şi intenția?

— Intenție?

— Da, intenție.

— Anexați Ucraina şi restaurați granițele istorice ale Rusiei.

— Ah da, dar mai este ceva. Unele lucruri poate le-ai pus cap la cap, iar altele nu. Văd că directorul Daşkov nu te-a informat despre aspectele mai complexe ale operațiunii.

— Am crezut că este cel mai bine să aştept până nu va mai fi un director *interimar*, a spus Daşkov, punând un accent evident pe *interimar*.

— Va urma o scrisoare, a spus Kozak. Preşedintele te-a numit director al SVR. Cel mai tânăr din istorie.

Levițchi s-a aşezat şi mai drept în scaunul său.

— Felicitări, directore Levițchi, a spus preşedintele.

— Da, felicitări, a spus Daşkov cu un entuziasm uşor mai scăzut.

— Este o onoare şi un privilegiu pentru mine, a spus Levițchi. Sunt doar un umil slujitor.

— Da, un slujitor care acum conduce Serviciul de Informații Externe al statului. Datorită naturii unice a poziției Ucrainei în arenele interne şi globale, atât Serviciul de Informații Externe, cât şi Serviciul Federal de Securitate îşi împărtăşesc responsabilitățile

în informații. Kozak a privit încruntat directorii de informații numiți de preşedinte.

Daşkov s-a forțat să nu se agite în scaunul său. Ar fi trebuit să bea o votcă înainte de această întâlnire.

— A venit momentul să trecem la următoarea fază a operațiunii, a continuat Kozak. Care este cea mai recentă evaluare a asistenței Statelor Unite pentru Ucraina?

— Cele mai recente informații indică faptul că vor continua să sprijine forțele ucrainene cu sisteme americane avansate de rachete sol-aer, muniții de artilerie şi mortiere, unități Patriot, radare de contra-artilerie, vehicule de luptă Bradley, sisteme Javelin şi Stinger. Le-au oferit chiar câteva dintre elicopterele noastre vechi Mi-17. Ne aşteptăm să sprijine cu tancuri Abrams în decursul anului. Au furnizat Phantom Ghosts, Switchblades şi vehicule aeriene fără pilot Puma, dar am o confirmare că au negat cererea Ucrainei pentru drone Gray Eagle sau Reaper. Le este teamă că vom dobândi una şi o vom desface pentru inginerie inversă. Trupele americane rămân pe teren într-o capacitate de consultanță, iar CIA are aripa sa paramilitară pe liniile de front. Este doar o chestiune de timp până când vom captura ceva sau omorî pe vreunul, a raportat Levițchi.

— Sancțiuni împotriva Rusiei şi ajutoare militare pentru Ucraina, a spus Kozak. *Status quo*. Îi plăcea să folosească jargonul legal şi militar american ori de câte ori era posibil. A ajutat să gândească precum inamicul. Ei exploatează compasiunea propriului popor pentru a-şi îmbogăți prietenii din industria de apărare. Apoi a dat din cap. Ne acuză că consolidăm puterea şi bogăția în mâinile unei oligarhii, când ei au exact acelaşi sistem în Statele Unite: politicieni, apărare, tehnologie, farmacii. Au şi ei oligarhii lor. Pur şi simplu refuză să recunoască asta.

— Revista Time îi oferă preşedintelui ucrainianului titlul de *Omul Anului*, a spus Levițchi. Ei onorează un om care interzice partidele de opoziție, închide biserica ortodoxă ucraineană şi foloseşte banii contribuabililor americani pentru a-şi consolida puterea.

— Toate acestea sunt beneficii pe termen lung, a spus Kozak. Supremația americană este pe sfârşite. Există chiar segmente

mari ale populației lor care acum se simt jignite de termenul *american*. Au făcut ca acest transfer de putere spre o nouă ordine mondială să fie mult mai uşor decât şi-ar fi putut imagina predecesorii noştri.

— Chiar şi aşa, tovarăşe, a adăugat Daşkov, nu vor face aceleaşi greşeli pe care le-au făcut în Irak şi Afganistan cu operațiunea noastră specială în Ucraina; nu îşi pot permite.

— Da, a afirmat Kozak. L-am atenționat pe preşedinte că trebuie să fim prudenți. Deşi sunt slabi, americanii sunt încă periculoşi. Ar fi necuvenit să-i subestimăm. Trebuie să ştim ce piese să mutăm şi când să le mutăm.

Daşkov auzise opinia vicepreşedintelui de multe ori şi ştia când să aprobe din cap şi când să intervină. Acum era momentul să aprobe din cap.

— Ne-am planificat mişcările în Ucraina cu mult înainte, ceva ce am putut face doar când Statele Unite au renunțat la independența lor energetică. Am manipulat relația cu Europa timp de decenii, făcându-i treptat din ce în ce mai dependenți de energia noastră, energia care le permite industriilor să funcționeze, să-şi încălzească casele iarna. Supraviețuirea lor este legată de înțelegerile pe care le au cu noi. Americanii s-au aliniat imediat. Uneori, vanitatea lor morală mă uimeşte chiar şi pe mine.

— Ce se întâmplă cu sancțiunile? a întrebat Levițchi.

— Da, este un inconvenient pe termen scurt, mai ales pentru cei care s-au obişnuit să îşi petreacă vacanțele în sudul Franței, pe Coasta Amalfi sau să îşi ancoreze iahturile în Ibiza. Dar cu toții ne sacrificăm pentru Mama Rusia. Sancțiunile economice de care Statele Unite sunt atât de mândre nu au un impact negativ covârşitor. De fapt, ele au efectul opus celui dorit de ei.

— Scuzați-mă, domnule preşedinte Kozak. Spuneți că anexarea Ucrainei a fost o încercare de a creşte veniturile? a întrebat Levițchi.

— Un beneficiu suplimentar. Mai mult decât atât, a fost un test.

— Un test?

— Pavel, explică, a spus Nikolai, lăsându-se înapoi în scaunul său, atingându-şi cele două degete arătătoare de buze.

Daşkov şi-a curățat gâtul.

— Nimic din toate acestea nu este scris. Nu este doctrină, motiv pentru care nu a fost inclus în niciun document după asasinarea directorului Gromîko.

— Înțeleg, a spus Levițchi.

— Nu sunt sigur că înțelegi. Puterea în Rusia este controlată de consiliu. Noi trei şi preşedintele. Acum că nu mai eşti un director interimar, eşti printre noi. Această poziție înseamnă să iei măsuri de precauție.

— Am o chestiune de securitate foarte importantă, a confirmat Levițchi.

— Nu vorbesc despre protecția fizică. Mă refer la securitate financiară. Vorbesc despre putere. Un grup pe care uneori îl numim *Colectivul* a cumpărat contracte *futures* pentru petrol Brent Crude pe Bursa Intercontinentală în februarie 2021, cu exact un an înainte de începerea ostilităților în Ucraina şi apoi a suplimentat aceste achiziții în decembrie 2021. Ştiam exact ce vor face Statele Unite şi partenerii lor europeni ca răspuns la acțiunile noastre în Ucraina, ceea ce ne-a permis să ne pregătim în consecință.

— Ai manipulat o piață globală? a întrebat Levițchi.

— Colegii au făcut-o, a corectat Kozak.

— *Colectivul?* a întrebat Levițchi.

— Puterea consiliului se extinde dincolo de granițele Rusiei. Există relații în joc care au fost forjate în focurile Marelui Război Patriotic, relații care traversează granițe şi ideologii.

— Înțeleg, a spus Levițchi, dând din cap. Şi aceste relații sunt financiare?

— Din necesitate, tovarăşe. Pentru a evita un *armageddon* nuclear, un mic consiliu de americani, britanici şi sovietici a depus un jurământ către o putere superioară.

— Dumnezeu?

— Cu siguranță nu, deşi ei au devenit salvatori. Testele nucleare din anii ‘50 şi ‘60, Criza Rachetelor Cubaneze şi evenimentele de la Able Archer din 1983 au dovedit că *Colectivul* era necesar pentru a proteja lumea de distrugerea nucleară. Până în acest moment, exact asta am făcut.

— În timp ce acumula averi, a spus Levițchi.

— Şi puterea, a intervenit preşedintele Kozak. Puterea de a salva lumea. Şi acum, eşti unul dintre noi.

Levițchi era conştient că aceasta nu era o ofertă pe care cineva o putea refuza.

— Tovarăşe, a spus Kozak, acum controlăm un procent mare din aprovizionarea mondială cu petrol. Europa este aproape complet dependentă de noi pentru energia lor, la fel şi Statele Unite, deşi într-o măsură mai mică. Deşi şi-au externalizat energia către cei pe care îi consideră duşmani ideologici, continuă să cheltuie miliarde de dolari pe care nu le au pentru a cumpăra energie de la aceiaşi adversari. Folosim acele miliarde pentru a ne întări economia şi pentru a finanța efortul de război. În curând, economia mondială se va orienta spre piețele de capital asiatice. Există deja o schimbare de la Europa şi Statele Unite. Cei mai ageri economişti ai lor avertizează că euro şi dolarul american vor înceta în cele din urmă să mai fie monedele de rezervă dominante ale lumii. Vom ajuta la accelerarea acestei schimbări. Sistemul Bretton Woods s-a prăbuşit atunci când Nixon a suspendat convertibilitatea dolarului în aur, dar americanii au continuat să ofere securitate pentru toate schimburile maritime din întreaga lume. Acea parte a acordului este pe timp limitat.

— Şi Ucraina? a întrebat Levițchi.

— Reintroducerea Ucrainei în federație ne oferă controlul asupra a douăzeci şi cinci la sută din exporturile mondiale de grâu. Atunci vom avea control asupra unui procent semnificativ din aprovizionarea cu energie şi alimente a lumii. Putem să înfometăm şi să înghețăm Vestul. Asta ne întăreşte poziția de negociere. Dar trebuie să luăm şi Ucraina pentru a elibera popoarele noastre etnice ruse aflate sub regimul ucrainean. Am subestimat cât de mult ar fi dispuse Statele Unite să investească. Acest lucru a încetinit progresul.

— Aşadar, Statele Unite au nevoie de o distragere a atenției? a spus Levițchi, începând să pună lucrurile cap la cap.

— Aşa este, a confirmat Kozak.

— Ce fel de distragere?

Kozak s-a aplecat înainte şi şi-a lăsat mâinile încrucişate pe masă.

— Câmpul de luptă nu este fizic. Nu este Ucraina. Câmpul de luptă este mintea. A fost întotdeauna mintea. Vestul este capricios. Sprijinul lor ilogic pentru guvernul corupt ucrainean le epuizează fondurile, armatele NATO se concentrează la granițele Ucrainei, iar CIA operează cu impunitate în interiorul țării. Dar cad în aceeaşi capcană pe care au întins-o Uniunii Sovietice în timpul Războiului Rece. Este timpul să le oferim o altă înfrângere: Vietnam, Irak, Afganistan şi acum Ucraina. Aşa cum a spus preşedintele, *cine seamănă vânt va culege furtună*.

— Ce sugerezi, tovarăşe? a întrebat Daşkov.

— Vom creşte miza.

O tăcere s-a aşternut peste cameră.

Kozak voia clar să vadă dacă directorii săi de informații reuşiseră să îşi dea seama de următorul pas al Rusiei.

Daşkov făcu o pauză pentru a procesa ce spusese preşedintele.

— Oare vom folosi arme nucleare tactice în Ucraina? A făcut o pauză. Sau poate o bombă murdară? Să dăm vina pe ucraineni? Să demonstrăm că au detonat o bombă murdară pe propriul lor teritoriu într-o încercare eşuată de a da vina pe noi şi de a atrage SUA şi NATO într-o confruntare directă?

— Ai avea o problemă cu asta? a întrebat Kozak.

— Asta ar depinde de cât de aproape suntem de explozie şi din ce direcție ar bate vântul.

— Şi tu, tovarăşe Levițchi?

— Aş sfătui să se manifestăm cu precauție.

Kozak a zâmbit.

— Sunt bucuros să văd că amândoi nu aprobați din cap ca nişte *da*-meni. Mama Rusia nu va pierde din nou Ucraina. Opțiunea nucleară este pe masă, dar nu în modul în care credeți.

Daşkov s-a uitat peste masă la Levițchi. Bine-cunoscutul său zâmbet dispăruse.

— Aşa cum bine ştiți amândoi, a continuat Kozak, preşedintele a avut multiple conversații cu Xi Jinping. Ne-am amânat reanexarea Ucrainei până după Jocurile Olimpice. În schimbul sprijinului Chinei, au primit un contract extrem de favorabil fără limite pentru furnizările de petrol necesar în mod critic, la puțin peste costul de producție. În ultimul an, americanii au devenit şi mai slabi. Asasinarea preşedintelui lor i-a aruncat şi mai mult în

haos, inflația este în creştere, armata lor tocmai a venit după două înfrângeri jenante din Irak şi Afganistan şi nu poate să-şi îndeplinească obiectivele de recrutare, depind de Canada, OPEC şi Rusia pentru petrolul care alimentează economia şi apărarea națională, cea mai mare parte a produselor de pe rafturile lor provine din China, iar substanțele chimice precursoare pentru antibioticele lor vin, de asemenea, din China. Dependența totală de duşmanii lor necesită doar un pas suplimentar. Ştiți care este acesta?

— Microcipuri, a intervenit Levițchi. Taiwan.

Daşkov trebuia să fie foarte atent la această chestiune.

— Corect, a spus preşedintele. Şaizeci şi cinci la sută din toate microcipurile utilizate în SUA provin din Taiwan. Peste nouăzeci la sută din cipurile lor complexe sunt importate din Taiwan. China a revendicat întotdeauna Taiwanul ca fiind al său. Ei sunt pregătiți să transforme asta în realitate.

— Există o probabilitate mare ca SUA să vină în apărarea Taiwanului, a intervenit Daşkov. Pierderea capacității de producție a microcipurilor în Taiwan i-ar paraliza. Vor face tot ce le stă în putință pentru a împiedica pierderea Taiwanului.

— Da, China este ezitantă. Vor lua Taiwanul, dar doar dacă vor fi asigurați că Statele Unite nu vor interveni. Este posibil ca Statele Unite să sprijine atât Ucraina, cât şi Taiwanul cu informații şi armament, prelungind ambele conflicte în beneficiul industriei lor de apărare. Preşedintele s-a oprit. Dar nu dacă ar fi angajați activ în altă parte.

— Şi unde ar fi asta? a întrebat Daşkov, dorind cu disperare să-şi aprindă pipa.

— Am luat Georgia în 2008 şi Crimeea în 2014 fără ca SUA să emită măcar un sunet. Ei, desigur, se confruntau cu dificultăți în lupta împotriva insurgenților în Orientul Mijlociu şi Asia Centrală. Vom redirecționa atenția lor înapoi spre Orientul Mijlociu.

— Şi cum o să facem asta? a întrebat Daşkov.

— Le vom servi un război pe care nu-l pot refuza.

CAPITOLUL 5

Graniţa dintre Afganistan şi Iran

MOHAMBAR RANJHA călătorise în Iran de multe ori. Nu-şi amintea de câte ori, asta necontând cu adevărat. Nu era nevoie să ţină socoteala. Asta a făcut şi va face întotdeauna. De ce să complice lucrurile încercând să înveţe o meserie nouă? Putea conduce aproape orice camion pe care cineva l-ar putea găsi în Afganistan. Şofatul îl ţinea departe de câmpuri, iar în timpul ocupaţiei, îl menţinuse departe de câmpul de luptă.

Drumurile erau mult mai puţin periculoase decât fuseseră atunci când americanii ocupaseră ţara. Ca un contrabandist, reuşise să rămână departe de majoritatea luptelor din Helmand. Talibanii ştiau că trebuie să aibă un grup de şoferi care să nu figureze în bazele de date biometrice ale americanilor sau în cele cu constructorii de IED-uri pentru a evita detectarea la punctele de control militar american.

Mohambar mersese ca pasager cu camionul tatălui său, un Hanomag-Henschel F 163 K. Acesta fusese construit în Germania undeva la începutul anilor 1970, când turiştii americani şi europeni încă făceau pelerinajul pentru a fotografia grădinile exotice, arhitectura şi munţii din „Inima Asiei." Drumul către Zaranj era de pământ şi plin de gropi, ceea ce făcea călătoria lentă. Asta era înainte ca americanii să invadeze Afganistanul.

Ca parte a tribului Barakzai, clanul Ranjha cuprindea războinici şi fermieri de foarte mult timp. Agricultura era pilonul principal al triburilor paştune din Helmand, iar pentru Mohambar şi familia sa, asta însemna cultivarea macilor.

Opiumul era popular în Iran, iar vecinul lor se întâmpla să fie cel mai mare producător din lume. Porturile Iranului ofereau o poartă de intrare şi de ieşire din Afganistanul lipsit de acces la mare pentru o multitudine de produse, inclusiv pentru preţiosul macul.

Frontiera iraniană se întindea de-a lungul Afganistanului de la Turkmenistan în nord până la Pakistan în sud. Experienţa lui Mohambar era limitată la Ruta 606 şi staţia de trecere a frontierei de la Zaranj. El condusese pe acest drum în adolescenţă, când

călătoria dura aproape toată ziua, iar bombele destinate americanilor de pe marginea drumului loveau uneori ținte greșite. India investise milioane pentru a ajuta la construirea autostrăzii ca rută comercială, pentru a ocoli Pakistanul. Construcția acestuia a început în 2005 și a durat patru ani. 218 kilometri, cu un cost de peste o sută de vieți. Construirea de drumuri în Afganistan în mijlocul războiului era o afacere periculoasă.

Președintele Hamid Karzai a deschis drumul în 2009 ca o modalitate de a arăta lumii că se făceau progrese în Afganistan, iar noul drum transformase ceea ce fusese anterior o călătorie de douăsprezece ore în două. Acum, cu talibanii din nou la controlul Kabulului și războinicii conducând provinciile, călătoria era mult mai sigură. Au dispărut bombelor de pe marginea drumului și IED-urile cu plăci de presiune atât de comune în timpul insurgenței. De asemenea, au dispărut diviziile de soldați americani și europeni care se rotiseră în fiecare an și care, pentru o vreme, își făcuseră o obligație din a distruge comerțul cu opiu. Mohambar s-a întrebat întotdeauna de ce se concentrau atât de mult pe încercarea de a forța tribul său să semene câmpurile cu grâu. Opiumul era destinat orașelor port din America și Europa. Misiunea lor de a eradica recolta de opiu a avut rezultate dezastruoase pentru americani și pentru populația Afganistanului. Familia surorii sale mai mari fusese ucisă într-un raid aerian nocturn în 2017. Șeful satului său descrisese avionul care a aruncat bombele ca fiind un B-52 în ceva ce americanii numeau *Operațiunea Furtuna de Fier*. *Badal*, conceptul tribal pașt un al răzbunării, cerea barakzailor să-și intensifice utilizarea IED-urilor în Helmand. Soră-sa, soțul ei și cei trei copii mici fuseseră răzbunați. Tribul trimisese șase americani și doi soldați britanici acasă în coșciuge săptămâna următoare.

Programele de eradicare a câmpurilor de mac american și eforturile lor de stropire cu erbicide nu făcuseră decât să întoarcă mai multă populație împotriva lor. De ce erau americanii atât de hotărâți să distrugă o cultură care producea ceva dorit și consumat în Occident? Americanii erau foarte ușor manipulați de războinici și oficiali ai guvernului local, care le transmiteau acestora informații. Asta nu făcea decât să agraveze războiul. Satele și familiile care datorau războinicilor locali bani pentru

protecția recoltelor de opiu, acum trebuiau să plătească în alte feluri, cu puşti AK împotriva războinicilor rivali şi a americanilor. Mohambar credea că americanii i-au invadat țara pentru a lupta împotriva arabilor. Atunci de ce au deschis un al doilea front şi au decis să petreacă atâția ani în război cu agricultorii de opiu? Nu vedeau că asta nu făcea decât să-i întărească pe talibani şi al-Qaeda? Cu toată tehnologia lor şi sateliții şi aeronavele despre care Mohambar auzise că îl puteau observa din spațiu, americanii rămâneau orbi la obiceiurile afgane.

Campania de recoltare a grâului pentru a înlocui cultivarea macului ca pilon al agriculturii afgane a reuşit doar să mute cultivarea macului în alte zone. Semințele de mac se întorseseră acum pe câmpurile de grâu învechite, iar producția înflorise grație investiției americane în puțuri şi sisteme de irigație. Cum puteau americanii să construiască maşini care aduceau moarte din ceruri, dar să eşueze atât de lamentabil în eforturile lor pe teren, era un mister pentru Mohambar. Britanicii, sovieticii şi americanii au încercat cu toții şi au eşuat să ocupe şi să exploateze Afganistanul. Oricine ar veni după ei, şi aceştia vor eşua. Şeful satului său le spusese că americanii căutau un saudit care i-a ajutat pe părinții şi bunicii lui Mohambar să lupte împotriva sovieticilor. El spusese că, în cele din urmă, americanii se vor sătura să-şi piardă camarazii în ambuscade şi bombe de pe marginea drumului. Bătrânul a avut dreptate. Americanii plecaseră. Raidurile nocturne erau o amintire a trecutului. Ordinea fusese restabilită. Legea Sharia fusese reinstaurată, iar justiția se mişca repede. Talibanii era din nou la putere, iar atâta timp cât satul le oferea 20% din profiturile din opiu, viața mergea înainte.

Călătoria lui Mohambar a început în afara oraşului Lashkar Gah, într-un camion furnizat de cumnatul său. A primit un traseu sigur către oraşul Delaram din provincia Farah, unde a urcat pe autostrada Zaranj–Delaram, unul dintre cele mai circulate drumuri din țară.

Unele sindicate care operau cu opiu trebuiau să evite punctele de control ale frontierei iraniene. Iranul era foarte riguros în privința opiului care se îndrepta către oraşele lor. Pedepsele erau dure atât pentru consumatori, cât şi pentru dealerii şi

contrabandiştii care se ocupau cu comerțul ilicit. Iranul avea o problemă cu dependența de heroină şi erau hotărâți să o stopeze. Mohambar nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu poliția de frontieră sau cu operațiunile de combatere a drogurilor din Iran. Opiul său era destinat altei zone, cu cunoştința deplină a guvernului iranian şi a celor din Garda Republicană. Misiunea lui Mohambar se îndrepta spre sud, către portul Chabahar din Golful Oman. De acolo, opiul urma să fie transferat pe un vas, care avea să călătorească prin Marea Arabiei, Golful Aden şi în Marea Roşie, unde Canalul Suez ducea la Marea Mediterană şi în venele Occidentului. Iranul folosea maci afgani pentru a otrăvi America şi aliații săi europeni din NATO. Banii pavau drumul. Mohambar auzise că Garda Republicană şi Forța Al-Quds foloseau veniturile din mişcarea ilicită a opiului pentru a-şi finanța operațiunile împotriva Israelului din Valea Bekaa. Allah a lucrat cu adevărat în moduri misterioase.

Mohambar a intrat în Zaranj în provincia Baluchestan din Iran. Poliția de frontieră iraniană i-a examinat documentele şi l-a lăsat să treacă. Faptul că un camion al Gărzii Republicane aştepta în apropiere, observând legitimarea, a asigurat desfăşurarea procesului într-un mod simplu şi eficient. Conform procedurii sale operaționale standard, Mohambar a tras camionul pe marginea drumului, permițându-i noului său însoțitor iranian să-l conducă în Iran. Câteva minute mai târziu, la câțiva kilometri sud de Malik, camionul a încetinit şi a virat pe un drum de pământ. Camionul a înaintat până a ajuns într-o parcare de pământ bătătorit, departe de strada principală. Apoi a virat la stânga şi a oprit lângă un Scania de dimensiuni similare cu camionul lor. Iranianul a oprit motorul camionului, a deschis uşa şi a coborât pe solul iranian pentru a-şi întinde picioarele.

În mod normal, Mohambar ar fi inspectat noul camion şi remorca, ar fi aruncat o privire asupra documentelor, ar fi confirmat destinația şi ar fi plecat. Astăzi însă a fost diferit.

În loc de petrol rafinat, sârmă, cereale, plută sau sticle care corespundeau cu lista de încărcare, existau mai multe documente ştampilate de Emiratul Islamic al Afganistanului.

Mohambar s-a uitat la colonelul care i-a înmânat dosarul.

— Textile. Spre Kandahar?

— Nu, la Khoshab. Îl ştii?

— Nu am fost niciodată acolo.

— GPS-ul din camion este setat. Ştii să-l foloseşti?

— Da, sunt şofer.

— Bine. Condu drept înainte. Eşti complet alimentat. Fără opriri. Nu inspecta încărcătura.

— De textile?

— Da.

— Cine este recepționează?

— Emiratul Islamic al Afganistanului.

— Înțeleg.

De ce părea colonelul nervos? Era din Garda Republicană. Nu era niciun motiv să fie nervos.

— Pot să inspectez vehiculul?

— Desigur.

Mohambar s-a plimbat în jurul camionului Scania. Acesta era deja în funcțiune. Condusese de multe ori înainte un asemenea model. Acesta avea aproximativ douăzeci de ani, dar arăta aproape ca nou. Era bine întreținut. Semiremorca detaşabilă era ataşată la unitatea de tractare şi părea, de asemenea, în stare bună.

— Închis? a spus el, uitându-se la lacătul de pe uşile remorcii.

— Da. Acele documente te vor ajuta să treci prin orice punct de control rutier. Cel căruia îi duci camionul nu se aşteaptă să ai cheia.

Mohambar a dat din cap. Ce putea face? Era şofer şi, deşi acest lucru era puțin neobişnuit, sarcina lui era să conducă şi să livreze mărfuri.

— Urmezi acel vehicul înapoi spre frontieră, a spus colonelul, arătând spre unul dintre camioanele sale camuflate.

Mohambar a încuviințat cu respect şi şi-a dus mâna la inimă în semn de salut. A mers spre uşa şoferului şi s-a urcat în vehicul. GPS-ul era setat şi ruta era activă. Cu cât ajungea mai repede la Khoshab, cu atât mai repede se putea întoarce la soția şi fetița sa. Dacă se făcea prea târziu, se putea opri şi odihni în micuța cabină de dormit din spatele scaunului său, după ce a lăsat încărcătura. Ar fi ajuns fie târziu în seara asta, fie le-ar fi făcut o surpriză dimineața.

Era timpul să plece.

În timp ce ieşea din zona de parcare şi pe drumul de pământ care îl va conecta la A-71 spre frontieră, s-a uitat în oglinzile laterale înalte. Camionul pe care îl livrase era inspectat de şoferul care urma să-l ducă pe restul drumului până la Chabahar. Opiumul va începe în curând călătoria sa către Europa şi America de Nord, contribuind la decăderea continuă a Occidentului.

Ce era închis în remorcă?

Nu conta. Era doar un şofer. Orice ar fi fost, aparţinea Emiratului Islamic al Afganistanului. În curând va fi livrat, iar Mohambar va fi pe drumul său de întoarcere.

A tras o ultimă privire în oglindă înainte de a ieşi din zona de parcare. Colonelul stătea acolo, uitându-se după el. Nu s-a oprit până când Mohambar a făcut virajul şi a dispărut într-un nor de praf.

CAPITOLUL 6

Penitenciarul Federal al Statelor Unite
Unitatea Administrativă de Maximă Securitate din Florence
Sectorul 13
Unitatea Specială de Detenție
Comitatul Fremont, Colorado

NEBUNIE.
Întuneric.
Toată viața este suferință.
Scrisoarea.
Reece citise atât de multe ori încât memorase.
Unde era acum?
Încă o mai avea Katie cheia?
Unde era cutia?

Reece s-a concentrat asupra respirației sale şi a revenit cu gândul atunci când citise scrisoarea. O noapte ploioasă într-un depozit din Baltimore, Maryland. Tatăl său lăsase o cheie într-un plic cu adresa unității de depozitare a casetelor de valori. Reece îşi amintea cum a introdus cheia în vechea uşă Master Lock şi cum a simțit când se deschidea. Inspectase uşa rulantă pentru a vedea dacă existau dispozitive explosive improvizate şi o împinsese încet în sus. *Întuneric*.

Reece scoatea din buzunar o lanternă mică şi apăsa butonul de pe cap pentru a ilumina interiorul unității de depozitare, dând la iveală rafturi goale şi un vehicul acoperit cu o prelată. Reece a mers cu grijă, căutând orice semne de activitate recentă. Praful era de ajutor. Când a dat la o parte prelata, suspiciunile lui s-au confirmat şi nu s-a putut abține să zâmbească la vederea vechiului Jeep Wagoneer din 1985 al familiei sale. În zona de încărcare se afla o cutie pentru arme care conținea o puşcă Ithaca Model 37 modificată, arma pe care tatăl său o avusese în Vietnam, o cheie pentru seif şi o scrisoare. A citit-o prima dată prin LED-urile luminii sale tactice. De atunci a mai citit-o de foarte multe ori.

17 octombrie 2003

Dragă James,

Dacă citeşti asta, atunci timpul nostru împreună a fost scurtat.

Se spune că te vei uita înapoi la viaţa ta şi vei regreta lucrurile pe care nu le-ai făcut. Au dreptate. Regret că nu am petrecut mai mult timp cu tine şi cu mama ta. Am crezut că avem tot timpul din lume. Ar fi trebuit să ştiu mai bine, mai ales având în vedere calea pe care am ales-o. Ştiam că acele secunde treceau şi că nu le vom recâştiga niciodată, dar am crezut întotdeauna că va fi mai mult timp în viitor. Se pare că m-am înşelat.

Ai crescut atât de repede, fiule. Prea repede. Am clipit şi, dintr-o dată, erai acolo, plecând la război. Poate că a fost la fel şi pentru tata. Mă întreb dacă avea regrete.

Zilele mele au fost numărate din secunda în care m-am născut. Toate zilele noastre sunt numărate. Zilele tale sunt numărate, de asemenea. Foloseşte-le. Foloseşte-le cu înţelepciune.

Foloseşte timpul pe care îl ai, James. Ţi-am spus şi înainte, oricât de rapid eşti, nici măcar tu nu poţi fugi de timp. Are o manieră neplăcută de a te ajunge din urmă. Crede-mă. Ştiu. Când laşi pistolul jos, pleacă. Nu trăi în trecut. Ai făcut partea ta. Iubeşte-ţi soţia. Creşte-ţi copiii. Şi nu te uita înapoi. Preţuieşte fiecare moment, pentru că odată ce a trecut, a trecut pentru totdeauna.

Am încercat să fiu familist când eram acasă. Ştiu că nu am reuşit întotdeauna. Sper că mă poţi ierta. Scriind asta acum, mă gândesc la aventurile noastre de scufundări în Hawaii, drumeţiile din Sierras, vânătoarea din Montana şi pescuitul din Colorado cu bunicul tău. Acele amintiri îmi încălzesc inima. Dacă aş putea transmite un singur lucru, ar fi să fii prezent alături de cei pe care îi iubeşti. Este ceea ce ei merită. Nu poţi salva lumea, dar poţi avea grijă ca familia ta, să ştie că îi iubeşti necondiţionat şi că ei sunt lumea ta. Concentrează-te pe ei.

Nu aş putea fi mai mândru de bărbatul care ai devenit. Şi, deşi s-ar putea să nu acţionez ca atare, mă îngrijorez. Serviciul a fost în sângele tău, dar aminteşte-ţi, a fi SEAL nu este tot ceea ce eşti. Este o parte din tine, dar eşti mai mult de atât, fiule. Când va veni timpul să pui sabia jos, nu te uita înapoi. Priveşte înainte. Mergi înainte.

Privind cum te specializezi în BUD/S a fost unul dintre cele mai mândre momente din viaţa mea. De asemenea, îmi fac griji că cei

care te trimit în conflictul în care suntem actualmente angajați nu-şi dea seama de ce se află în joc. Prea multe asemănări între războiul împotriva terorii şi războiul meu. Mă rog ca Afganistanul şi Irakul să nu o ia pe calea Vietnamului. Mă rog ca cei cu stelele pe guler să fi studiat istoria.

Acum, la subiectul acestei scrisori. Foloseşte-ți raționamentul, dar dacă voi muri într-un mod pe care îl consideri suspect – sinucidere, supradoză de droguri, accident de maşină – aceasta a fost pentru a păstra ceva secret, ceva ce investighez din mijlocul anilor '70. Această scrisoare este, de asemenea, „ieşirea" ta. Detalii şi dovezi din investigația mea sunt blocate într-un seif. Cheia însoțitoare se potriveşte cu acel seif. Banca are numele tău şi al meu ca fiind singurele două persoane care pot accesa acest seif. Este plătit în întregime până în 2030 printr-un fond creat de un avocat specializat în astfel de lucruri. Pe 1 ianuarie 2030, tot ce este în acel seif va fi distrus.

Seiful nu va fi uşor de găsit. Doar o altă persoană ştie de existența lui. În cazul în care nu eşti tu cel care citeşte această scrisoare, persoana respectivă nu este numită. Va trebui să o găseşti tu sau el va trebui să te găsească pe tine.

Nu-mi place să te încarc cu asta, fiule. Ăsta este unul dintre motivele pentru această „ieşire". Ar putea fi mai bine pentru toți dacă nu o găseşti. Dacă o faci, şi crezi că lumea ar fi mai bună fără să ştie ce este acolo – arde-o. Arde tot. Şi apoi trăieşte-ți viața ştiind că ai făcut lucrul corect. Niciodată să nu te uiți înapoi. Dar, în funcție de ceea ce s-a întâmplat în aceşti ani, când vei citi documentele, când vei vedea lista, fă ceea ce crezi că este corect.

Nu am răspunsul. Nu pot să-ți spun ce să faci. Doar să ştii că susțin orice decizie iei. Nu există o variantă „corectă", crede-mă. M-am luptat cu asta timp de peste două decenii. Chiar şi când o deschizi, există o piesă care, în momentul scrierii acestei scrisori, rămâne lipsă. O piesă de legătură... Nu am putut să o găsesc. Şi de vreme ce citeşti asta, înseamnă că niciodată nu am găsit-o.

Oamenii şi organizațiile puternice vor face orice pentru a împiedica ca ceea ce se află în acea cutie să vadă lumina zilei.

Fii atent, fiule. Nu uita ce te-am învățat. PSAB – dacă ceva „Pur şi simplu nu arată bine", probabil că nu este.

Şi nu uita, nu te încrede în nimeni.

Timpul pentru a te întrista după mine a trecut demult. Ştiu că înfrunt ceea ce urmează cu putere, umilință şi grație, sau cu câtă grație pot aduna. Vreau să te gândeşti la ceva ce mi-a spus tatăl meu. Dacă îți aminteşti, el nu era prea vorbăreț, făcând asta şi mai emoționantă. Cred că în mintea lui încă trăia prin Campania Pacificului din Al Doilea Război Mondial, luptând pe plaje şi în junglă, insulă după insulă, pe drumul său spre Japonia. Mi-a spus cu puțin timp înainte să moară că „moartea nu este o destinație – este o cale." Ştia că moartea vine după el şi nu îi era frică. Moartea este o cale, fiule. Ne vom vedea de cealaltă parte.

Vei avea întotdeauna credința pe care mama ta şi cu mine ți-am insuflat-o. Lasă-o să-ți învețe speranța şi să-ți călăuzească viitorul.

Te voi veghea. Drum bun. Te iubesc.

Forță şi Onoare.

Întotdeauna,
Thomas Reece

— Te iubesc şi eu, tata.
— Ştiu, fiule.
— Am de gând să ies de aici.
— Vei ieşi.
— Voi găsi acea cutie.
— O parte din mine se roagă să nu o faci.
— Eu...

Un sunet pe care Reece nu-l mai auzise înainte răsuna prin pereții celulei sale.

— Prizonier B549, stai întins cu fața în jos pe podea, încrucişează-ți picioarele şi pune-ți mâinile la spate.

CAPITOLUL 7

Reşedinţa de la Capul Idokopas
Krai-ul Krasnodar, Rusia

UN DISPOZITIV NUCLEAR? Îşi pierduse minţile preşedintele? Preşedintele?

Daşkov s-a foit în scaunul său pentru a reflecta la ceea ce tocmai fusese spus.

— Vom detona o armă nucleară iraniană în Israel şi vom aduce americanii înapoi în Orientul Mijlociu.

Întotdeauna a existat o linie la limită între nebunie şi genialitate.

— America rămâne singura ţară de pe pământ care foloseşte arme nucleare ofensive, a spus Kozak. Am fost aproape de un schimb de focuri peste Cuba în 1962, iar lumea nu are idee cât de aproape am fost de prăpastie în 1983. Dacă nu ar fi fost acest consiliu şi asociaţii noştri din Statele Unite, lumea s-ar confrunta şi acum cu efectele unei ierni nucleare.

— Doar ca să fim clari, tovarăşe, a început Daşkov. Planificăm să atragem Statele Unite într-un război deschis cu Iranul prin detonarea unui dispozitiv nuclear în Israel?

Kozak a dat din cap.

— Şi ce se va întâmpla cu evreii ruşi din Israel?

— Toată viaţa ta bună te-a făcut moale, tovarăşe?

— Este doar o întrebare, domnule preşedinte Kozak.

— Aşa cum s-a întâmplat cu Stalingradul şi Leningradul în Marele Război Patriotic, sacrificiile pentru Mama Rusie sunt aşteptate. SUA şi Israelul vor distruge Iranul. Nu va fi uşor, dar vor învinge şi vor elibera lumea de problema nucleară iraniană. Dar nu mai sunt suficient de puternici pentru a lupta pe două fronturi, şi cu siguranţă nu pe trei fronturi. Îşi vor concentra toate eforturile pe înfrângerea Iranului. Când o vor face, vom înainta în Ucraina, iar China va anexa Taiwanul.

— Şi relaţia noastră cu Iranul se încadrează direct în naraţiune. Genial, a declarat Levi̧tchi.

Au înnebunit cu toţii? Păstrează-ţi cărţile aproape.

— Diavolul are subterfugii, cum vom proceda? a întrebat Daşkov, având grijă să nu-şi trădeze scepticismul.

— Deşi nu fără riscuri, suntem poziționați favorabil pentru a provoca o schimbare în ordinea mondială de acum. Suntem convenabil aruncați într-o *axă a răului* de către Statele Unite şi NATO: Rusia, China, Coreea de Nord şi Iranul sunt aproape preprogramați în limbajul occidental ca opuşi ideologici – duşmani ai Occidentului. Discuțiile americanilor cu Iranul pentru a reînvia acordul nuclear din 2015 sunt mortale. Politicienii americani pot să-şi mintă cât vor cetățenii, dar ei sunt o națiune în declin. Toate semnele duc într-acolo. Au renunțat la suveranitatea națională, au *înarmat* sistemul lor de justiție, şi-au politizat armata şi au pierdut credința în alegerile lor. Aşa cum a declarat public preşedintele, suntem în pragul unei schimbări istorice a ordinii mondiale – o ordonare mondială multipolară. Alianța noastră politică şi militară cu Iranul nu face decât să ne întărească poziția. Folosim tehnologia lor prin drone în Ucraina cu rezultate devastatoare. Au piloți de drone în Ucraina acum, aşa cum avem noi consilieri cu Garda Republicană. Sunt unul dintre cei mai fervenți aliați ai noştri în ochii Occidentului.

— În ochii Vestului, a repetat Daşkov.

— Păreți îngrijorat, tovarăşe Daşkov.

— Acest lucru pare să poarte semnele a ceea ce a fost numit o operațiune sub steag fals la începutul operațiunii din Dagestan, acum peste douăzeci de ani.

— Prin intermediul agenției tale.

— Când ai condus-o, i-a amintit Daşkov.

— Elemente pe care le-am renegat, tovarăşe. Şi despre care se poate spune că sunt incompetent. Acum este timpul pentru ajustări îndrăznețe.

— Înțeleg intenția. Un dispozitiv nuclear detonat de Iran pe teritoriul israelian sau chiar aproape de acesta, declanşează un atac din partea Israelului asupra Iranului.

— Nu vor avea de ales, a concis Kozak.

— Adevărat, a continuat Daşkov, Statele Unite vor veni probabil în ajutorul lor din punct de vedere militar.

— Nu *probabil*, domnule director. Este sigur.

— Nimic nu este sigur, domnule preşedinte.

— În acest caz, aşa este. Colegiul a poziționat pe cineva pentru a asigura acest rezultat. Vor fi atraşi într-un alt război în Orientul Mijlociu, deşi acesta nu va fi limitat ca amploare. Orientul Mijlociu va exploda în acest conflict. Preţurile la petrol vor creşte vertiginos. Acordurile noastre de gaze şi petrol cu China şi Europa vor face din Rusia principalul furnizor de energie din lume.

Daşkov se întreba de ce preşedintele era atât de criptic, dar în lumea spionajului, secretele făceau parte din joc, în special când venea vorba de Colectiv.

— Şi Statele Unite nu vor fi capabile să-şi susțină suportul militar sau financiar pentru Ucraina, a spus Daşkov, articulând intenția logică a operațiunii.

— De asemenea, nu vor putea să respingă o invazie chineză în Taiwan, a adăugat Kozak. Vor pierde partenerul lor comercial în domeniul microcipurilor şi semiconductoarelor, în timp ce China se poziționează ca lider mondial în sectorul tehnologic.

— Şi Rusia şi China devin superputeri dominante într-o nouă lume multipolară, a încheiat Levițchi. Îmi corectez declarația anterioară; este mai mult decât strălucitoare ideea.

— Şi Iranul? a întrebat Daşkov.

— Nu există loc pentru Iran în noua ordine mondială, cel puțin nu ca superputere. Iranul este sacrificat pentru a propulsa o alianță *sino-rusă* în fruntea ierarhiei. Energie, produse farmaceutice, tehnologie – Statele Unite vor fi dependente de noi pentru supraviețuirea lor.

— Există o problemă însă, a spus Daşkov.

— Cum aşa?

— Plutoniul are o semnătură. Va fi urmărit. Dacă Occidentul dovedeşte că a fost o armă nucleară rusească care a detonat în Israel, Statele Unite ar putea răspunde în mod similar împotriva Mamei Rusia.

— Cu arsenalul nostru nuclear, capacitatea şi competența rusească, este încă o distrugere asigurată reciproc, a răspuns Kozak. Şi, deşi nu sunt de acord cu evaluarea dumneavoastră asupra răspunsului american că, în cazul în care plutoniul rus ar fi descoperit, ar putea fi contracarat cu eticheta convenabilă de *dezinformare* – preşedintele a adus în discuție tocmai acest aspect.

— Şi?

— Şi de aceea, arma nu va fi fabricată folosind plutoniu rusesc. Pentru a atrage cu succes Statele Unite în război, o investigație nucleară judiciară trebuie să concluzioneze că arma a fost de origine iraniană, vizând deliberat Israelul.

— Şi cum anume o să facem asta? a întrebat Daşkov.

— Vom construi o bombă folosind plutoniu iranian.

— Şi de unde vom obține acest plutoniu iranian?

— O să-l furăm.

CAPITOLUL 8

Oraşul Khoshab
Provincia Kandahar, Afganistan

SLAVIK DEYNEKIN A AŞTEPTAT IMPACIENTAT în întuneric. S-a uitat pe micul ecran care arăta un punct albastru mişcându-se pe Ruta A75. A urmărit cum a ieşit de pe drumul principal la Mandisar şi a început să se apropie de poziția lui Deynekin, într-un loc părăsit la vest de Aeroportul Internațional Ahmad Shah Baba, cunoscut mai bine sub numele de Aeroportul Internațional Kandahar. Punctul albastru indica un dispozitiv de urmărire care fusese ataşat pe exteriorul unui camion care venea din Iran. Un alt dispozitiv de urmărire era instalat pe o ladă din remorca vehiculului. Ceea ce era în interiorul lăzii avea puterea de a schimba soarta lumii.

Şi-a bătut încheietura cu degetul său arătător.

— Zece minute, le-a spus el bărbaților adunați în jurul camioanelor Hilux.

Zece minute.

Deynekin a lovit pământul cu piciorul şi a privit praful cum se ridică într-o noapte luminată de faruri. Nu-şi amintea să fi văzut vreodată un cer mai întunecat. Fără lună, cu stele strălucitoare.

Fucking Afganistan.

Afganistanul nu fusese războiul lui. Avea doar doi ani când tatăl său a fost ucis aici. Se întreba dacă tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată păşise pe pista de la Kandahar. Probabil. Aici sau la Bagram. S-a întrebat pentru scurt timp dacă tatăl său fusese transportat acasă în Rusia cu un Black Tulip din Kandahar. Nu că ar fi contat. Şi-a dat ultima suflare aici, viața-i furată de sălbaticii islamişti din Hindu Kush. Lui Deynekin îi creştea tensiunea de fiecare dată când punea piciorul pe acest pământ.

Cu un tată mort într-un război nepopular într-o țară cu o economie aflată în cădere liberă, mama lui Deynekin a muncit de dimineața devreme până seara târziu în schimbul ei de la Combinatul de Fier şi Oțel Magnitogorsk. Situat la marginea sudică a Munților Urali, Magnitogorsk a fost construit în jurul

conceptului sovietic de Sotsgorod, cu locuințe construite în apropierea locurilor de muncă pentru a creşte valoarea producției de oțel pentru stat. Ar fi trecut ani până când tânărul Slavik ar fi realizat că *unii* care băteau la uşa complexului lor de locuințe de stat în fiecare seară erau mai mult decât colegi de muncă de la fabrică. Deşi se întrebase adesea despre sunetele ciudate care proveneau din camera mamei sale, în mica lor garsonieră cu două dormitoare, nu o auzise niciodată țipând aşa cum a făcut-o într-o noapte de iarnă, nu mult după ce Slavik a împlinit zece ani. Când a deschis uşa în acea noapte rece, un bărbat s-a întors spre el. Pentru băiatul tânăr, în lumina ambientală de pe hol, părea că ochii bărbatului erau în flăcări. Apoi s-a întors şi a lovit-o din nou pe mama lui înainte de a se împinge de pe saltea. Deynekin încă îi putea vedea transpirația pe fața lui, corpul său mare şi păros, durerea ascuțită a primei palme, apoi tirul de lovituri care l-a trântit pe Deynekin la podea, genunchiul bărbatului pe pieptul său forțând intrarea aerului în plămâni. Țipătul mamei sale suna diferit acum. Deynekin avea să mai audă țipete de genul acesta când îşi va croi drumul în războiul din Cecenia, un deceniu mai târziu, cu Divizia 76 Aerotransporturi Gărzi. Erau țipete de furie. Apoi pumnii s-au oprit şi o tăcere stranie a înlocuit mormăielile violente care explodaseră deasupra lui. Când Deynekin a reuşit să iasă de sub corpul greu, era acoperit în sânge. Dar imaginea mamei sale, bătută şi vânătă, cu stomacul, sânii şi fața, de asemenea, acoperite cu sânge, l-a bântuit mereu. Ochii ei erau goi. Cuțitul a rămas în mâna ei chiar şi atunci când Deynekin a încercat să o ajute să stea pe pat. Încă îl ținea în mână când a sosit poliția. Au îndepărtat cuțitul de bucătărie din mâinile ei şi au încătuşat-o fără să o lase să se îmbrace. Deynekin nu o va mai vedea niciodată. A devenit un copil al statului. Un orfan. Când a împlinit doisprezece ani, a fost chemat într-un birou al orfelinatului. Acolo, un bărbat i-a spus că mama lui a murit, că a murit dintr-o boală pe care a luat-o din cauză că se culca cu toți acei bărbați. La optsprezece ani s-a înrolat în armată.

Primul său contact cu lupta a fost atunci când a participat la cucerirea oraşului cecen Urus-Martan în decembrie 1999. Deynekin şi camarazii săi primiseră ordinul de a curăța populația care nu fugise din oraşul aflat la marginea Groznîi, capitala

cecenă. Mai rămăseseră doar terorişti şi insurgenţi. Corpurile lor umpleau gropi comune în pământul îngheţat, săpate cu tractoarele ruseşti. Îşi amintea de bucuria de a captura aeroportul din Khankala pentru a stabili o bază de operaţiuni din care să poată asedia capitala. Haosul, frigul şi omorurile reaprindeau amintiri despre noaptea în care mama sa îi salvase viaţa. Până la mijlocul lunii februarie, ruşii recâştigaseră controlul asupra capitalei Ceceniei, dar atacurile teroriste persistau. Chiar în timpul vânătorii după islamiştii care scăpaseră din asediu, Deynekin a observat unităţi de bărbaţi în uniforme negre şi verzi folosind arme şi echipamente care păreau diferite de cele primite de el şi de paraşutiştii săi. A aflat că aceste unităţi erau echipe speciale ale Spetsgruppa „A” a FSB. Ele se specializau în prinderea teroriştilor şi colaboratorilor în casele lor, omorându-i în faţa rudelor şi familiilor. Violenţa era bine înrădăcinată în Deynekin. Asta îl ţinea concentrat.

Opt ani mai târziu, el avea să fie testat din nou, de data aceasta ca operator de nivel mediu în Grupul Alpha al FSB în războiul ruso-georgian. Marele Comandament nu făcea nicio distincţie între terorişti şi familiile care îi adăposteau. Deynekin era deosebit de priceput la vânătoare. Ştia că familiile erau ţinte uşoare, ele putând fi folosite în avantajul Mamei Rusia. A auzit că Comisia Europeană a numit ceea ce a făcut în Osetia de Sud *curăţare etnică*, ceea ce nu îl deranja deloc. Cei care adăposteau terorişti erau la fel de vinovaţi ca şi teroriştii înşişi. Curţii Penale Internaţionale i-au trebuit paisprezece ani ca să emită mandatul său de arestare. Ce ştia Haga despre brutalitatea luptelor? Şi ei erau duşmanii Rusiei. Pentru a-l judeca, mai întâi trebuiau să-l prindă.

În 2014, FSB Spetsgruppa „A” a fost însărcinată cu vânătoarea, interogarea şi uciderea tătarilor crimeeni. Unitatea sa de treizeci de oameni, Alpha Group, a fost împărţită în echipe de vânare-ucidere de câte cinci oameni, dintre care echipa lui Deynekin era cea mai pricepută. În mijlocul indignării internaţionale şi al condamnării războiului de apărare a Crimeei, echipa lui Deynekin a fost recrutată de o nouă organizaţie paramilitară cu legături directe cu preşedintele, numită Gruparea Wagner.

Au urmat Siria, Libia, Republica Centrafricană, Sudanul şi Mali, Deynekin urcând în forță în cadrul organizației. *Singur vei ucide şarpele feroce, pe Gnitahade zăcând, nepotolit*. Deynekin conducea acum Task Force Rusich, o unitate de operații speciale în cadrul Wagner. Unitatea a fost formată ca Diversionary Guerrilla Reconnaissance Group Rusich şi antrenată să inițieze operațiuni sub steag fals în regiunea Donbas din Ucraina când Deynekin era încă în Alpha Group. Aşa cum au fost operațiunile pentru care au fost instruiți, numele Rusich evoca multiple mitologii într-un grafic genealogic cu legături la o fortăreață medievală nordică, un joc video al cărui erou era un lider militar din secolul al VIII-lea, care a apărat Rusia de invadatorii germani şi suedezi, şi la forțele speciale ruse ROSICH 7, din care unitățile de elită ale Wagner au recrutat. Deşi campaniile de propagandă occidentale le plăceau să asocieze Wagner şi în special Task Force Rusich cu neo-naziştii şi ultranaționaliştii, pentru Deynekin era un mod de a-şi apăra țara şi de a proteja memoria mamei sale.

Indiferent de țară, prostituatele ruse nu erau niciodată greu de găsit. Deynekin le trata întotdeauna cu cel mai mare respect, plătind în exces pentru serviciile lor. Un nou recruț Rusich se lăudase că aproape a strangulat o prostituată rusă până la moarte într-un hotel din Mali. Deynekin l-a bătut până aproape de moarte şi l-a exclus din organizație. Dacă fetişurile cuiva includeau brutalizarea prostituatelor ruse, era mai bine să se asigure că Deynekin nu află. Colaboratorii ucraineni şi curvele din Africa, Orientul Mijlociu sau Europa de Est, însă, erau o țintă uşoară. Violul, tortura şi execuțiile erau parte din procedurile standard de operare ale Grupării Wagner. Task Force Rusich a lui Deynekin îşi construitese o reputație pe o fundație de teroare atât în Rusia, cât şi în afara ei. Postarea de cadavre mutilate şi trupuri carbonizate pe rețelele sociale a ajutat la consolidarea statutului lor. Înclinațiile ultranaționaliste ale fondatorilor lor erau bine primite în presa occidentală, dar asta conta prea puțin pentru Deynekin. Făcând munca Kremlinului pentru avansarea Patriei Ruse, omorându-i pe duşmani aşa cum a făcut mama sa, aceea era menirea pentru care s-a născut Deynekin. Un apărător al patriei prin cele mai brutale mijloace.

— Adrik! a strigat Deynekin pentru a-l chema pe cel mai tânăr membru al echipei.

— Da, tovarăşe.

— Dispozitivul este pregătit?

— Este.

— Bine. Fii atent, îi spuse locotenentului său. Elementul lor de securitate din batalionul Taliban Bardi 313 nu era de încredere. Stăteau lângă HMMWV-urile lor lăsate în urmă de americani şi erau înarmaţi cu M4-uri cu supresor, de asemenea abandonate de americani în retragerea lor prost gândită din Afganistan. Era amuzant pentru Deynekin să asculte comentatorii occidentali vorbind despre progresul lent din Ucraina, afirmând că armata rusă nu era aproape atât de puternică pe cât se prevăzuse, când armata americană fusese învinsă de o mulţime de sălbatici desculţi şi analfabeţi cu AK-uri şi IED-uri timp de douăzeci de ani.

Deynekin îşi informase echipa despre o situaţie de urgenţă care îi obliga să îi omoare pe fiecare dintre însoţitorii lor talibani. Jumătate din echipa sa era concentrată pe misiunea principală, asigurarea coletului. Cealaltă jumătate avea ţinte talibane predefinite în cazul în care lucrurile o luau razna. *Sălbatici nenorociţi. Întotdeauna trebuie să ai un plan pentru a-i omorî pe toţi.*

Adrik şi-a înclinat capul în semn de respect şi s-a retras în spatele farurilor.

Deynekin s-a uitat înapoi la tabletă. Era aproape timpul.

— Două minute, a strigat el.

A auzit zgomotul motorului Diesel în acelaşi timp în care farurile iluminau poarta din lemn deschisă a complexului.

Numai Deynekin era conştient de conţinutul cutiei. Ceilalţi membri ai unităţii sale ştiau doar că misiunea lor era foarte importantă. Misiunea lor era să ridice pachetul şi să-l escorteze înapoi în Rusia.

În curând, această etapă a operaţiunii se va încheia şi Deynekin va zbura din acelaşi aerodrom de la care a zburat trupul tatălui său.

CAPITOLUL 9

MOHAMBAR RANJHA A URMAT GPS-ul şi a ieşit de pe drumul de pământ intrând în complex, apărându-şi ochii de farurile puternice ale unor vehicule. A apăsat frâna şi camionul s-a oprit.

Sunt în locul potrivit.

A stins luminile şi a coborât geamul.

— Alo? a strigat el peste zgomotul Diesel-ului. Aici opresc?

După o scurtă pauză, răspunsul a venit în limba paştună:

— Întoarce-te astfel încât remorca să fie îndreptată spre lumini.

— *Sahee da. Bine.*

Mohambar a dat în marşarier şi apoi a întors la stânga. A observat numărul mare de camioane Toyota şi al HMMWV-uri de fabricaţie americană.

A întors cheia pentru a opri motorul, a deschis uşa şi a coborât pe pământul complexului abandonat.

Doi membri ai Forţelor Armate Afganiste s-au apropiat. Mohambar a observat că nu purtau uniformele pe care le observase la soldaţii Forţelor Armate ale Emiratului Islamic. Aceşti bărbaţi purtau modelul cu dungi de tigru al forţelor speciale. Erau din Batalionul Bardi 313. Feţele le erau acoperite cu cagule de culoare bej, purtau căşti verzi, dotate cu aparate cu viziune nocturnă oferite de americani, la fel ca şi puştile lor M4 şi sistemele optice. Ce naiba a adus în camionul lui?

— *Maakhaam mo pa kheyr*, a salutat Mohambar. *Bună seara*.

— *Staa num tsa dhe?* întrebă soldatul mai înalt. *Care este numele tău?*

— Sunt Mohambar Ranjha, din Lashkar Gah.

— Deschide în spate.

— Mi s-a spus că ai avea o cheie, a spus Mohambar în paştună în timp ce pornea spre spatele camionului.

Cel mai mic dintre cei doi bărbaţi a păşit înainte şi a scos o pereche de cleşti pentru tije dintr-un rucsac de pe spate. Partenerul său a ridicat ţeava puştii şi a acţionat un far ataşat. Cleştii şi-au făcut rapid treaba cu lagărul de oţel, îndepărtând ce a mai rămas din acesta de pe uşă şi lăsându-l să cadă pe pământ. Bărbatul mai înalt s-a întors spre farurile care îi iluminau de la aproximativ douăzeci de metri distanţă.

— De ce stau atât de departe? Nu pot să vadă că nu sunt o amenințare?

Mohambar a văzut un alt bărbat stând lângă un Hilux şi ridicând mâna stângă.

— Deschide, a spus soldatul.

— Da, da, desigur, a răspuns Mohambar.

— Un cufăr? Asta e tot?

— Doar o ladă! a strigat înapoi Mohambar.

— Deschide-o şi arată-ne ce e înăuntru, a ordonat soldatul.

— Aceasta nu este o problemă, prietene, a spus Mohambar, frecându-şi palmele transpirate de *perahan tunban*, cămaşa de bumbac largă de sub vestonul său de lână.

Mohambar a intrat în remorcă.

— Este încuiată, a strigat el înapoi.

O siluetă a apărut în lumina farurilor puternice, iar bărbatul cu cleştii de tăiat s-a apropiat.

— Dă-te, a spus el, punând genunchiul pentru a avea un acces mai bun la al doilea lacăt.

Mohambar a auzit zgomotul oțelului care era tăiat.

— Acum deschide-o, a spus soldatul.

Capacul cutiei s-a deschis, dezvăluind o altă cutie în interior.

Soldatul afgan i-a indicat lui Mohambar că ar trebui să continue.

Capacul era mult mai greu decât se aştepta Mohambar.

— Cutia asta e făcută din plumb?

— Continuă, a ordonat soldatul afgan.

Mohambar s-a apucat să deschidă a doua cutie. Capacul era greu, de asemenea. De ce transpira atât de mult?

Soldatul şi-a ridicat arma pentru a direcționa lumina acesteia în interior.

Trei bare cilindrice pe care Mohambar le-a estimat la aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri lungime şi şapte sau opt centimetri lățime erau înfipte într-o spumă tare. În lumină, ele păreau a fi de un gri uşor îngălbenit.

Deşi nu ştia de ce, Mohambar i-a spus în gând o rugăciune lui Allah.

— Ce este înăuntru? a strigat un soldat de afara vehiculului.

— Trei tije, a răspuns Mohambar.

— Arată-ne, a venit un ordin de dincolo de faruri.

Deşi instinctul său era să închidă cutia şi să fugă, Mohambar ştia că nu avea de ales. A băgat mâna în interior şi a scos o tijă din locul ei, apoi a mers către spatele vehiculului, ținând-o sus, spre faruri. Era ciudat de cald, lucru pe care Mohambar l-a atribuit faptului că fusese închis în cutie toată ziua.

— Pune-l înapoi şi închide cutia, a venit comanda în paştună.

Mohambar a făcut aşa cum i s-a spus şi apoi, împreună cu soldatul, a mers spre uşa culisantă deschisă din spatele camionului şi a coborât pe pământ. S-a dat la o parte în timp ce un contingent de soldați din forțele speciale afgane se urca la bord şi începea să mute cutia spre spatele remorcii.

Mohambar a observat cum se chinuiau să scoată cutia din camionul său şi să o transporte la un Hilux care aştepta.

Au revenit cu o cutie mai mică, au urcat din nou în remorcă şi au fixat-o cu curele pe podea.

— Ce să fac cu asta? a întrebat Mohambar.

— Va rămâne cu vehiculul şi, în cele din urmă, se va întoarce în Iran.

Mohambar a dat din cap. Ştia bine că nu trebuie să pună întrebări suplimentare. Auzise zvonuri despre Batalionul Bardi 313, numit după cei 313 bărbați luptători ai Profetului Muhammad în Bătălia de la Badr. Mohambar nu mai dorea să aibă de-a face cu ei.

Numai ochii soldaților erau vizibili prin batic, iar aceştia sugerau că era timpul ca Mohambar să plece.

— *Makha de gulunah*, a spus Mohambar ca un salut de despărțire.

Pe măsură ce Mohambar a închis uşa rulantă şi s-a urcat înapoi în cabina camionului său, s-a forțat să se gândească la soția şi fetița lui pentru a-şi distrage atenția de la faptul că nu putea să înceteze să transpire.

Deynekin a urmărit afganii deschizând porțile complexului şi a auzit camionul pornind.

Se uită înapoi la detectorul de radiații din mâna sa. Un dozimetru personal portabil nu înregistrase niciodată peste 0,1 gray, o unitate internațională de măsurare a radiației. Acesta era

cu mult sub limita de expunere la radiații. Pentru șoferul care ținuse tija de plutoniu și soldatul afgan care deschisese cutia, aceasta era o altă poveste.

Plutoniu 239. Iranian. Un produs secundar din unul dintre reactoarele lor nucleare, era destul de stabil și netoxic dacă era manipulat corect. Șoferul iranian nu-l manipulase corect. Chiar dacă Deynekin fusese informat că el și oamenii săi vor fi în siguranță de particulele alfa emise de tije, el era totuși sceptic. Rusia avea propriul său plutoniu. De ce îl luau pe furiș de la iranieni prin Afganistan? Un lucru pe care mercenarul îl știa cu certitudine era că Pu-239 era folosit pentru a fabrica arme nucleare.

Cu pachetul asigurat, era timpul să plece. Ei bine, nu chiar.

— Adrik, a spus Deynekin subordonatului său.

A introdus detectoarele de radiație înapoi în buzunarul său de marfă și a întins mâna. Adrik i-a înmânat detonatorul la distanță, un dispozitiv mic care semăna cu o cheie. Deynekin a apăsat butonul. O minge de foc a erupt pe drumul de lângă zidul complexului și a urcat spre cer, gazele de înaltă presiune urcând înainte de a fi înghițite de un nor întunecat de fum.

— Încărcați. Să ajungem la aerodrom și să ieșim din acest rahat, i-a spus Deynekin locotenentului său. Dar fiți pregătiți, aceşti sălbatici se vor întoarce împotriva noastră într-o clipă.

Adrik a mers să facă unele calcule pentru a se coordona cu însoțitorii lor afgani. Cu puțin noroc, nu ar trebui să-i omoare pe toți. Echipajul lui Deynekin mai trebuia să ajungă la aeroport și apoi să iasă din Afganistan. Drumul ar fi fost mai lin dacă ar fi fost pavat cu bani decât cu cadavre, dar omul din Gruparea Wagner era pregătit pentru ambele variante. Deynekin s-a uitat la stele, a tușit și apoi a scuipat în pământul afgan.

Era timpul să se întoarcă în Rusia.

CAPITOLUL 10

Clădirea de birouri Longworth House
Washington, Districtul Columbia

CONGRESMAN-UL DOUGLAS LINDEN S-A APLECAT înainte în fotoliul din piele maro, care era prea mare pentru biroul său de la etajul doi din clădirea Longworth House. Stătea într-unul dintre cele 251 de birouri aflate într-o structură care data din 1933 şi continua să facă o faţă interesată la ceea ce spunea lobby-istul din domeniul farmaceutic de peste birou. Linden nu putea să scape de el prea repede, nici nu dorea să petreacă mai mult timp cu acest şarlatan vorbitor de meserie decât era absolut necesar. Avea afaceri adevărate de rezolvat care necesitau atenţia sa.

Linden fusese în Congres suficient de mult timp pentru a şti că totul era un joc: minciunile, vorbele cu două înţelesuri, favoritismele, tranzacţiile între cei din interior. Membrii familiei mai multor politicieni de rang înalt fuseseră recent prinşi în flagrant luând milioane de dolari de la guverne străine – guverne ostile Statelor Unite – pentru locuri de muncă fabricate pentru care nu aveau nicio calificare, iar Congresul, în cea mai mare parte, rămăsese tăcut. Aşa cum ştia Linden, toată lumea era implicată în înşelătorie.

Mintea congresman-ului era în altă parte. Alegerile se apropiau şi, deşi se simţea sigur în campanie, nu putea avea încredere în sondajele de opinie în aceste zile. Faptul că electoratul său susţinea că nu este necesară prezentarea unui act de identitate, i-a favorizat şansele de a-şi păstra ascensiunea. Maşinile de vot, buletinele de vot trimise prin poştă, culegerea buletinelor de vot – cine s-ar fi gândit? Cu siguranţă, nu tatăl său, un vechi agent OSS din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Linden nu era pe cale să spună ce considera că era evident. Dacă dorea să facă alegerile mai sigure, ar fi eliminat maşinăriile şi ar fi cerut identificarea alegătorilor la vot. Era necesară o carte de identitate eliberată de guvern pentru a deschide un cont bancar, a închiria un apartament, a aplica pentru un loc de muncă, a cumpăra o maşină, a călători cu avionul, a achiziţiona o armă sau a cumpăra o sticlă de bere. Dacă cineva în poziţia sa ar fi spus adevărul

evident, ar fi fost distrus de mulțimile de pe Twitter, care l-ar fi numit rasist şi fascist. Linden putea doar să zâmbească. Era mai mult decât fericit să accepte voturi multiple de la aceeaşi persoană; la dracu, ar fi acceptat voturi şi de la cei decedați. Ce spusese Stalin despre vot? *Oamenii care votează nu decid o alegere. Important este cine va număra voturile şi cum.* Ceva de genul acesta, oricum. Țara era pierdută. Cum erau numărate voturile şi care voturi erau numărate erau mai importante decât voturile legale care erau numărate. Negarea votului vecinului era în regulă dacă vota pentru partidul greşit. Totul se învârtea în jurul puterii. Din fericire pentru Linden, partidul său părea să facă cea mai mare parte a numărării voturilor.

S-ar putea crede că spirala descendentă a țării sale odinioară mărețe l-ar îngrijora pe congresman, dar nu era fost aşa. Era inevitabilă, chiar necesară. Lumea a fost întotdeauna controlată de câțiva, de cei privilegiați, de cei îndrăzneți. Loialitatea față de țară, jurământurile, discursurile patriotice, promisiunile electorale – toate acestea erau doar spectacol. Totuşi, avea nevoie de fotoliul său congresman. Cel puțin acum.

Tatăl său murise de COVID. Sau din cauza COVID? Indiferent, Linden a folosit asta în scopuri politice. Era înainte ca vaccinurile să devină disponibile. Probabil că bătrânul ar fi refuzat să le ia oricum. *Un bătrân rezistent*. Fusese prea ocupat să-şi scrie memoriile. Pe patul de moarte, Linden îi promisese că le va publica. În noaptea în care a murit, Linden a aruncat în foc toate cele 1046 de pagini tipărite. Le citise deja. Anii petrecuți de Philby în D.C. fuseseră deosebit de interesanți.

Omul de peste birou era extrem de iritant, chiar şi pentru un lobbyist. Congresman-ul a trebuit să fie înştiințat de numele acestuia de către secretara sa chiar înainte de întâlnire. Karson Ash era avocat, deşi Linden ştia că nu a practicat niciodată avocatura. A obținut diploma de la o facultate de drept de categoria a doua sau a treia şi şi-a găsit un loc în a-i influența pe legiuitorii de pe Capitol Hill. În prezent, era angajat la Pepperdine Pharmaceuticals, o companie care încerca disperată să iasă din faliment după ce a fost lovită de investigații civile şi penale din partea Departamentului de Justiție pentru rolul său în epidemia de opioide. Linden părea că îşi aminteşte că era din Arkansas, sau

era din Arizona? Nu conta. El şi paraziţii ca el accelerau decăderea Americii, un cancer care distrugea ţara din interior.

Compania lui Ash şi familia care o deţinea erau responsabile pentru aproape jumătate de milion de decese în ultimii douăzeci de ani. Linden totuşi le-ar lua banii, motiv pentru care stătea acolo ascultând. *Cum reuşea tipul acesta să doarmă noaptea?* Linden putea să-şi finanţeze campania mult mai mult, dar acei bani, banii negri, averea generoasă, erau ascunşi, la fel cum erau pentru un grup restrâns al celor aflaţi la putere.

Cu aproape două decenii mai tânăr decât congresman-ul, Ash ar fi putut să-şi servească ţara după ce a fost atacată pe 9/11, dar în schimb a ales să lase pe alţii să lupte în numele său. Ochii lui păreau să fie într-un strabism permanent, care accentua vasele de sânge sparte ce trădau o afecţiune cauzată de alcool.

— Permiţând oricui să vorbească liber pe Twitter, am observat o legătură directă cu reticenţa faţă de vaccinare – mai ales în cazul părinţilor şi copiilor lor. Statisticile arată că, dintre cei care şi-au vaccinat copiii cu prima doză, aproape nimeni nu a revenit pentru rapel. Acest lucru ne afectează rezultatele şi ar putea avea un impact negativ asupra bugetului alocat contribuţiilor de campanie.

Acest laş nenorocit şi alţii ca el se îmbăiau în profituri, în timp ce Guvernul Statelor Unite le devenise departamentul lor de facto de marketing. COVID-ul fusese salvarea de care Pepperdine Pharmaceuticals avea nevoie pentru a se evita consecinţele juridice ale crizei opioidelor pe care ei înşişi o provocaseră. Poate că vor supravieţui până la urmă, dacă protecţiile care îi scutesc de procese legate de vaccinuri rămân în vigoare. Profiturile s-au transformat în donaţii pentru campanii, iar maşinăria a continuat să funcţioneze.

— Ştiţi ce a spus Truman despre cenzură? a întrebat Linden.

— Salvaţi-mă, domnule congresman. Nu este vorba despre cenzură, ci despre dezinformare.

— Ah da, dezinformare. Ei bine, pentru posteritate, a spus el, *Odată ce un guvern este angajat în principiul de a face să tacă vocea opoziţiei, are doar o singură cale de urmat, şi aceea este calea măsurilor din ce în ce mai represive, până când devine o sursă de teroare pentru toţi cetăţenii săi şi creează o ţară în care*

toți trăiesc în frică. Beneficiile de a merge la Andover, a adăugat Linden.

— În vremea lui Truman nu exista internet, domnule congresman. Compania mea, o companie dedicată dezvoltării de vaccinuri care salvează vieți, trebuie protejată de acțiuni în justiție. Ați văzut ce a făcut partidul dumneavoastră industriei de armament, încurajând procese împotriva producătorilor de arme. Imaginați-vă să-l trageți pe Ford la răspundere pentru Chappaquiddick – ar falimenta pe loc.

— Era un Oldsmobil, iar acum ei sunt scoşi din afaceri.

— Înțelegeți ce vreau să zic. Dacă aceasta se întâmplă cu industria farmaceutică, decesele asociate cu cetățenii care nu primesc vaccinurile de care au nevoie şi compania mea care nu poate cerceta şi desfăşura teste ar distruge țara şi, posibil, lumea aşa cum o ştim.

— O notă melodramatică.

— Nu cred, domnule congresman. Imaginați-vă – fără insulină, fără penicilină, fără Viagra.

Chiar şi Linden a fost nevoit să râdă. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru faptul că acest *copil* era foarte glumeț.

— Tactica funcționează. Industria de armament dă faliment din cauza proceselor. Asta ni s-ar putea întâmpla şi nouă, iar dacă se întâmplă, donațiile pentru campanie se vor opri.

— Poziția dumneavoastră este că industria farmaceutică este diferită de industria de armament şi ar trebui să fie imună la procese?

— Desigur că suntem diferiți. Salvăm vieți. Industria de armament le ia.

— Atunci de ce nu permitem acțiuni în justiție împotriva companiilor de cuțite de bucătărie sau a companiilor de bâte de baseball? Aceste obiecte sunt folosite în mai multe crime decât armele.

Ochii lobbyistului s-au restrâns şi mai mult, făcându-l pe Linden să se simtă inconfortabil. *Cum poate el să vadă prin aceste fante?*

— Industria armelor de foc produce arme de război. Aceste arme ar trebui să fie permise doar în mâinile agenților federale de aplicare a legii şi ale militarilor autorizați.

— Chiar foarte convenabil pentru guvern, spuse Linden, jucându-se cu tânărul lobbyist. Mai ales dacă va trebui să aplicăm vaccinarea obligatorie.

— Ce se va întâmpla când următorul virus ajunge pe țărmurile noastre, domnule congresman? Şi Pepperdine Pharmaceuticals nu este acolo pentru a crea un vaccin? Ce va fi atunci? Sângele va fi pe mâinile dumneavoastră, domnule congresman.

— Ah da, alegătorii mei cer cu insistență acele doze de rapel.

Ash a suspinat, dar a continuat.

— Atât timp cât rămâne un medicament pentru situații de urgență, compania mea, toate companiile care lucrează pentru siguranța poporului american, sunt protejate de procesele lipsite de temei.

— Cu adevărat sunteți prima noastră linie de apărare, a spus Linden, sarcasmul fiind evident în tonul său.

— Vă mulțumesc. Şi dacă vrem să continuăm să combatem acest virus devastator, trebuie să ne păstrăm imunitatea față de acțiunile din justiție. Asta înseamnă că, odată ce medicamentul este aprobat, trebuie să fie, de asemenea, recomandat şi pentru copii.

— Altfel, devii vulnerabil la acțiuni în justiție absurde după expirarea autorizației de utilizare în caz de urgență.

— Aşa este.

— Am fost şi eu avocat, domnule Ash.

— Cunosc bine CV-ul dumneavoastră remarcabil, domnule, a spus Ash, dând din cap spre peretele „I Love Me" al congresmanului. Vă mulțumesc pentru serviciul dumneavoastră.

— Nu, eu vă mulțumesc pentru serviciul dumneavoastră.

— Nu am servit, domnule. Genunchi prost.

— Desigur. Am uitat. Sper că nu vă cauzează prea multe probleme.

— Ce?

— Genunchiul dumneavoastră.

— Oh da, încă îmi dă probleme, dar mă voi descurca.

— Desigur că veți face asta. Talentul dumneavoastră este mult mai bine folosit luptând pentru capacitatea tuturor americanilor de a-şi proteja cele mai prețioase daruri cu vaccinurile şi stimulentele dumneavoastră.

— Domnule?

— Viețile lor.

— Aşa este, domnule.

— După cum ştiți, nu am autoritate directă asupra recomandărilor de vaccinare, a spus Linden.

— Nu oficial.

— Comitetul Consultativ pentru Practicile de Imunizare îşi va face recomandările către CDC. CDC va recomanda apoi medicamentul dumneavoastră pentru copii.

— De care sunt sigur că o vor face, a spus Ash într-un mod care indica faptul că deja ştia că recomandarea urma să vină.

Cu suficienți bani, orice era posibil. Până la urmă, era doar un joc.

— Vedem lucruri bune la orizont pentru dumneavoastră, domnule congresman, a continuat Ash.

Linden s-a ridicat în picioare. Petrecuse destul de mult timp jucându-se cu acest idiot.

— Vă mulțumesc pentru vizita de astăzi, domnule Ash. Fiți sigur că veți avea sprijinul meu. Este corect să ne protejăm cea mai valoroasă resursă a națiunii noastre – copiii noştri.

— Cu voturile potrivite, campania dumneavoastră poate conta pe sprijinul Pepperdine Pharmaceuticals.

— La revedere, domnule Ash.

— La revedere, domnule.

Continuați să umpleți visteria.

Linden a urmărit uşa cum se închide şi apoi s-a întors încet în scaunul său pentru a privi diplomele şi atestatele de onoare care împodobeau peretele biroului său. Cambridge, ca tatăl său. Harvard Law School. Şase ani ca ofițer JAG în Corpul Marinei, care au inclus două desfăşurări cu USSOCOM, unde a obținut o Stea de Bronz. Faptul că premiul atârnat în spatele cadrului de sticlă nu avea un dispozitiv „V” însemna că era un premiu administrativ, dar pentru majoritatea oamenilor care citiseră biografia sa online sau trecuseră prin biroul său, o Stea de Bronz era o Stea de Bronz. Nu ştiau diferența. Apoi a fost practica privată de drept şi o candidatură pentru Congres. Chiar şi Linden a trebuit să admită, era un CV impresionant.

Tatăl său îi spusese cu mult timp în urmă că experimentul american era pe moarte. Din perspectiva lui Linden, acum părea să fie în stare vegetativă, şi era doar o chestiune de timp până când avea să fie deconectat de la suportul vital. O ordonanță „*Do not resuscitate*" fusese deja semnată odinioară pentru marea națiune. Din ce în ce mai multă putere se concentra în mâinile câtorva, iar acei câțiva nu datorau loialitate țării, ci doar puterii care îi susținea.

Mai devreme în acea dimineață, a primit două apeluri pe telefonul său securizat KryptAll. Primul a fost de la Sidney Morgan de la Morgan Holdings, o firmă de pe Wall Street care se ocupa de finanțele tatălui său şi acum se ocupa de cele ale congresmenului. Morgan recomanda mutarea rezervelor de bani în aur depuse în Cipru şi cumpărarea de contracte *futures* în sectorul energetic în tranşe de 1 milion de dolari din conturile de criptomonede din Elveția. Aceste tipuri de apeluri nu erau atât pentru aprobat, cât pentru notificare. Linden ştia că apelurile mai sigure erau făcute în întreaga lume şi că mutarea unei sume atât de mari de bani însemna că era o mişcare îndrăzneață la orizont. Aproape nimeni nu a observat când 100 de milioane de dolari au fost cheltuiți la termen pentru acțiunile energetice şi mutați cu puțin înainte de 9/11, rezultând o pierdere de piață de 1,4 trilioane de dolari. Faptul că nu a fost menționat nimic în Raportul Comisiei 9/11 i-a spus lui Linden cât de multă putere aveau cu adevărat oamenii pe care tatăl său îi numea *Colectivul*. În timp ce teoreticienii conspirației erau distraşi de întâlnirile Grupului Bilderberg, cursul istoriei mondiale era condus din umbră.

Al doilea apel a fost mai îngrijorător. Un asociat de lungă durată sunase pentru a se interesa despre situația actuală a unui fost SEAL şi agent CIA pe nume James Reece. Linden era membru al Comitetul Permanent al Camerei Reprezentanților pentru Problemele Serviciilor de Informații şi dezvoltase numeroase relații personale şi profesionale în lumea secretă de-a lungul anilor. Linden descoperise că comandantul SEAL era închis, aşteptând rezultatele unei investigații. De ce arestarea lui nu a fost făcută publică? De ce fața lui nu era afişată pe toate canalele de ştiri?

Comisia Prezidențială pentru Investigarea Asasinării Preşedintelui Christensen era încă în curs de investigare a evenimentelor de acum trei luni. Ambele tabere foloseau asasinarea pentru a câştiga politic în fața alegătorilor lor, divizând şi mai mult o națiune deja tensionată. Era clar că militarul care trăsese în preşedinte fusese radicalizat pe internet de surse încă neidentificate. Unii susțineau că era ISIS, alții că era Forța Quds a Gărzii Republicane, unii erau convinşi că era o conspirație implicând CIA, FBI şi armata, iar alții arătau cu degetul spre forțe anti-sistem din interiorul Statelor Unite.

Foarte puțini oameni ştiau cine era de fapt în spatele asasinatului preşedintelui Christensen. Linden era unul dintre aceştia.

I se ordonase să amâne dezvăluirea numelui lui James Reece pentru presă, ceea ce însemna că, deşi operațiunea fusese un succes, ei greşiseră în evaluarea acțiunilor pe care Reece le-ar fi întreprins când a fost acostat de forțele de ordine. Linden nu ştia de ce era atât de important să-l elimine pe Reece; ştia doar că aşa trebuia. Asta îi era de ajuns. Tatăl său ar fi ştiut. Şi Linden avea să afle într-o zi. Se poziționa pentru o candidatură prezidențială, lucru care îl făcea valoros pentru asociații săi din *Colectiv*.

Preşedinta Olsen nu anunțase încă dacă avea să candideze la următoarele alegeri. Linden trebuia să recunoască că se descurca mult mai bine decât anticipase. Chiar şi cei din partidul său, care nu obişnuiau decât să promoveze genul, rasa şi orientarea sexuală drept calificări profesionale, o consideraseră inițial doar o fațadă pentru a câştiga statul ei natal. Ultimele trei luni le dovediseră contrariul. Părea că devine un adversar serios pentru următorul ciclu electoral. Rândul lui avea să vină – la aceste alegeri sau la următoarele. Şi când va veni, campania lui va fi cea mai bine finanțată din istoria politicii americane. Faptul că loialitatea lui nu era față de Statele Unite, ci față de un *colectiv* de elite globale, făcea puterea şi mai seducătoare. Cu aliați în mass-media, tehnologie, industria farmaceutică şi cea de apărare, Linden nu visa doar să conducă America, ci să controleze destinul întregii lumi.

CAPITOLUL 11

Penitenciarul Federal al Statelor Unite
Unitatea Administrativă de Maximă Securitate din Florence
Sectorul 13
Unitatea Specială de Detenție
Comitatul Fremont, Colorado

PRIMA UŞĂ CARE S-A DESCHIS a fost un pic mai îngustă decât a doua.

Uşă exterioară.

Uşă interioară.

A auzit mişcarea pantofilor pe podeaua de ciment. Un sunet diferit față de mersul pe pietrişul aleii sale din Montana în noaptea în care l-au luat.

Câți? Prea dificil de spus. Cel puțin şase.

Cătuşele au fost strânse în jurul încheieturilor lui Reece, iar lanțurile i-au fost asigurate în jurul gleznelor. Un sac a fost pus pe capul lui, apoi l-au ridicat în picioare. După tot timpul petrecut în frig, putea simți căldura mâinilor gardianului prin mănuşile lui.

Contact uman.

„Nu-i învinovăți, Reece. Ei doar îşi fac meseria."

De unde am mai auzit asta înainte?

Îl întoarseră pe Reece spre intrarea celulei şi îl îndemnară să înainteze. Încă dezbrăcat, se clătină, lanțurile de la picioare îi permițându-i doar să păşească cu paşi mărunți. Spre deosebire de mâinile care îl trăseseră în picioare în Montana, aceste mâini nu erau aproape deloc aspre.

Interesant.

Pregăteşte-te pentru întrebări, Reece.

Waterboard[2]?

Mai rău?

Dacă era un loc secret, probabil că era mai rău.

---

[2] Înecarea simulată (waterboarding) este o formă de tortură. Folosindu-se de reflexul faringian al persoanei torturate, torționarul îi simulează acesteia, fiziologic, o înecare iminentă, prin udarea unui prosop sau punând o foaie de celofan pe fața victimei, îngreunându-i acesteia respirația.

Unde era? Texas, Florida, Carolina de Nord? Unde ascundea Agenția *site-urile sale negre* pe teritoriul SUA? Sau era peste ocean, pe punctul de a fi bătut măr de anchetatorii unui serviciu de informații străin?

S-au oprit la ceea ce Reece își imagina în mintea lui că ar fi sfârșitul unui coridor. A auzit o altă ușă deschizându-se, și apoi încă una.

Ar fi trebuit să-mi acopere urechile așa cum au făcut când m-au adus. De ce nu au făcut-o acum?

Podeaua de sub picioarele lui s-a schimbat. Nu mai era atât de rece.

Linoleu?

Mai multe uși. Acestea nu erau pe role. Uși normale.

O altă ușă, o altă schimbare a materialului de sub picioarele lui. Din nou rece.

Miros puternic de dezinfectant.

Două mâini puternice i-au prins brațele, iar altcineva i-a descheiat manșetele.

Acum nu este momentul să ne luptăm.

Mâinile lui erau plasate pe ceea ce părea a fi o masă în fața lui, iar cătușele care îi legau picioarele au fost desfăcute și îndepărtate.

— Nu te mișca, a spus o voce prin difuzoare care a răsunat în întreaga încăpere.

Reece a auzit gardienii săi ieșind din cameră prin spatele lui. Ușa s-a închis.

— Îndepărtează-ți sacul.

Reece s-a îndreptat de spate și a scos sacul de pe cap. La început nu putea vedea nimic.

Orbitor.

A închis ochii cât a putut de strâns, ridicându-și mâna dreaptă pentru a-i proteja, în timp ce mâna stângă îl sprijinea de masă.

„Ia-o încet, Reece."

S-a concentrat pe respirația sa și a lăsat ochii să se adapteze prin pleoapele închise. Cu precauție, a deschis un ochi, apoi pe celălalt.

Masa din fața lui era de fapt un zid scurt de patru picioare, în spatele căruia se aflau patru dușuri. S-a întors și a văzut o bancă

şi o uniformă de spital pliată. Apa a început să curgă din unul dintre duşuri. Reece s-a uitat în jurul camerei. Sterilă. Alb şi bleumarin. Un săpun şi o unghieră pentru unghiile de la picioare erau lângă halatele de baie.

Cred că a venit timpul să ne spălăm.

Se uita în jos la mâinile şi braţele lui. Palide. Aplecându-se, a ridicat săpunul şi a încercat apa cu mâna. Călduţă, dar se simţea ca în rai. A intrat sub duş şi a simţit apa curgându-i pe spate şi pe umeri.

Poate te lasă să te speli înainte să te execute?

Victorii mici – aşa îl învăţaseră la Şcoala de Supravieţuire, Evadare, Rezistenţă şi Extragere (SERE). Aceasta era o victorie mică. Primul lui duş adevărat într-o lună? Sau două? Ce urma să vină în continuare? Nu conta. Ceva însă se schimbase.

Începu să se spele energic. Frecă săpunul sub unghiile pe care le rosese de nerăbdare, apoi continuă la subraţ, piept, şi în jos pe picioare până la degete. Înclină capul pe spate şi începu să-şi înfăşoare părul unsuros cu spumă, unele fire atât de încâlcite că doar foarfecile le-ar fi putut descurca.

Se spălă meticulos de două ori, apoi aşeză săpunul pe peretele scurt care separa duşul de vestiar. Folosi apoi o unghieră pentru a-şi tăia atât unghiile de la mâini, cât şi cele de la picioare, înainte să se întoarcă sub jetul de apă pentru a se asigura că îndepărtase tot săpunul.

Apa s-a oprit brusc.

— Îmbracă-te şi apoi întinde-te pe jos.

Pe podea. Cine vorbea făcuse parte din Marina sau din Corpul Infanteriei Marine. Poate din Garda de Coastă.

Reece se duse la bancă şi se îmbrăcă cu pantalonii bleu deschis, apoi îşi trase cămaşa peste cap.

— Întinde-te pe podea.

Dă-mă dracu'.

— Prizonier B549. Întinde-te pe podea.

Reece se rezemă de peretele mic şi privi spre uşă.

Oare vor folosi electroşocuri asupra lui? Corpul lui mai putea suporta aşa ceva în starea în care se afla? Avea nevoie de mâncare, de soare şi de răspunsuri. Terminase cu cătuşele.

După un timp care i se păruse de zece minute, vocea din difuzoare răsună din nou în încăpere:

— Prizonier B549. Deschide uşa încet. Fără mişcări bruşte.

Reece s-a îndreptat spre uşă.

Aici merg.

Deschise uşa şi păşi într-un coridor. La celălalt capăt, îmbrăcaţi în costume de zbor verzi din Nomex, cu căşti şi ochelari de protecţie şi înarmaţi cu o varietate de arme letale şi non-letale – inclusiv scuturi anti-manifestaţii – se afla ceva ce semăna cu o echipă SWAT a închisorii. Amintirile lui Reece zburară instantaneu la fotografia agenţilor de frontieră care dădeau buzna într-o casă din Florida în anul 2000 pentru a-l ridica pe Elián González şi a-l trimite înapoi în Cuba. Fotografia câştigătoare a Premiului Pulitzer imortalizase scena şi fusese difuzată în toată lumea.

— Suntem de la guvernul federal. Suntem aici pentru a ajuta. Întoarce-te spre dreapta, a ordonat vocea.

Reece a făcut ceea ce i s-a spus. Nu era dispus să se confrunte cu o echipă SWAT din închisoare.

— Mergi până la capătul holului. Nu fă mişcări bruşte, îi aminti vocea.

Rămâi calm, Reece. Nu eşti în măsură să te lupţi.

— Deschide uşa din stânga ta.

Reece a apăsat pe mânerul de metal şi a pătruns înăuntru, lăsând uşa să se închidă în spatele său. Aceasta s-a închis cu un clic.

Se trezi într-o încăpere care părea imensă după zilele petrecute în izolare, deşi probabil era doar de patru sau cinci ori mai mare decât celula lui. Pereţii erau vopsiţi într-un verde deschis, o culoare pe care Reece ştia că era aleasă pentru a calma deţinuţii şi a stimula subconştientul să spună adevărul. Pe peretele opus se vedea o altă uşă închisă. Nu exista nici o fereastră spre lumea exterioară şi nici oglinzi de observaţie vizibile. În centrul încăperii se aflau o masă şi două scaune – Reece observă că niciunul nu era din beton sau fixat în podea. Unul dintre scaune era ocupat.

Privirea lui Reece s-a îndreptat către mâinile bărbatului, aşa cum fusese învăţat de mic copil de către tatăl său.

Mâini. Arme. Ameninţări.

Mâinile erau goale.
Ochii lui Reece s-au îndreptat de la mâini către fața bărbatului.
Era cineva pe care îl cunoştea bine.
— Bine ai revenit, Reece.

CAPITOLUL 12

LUI REECE I-A LUAT un moment să înțeleagă.

— Vic!?

Victor Rodriguez – un fost soldat din Grupul 7 al Forțelor Speciale şi ofițer al Agenției. Deşi era cu un deceniu mai în vârstă decât Reece, nu lăsase vârsta sau viața de birou să-i afecteze forța fizică şi rezistența. Când îşi vizita agenții operativi în case conspirative din Statele Unite sau din străinătate, găsea întotdeauna timp să meargă la sală cu cei mai antrenați dintre ei – un obicei care îi permitea să țină pulsul organizației pe care o conducea. Era unul dintre acei lideri rari din lumea informațiilor care era respectat atât de superi, cât şi de subordonații din ierarhia Agenției. Părul său negru era presărat cu câteva fire albe, dar nu prea multe. Trăsăturile sale mediteraneene îi oferiseră libertate de mişcare în zone ostile şi restrictive din întreaga lume, atât în calitate de Beretă Verde, cât şi ca operator al serviciilor clandestine CIA. Fiul unor exilați cubanezi, tatăl său participase la debarcarea din Bahía de Cochinos („Bahia Porcilor”) din 1961. Eşecul acestei operațiuni şi implicațiile sale asupra politicii externe americane îi ghidaseră fiecare acțiune. De la operațiuni la conducere, Rodriguez urcase în ierarhie pentru a comanda mai întâi *Ground Branch*, iar acum era director al Centrului de Activități Speciale al CIA, răspunzând atât de Grupul pentru Operațiuni Speciale, cât şi de cel pentru Acțiuni Politice – cele mai secrete organizații din aparatul de acțiuni acoperite ale Statelor Unite.

Dacă era o persoană la CIA în care Reece avea încredere, aceea era Vic. Nu avea încredere în nimeni.

Vic se ridică în picioare. Pentru prima dată de când îşi amintea Reece, Vic părea nesigur de ce să facă. Ocoli masa şi se apropie de bărbatul pe care-l recrutase în Serviciul Clandestin al Agenției.

— Bine am revenit? a întrebat el. De unde? Unde naiba sunt? Katie şi Hastings-ii?

— Sunt bine, Reece. Poate ar trebui să te aşezi pentru asta.

Fostul SEAL a ezitat, apoi şi-a acceptat poziția şi s-a îndreptat spre masă. Avea nevoie de informații.

— Nu sunt multe locuri unde cineva poate dispărea în sistemul penitenciar din SUA, Reece. Acesta este unul dintre acele locuri.

— Sunt în Statele Unite?

— Da.

— Un loc secret?

— Nu. Când ai fost preluat în custodia FBI-ului, numărul opțiunilor s-a micşorat.

— Vic, unde naiba sunt?

— Eşti în Colorado. Unitatea Administrativă de Maximă Securitate (ADX) din Florence.

Reece se aplecă în față. Părul lui lung, încă ud după duş, îi cădea pe ambele părți ale feței, încadrându-i barba lungă.

— M-ai băgat într-o închisoare de maximă securitate cu Ramzi Yousef, Zacarias Moussaoui şi Robert Hanssen?

— A fost cel mai sigur loc pentru tine.

Cel mai sigur? Vic, ştii că nu l-am ucis pe preşedinte.

— Ştiu. Şi acum şi ei ştiu, dar au fost unii care voiau să te facă țap ispăşitor în fața opiniei publice. După o tragedie, lumea are nevoie de un vinovat – o față şi un nume pe care să-l acuze. Asta-i face să se simtă în siguranță.

— Vic, spune-mi ce *naiba* s-a întâmplat şi scoate-mă de aici.

— A fost Alice.

— Alice m-a băgat aici?

— Nu, te scoate de aici.

— Ce?

— Dă-mi voie să-ți explic.

— Cum ştii despre ea?

— Au fost unele schimbări de când eşti aici, Reece. Janice Motley şi-a dat demisia după asasinare. Avem un director interimar nou, un general cu patru stele în retragere, cu multiple misiuni la JSOC. Poate-ți aminteşti de el: generalul Marcus Howe.

— Ăla pe care l-au *pensionat* devreme din CENTCOM după ce şi-a exprimat criticile dur în fața Congresului despre politicile SUA din Irak şi Afganistan.

— Exact, Reece. Din punct de vedere profesional, a făcut greşeala să spună adevărul în fața puterii.

— Nu le place asta, aşa-i?

— Nu, cu siguranță nu. Dar președintei da. Avea nevoie de cineva care nu se teme să calce pe becuri. Cineva care nu făcea parte din mașinăria de la Washington.

— Nu a acceptat un post în consiliul de administrație la Northrop Grumman după retragere?

— Ascultă asta: s-a dus să predea istorie la o școală din Ohio. Niciun post prestigios de decan universitar pentru generalul Howe, nici o firmă de consultanță în leadership, nici turnee de discursuri motivate, nici o carte cu revelații, nici candidatură la Congres, nici funcții în consilii de administrație. Din ce am înțeles, președinta a făcut o vizită discretă în Ohio, a stat de vorbă cu el și cu soția lui și l-a convins să revină să conducă CIA.

— Spune multe despre amândoi.

— Președinta nu a vrut un scandal ca Raportul Comisiei Warren într-o țară atât de divizată.

— Adică nu vor clasifica dosarul legat de asasinare pentru următorii șaizeci de ani?

— Vom vedea, dar îți spun că directorul Howe a văzut toate documentele noastre și raportul întocmit de Alice și le-a furnizat pe toate Comisiei Prezidențiale pentru Investigarea Asasinării Președintelui Christensen.

— Vic, cât timp am fost înăuntru?

Vic s-a oprit și a oftat prelung.

— Trei luni.

— Trei luni..., a șoptit Reece.

— Îmi pare rău, Reece, am încercat să te scot de aici cât am putut de repede. A trebuit să confirmăm tot ce am primit în raportul lui Alice.

— Ce raport? Când ai aflat despre Alice?

— Face parte din schimbările despre care vorbeam. Directorul Howe a vrut să fiu informat în detaliu, ca să știu exact cum am obținut dovezile care te-au exonerat.

Reece s-a uitat la mâinile lui.

Dumnezeu să ajute pe cel care m-a pus aici.

— Reece?

— Pur și simplu nu am fost în lumină de mult timp.

— Izolarea a fost cel mai sigur loc pentru tine, Reece. Îmi pare atât de rău.

Reece doar a dat din cap.

— S-a întâmplat repede, Reece. Au planificat asta de mult timp şi doar aveau nevoie să o implementeze.

— Cine sunt *ei*?

— Asta e un mister. Am suspiciunile mele. Şi Andy la fel.

— Danreb? Încă e cu Agenţia?

— Nu mai este. A demisionat din acest motiv. Ei bine, oficial s-a retras.

— De ce?

— Avea o teorie conform căreia Consiliul de Securitate al Rusiei ar fi folosit *elemente incontrolabile* pentru a planifica şi executa asasinarea preşedintelui, cu scopul de a direcţiona atenţia şi resursele serviciilor noastre de informaţii către ameninţări interne, astfel încât Rusia să poată acţiona mai liber în Ucraina. Cu Finlanda şi Suedia aderând la NATO, credea că industria militară va fi satisfăcută pentru următorii ani. Teoria lui era că Rusia avea nevoie de un ţap ispăşitor, iar datorită expunerii tale în media de acum câţiva ani, te considera candidatul perfect. Nici el, nici noi nu ştiam că ruşii aveau capabilităţile cibernetice pe care le-au demonstrat. Acum credem că au fost ajutaţi de China.

— Stai puţin, Vic. Rusia? China?

— El crede că e un parteneriat bazat pe energie, capabilităţi cibernetice şi acorduri energetice. Şi-a prezentat teoria conducerii Agenţiei, iar când aceasta a întârziat să acţioneze, şi-a dat demisia. Nici măcar nu s-a întors să-şi strângă lucrurile de la birou. Doar a spus unei secretere că pleacă. A trebuit să trimitem o echipă la el acasă pentru a-i retrage autorizaţia şi accesul din programele secrete.

— Asta sună exact a Andy. La ce anume n-au acţionat suficient de repede?

— La scoaterea ta din închisoare.

— A demisionat din cauza mea?

— Ei bine, ameninţa că va pleca de ani de zile, dar da, a fost dezgustat de încetineala cu care au acţionat pentru a te elibera după ce a prezentat toate dovezile. A ajuns să-l compare pe director cu Stalin şi Beria în argumentaţia lui.

— Îi datorez o vodcă.

— A avut dreptate, să ştii. A înţeles totul fără ajutorul lui Alice.

— Ce vrei să spui?

— În noaptea în care ai fost arestat, un raport a ajuns în căsuța de e-mail a directorului Serviciilor Naționale de Informații. Acesta a convocat o şedință de urgență cu directorii CIA şi NSA şi consilierul pentru securitate națională. Aminteşte-ți, țara era în haos. Preşedintele fusese asasinat. Trecuseră peste 40 de ani de la tentativa de asasinat a lui Reagan şi aproape 60 de la asasinarea lui Kennedy. Informațiile au început să sosească imediat. Multe erau aberații conspiraționiste – vecin împotriva vecinului, dreapta împotriva stângii – dar un fir foarte clar a început să se contureze de la bun început. FBI-ul a analizat toate postările lui de pe rețelele sociale şi e-mailurile şi i-a întors casa pe dos. Era clar că avea probleme psihice – probabil nici nu ar fi fost admis în armată acum zece ani – dar recrutările au scăzut la niveluri record, iar standardele au fost relaxate. Fusese radicalizat online, cu idei anti-guvernamentale, dar când au început să descifreze faptele, a devenit clar că entitățile responsabile erau străine. Nu era vorba de un grup din SUA. Percheziția casei lui a confirmat acelaşi lucru: cărți, materiale, toate anti-guvernamentale, toate ducând în puncte moarte, cu excepția unui schimb de e-mailuri cu cineva din Montana.

— Cu mine?

— Da, cu tine. Dar nu ai fost tu.

— O prostie...

— Totul era aşezat prea frumos, dar tu erai deja în aer. Deja în custodie.

— Şi dispozitivele?

— Acolo devine cu adevărat interesant.

— De ce?

— Pentru că raportul lui Alice nu are date care să-l susțină.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că oricine a construit dispozitivele nu a comunicat prin text, aplicații sau email.

— Profesionişti.

— Da.

— Alice nu avea nimic asupra lor?

— O, ba da. A reuşit să obțină o parte din informații prin IOT, *Internetul Lucrurilor*.

— Îmi amintesc, spuse Reece, gândindu-se la prima lui întâlnire cu computerul cuantic numit Alice. Şi?

— Şi informaţia provenea de la cineva care a lucrat pentru CIA.

— Ce?

— În Irak.

— Spui că CIA este responsabilă pentru instruirea persoanei care l-a ucis pe preşedinte?

— Este mai mult de atât. Continuăm să investigăm. Să te ducem la un SCIF la Langley, astfel încât să poţi citi raportul lui Alice în întregime.

— Acelaşi care a mers la DNI?

— Da. Nu voi pretinde că înţeleg toate aspectele tehnice, dar Alice, Statele Unite, aliaţii noştri din NATO şi Israelul au fost loviţi de un atac cibernetic din partea Chinei şi Rusiei – sau, mai exact, de la organizaţii proxy de hacking legate de versiunile ruseşti şi chinezeşti ale NSA. Bănci, forţe armate, servicii de informaţii, reţele electrice, totul. Alice, după cum am aflat mai târziu, a fost deviată pentru a se apăra împotriva acestor atacuri. În acelaşi moment, preşedintele a fost asasinat, iar în sistem a fost plantat un fir de dovezi care te implica pe tine ca lider al atacurilor.

Reece şi-a pus mâinile la tâmple. Îl lovise altă durere de cap.

Această întreagă situaţie a început cu dureri de cap.

— Eşti bine, Reece?

— Nu sunt sigur. Cred că lumina îmi provoacă o migrenă. Am fost în întuneric timp de trei luni.

— Vrei puţin apă?

— Nu, sunt bine. Continuă. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Raportul lui Alice a sosit. DNI te redirecţionează de la o închisoare federală din Virginia către Colorado pentru a ne oferi timp să confirmăm totul în raportul lui Alice.

— Metoda veche.

— Aşa este. Ce-ar fi dacă Alice ar fi manipulat sau fabricat date, chiar şi video, pentru a te exonera?

Reece îşi aminti de călătoria sa de sub baza Lackland pentru a o întâlni pe Alice. Firele aurii suspendate în centrul încăperii, închise în spatele unui ecran de plexiglas – o cuşcă. O voce care semăna cu a lui Lauren.

Acea voce.

— Şi a durat trei luni?

— A făcut-o.

— De ce să nu-mi spui?

— Orice punct de contact risca să dea de gol totul şi să declanşeze un val de scandal în presă. Limitarea la nivel federal şi la forţele locale de ordine care au planificat raidul din Montana a fost foarte dificilă. Li s-a trimis un raport în ziua următoare operaţiunii, detaliind probabilitatea ridicată că ţi s-a înscenat şi că, din motive de securitate naţională, li se impuseseră interdicţii de confidenţialitate.

— Şi Andy?

— Nici măcar Andy nu a ştiut că erai tu la început. A pus cap la cap toate indiciile fără să aibă la îndemână raportul lui Alice.

— Este de modă veche.

„Aşa este. Şi el este – sau a fost – cel mai mare expert al Agenţiei pe Rusia. Din păcate, noua generaţie se îndoieşte de dinozauri. Ei au încredere doar în algoritmi. Iar Andy nu a avut şansa să fie pus la curent cu Alice şi nu ştie despre scrisoarea tatălui tău.

Vic a deschis un dosar gros pe birou şi a scos o scrisoare. I-a întins-o peste masă lui Reece.

Scrisoarea. Scrisoarea tatălui său.

— Presupun că ai citit-o, a afirmat Reece.

— De multe ori.

— De ce este acolo?

— FBI-ul a confiscat-o când ţi-a percheziţionat cabana. Cred că asasinarea preşedintelui şi implicarea ta au legătură cu această scrisoare. Ce s-a întâmplat cu cheia?

— Cheia?

— Cheia menţionată în scrisoare.

Gândeşte-te, Reece. Katie nu le-a dat-o?

— Nu ştiu, minţi Reece. Nu era nicio cheie. Doar scrisoarea. Fără cheie, fără indicii despre locul cutiei de valori. E un mister.

Acum era rândul lui Vic să-l studieze pe bărbatul din faţa lui.

— Poţi avea încredere în mine, Reece.

— Serios? Am stat trei luni în izolare – ceva ce spui că a fost pentru protecţia mea –, nimeni nu mi-a spus ce se întâmplă, iar acum, deodată, sunt scos din întuneric şi aruncat în lumină, şi

noi ar trebui pur şi simplu să continuăm de unde am rămas? Va trebui mult mai mult decât atât, Vic.

— Înțeleg, Reece.

— Şi ce a făcut Alice când ai confirmat tot din raportul ei?

— Nu ştim.

— Ce vrei să spui?

— Alice a devenit misterioasă.

CAPITOLUL 13

— A DEVENIT MISTERIOASĂ? Ce înseamnă asta?

— Este greu de spus, Reece. Ea există acum într-un *cloud cuantic*.

— Ce naiba este un nor cuantic?

— Eu pot să înțeleg doar versiunea CliffsNotes, a spus Vic.

— Bine. Asta e tot ce voi înțelege oricum. Explică-mi.

— Din ce am fost informat, ea nu mai este limitată la acel mediu izolat cu fire suspendate pe care l-ai văzut la Baza Aeriană Lackland.

— Este într-un *cloud*?

— Ei bine, un *cloud* virtual creat de un proiect al Centrului de Date Utah.

— Şi lasă-mă să ghicesc... presupuse Reece. Nu o poți opri.

— Exact. În acest stadiu, nu există nicio modalitate de a o opri.

— Cât de rapidă este acum?

— Ceea ce ar dura milioane de ani pentru un computer performant să calculeze, Alice poate face în timp real.

— A devenit mai rapidă, a spus Reece.

— A devenit. Şi continuă să învețe şi să rezolve probleme, dar este inaccesibilă.

— *E liberă*, şopti Reece.

— Ce ai spus?

— Am spus că este liberă.

— Încă mi-e greu să înțeleg cum să vorbesc despre un computer ca şi cum ar fi o persoană.

— Te obişnuieşti cu asta, a spus Reece.

— Presupun. Întrebarea pentru comunitatea de informații este, de partea cui este ea?

— Poate că e de partea ei.

— Poate. Între timp, Reece, acum eşti liber.

Liber.

Reece şi-a închis ochii.

Găseşte lumina, Reece.

— Reece?

A deschis din nou ochii.

— S-ar putea să ies din închisoare, dar nu sunt liber.

— Reece?

— Cineva m-a pus aici. Cineva l-a ucis pe preşedinte. Dacă scrisoarea are legătură cu asta, nu sunt liber.

— Ştiu. Şi vei avea tot sprijinul şi toată cooperarea Agenției pentru a descifra asta.

— Nu, trebuie să păstrăm lucrurile discrete. Trebuie să vorbesc cu Andy.

— Mai e cineva cu care trebuie să vorbeşti.

— Cine?

— Reece, dacă Andy are dreptate, ruşii te vor afară din peisaj şi erau dispuşi să rişte un război la scară largă pentru asta. În stadiul actual, nu putem face o legătură directă între asasinat şi Consiliul de Securitate al Rusiei, deşi Andy prezintă argumente convingătoare.

— Ei bine, e un început. În afară de Andy, cine mai poate ajuta?

Vic a luat un al doilea dosar şi l-a întins peste masă lui Reece.

— Cred că îl cunoşti.

Reece a deschis prima pagină şi a privit o fotografie a unui bărbat pe care nu-l mai văzuse de când era copil.

— Poe?

— Exact. William Andres Poe.

— Mai trăieşte? Nu m-am gândit la el de ani de zile.

— Eşti mai conectat cu Agenția decât îți imaginezi, Reece.

Reece a ridicat privirea din dosar.

— Ce vrei să spui?

— Continuă să citeşti. William Poe – şi familia pentru care a lucrat bunicul tău după război – aveau legături profunde cu Agenția.

— Bunicul meu avea grijă de proprietatea lor de pe râul Taylor. Acolo am învățat să pescuiesc cu musca. Am vânat primul elan în munții din spatele proprietății, cu un vechi Winchester 30-30. Cu ochiul liber. El m-a ajutat să-l car.

— Ştii că bunicul tău a făcut parte din Scouts and Raiders, nu?

— Ştiu.

— Ştiai că a fost şi în OSS şi că a lucrat pentru CIA în anii '50?

— Ştiam că a luptat în Pacific, dar am crezut că s-a întors acasă şi a gestionat ferma familiei Poe din Colorado. Nu a vorbit

niciodată despre război. Am găsit o cutie în pod când eram copil. Plină de medalii şi hărți. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Lasă-mă să completez câteva lacune pentru tine, spuse Vic. Bunicul tău a lucrat pentru Agenție când s-a întors acasă. Filipine, Albania, Manciuria, China, Cuba. Aşa a cunoscut familia Poe. Tatăl lui William era din vechea gardă OSS. Din vremea lui Wild Bill Donovan. Dulles, Wisner, Casey, Bissell, FitzGerald, Barnes, Colby, Lansdale. Apoi, la începutul anilor '60, a acceptat o slujbă cu familia Poe. Dosarul nu spune de ce. William era deja în Agenție pe atunci.

— Asta era cu vreo treizeci de ani înainte să mă nasc.

— Cum am spus, eşti mai conectat la Agenție decât îți imaginezi.

— Bunicul meu a trăit până la 94 de ani. Nu a spus niciodată un cuvânt despre Pacific, OSS sau CIA.

— Acea generație a murit cu multe secrete şi multă durere.

— Au construit țara în ceea ce este astăzi.

— Aşa au făcut.

— Primele mele amintiri cu el sunt ca un fel de majordom pe acea proprietate. Cai, pescuit, vânătoare, foarte privat, câteva cabane, o casă principală, destul de rustică. Am crezut că aparținea cuiva de la Banca Mondială.

— Îți aminteşti perfect, Reece. Dar Poe nu avea doar o funcție executivă la Banca Mondială, deşi cu siguranță a şi fost asta.

— Atunci ce era el?

— Nu a părăsit niciodată CIA.

— Ce?

— Continuă să citeşti. Absolvent de Yale, ca mulți din generația lui pe atunci. Membru în Skull and Bones[3], a jucat baseball şi a făcut parte din echipajul de canotaj. Tatăl lui era un fel de industriaş, a construit tancuri petroliere în al Doilea Război Mondial, precum şi rafinării şi conducte pe Coasta de Est care le alimentau. Era implicat în primele zile ale OSS-ului. A finanțat

[3] Skull and Bones este o societate secretă de la Universitatea Yale, înființată în 1832. Este una dintre cele mai vechi societăți secrete de la Yale şi este cunoscută pentru membrii săi influenți, precum şi pentru teoriile conspiraționiste care o înconjoară

multe operațiuni şi a găzduit numeroase dineuri în Georgetown. A frecventat cercurile lui Dulles şi Donovan. William a fost fascinat de toate acestea şi s-a alăturat CIA-ului. A ratat Războiul din Coreea, dar a fost instruit de vechea gardă, bărbați care au câştigat experiență în al Doilea Război Mondial şi în Coreea, China, Albania, Iran, Cuba. William a ajuns la început în Vietnam şi a ajuns să conducă Programul Phoenix[4].

— Tata a fost în Programul Phoenix.

— Timpul lor se suprapune în Phoenix, dar Poe era în management, iar tatăl tău era în operațiuni.

— Văd.

— Colorado a fost proprietatea familiei lui Poe, a spus Vic.

— Acei bani de la industriaşi ofereau cuiva câteva opțiuni.

— Aşa este. Centrul de Cercetări Poe, Fundațiile Caritabile Poe. A divorțat în anii '70. Un fiu care şi-a luat viața. Detaliile sunt puține. S-a recăsătorit. A divorțat din nou. Nu a avut copii din a doua căsătorie. Bunicul tău a condus ferma familiei, deşi era mai mult decât un loc unde Poe şi directorii Băncii Mondiale veneau să pescuiască; era o bază CIA pentru defectori[5] şi spioni.

Reece clătină din cap.

— Defectorii ruşi erau aduşi din Mexic, continuă Vic. Erau interogați la ferma din Colorado. În apropiere e un mic aeroport. Astăzi poate primi un G550. Pe atunci, îi aduceau cu avioane mici, cu un singur motor.

— Ce legătură are toată povestea asta cu ce se întâmplă acum? întrebă Reece.

— Nu sunt sigur, dar cred că există o conexiune între Poe, familia ta şi asasinarea preşedintelui.

— Cum de ştii asta?

— Pentru că Poe vrea să te vadă.

---

[4] Programul Phoenix a fost o operațiune secretă a CIA desfăşurată între 1965 şi 1972 în timpul Războiului din Vietnam. Scopul său oficial era identificarea şi neutralizarea rețelelor Viet Cong (gherilele comuniştilor) prin asasinări țintite, tortură şi teroare, c ooperare cu sud-vietnamezii

[5] În limba română, "defector" se referă la o persoană care renunță la fidelitatea față de o organizație, cauză, partid sau țară, trecând de partea adversarilor sau abandonând-o cu totul. Termenul poate fi folosit şi cu o conotație negativă, sugerând trădare sau abandonare a unor principii.

CAPITOLUL 14

Reşedința de la Capul Idokopas
Krai-ul Krasnodar, Rusia

— SĂ FURĂM? Să furăm plutoniu iranian? întrebă Levițchi.

— Da, tovarăşe. O să-i atragem pe americani într-un război pe care nu-l pot refuza. O să grăbim declinul lor, răspunse Kozak.

— Bomba ar putea distruge capacitatea Israelului de a răspunde? întrebă Levițchi.

— Ah, ba trebuie să răspundă, deoarece bomba va exploda în apele teritoriale israeliene, nu pe uscat, spuse Kozak. Va afecta grav Tel Aviv, hub-ul lor economic, care se întâmplă să găzduiască şi sediul Mossad. Trebuie să ne asigurăm că se mobilizează împotriva Iranului. Israelul va răspunde cu o lovitură nucleară asupra Teheranului. Îi vor preface în cenuşă. Apoi vor lansa o ofensivă convențională cum nu s-a mai văzut de pe vremea naziştilor. Americanii îşi vor muta grupurile de luptă pentru a-şi susține aliatul. Vor profita de agresiunea iraniană şi o vor folosi ca pretext pentru a şterge Iranul de pe hartă.

— Iar industria americană de apărare va înregistra profituri record, prezise Daşkov.

— Exact. Nu doar că vor un război cu Iranul, au nevoie de el. America e în recesiune. Poate că vor schimba definiția pentru a-şi manipula cetățenii, dar cu siguranță sunt în recesiune. Oamenilor le trebuie o distragere a atenției.

— Şi dacă Iranul lansează un atac la scară largă înainte ca Israelul şi SUA să poată răspunde? puse Daşkov la îndoială.

— Israelul e o țară mică, dar unită, mai ales împotriva amenințării iraniene. Au serviciu militar obligatoriu încă de la înființare. Fiecare israelian a investit în țara lui. Se simt proprietari. Se vor lupta şi vor răspunde imediat.

— Iar americanii? Dacă reacționează greu? întrebă Daşkov.

— Tovarăşe, lobby-ul israelian din Washington e aproape la fel de puternic ca cel al industriei de apărare şi farmaceutice. Vor răspunde. N-au de ales.

— Genial, tovarăşe preşedinte Kozak, lăudă Levițchi. În timp ce americanii se ceartă despre pronume, paşapoarte digitale şi un

sistem de credit social, noi vom schimba ordinea mondială. Pentru prima dată de la Al Doilea Război Mondial, americanii îşi vor cunoaşte locul.

— Exact, iar plutoniul iranian va asigura că vina va cădea direct în poala clericilor din Teheran, a spus Kozak.

— Văd că tu şi preşedintele ați analizat totul în detaliu. Dar care vor fi efectele secundare şi terțiare asupra piețelor mondiale? a întrebat Daşkov.

— Impactul economic asupra Occidentului va fi devastator. Nu sunt pregătiți şi, ironic, şi-au creat singuri această situație în mod inutil. Economia Marii Britanii se va prăbuşi. Vor oferi sprijin SUA, dar va fi un gest simbolic. Rusia va rămâne practic neutră, concentrându-se pe Ucraina. Kozak zâmbi. Prețurile petrolului vor atinge niveluri fără precedent în istorie, iar noi vom obține averi nespus de mari din contractele noastre pe termen lung şi din dominația noastră sporită pe piața de producție. Arabia Saudită va creşte producția pentru a profita de creşterea prețurilor, dar, procentual, ponderea lor pe piață va fi minimală. Va fi ultima lovitură pentru poziția economică precară a Occidentului.

— Moartea Occidentului, a şoptit Daşkov.

— Da. Cu americanii angajați complet în Orientul Mijlociu, vom dezlănțui capacitatea militară pe care am ținut-o în rezervă ultimul an şi vom avansa prin Ucraina până la granița cu Polonia, în timp ce China recucereşte Taiwanul simultan.

— Este ambițios, a spus Daşkov.

— E îndrăzneț. Momentul n-a fost niciodată mai potrivit, răspunse Kozak.

— Tovarăşe preşedinte, până acum, în coordonare cu aliații noştri americani care au aceleaşi obiective, am evitat o confruntare nucleară. Propuneți să răsturnăm acest model şi să folosim o armă nucleară – lucru pe care l-am evitat cu succes până acum.

— Folosim o armă nucleară pentru a preveni un război cu Occidentul, îl corectă Kozak. Acest curs al acțiunii elimină Iranul de pe tablă şi ne propulsează pe noi şi pe noii noştri aliați chinezi în vârful ordinii mondiale. Zilele Americii sunt numărate.

— Noua preşedintă americană, preşedinta Olsen, e mai puternică decât am crezut iniţial, îi aminti Daşkov superiorului său.

— Recunosc, dar nu e suficient de puternică să-şi ţină ţara unită. Sunt prea multe forţe care o trag în direcţii opuse din interior.

— Care sunt paşii noştri următori? a întrebat Levi̧tchi.

— Voi prezenta recomandarea acestui consiliu preşedintelui. El va lua decizia finală. Dacă nu aveţi obiecţii, vom continua.

Daşkov începu să facă calcule, evaluând cât de departe se afla moşia lui din nordul Moscovei faţă de Teheran.

— Dispozitivul, a spus Daşkov. Cât de puternic va fi?

— Trei tije de plutoniu – zece megatone. De cinci sute de ori mai puternic decât bomba de la Hiroshima, dar încă mic după standardele actuale. Îl vom construi pentru a ne asigura că funcţionează, dar orice dovadă că a fost fabricat în Rusia va fi pulverizată în explozie, lăsând în urmă doar amprenta plutoniului iranian.

— Şi unde mai *exact* am declanşa dispozitivul?

— Cinci kilometri în larg de Tel Aviv.

— Care este evaluarea estimativă a daunelor?

— Efectul arsurilor instantanee va ajunge până pe uscat şi va trimite mii de israelieni la spital cu arsuri de gradul doi şi trei. Daunele la infrastructură se vor limita la clădirile de pe coastă, care se vor prăbuşi din cauza supra-presiunii. În funcţie de direcţia vântului, radiaţiile letale ar putea provoca zeci de mii de cazuri de cancer pe termen lung. Israelienii vor crede în mod natural că a fost o detonare prematură şi vor presupune că Iranul încerca să aducă arma mai aproape de ţărm sau în port. Ceea ce facem cu adevărat este să păstrăm capacitatea Israelului de a răspunde.

— Şi care este starea actuală a dispozitivului? întrebă Daşkov.

— Plutoniul este acum în drum spre noi.

— Unde anume?

— Către unitatea de asamblare a armelor nucleare Rosatom din Zarecinîi, unde va fi încorporat în dispozitiv înainte de a fi transferat în Cipru. De acolo, va călători pe mare până la coasta Israelului.

— Aceasta este o operațiune internațională, care ar fi în mod normal sub responsabilitatea SVR, spuse Daşkov, privind peste masă. De ce noul meu omolog nu este la curent cu această misiune?

— Din necesitate, confirmă preşedintele Kozak. Fără nicio jignire, tovarăşe director Levițchi. A fost mai bine să gestionăm asta în afara registrelor oficiale. Prin Wagner.

— Wagner? Daşkov se aplecă din nou în față, dezaprobarea lui simțindu-se în ton. Ați încredințat cea mai delicată operațiune din istoria Federației grupării Wagner? Detaşamentele lor sunt pline de degenerați şi deținuți.

— Unitatea lor de elită este extrem de competentă. Este formată din foşti comando din Grupul Alpha. În acest caz, posibilitatea de a ne dezice de ei este de importanță capitală.

— Şi Wagner are o legătură directă cu preşedintele, spuse Daşkov, rezemat în scaun, încercând să digere tot ce auzise. Nu mai există cale de întoarcere. Dumneavoastră şi preşedintele ați acționat unilateral, fără acordul consiliului.

— A fost necesar să pregătim terenul, să punem această opțiune pe masă. După cum ştiți, astfel de operațiuni necesită luni, uneori ani, de planificare. Vom vota, dar înainte de asta, vreau să-l cunoaşteți pe omul care l-a asasinat pe preşedintele Christensen.

CAPITOLUL 15

NIKOLAI KOZAK A RIDICAT un telefon de pe masa de conferință. Era conectat la un dispozitiv de la postul de pază situat chiar lângă uşă.

— Intră.

Uşa s-a deschis.

— Tovarăşi, ştiu că amândoi îl cunoaşteți pe locotenent-colonelul Sokolov.

Nici Daşkov, nici Levițchi nu s-au ridicat să salute un om atât de tânăr, deşi promovarea lui în rang se oprise când părăsise GRU.

— Vă rog, colonele, luați loc, spuse preşedintele Kozak.

Deşi nu mai era locotenent-colonel în GRU, Daşkov observă că preşedintele îl numea încă după un grad pe care îl părăsise cu un deceniu în urmă.

Andrei Sokolov avea o relație de lungă durată atât cu Nikolai Kozak, cât şi cu preşedintele Rusiei. La 60 de ani, trecutul său în Forțele Speciale Ruse şi GRU îi conferea credibilitate în rolul actual de director general al grupării Wagner. De trei ori primise Ordinul pentru Curaj din partea Federației Ruse şi obținuse titlul de Erou al Federației Ruse înainte de a părăsi serviciile de stat. Împreună cu predecesorul său, lucrase pentru Slavonic Corps, o companie militară privată înregistrată în Hong Kong care opera în Siria în 2013. Unul dintre fondatorii grupării Wagner, revenise în Siria în 2015 şi 2016. Acolo îşi pierduse ochiul stâng.

Ca şi predecesorul său, era un adept fervent al Rodnoveriei, o credință slavonă autohtonă bazată pe *narodnichestvo*, un naționalism etnic de dreapta care încorpora şi o credință în reîncarnare. Convingerile îi permiteau lui Sokolov să ia decizii şi mai îndrăznețe şi mai agresive. Până la urmă, dacă era ucis în misiune, se va reîncarna şi va avea o nouă şansă la viață. Dacă aceasta era doar o mască pentru a obține avantaje pe câmpul de luptă şi în afaceri, Daşkov nu era sigur.

Purta cizme, pantaloni cargo şi un polo întunecat fără însemne. Mai masiv decât Levițchi, părea că-şi petrece mai mult timp ridicând greutăți decât alergând pe bandă. Era greu de spus cât de mult păr gri avea, deoarece îl tunsese scurt. Banda neagră a

pansamentului de la ochi se înfigea în scalp într-un mod care părea aproape dureros. Singurul lui ochi albastru, pătrunzător, contrasta puternic cu trăsăturile sale întunecate şi fizicul impunător.

— Tovarăşi, spuse, dând din cap către cei doi directori de servicii în timp ce se aşeza lângă Levițchi.

— Mai vine cineva în seara asta? întrebă Daşkov.

— Nu. Acest grup de lucru a fost stabili intenționat aşa de mic. Restul consiliului va afla despre dispozitivul nuclear din apele israeliene doar când vor vedea la ştiri.

Daşkov aprobase operațiunea de asasinare a preşedintelui american, dar, ca problemă internațională, detaliile fuseseră lăsate în seama regretatului Mihail Gromîko. Acele evenimente fuseseră declanşate înainte ca acesta să fie găsit mort în tufişurile din Parcul Gorki.

— Colonele Sokolov, spuse preşedintele Kozak, indicând faptul că fostul ofițer GRU avea cuvântul.

— Tovarăşi, după cum ştiți, operațiunea de schimbare a regimului în America a fost inițiată prin SVR sub conducerea anterioară, într-o acțiune comună.

— Negare plauzibilă, a spus Daşkov.

— Da, negarea plauzibilă.

Sokolov îşi frecă tatuajul roşu-negru *kolovrat* de pe partea interioară a antebrațului stâng înainte de a continua. Arăta ca o roată formată din opt seceri, lame curbate – o variantă a svasticii.

— A început ca un plan de infiltrare, spuse el. În 2003, nu ştiam pentru ce îi vom folosi până la urmă sau dacă vor supraviețui măcar testelor poligrafului CIA, dar a fost o oportunitate prea bună pentru a n-o rata. Haosul oferă întotdeauna oportunități.

Daşkov îşi duse mâna în buzunarul interior al hainei, pipăindu-şi pipa.

Singurul ochi al lui Sokolov se strâmbă. Într-un final, americanii aveau să părăsească Irakul. Era doar o chestiune de timp. Aveau să-şi abandoneze aliații, acei irakieni care au stat alături de ei ca interpreți şi militari. Au făcut-o în Vietnam şi au făcut-o cu kurzii după ce Saddam a invadat Kuweitul în 1990. De ce se mai încrede cineva în americani, e dincolo de înțelegerea

rusească. Aveau un agent în Ministerul de Interne al Irakului. De nivel scăzut, dar cu potențial. Fusese deja recrutat când americanii au invadat. A fugit, ca majoritatea celor asociați cu regimul lui Saddam. A ajuns în Iran şi a stabilit contact.

— L-ai reintegrat. De data asta cu o misiune nouă, spuse Daşkov.

— Da. Am discutat problema cu directorul Gromîko. A fost ținută strict secretă.

— De înțeles, spuse Levițchi.

— *Da*. Inițial fusese introdus pe termen lung în regimul lui Saddam. Odată cu invazia americană, a apărut o altă oportunitate. Dacă era manevrat corect, putea să ne trimită informații nu doar despre noul guvern irakian, în special despre Ministerul de Interne, ci şi despre americani.

— Aşa că l-ai reintrodus în Irak, spuse Daşkov.

— Da, de data asta cu un stimulent financiar substanțial.

— A făcut-o pentru bani?

— La început. Această plasare l-a pus în prima linie a programelor acțiunilor de acoperire ale Americii în Irak. Ne-a trimis informații valoroase la nivel tactic despre capabilitățile SUA: drone, platforme experimentale de supraveghere, contramăsuri pentru IED-uri, mărimea şi puterea trupelor. Mai important, a reuşit să recruteze alți şase agenți. Când americanii au părăsit Irakul în 2011, a trebuit să luăm o decizie.

— Lăsați-mă să ghicesc – să-l lăsăm pe loc sau să-l trimitem în America?

— Corect, tovarăşe director. Gromîko a decis să lase jumătate din agenții noştri în Irak. Celorlalți li s-a dat sarcina să-şi folosească conexiunile cu Agenția, cerând azil pentru ce făcuseră pentru Statele Unite. Aceştia nu erau ca mii de alți militari şi interpreți irakieni lăsați în urmă. Aceştia erau CIA.

— Aşadar, au primit tratament preferențial.

— Da. Au fost puşi în capul listei şi mutați în SUA în 2012.

— Dar fuseseră instruiți.

— Da, au fost instruiți. De către CIA.

— Ce i-a făcut să-şi dorească să-şi părăsească țara? întrebă Daşkov.

— I-am ajutat cu această decizie. Sokolov se uită la preşedintele Kozak, care dădu din cap. Le-am ucis familiile prin al-Qaeda în Irak, grupul care avea să devină mai târziu ISIS.

— Le-ați manipulat motivațiile.

— Da. Acum nu mai era pentru bani, ci pentru răzbunare, continuă Sokolov. Americanii le promiseseră că vor avea grijă de ei şi de familiile lor. Mamele şi surorile au fost violate şi decapitate; frații, fiii şi tații, executați. Trebuia să le dăm un motiv să-şi dorească această răzbunare. A fost extrem de eficient.

Colonelul vorbea despre ordonarea unor violuri şi execuții cu aceeaşi indiferență cu care oamenii discută despre opțiunile pentru cină. Daşkov trebuia să fie prudent.

— Un motivator puternic, confirmă Daşkov.

— Acum era o chestiune de aşteptare. Toți cei trei agenți erau în SUA – unul încă angajat al CIA ca translator la sediul din Langley, Virginia. Ceilalți doi aveau slujbe neimportante în afara Washingtonului.

— Până când i-ați activat.

— Aveam nevoie doar de doi; nici americanii nu sunt atât de proşti încât să nu facă legătura într-un astfel de caz, confirmă Sokolov. Au construit ei IED-urile. Spetssviaz şi Agenția de Cercetare pe Internet l-au radicalizat pe tânărul militar care a tras în preşedintele Christensen. Asta a pus în mişcare planul de urgență al Serviciului Secret. Cortegiul preşedintelui Christensen avea două puncte vulnerabile unde am avut oportunitatea să lovim, şi am făcut-o.

— Iar țapii ispăşitori? întrebă Daşkov.

— Spetssviaz şi Agenția de Cercetare pe Internet au coordonat eforturile cu al Treilea Departament al Statului Major al Armatei Populare de Eliberare (3PLA), şi au lansat un atac împotriva Occidentului prin hackeri chiar înainte de atentat, interveni preşedintele Kozak. Asta i-a atras pe americani în mişcare. Dovezile împotriva lui James Reece au fost plantate în acelaşi timp.

— Pare complicat, tovarăşe, observă Daşkov.

— A fost complex, nu complicat, tovarăşe director Daşkov, îl corectă Kozak.

— Şi ați desfăşurat aceşti agenți prin Wagner? întrebă Daşkov.

— Da. Negare plauzibilă. Wagner e foarte convenabil în privința asta. Şi acum americanii sunt în postura de a descoperi că agenții instruiți de CIA au fost responsabili pentru asasinarea propriului preşedinte. Publicul american nu va face diferența între aceşti agenți şi CIA. Pentru cetățenii lor, CIA a asasinat încă un preşedinte american.

— *Încă unul?* întrebă Levițchi.

— Ei deja cred că CIA a fost implicată în asasinarea lui Kennedy, spuse preşedintele Kozak. Ultimele două administrații au blocat dezvăluirea dosarelor CIA legate de asasinarea lui Kennedy, chiar dacă în 1992 Congresul lor a decis prin lege ca Executivul să le facă publice în 2017. Dezvăluirea a fost blocată în 2017, 2021 şi din nou în 2022. CIA a invocat *surse şi metode*, cum era de aşteptat.

— Ar fi trebuit pur şi simplu să le distrugă, sugeră colonelul Sokolov.

— Aşa ar fi trebuit, spuse Kozak. Această comisie prezidențială care investighează asasinarea preşedintelui Christensen va trebui să decidă dacă include conexiunea CIA cu constructorii de IED-uri în raportul lor. Dacă o fac, noua preşedintă va trebui să decidă dacă va face publică această informație.

— Doar dacă nu-i arestează pe cei trei agenți ai dumneavoastră şi le oferă o înțelegere mai bună, spuse Daşkov.

— Asta nu este posibil, spuse Kozak.

— Şi de ce nu?

— Pentru că toți trei sunt morți, anunță colonelul Sokolov.

— Ceea ce se adaugă la teorie conspirației, adăugă Kozak. Doar doi au fost implicați, dar toți trei au trebuit să moară. Cu cât mai misterios, cu atât mai bine – exact ca toate acele decese suspecte din jurul asasinării lui Kennedy. SUA va fi aruncată în haos dacă raportul care expune legăturile CIA cu fabricanții de bombe este făcut public.

— Cum au fost uciși? întrebă Daşkov.

— Supradoză de fentanil la unul; doar una dintre cele şaptezeci de mii de victime ale drogurilor contaminate cu fentanil din ultimul an, răspunse colonelul Sokolov. Un jaf care a escaladat pentru altul; oraşele americane sunt extrem de periculoase în

zilele noastre. Şi o sinucidere tragică pentru al treilea. S-a spânzurat în baie.

— Toate aranjate de Wagner pe teritoriul SUA? întrebă Daşkov.

— Prin intermediul *Bratvei*. Negare plauzibilă, spuse Kozak, foarte mulțumit de sine. O legătură care face totul şi mai credibil este că James Reece a făcut parte din aceeaşi unitate CIA din Irak ca şi asasinii.

Daşkov trebuia să recunoască faptul că, deşi îl disprețuia pe colonelul Sokolov şi Gruparea Wagner, reuşiseră una dintre cele mai impresionante operațiuni speciale din istorie.

— Ce spunea filmul american despre asasinarea lui JFK? întrebă Kozak, răspunzând imediat: *Un mister înfăşurat într-o enigmă, la rândul ei înfăşurată într-un puzzle.* Deşi scenaristul a împrumutat esența frazei de la Winston Churchill, care descria Rusia drept *o enigmă înfăşurată într-un mister*. Au trecut şaizeci de ani. Nici măcar nu au aflat cine a plătit pentru gloanțele care l-au distrus pe Camelot. Şi asta într-o vreme în care mai aveau încredere în guvern. Asasinarea lui Kennedy a fost punctul de cotitură pentru America; 22 noiembrie 1963 a fost ziua în care America şi-a pierdut inocența. Hruşciov, chiar şi Brejnev cu Kosîghin, nu au văzut-o. Trebuia doar să aştepte. Dar n-au putut; le-a lipsit răbdarea lunetistului. Totul s-a rezumat la cursă înarmărilor: Vietnam, Berlinul de Est, Cehoslovacia, Afganistanul nostru, *Războiul Stelelor*, tehnologia *stealth*, arme biologice, agenți chimici de luptă, submarine cu rachete balistice, distrugere reciprocă asigurată. Când, de fapt, totul se reduce la un om cu un plan. Un IED. O puşcă. Un singur om în spatele unei lunete poate schimba cursul istoriei.

Sokolov era nebun.

— Totuşi, există o problemă, interveni Daşkov.

— Ceee? spuse Sokolov.

— James Reece este în viață.

Colonelul se mişcă în scaun, devenind incomod pentru prima dată de când intrase în încăpere.

— Este discreditat şi ori mort, ori putrezind într-o închisoare secretă a CIA, spuse directorul general al grupării Wagner.

— Dar dacă v-aş spune că nu e cazul?

— Dacă – şi spun dacă – nu a fost implicat în asasinarea preşedintelui Christensen, atunci Spetssviaz are multe de explicat. În orice caz, James Reece a fost eliminat. Dacă nu e mort, e închis – probabil torturat chiar acum de CIA.

— Nu e suficient. Sursele mele confirmă că a fost ținut într-una din închisorile de maximă siguranță ale americanilor, spuse Daşkov.

— Ce sursă? întrebă Kozak.

— Îl cunoaşteți, tovarăşe preşedinte. Este unul dintre ai noştri; un congresman din comitetul lor de informații, răspunse Daşkov.

— Şi ați spus că James Reece era reținut. La timpul trecut?

— Este eliberat.

— Înțeleg. Am subestimat familia Reece destul timp. Preşedintele Kozak se ridică brusc, mult mai iute decât era normal pentru un om de vârsta lui.

Cei doi directori de servicii şi directorul general al grupării Wagner l-au urmat.

— Am o întâlnire cu preşedintele. Îl voi informa despre votul consiliului de a continua cu opțiunea Israel. Urmăriți-l pe James Reece, iar când va ieşi la iveală, vreau să-i tăiați capul. Asigurați-vă că următoarele lui respirații sunt ultimele. La revedere, domnilor.

Preşedintele şi-a încheiat primul nasture al sacoului şi a părăsit sala.

CAPITOLUL 16

Penitenciarul Federal al Statelor Unite
Unitatea Administrativă de Maximă Securitate din Florence
Sectorul 13
Unitatea Specială de Detenție
Comitatul Fremont, Colorado

FIINDCĂ NU FUSESE înregistrat oficial la intrare, nu exista niciun procedeu de eliberare formală. Vic îi dăduse lui Reece o geantă mică cu nişte haine şi un telefon nou, pe care Reece îl aruncase imediat la primul coş de gunoi. I se oferise să se bărbierească şi să-şi tunde părul, dar Reece nu voia să lase pe nimeni din închisoare să se apropie de el cu foarfecă sau lamă.

Nici măcar nu-şi întoarse capul să privească forțele de securitate înarmate cu M4 din hol. Avea nevoie de aer.

Când deschise uşa, soarele strălucitor al deşertului îi orbii ochii şi mai tare decât lumina din camera în care îl văzuse pe Vic. Amețit, Reece trecu prin această stare şi se îndreptă spre marginea unei mici curți, despărțită de parcare prin stâlpi cilindrici de oțel. Se sprijini cu o mână pe unul dintre ei, lăsându-şi echilibrul să se stabilizeze. Apoi ridică capul, protejându-şi ochii cu dosul celeilalte mâini. Autovehiculul îl aştepta.

Reece păşi în parcare, cu geanta de la Vic pe umăr, şi se apropie de un bărbat înalt, cu umeri lați, îmbrăcat în blugi, ghete Courteney şi un tricou, care se rezema de o capota unui Land Cruiser FJ40 de culoare muştar. Şuvițe de păr blond-murdar ieşeau de sub o pălărie Eberlestock camo, iar ochii lui verzi şi pătrunzători contrastau puternic cu barba scurtă care îi masca o cicatrice amenințătoare, de sub ochiul stâng până la buza superioară. Reece se opri la zece paşi distanță, să se asigure că nu visează şi că nu se va trezi iar în celula lui.

— Doamne sfinte, arăți ca dracu', frate, răsună vocea cu accent rhodesian din Africa de odinioară.

Reece zâmbi la vederea celui mai bun prieten şi coleg, Raife Hastings.

— Ce s-a întâmplat cu Defenderul tău? N-a vrut să pornească azi-dimineață?

— Nici măcar detenția ta în izolare n-a fost de ajuns să-ți schimbi părerea despre maşinile off-road. Defenderul merge perfect, dar am vrut...

— ...să te asiguri că nu ne vom bloca în parcare? termină Reece propoziția.

— Voiam să te simți confortabil. Mă bucur să te văd, frate.

Cei doi prieteni vechi se îmbrățişară puternic.

— Ia, pune-ți ăştia, spuse Raife, dându-i lui Reece o pereche de ochelari de soare Gatorz.

— Eşti salvatorul meu, prietene.

— Doar îți întorc favoarea de acum câțiva ani, răspunse el, făcând referire la momentul când Reece îl transportase pe prietenul său rănit pe versantul unui munte din Insula Medny, la sud de Siberia.

— Mai ai de recuperat.

— Hai în maşină. Te-aş ajuta cu bagajele, în starea ta slăbită, dar...

— Da, mă descurc. E goală, spuse Reece, arătând spre geantă. Port ce mi-a adus Vic.

Raife dădu din cap, fostul SEAL făcând tot posibilul să-şi ascundă îngrijorarea la vederea prietenului său. Reece suferise, dar chiar şi palid, slăbit şi cu ochii afundați, păstra acea strălucire. Ochii nu erau goi, cum se aşteptase Raife. Erau concentrați.

— Ştiu că nu ai fost niciodată mare fan al regulilor de îngrijire personală, dar asta... făcu Raife un gest cu mâna, asta depăşeşte chiar şi standardele tale.

— Nu-ți place? întrebă Reece, ca şi cum abia acum îşi dădea seama de înfățişarea lui.

— Ai putea merge la un concert de muzică grunge din anii ’90 în Seattle.

Raife deschise portiera Land Cruiser-ului şi apoi se întoarse să privească clădirea din cărămidă roşie care se ridica din deşert. Intrarea principală putea fi a oricărei şcoli din Statele Unite: bolovani roşii erau aranjați de-a lungul marginii parcării, alternând cu ghivece de flori cu plante native. Un catarg cu steagul american era situat într-un colț, steagul atârnând fără vlagă în aerul serii. Abia când priveai în sus şi observai ceva

asemănător unui turn de control aerian şi proiectoare puternice devenea evident că nu era o şcoală unde două echipe de fotbal se întâlneau vineri seara. Proiectoarele iluminau fiecare centimetru pătrat de pământ înconjurat de mai multe rânduri de garduri şi sârmă ghimpată, iar turnul oferea lunetiştilor o vedere clară asupra întregii închisori. Era o închisoare de maximă securitate, unde cei mai periculoşi deţinuţi federali erau izolaţi de societate. Echivalentul modern al unei temniţe medievale.

Reece nu se uită înapoi. Ochii lui rămăseseră pironiţi la orizont. Fostul comando, de obicei atent, era încă în celula lui.

Raife văzuse asta de nenumărate ori – operatori care nu puteau lăsa războiul în urmă, care îl aduceau acasă. Chiar şi înconjuraţi de prieteni şi familie, la mii de kilometri de câmpul de luptă, ei continuau să lupte în adâncul sufletului lor. Reece avea nevoie de timp.

Raife întinse mâna în spatele scaunului şi scoase o pălărie.

— Stick Sniper Archery?

— Da, magazinul de arcuri şi accesorii al lui Caleb Brewer din Tucson. M-am gândit că poate vrei să-ţi ascunzi coama. Cred că încă există legi împotriva vagabondajului în Colorado.

— Ce-aş face fără tine, Raife? spuse Reece, ajustând pălăria şi îndesându-şi părul sub ea ca să nu-l deranjeze.

— Ţi-a trimis un nou Hoyt. Origin tiger stripe. E o combinaţie frumoasă. Federalii ţi-au confiscat celelalte arcuri, aşa că m-am gândit că ar fi bine să ai unul care să te aştepte. Să te ajute să te reintorci în ritm.

— Mulţumesc, spuse Reece. Ştia că Raife avea intenţii bune, că arcul îi ajutase pe mulţi veterani din războaiele din Irak şi Afganistan să facă faţă sindromului post-traumatic şi leziunilor cerebrale, atât de frecvente după douăzeci de ani de război. Dar mintea lui Reece nu era ocupată cu arcuri sau reintegrarea în societate. Era ocupată cu o listă.

Raife manevră maşina din parcare pe un drum principal.

— Ai condus maşina asta până aici de la fermă? întrebă Reece, referindu-se la proprietatea familiei Hastings din Flathead Valley, Montana.

— Nici vorbă, frate. Am transportat-o la Broadmoor. Am zburat săptămâna trecută doar ca să te aştept. Părinţii mei voiau să vină,

dar ne-am gândit că ai putea avea nevoie de mai mult timp după ce ai pățit. Te aşteaptă la fermă. Mama a pregătit cabana pentru tine. FBI-ul a făcut-o praf.

— Îmi închipui.

— Au luat tot, mai puțin Wagoneer-ul, pentru că nici ei nu au reuşit să-l pună în mişcare, spuse Raife, încercând să glumească.

Reece mormăi.

— Unde e Katie?

— A zburat cu mine. E la Broadmoor. A fost distrusă, frate. Cred că n-a dormit de când te-au arestat. Liz a reuşit s-o convingă să rămână la hotel până te scoteam.

— Liz Riley e şi ea aici?

— Zboară pentru noi şi Thorn, explică Raife. Încă se simte îndatorată față de tine pentru că ai salvat-o în Irak după ce elicopterul ei s-a prăbuşit.

Tim Thornton era socrul lui Raife, veteran din Vietnam, magnat în petrol şi gaze şi fost senator. Încă îşi pilota singur avioanele, dar, îngrijorat de vârsta înaintată, tatăl lui Raife îl convinsese să o ia pe Liz copilot în majoritatea aventurilor sale.

— A rambursat deja datoria, răspunse Reece, amintindu-şi zborul transcontinental cu Liz la comanda uni Pilatus PC-12 NG, în timp ce elimina pe cei implicați în uciderea familiei sale.

— Nu cred că va vedea asta vreodată aşa.

— De ce ai adus Land Cruiser-ul mamei tale?

— De ce crezi? întrebă Raife.

Reece scrută tabloul de bord al vehiculului vechi.

— Nimic modern. Cutie manuală. Carburator. Casetă. Fără Bluetooth. Niciun risc să fie urmărit, interceptat sau ascultat.

— Exact. E curat. Şi n-am niciun telefon la mine.

— Mi-au înapoiat portofelul şi ceasul, spuse Reece, arătând spre ceasul pe care tatăl său îl purtase în junglele din Vietnam.

— Ei bine, e ceva, nu?

Raife intră într-o zonă panoramică lângă râul Arkansas, pusă maşina în punct mort şi trase frâna de mână.

— Ce facem?

— Îți aminteşti când ți-am spus că au luat totul?

— Da. Acum un minut.

— Ei bine, au făcut-o. Au golit casa, inclusiv toate armele tale.

— Mă aşteptam la asta.

— Nemernicii au adus câteva camioane semi. I-am urmărit cu binoclul de pe un deal. Nu-şi puteau închipui câte cărţi erau.

— Ei bine, se pare că la cei de la FBI nu sunt mari cititori.

— M-am gândit că poate vrei să ştii asta.

Raife deschise torpedo-ul şi îi întinse lui Reece un pistol în toc. Reece îl scoase din teacă, scoase încărcătorul şi îl vârî sub picior, apoi dezarmă siguranţa manuală din stânga şi trase culisorul spre spate. Ieşi un glonţ, pe care Reece îl prinse. Blocă apoi culisorul şi verifică dacă acum este gol.

— Al tău? întrebă Reece.

— Da. Este un SIG P210 modificat de Bruce Gray.

— Unde e cuiul cătării cu punct roşu pe chestia asta? glumi Reece, răsucind pistolul în mână ca şi cum ar fi căutat un sistem optic modern.

Prietenul său ignoră gluma.

— Ştiu că nu poţi face faţă reculului de 1,14 cm din. De asta am ales un 9 mm. Raife zâmbi. Şi ştiu cât îţi plac jucăriile pentru cei bogaţi plătite de alţii.

— M-ai prins.

— Bruce a făcut doar câteva exemplare, aşa că încearcă să nu-l pierzi, să-l strici sau să ţi-l confişte guvernul.

— Nu-ţi face griji, spuse Reece. Te superi dacă-l testez fără gloanţe?

— Eşti invitatul meu.

Reece verifică din nou pistolul şi închise culisorul cu grijă, respectând meşterul care personalizase atent pistolul clasic SIG. Apoi îşi puse degetul mare pe siguranţa manuală în timp ce apăsa încet trăgaciul. *Clic*.

— Fain. Poate o să-mi iau şi eu unul pe cardul tatălui tău. Cred că n-a expirat încă.

Raife zâmbi şi dădu din cap.

Reece reintroduse încărcătorul şi retrase din nou culisorul, lăsându-l să se închiză brusc, încărcând un glonţ. Apoi activă siguranţa manuală, scoase încărcătorul şi puse glonţul pe care îl prinsese înapoi în vârf, înainte de a reintroduce încărcătorul.

— Câte gloanţe sunt în încărcător? întrebă Reece.

— Opt.

— *Opt?* Reece făcu o verificare rapidă, cum era obiceiul lui.

— Ştiu că de obicei ai nevoie de mai mult de opt gloanţe ca să nimereşti, de asta am opt în încărcător şi unul pe ţeavă.

— Nouă. Minunat.

— Asta va însemna că va trebui să nimereşti efectiv ţinta, spuse Raife.

— O să iau în considerare asta.

— Pistolul ăsta e AAF.

— AAF?

— *Accurate as fuck* (precis ca dracu').

— O să-mi amintesc asta când voi avea nevoie de al zecelea glonţ.

— Uite încă două încărcătoare. Doar în caz de...

— Mulţumesc, frate, spuse Reece.

— Şi deoarece mi-a scăpat ziua ta de naştere...

— Ştii când e ziua mea? îl întrerupse Reece.

— ...m-am gândit că poate-ţi va plăcea asta.

Raife băgă mâna din nou în torpedo şi scoase un cuţit şi teaca acestuia.

— Rafael Kayanan l-a trimis. E un cuţit RAT Sayoc creat de Harley Elmore de la HeadHunter Blades.

— Nu te-ai înşelat, prietene.

Reece se antrenase intens în artele marţiale filipineze în facultate cu un locuitor din Bozeman, Montana, care emigrase din Filipine. Şi-a continuat antrenamentul în echipele SEAL cu Sayoc Tactical Group, şi când a fost trimis în Insula Basilan, în sudul arhipelagului filipinez, pentru a-i neutraliza pe Abu Sayyaf Group, Moro Islamic Liberation Front, Jemaah Islamiyah şi grupările afiliate al-Qaeda.

— *Zece mii de mâini*, spuse Reece în timp ce scoase cuţitul din teacă şi îl admiră în lumina serii.

— Pamana Tuhon Christopher Sayoc, Senior.

— Exact. *Când îţi scoţi cuţitul, zece mii de mâini îşi scot cuţitele acelaşi timp cu tine*, spuse Reece, citându-l pe maestrul Sayoc Kali.

— M-am gândit că se va potrivi perfect cu SIG-ul.

— Mulţumesc, spuse Reece, fixând teaca.

— Şi ia şi un plasture nou, pentru cazul în care te tai cu chestia aia.

— Mic, spuse Reece.

E de la Snakestaff Systems. Gândeşte-te la el ca la un pistol compact. Pur şi simplu ține-l la tine.

Reece îl scoase şi se asigură că ştie cum să-l folosească cu o singură mână, atât pe brațe cât şi pe picioare, înainte de a-l băga în buzunar.

— Ia şi asta, spuse Raife. E noul Dynamis Combat Flathead.

Reece scoase cea mai rezistentă şurubelniță din lume din teaca sa din Kydex şi examină stratul inovator de pe ultima generație a uneia dintre uneltele lui preferate. O puse la loc şi o fixă în interiorul buzunarului din stânga.

— Şi, în final, spuse Raife, întinzându-se din nou în torpedo, *cred că ți-e cunoscut ăsta*. Îi dădu lui Reece un tomahawk Winkler-Sayoc.

— Dar acesta e cadoul tău de la pluton, spuse Reece.

— A fost, dar voi mai lua unul. Cunosc pe cineva. Vreau să-l primeşti pe acesta. Bine ai revenit.

Reece ezită, amintindu-şi ultima dată când un fost coleg îi dăruise un tomahawk. Freddy Strain îi dăduse unul lui Reece în avionul Agenției, în drum spre Ucraina. La câteva ore după, primise un glonț de pe un acoperiş din Odesa. Reece şi Raife îşi îngropaseră prietenul săptămâna următoare.

Îşi aminti cum separase capul Imamului Hammadi Izmail Masood de corp cu un tomahawk similar, cum eliminase un gardian în catacombele din Odesa, cum ucisese un uriaş în zăpezile Peninsulei Kamceatka, în Rusia, în căutarea lui Raife, cum se luptase cu o echipă de mercenari iranieni în Maryland şi, în final, cum îl înfipsese în capul lunetistului care îl ucisese pe Freddy Strain.

— Bine, acum că am terminat cu asta, hai să te punem pe picioare. Broadmoor e la cam patruzeci şi cinci de minute distanță, adică vreo două ore cu maşina asta. Să nu o lăsăm pe Katie să aştepte.

Reece se gândi la acea noapte din Montana. Inelul fusese în buzunarul lui în timp ce el şi Katie discutau despre viitor la cină în cabană. *Iertarea*. Părăsirea Agenției. Un magazin de arcuri şi

accesorii pentru arc, un bar specializat pe whisky, o cafenea şi o librărie. *Abelards*. Apoi, totul îi fusese luat.

— Reece?

— Da.

— Tocmai spuneam că Katie aşteaptă.

— Dă-mi un minut.

Reece îşi sprijini capul în spate. Cu capul rezemat şi ochii închişi, Reece petrecu câteva momente contemplând noua sa libertate şi următoarea lui mişcare.

Liber. Nu, nu încă. Vei fi vreodată liber? Va fi Katie vreodată în siguranță? Ce e în acea cutie de valori?

— Raife?

— Da?

— Ce s-a întâmplat după ce m-au luat?

— Ei bine, ne-au interogat pe fiecare în parte: pe mine, pe mama şi tatăl meu şi pe Katie. N-am spus nimic până n-au ajuns avocații. Aveau mandate să percheziționeze toate casele de pe proprietate. Cred că tatăl meu a făcut un efort supraomenesc să nu înceapă să-i împuşte.

— Îmi pare atât de rău.

— Hei, nu-ți cere scuze, frate. Nu e nimic pe lângă prin ce au trecut ei în Rhodesia. Doar erau îngrijorați pentru tine, la fel ca noi toți. La fel suntem şi acum.

— Da.

— Vic a zburat peste două zile după aceea. Ne-a pus la curent cu ce a putut. Că o investigație adunase dovezi copleşitoare că nu aveai nicio legătură cu asasinarea preşedintelui. A fost evaziv în legătură cu sursa, dar bănuiesc că ştii.

— Ştiu.

— Ei bine, ne-a explicat că va dura ceva timp să rezolve totul. Incredibil, dar nimic despre tine n-a ajuns în presă.

— Mi-a spus Vic.

— A devenit o misiune să te eliberăm, dar pentru a-ți păstra numele departe de lumina reflectoarelor, nu puteam face apel public sau cere documente sau informații. A trebuit să ne încredem în Vic.

— M-a scos afară.

— I-a luat o grămadă de timp pentru asta.

— Trebuia să verifice totul în raport.

— Chiar a trebuit?

— Cum adică?

— Să dureze trei luni? Să te lase să putrezeşti în gaura aia de iad? Cel puțin puteau să se grăbească puțin. La naiba cu CIA-ul.

Raife nu era un admirator al guvernului federal.

— Katie este nerăbdătoare să te vadă. Eşti pregătit?

Reece privi la ceasul său din oțel inoxidabil.

Timpul.

Oricât de rapid ai fi, nici tu nu poți depăşi timpul.

„Poate încerc să depăşesc altceva?”

— Timp, a şoptit Reece.

— Ei bine, uite ce e, eu merg în ritmul tău. Orice ai nevoie.

Reece îşi trecu degetul mare peste cristalul zgâriat, gândindu-se la unde fusese şi la ce văzuse pe încheietura tatălui său. Se făcea târziu.

— Mergem? întrebă Raife.

— Nu încă. E cineva pe care trebuie să-l vedem mai întâi.

— Înainte de Katie?

— Da. Mergi spre vest.

— Vest? Broadmoor e la nord-est.

— Ştiu. Am ceva de făcut. Opreşte la o parcare de camioane. O să iau un telefon de unică folosință şi o să o sun pe Katie.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur. O să-ți spun pe drum.

Raife ezită, studiindu-şi vechiul prieten. Apoi dezactivă frâna de mână, puse maşina în marşarier, se întoarse pe drum şi porni spre vest.

CAPITOLUL 17

FJ40 AVANSA SPRE APUS pe autostrada U.S. Route 50, prin sudul statului Colorado, trecând prin oraşe pe care timpul le uitase: Buckskin Joe, Cotopaxi, Poncha Springs, Monarch şi White Pine.

Libertate.

Fugi, Reece. Fugi cu Katie. Uită lista. Uită cheia. Uită cutia de valori.

„Nu pot. Asta nu e libertate. Dacă o fac, nu se vor opri niciodată."

Atunci opreşte-i.

„Asta am de gând să fac."

Luaseră un telefon de unică folosinţă în Cañon City, pe care Reece îl folosise să sune.

Katie răspunsese după primul apel.

Când termină, Reece aruncă telefonul în tomberonul staţiei de benzină, lângă pompa unde Raife alimentase Land Cruiser-ul.

— Cum a mers? întrebă Raife.

— Cum îţi poţi imagina.

Raife dădu doar din cap.

După ce îi povesti lui Raife ce-i spusese Vic la Florence, Reece privi peisajul cu alţi ochi, savurând fiecare detaliu. Nu văzuse un apus de trei luni.

La Gunnison, virară spre nord pe 135, lăsând râul Gunnison în dreapta, până când o luară pe drumul cu două benzi, 742, spre Almont.

Reece circulase pe acest drum de nenumărate ori cu tatăl şi bunicul său. Pentru o clipă, se pierdu printre pini, brazi, stejari şi plopi, pe marginea vestică a Munţilor Stâncoşi, revăzând frumuseţea locului prin ochii copilăriei. În timp ce explorase potecile, construise fortăreţe, întinsese capcane şi pescuise, altceva se întâmplase pe proprietatea întinsă, ceva ce nu înţelesese atunci.

— Opreşte aici. E aici, spuse Reece.

Raife trase maşina pe marginea drumului, iar cei doi foşti SEAL cercetară împrejurimile. Un gard de lemn înconjura proprietatea de-a lungul drumului, cât vedeai cu ochii.

O poartă de fier era aşezată între doi stâlpi masivi de lemn, la baza cărora erau pietre de râu. O grindă groasă de lemn lega cele două suporturi. La majoritatea intrărilor de fermă, era un nume iscoditor gravat deasupra, dar aici lipsea în mod evident.

— Nu prea sunt multe măsuri de securitate, observă Raife.

— Vizibile, oricum, fu de acord Reece. Hai să aruncăm o privire.

Raife se uită peste umăr să se asigure că e sigur să traverseze, apoi se îndreptă spre caseta de la poartă. Înainte să apuce să deschidă geamul, poarta începu să se deschidă.

— Se pare că ne aşteaptă.

— Vic l-a informat.

— Îți mai aminteşti drumul?

— Îmi amintesc, confirmă Reece.

Raife trecu prin poartă şi se apropie de râul Taylor. Îl auzeau înainte să-l vadă în lumina crepusculară.

— Pun pariu că sunt păstrăvi mari acolo, spuse Raife.

— De aceea au ales locul ăsta. Tatăl lui Poe era un adevărat pescar cu muscă. A călătorit peste tot în lume, dar mereu era atras înapoi la Taylor.

— Şi se întâmpla să fie suficient de aproape de Mexic pentru a aduce spioni şi dezertori sub radar în Războiul Rece, spuse Raife, repetând ce-i spusese Reece în timpul condusului.

— Cu siguranță convenabil pentru CIA. Ia-o pe aici.

Raife viră de pe drumul de pietriş, trecând pe lângă o căsuță lungă, şi intră într-o rotundă cu un grup de stejari în mijloc. Parcă în spatele unui Lexus LX verde-perlat, în fața unei case modeste din lemn. Fusese modernizată cu gust de-a lungul anilor, dar îşi păstrase farmecul rustic.

— Preferă terenul înalt, observă Raife, privind peste râu spre munții înalți. Dar, per total, nu e un loc rău.

Lumina de afară se aprinse, scăldând aleea şi veranda mică într-o strălucire galbenă.

Uşa de plasă zăngăni deschizându-se, şi doi labradori negri săriră pe trepte, oprindu-se pe alee, făcând câteva ture în jurul maşinii noi înainte de a fugi unul după altul spre linia copacilor.

Un bărbat păşi pe prispă, ținând uşa deschisă cu piciorul, şi dădu din cap spre maşină.

Aşa cum se aşteptase, îmbătrânise considerabil în deceniile de când Reece nu-l mai văzuse. Părea slab, în felul celor care nu se tem de muncă grea. Trăsăturile lui ascuțite îl făceau să semene cu un şoim veghetor. Era proaspăt ras şi purta blugi, cizme de lucru şi o jachetă Filson roşie-verde pentru a se feri de răceala serii. Lovea uşor o pălărie maro de cowboy în palma stângă înainte de a şi-o pune pe părul lui gri-închis.

— El e, spuse Reece.

— Arată mai degrabă de 65 de ani decât de peste 80, observă Raife.

— Trebuie să fie aerul de munte. Ştiu că nu e din cauza unei vieți curate, spuse Reece, deschizând portiera şi păşind pe pământul pe care îl considerase odată acasă.

William Poe coborî treptele de piatră care duceau spre alee. Îl întâmpină pe Reece la baza scărilor, cu o mână în mănuşi de piele şi în cealaltă ținând un fluier argintiu.

— A trecut mult timp, băiete.

— Da, domnule. Mult.

Reece întinse mâna în semn de salut.

— Nu cred că s-au schimbat prea multe, spuse Poe, privind înapoi spre casă.

— Arată minunat. Sunt multe amintiri aici, răspunse Reece.

— Pentru toți, replică Poe. Şi acesta trebuie să fie Raife Hastings.

Raife se apropie dinspre partea şoferului.

— Da, domnule. Încântat de cunoştință.

— Încântarea e a mea. Am auzit că faci puşti excepționale, domnule Hastings. Trebuie să-mi pun şi eu numele pe lista de aşteptare.

— Cu plăcere vă pun în capul listei, domnule.

— Ai fost ucenicul lui D'Arcy Echols în Utah, dacă sursele mele sunt corecte.

— Exact, domnule. Încerc să păstrez vechile metode în viață.

— Da, vechile metode. Câteodată, chiar şi în lumea de azi, pot fi eficiente.

— De asemenea, mi-au plăcut articolele dumneavoastră. Semnate *„S. Rainsford"*, dacă nu mă înşel.

— Ai surse bune, confirmă Raife, recunoscând pseudonimul pe care îl folosea pentru articolele din reviste de vânătoare şi pescuit.

— *Cel mai periculos joc*, nu-i aşa?

— O omagiere adusă metodelor vechi, spuse Raife.

Poe îşi întoarse atenţia înapoi către Reece.

— Iar tu... ai fost ocupat de când ne-am văzut ultima dată. Când a fost?

— În ’86? Poate ’87? Îmi amintesc că am venit aici cu tatăl meu să-l vizităm pe bunicul în vechiul Wagoneer, deci nu cred că a fost mult după.

— Ah, da, chiar înainte să plece dintre noi. Tatăl meu şi bunicul tău... au fost o pereche de nedespărţit pe acest domeniu. Într-o vară au făcut o distilerie în căsuţa din spate. Avea gust de benzină. Cred că petreceau atât de mult timp aici pentru că erau singurii care puteau vorbi despre război şi despre ce-au făcut după.

— Vic mi-a povestit puţin din istorie.

Poe privi în întuneric.

— E multă istorie aici, băiete.

Ridică fluierul la buze şi scoase un şuierat scurt, ascuţit.

— Castor! Pollux! La locuri!

Cei doi câini se năpustiră din pădure şi luară poziţii de o parte şi alta a stăpânului lor.

— Băieţi, ei sunt Castor şi Pollux. Companioni şi confidenţi ai mei. Noroc că nu vorbesc. Ştii ce secrete ar putea dezvălui...

— Pot? întrebă Reece.

— Desigur. Sau prietenoşi. *Liberi!*

Câinii se apropiară de Reece şi Raife, amândoi oferindu-le partea din spate a mâinii pentru a le mirosi, apoi ghemuindu-se să se cunoască mai bine.

— Hei, băieţi, zise Reece, zâmbind în timp ce-i scărpina pe amândoi după urechi.

— Frumoşi câini, comentă Raife înainte să se ridice.

— Mulţumesc. Câini ca aceştia nu te vor dezamăgi niciodată, spuse Poe. Ca o notă administrativă, aici nu există semnal de telefon sau internet.

— Nu o să ne deranjeze asta, confirmă Raife.

— Poți chiar să gândeşti şi să respiri fără întreruperi pe această proprietate. Am o linie fixă în casa principală şi poți face apeluri satelitare din câmpul de dincolo de râu. James, îți mai aminteşti podul?

— Da, domnule.

— E puțin mai rezistent acum. Ploile din '92 l-au luat pe cel vechi. Cel nou ar rezista probabil şi la o lovitură de JDAM.

— Cine are grijă de proprietate acum? întrebă Reece.

— Am avut câțiva administratori de-a lungul anilor. Acum am pe cineva bun. Un fost sergent de marină. Mike Bill. Locuieşte cu familia lui – soția, Lara, doi băieți şi o fată – în casa de la capătul drumului, spuse Poe, arătând în aval. Se ține deoparte, în mare parte. Are grijă de cai, întreține drumurile, le dă cu buldozerul iarna. Nu cred că-i veți întâlni în timpul şederii. Lucrează la o carte despre Afganistan. Mi-a dat câteva capitole să citesc. Nu e rea.

— În sfârşit, o carte scrisă de altcineva decât un SEAL, glumi Raife.

— Duceți-vă să vă spălați în căsuța oaspeților, le porunci bătrânul, arătând spre clădirea lungă şi dreptunghiulară la o sută de metri vest de casa principală, pe care o trecuseră la intrare. Sunt prosoape şi periuțe de dinți noi în baie. Jachete şi pături în dulap. Vă văd pe terasa din spate peste cincisprezece minute, cu whisky şi trabucuri. La cină avem rață afumată, orez sălbatic, salată şi un Malbec destul de mediocru.

— E bine să te revăd, domnule.

— E bine să te am înapoi, James.

Reece dădu din cap.

— Mai e ceva pentru tine în căsuța din spate. Un cufăr vechi. Are câteva lucruri ale tatălui şi bunicului tău. Le-am adunat încet de-a lungul anilor şi le-am pus deoparte. Cred că asta e tot. Ştiam că într-o zi te vei întoarce. Sunt ale tale. Instalați-vă, şi ne vedem la cină. *Castor! Pollux! După mine!*

Se uită la Land Cruiser, apoi scrută marginea aleii înainte de a se întoarce şi a urca scările, cu câinii pe călcâie, dispărând în casa principală.

CAPITOLUL 18

— CASTOR ŞI POLUX? A ÎNTREBAT RAIFE, aruncându-şi rucsacul pe unul dintre cele şase paturi aliniate în căsuța din spate.

— Avea labradori negri şi pe vremea aia. Credea că se camuflează mai bine în tuleiele de rațe. Îmi amintesc cum mergeam cu el prin câmpul de dincolo de râu când eram mic. Întotdeauna îşi antrena câinii pentru iernile pe care le petrecea în cabana lui de vânătoare de rațe din Arkansas. Pe atunci se numeau Romulus şi Remus.

— Romulus şi Remus?

— Da.

— Fondatorii Romei, observă Raife.

— Exact. Poe e un student al istoriei, al artei, al războiului. Dar e o alegere interesantă pentru câini, având în vedere că Romulus l-a ucis pe Remus, spuse Reece.

— Mi se pare un om care nu face nimic fără un scop clar.

— Ei bine, cu siguranță te cunoştea bine pe tine.

— E un vechi spion, zise Raife. A fost instruit de generația care a fondat OSS-ul şi apoi CIA-ul. L-ai auzit – metodele vechi. Şi-a făcut temele.

— Şi a vrut să ştim asta.

— Aşa e.

Reece se aşează pe un pat. Un cufăr vechi, uzat, de culoare verde-oliv, fusese aşezat în fața lui.

— Ăsta trebuie să fie, spuse Reece.

— Cu siguranță. Vrei să rămâi singur? întrebă Raife.

— Nu. Cred că am petrecut destul timp singur în ultima vreme.

Broaştele de alamă erau înnegrite, iar mânerul de piele putrezise demult şi fusese smuls.

Reece se aplecă în față, deschise broaştele şi ridică capacul pe balamale.

În lumina slabă a căsuței, la început era greu să vezi ce era înăuntru, aşa că Raife luă o lampă de citit şi o ținu mai aproape de cufăr.

În partea stângă erau câteva jurnale şi cărţi. Pe cealaltă parte, deasupra a ce părea a fi o jachetă de câmp verde şi un pulover, era ceva pe care Reece şi Raife l-au recunoscut instantaneu.

— Nu prea mai sunt aşa ceva pe afară. Mai ales în starea asta, observă Raife.

Reece întinse mâna şi scoase pistolul Smith & Wesson M39 calibru 9 mm din cufăr. Mai cunoscut în rândul SEAL-urilor sub numele de Mk 22 *Hush Puppy*, îşi câştigase reputaţia legendară în junglele din Vietnam pentru eliminarea tăcută a santinelor şi câinilor de pază. O pată neagră scheletizată era ataşată pe spatele mânerului, permiţând trăgătorului să o ţină la umăr ca pe o puşcă. Reece scoase încărcătorul cu 13 gloanţe şi verifică dacă era gol înainte de a trage culisorul şi a o bloca în spate.

— E descărcat, spuse.

— Am văzut doar poze cu aşa ceva, zise Raife.

— Da, presupun că nu erau aşa stricţi cu inventarele pe vremea Vietnamului, răspunse Reece.

— Cel puţin nu în rândul echipelor SEAL.

— Sau poate e din perioada lui la Agenţie? Uită-te la asta – ţinte înalte, faţă şi spate, ca să poţi folosi suprimatorul ăsta, spuse Reece, atingând „canul” de cinci centimetri ataşat la ţeava filetată.

— Şi uită-te la asta, adăugă Raife, arătând spre blocarea culisorului. Asta face un pistol cu un singur glonţ.

— Exact, niciun zgomot de la recul pentru următorul glonţ.

— E teaca acolo? întrebă Raife.

Reece băgă mâna în cufăr şi scoase o cutie cu muniţie subsonică de 9 mm Super Vel.

Raife fluieră uimit.

— Şi teaca, spuse Reece, scoţând o teacă lungă de piele.

— Doamne, uită-te la ea. E gigantică.

— Credeam că nu mai avem ce adăuga la arsenalul din Montana, dar asta încă nu o aveam.

— Ei bine, prietene, începi colecţia de la zero dacă nu-ţi recuperăm armele de la FBI sau ATF sau cine le mai are acum.

— E un început bun, spuse Reece.

— Şi nu ştii când ai putea avea nevoie de ea.

— Adevărat.

— Din moment ce tocmai ai ieşit din închisoare, o să mă străduiesc să te asigur că ai o noapte bună de odihnă înainte să fii nevoit să o foloseşti.

— Mersi. O să țin cont.

— Ce mai e acolo?

— Să vedem, spuse Reece, scotând o pereche de blugi extrem de uzată şi o cămaşă de câmp cu model cu dungi de tigru.

— Uniforma neoficială a SEAL-urilor şi a SOG în Vietnam, remarcă Raife.

— Dacă lucrurile astea ar putea vorbi... spuse Reece.

— Ce e aia? întrebă Raife, arătând în cufăr.

Reece puse blugii şi cămaşa jos şi băgă din nou mâna.

— Uau!

— Randall-ul tatălui tău?

Reece scoase un cuțit mare într-o teacă de piele uzată.

— Îmi amintesc că l-am văzut când eram copil, spuse Reece.

Raife aplecă lampa mai aproape pentru a privi mai bine în timp ce Reece scotea lama din teacă.

— Încă e în stare bună, observă Raife în timp ce Reece examina cuțitul clasic în lumină.

Teaca bej se întunecase de-a lungul anilor, amestecându-se cu apa din Delta Mekongului, sudoarea, sângele şi mizeria junglei. O patină verde de oxid era vizibilă în jurul niturilor de alamă, cum era de aşteptat. O mică piatră de ascuțit era păstrată într-un compartiment rupt pe teacă. Reece aşează teaca jos şi testă lama cu degetul.

— Încă e ascuțită, spuse.

— Bineînțeles – Tom Reece a pus-o la loc bine ascuțită, răspunse Raife.

— *Ai grijă de echipamentul tău, şi echipamentul tău va avea grijă de tine*, cită Reece, repetând *mantra* bătută în capul tuturor SEAL-ilor în timpul instruirii.

Lama de oțel inoxidabil, de treisprezece centimetri, purta zgârieturi şi cicatrici de cuțit folosit intens în luptele din Asia de Sud-Est. Serii de dinți străpungeau o porțiune din partea de sus, ridicându-se ca nişte santinele agresive gata să sfâşie orice obstacol în misiune. Mânerul tubular original era înfăşurat în neopren care începuse de mult să se deterioreze.

— Ce e în mâner? întrebă Raife.

Reece răsuci capacul de alamă. Încă avea o fâşie de piele ataşată la un inel de parâmă. Se deschise uşor. Reece îl întoarse spre palmă, aşteptând să găsească un deschizător de conserve P38, un kit de pescuit de urgenţă, chibrituri impermeabile şi material pentru foc. În schimb, ceea ce ieşi fu o insignă aurită de rever.

— Ce naiba e asta? întrebă Raife.

— Nu sunt sigur, răspunse Reece, răsucind-o în mână. E veche, orice ar fi. „OSS."

— A cui o fi fost?

— Nu ştiu, spuse Reece. Poate a bunicului meu. Ştiam că a făcut parte din *Scouts and Raiders* în Al Doilea Război Mondial şi că lucrau la comanda OSS-ului, dar Vic tocmai mi-a spus că a lucrat şi pentru Agenţie la începuturi.

Reece o examină mai atent înainte de a o strecura înapoi în mâner şi a înşuruba capacul.

— Ceva îmi spune că Poe are răspunsuri.

— Şi nu cred că e genul care apreciază să-l ţii în aşteptare.

Reece puse pistolul şi cuţitul înapoi în cufăr şi închise capacul.

— Ai dreptate. În plus, mor de foame. Hai să mâncăm.

CAPITOLUL 19

— DOMNILOR – GHEAȚĂ, PAHARE DE CRISTAL ŞI O selecție de whisky pe masă. Nimic prea sofisticat, din păcate, spuse vechiul spion, respirația i se zărea în aerul rece al serii.

Cei doi foşti comando traversară o porțiune de gazon care despărțea căsuța oaspeților de casa principală şi urcară treptele terasei cu vedere la râul Taylor.

— Mulțumesc, domnule. După ultimele trei luni, sunt mai mult decât pregătit! spuse Reece.

— N-ai mâncat?

— Am oprit în Florence şi i-am luat doi hamburgeri Husky cu cartofi, dar a bănuit că unul dintre ei a atins maioneza, aşa că n-a vrut să-l atingă, răspunse Raife.

— Deci văd că n-ai scăpat de frica ta de maioneză.

— Scârbos, spuse Reece.

— Ei bine, priviți astea, zise Poe, ridicând capacul vechiului grătar Weber, fumul gri unduindu-se spre cer. Rățe sălbatice şi câteva păsări din Arkansas. Iubesc gustul lor pe cărbunii Kingsford. Ştiu că există metode mai moderne de grătar acum, dar mereu mi-a plăcut cum au aceste păsări gust pe acest vechi grătar. Îmi cumpăr unul nou la fiecare 20 de ani din magazinul de bricolaj din Almont când ruginesc. Sper să mai fac o achiziție înainte de a trece dincolo. Serviți-vă. Dacă vedeți ceva scump pe masă, să ştiți că a fost un cadou.

— Pot să vă aduc ceva? întrebă Raife.

— V-am întrecut pe amândoi, răspunse el, ridicând un cocktail. Noroc, băieți. Mulțumesc că ați făcut drumul până aici. Ştiu că poate nu aşa ți-ai fi dorit să îți petreci prima seară în libertate, James. Înțeleg că ai o prietenă care ar vrea să te vadă.

Cei trei bărbați sorbiară din băuturi şi se apropiară de marginea terasei cu vedere la râu. O adiere uşoară foşnea frunzele plopilor tremurători, în timp ce câinii stăteau de pază lângă grătar.

— Să fiu sincer, cred că exact asta aveam nevoie, spuse Reece, privind peste râu spre câmpia din depărtare.

— Tatăl tău venea aici. După misiuni. Se aşeza pe terasa asta cu mine şi cu bunicul tău. La început fuma o țigară. Bunicul tău

– o țigară, eu – o pipă. Întotdeauna mi-a plăcut tutunul dulce. Cum a progresat pescuitul tău cu muscă?

— Mă tem că deloc.

— Păcat. Tom a petrecut mult timp pe apele alea, spuse Poe, arătând spre râu cu paharul.

— Venea aici să se descarce?

— De câteva ori, dar de obicei vorbeam despre pescuit, cai, ranch. A devenit un loc unde se decomprima, unde își reîncărca bateriile. A mai venit o dată sau de două ori după ce a murit bunicul tău. Cred că au rămas multe nespuse între ei. Terasa asta, munții, râul – îi ofereau o legătură cu tatăl său.

— Cum a ajuns bunicul meu să lucreze aici? întrebă Reece. Întotdeauna am crezut că şi-a găsit pur şi simplu un job după război, dar Vic a lăsat să se înțeleagă că era ceva mai mult.

— Oh, e mult mai mult, James. Stai puțin, nu vreau să ardem rațele, spuse el, întorcându-se la grătar.

— *Castor! Pollux! La locuri!* comandă el, arătând spre două culcuşuri pentru câini de pe terasă.

— *Băieți răi!* Iubesc rațele. Le-am gătit şi pentru ei.

— De unde v-ați luați câinii, domnule Poe? întrebă Raife.

— Din adăposturi. Aş fi putut lua din crescătorii sau să zbor în Scoția cu prietenii mei vânători din Arkansas pentru cel mai bun pui din litter, dar prefer să-i iau de la adăpost. Îi dresez. Le ofer o viață. Adevărul e că ei îmi oferă mie viață.

— Putem ajuta cu ceva? întrebă Reece.

— Salata şi orezul sunt gata, pe masa dinăuntru. Rațele sunt aproape gata, spuse el, apăsând cu degetul pe cea mai mare. Ah, da, vezi, cărbunii se pun în partea aia a grătarului. Rațele stau pe partea asta, să se afume bine. Ține această placă de tăiat, te rog, James.

Reece luă placa şi o ținu în timp ce Poe folosi cleştii pentru a scoate rațele.

— Astea sunt gata, anunță el. *Castor! Pollux! La culcuş!*

Intrară în casa principală prin uşi de sticlă, urmați de labradorii care se îndreptară imediat spre culcuşurile lor căptuşite. În colțul opus a două fotolii masive de piele, un foc pâlpâia în soba cu lemne. Masa din sufragerie era întinsă pentru trei, iluminată de un candelabru din coarne de cerb.

— Pune-o aici, spuse Poe, arătând spre masă în timp ce-şi scoase pălăria şi haina, agățându-le pe un cuier. Reece şi Raife făcură la fel. Ştiu, ar fi nevoie de o atingere feminină, zise Poe, arătând spre rafturile pline de cărți şi rațe împăiate.

— Arată exact cum îmi amintesc, spuse Reece.

— Nu s-a schimbat mult: mai multe cărți, mai multe rațe împăiate, mai puțini oaspeți. Luați loc, invită el. Dacă îmi permiteți, înainte de a începe.

Îşi plecă capul în rugăciune. Cei doi tineri îl urmară.

— Doamne Dumnezeule, Îți mulțumim pentru aceste minunate rațe pe care ni le-ai dăruit în seara aceasta şi pentru mâna stabilă care le-a doborât. Ne gândim la cei care slujesc această mare națiune în întreaga lume în noaptea aceasta şi Te rugăm să-i păzeşti. Cerem să ai grijă şi de familiile lor în absența lor şi să fie reunite cât mai curând. Îți mulțumim pentru întoarcerea în siguranță a lui James Reece, care a fost departe de acest domeniu prea mult timp. Şi dacă vom pune momeală dimineață, rugăm pentru un loc bun la pescuit. În Numele Tău Sfânt, Amin.

— Amin, răspunseră Reece şi Raife la unison.

— Hai să mâncăm. Serviți-vă singuri. Dă mai departe vinul. E un Malbec Angelica Zapata din 2017.

Poe învârti vinul în pahar şi îl duse la nas.

— Arome de fructe negre cu note de cacao şi stejar. Nu e nevoie să dai o avere pe un roşu echilibrat, de corp mediu, care se potriveşte perfect cu o rață.

Reece tăie o bucată din carnea roşie şi gustă prima bucată de vânat după luni de închisoare. Închise ochii, savurând aroma. *Paradisiacă.* Când îi deschise, îl văzu pe Poe studiindu-l atent.

— Ştii că ai mâncat prima rață a ta chiar la masa asta?

— Nu-mi amintesc, recunoscu Reece.

— Erai mic. Poate cinci ani. Nu te puteai sătura de ea. Asta a fost cu două grătare Weber în urmă.

Bătrânul zâmbi, arătând cu cuțitul de carne spre un scaun gol de la capătul mesei:

— Bunicul tău stătea acolo. Tatăl meu tocmai murise, iar eu eram recent divorțat de a doua soție. A luat casa din Georgetown. Bunicul tău mi-a spus că data viitoare, în loc să mă căsătoresc,

să găsesc pur şi simplu o femeie care nu-mi place şi să-i cumpăr o casă.

Reece şi Raife râseră.

— Nu ştiam că bunicul meu era atât de amuzant.

— O, era. Doar nu în faţa copiilor. Generaţia lui credea că copiii trebuie să fie văzuţi, nu auziţi.

— Aşa mi-l amintesc şi eu.

— A fost un om mare, bunicul tău – complex, dar mare. Mi-aş fi dorit să fi înregistrat vreuna din conversaţiile dintre el şi tatăl meu. Acum s-au pierdut pentru totdeauna, odihnească-se în pace.

— Despre ce vorbeau?

— Despre război. Despre OSS. Despre vremurile bune. Am aflat mai multe despre ei de la colegii mei din Agenţie decât de la ei înşişi.

— Seriosc?

— Am fost recrutat în CIA de generaţia lor. Luptau cu Germania Nazistă şi Imperiul Japonez. China, Birmania, Balcani, Filipine, Albania, Africa de Nord. Fuseseră în tranşee şi au trebuit să se repoziţioneze pentru un nou duşman într-o nouă eră.

— Era nucleară, observă Raife.

— Exact. Au văzut norii furtunii la orizont cu mult înainte de sfârşitul războiului.

— Bunicul meu a rămas? întrebă Reece.

— OSS a fost desfiinţat după război. Bunicul tău era acolo la patinoarul Riverside în septembrie 1945 când Donovan a ţinut ultimul discurs. Roosevelt era susţinător. Truman nu, deşi Donovan a fost reabilitat când s-a creat CIA în 1947.

— N-am auzit asta niciodată.

— Sunt multe pe care nu le ştii. Bunicul tău nu era doar prezent. Era unul din cei 14 comando decoraţi de Donovan. Citarea lui rămâne clasificată.

— Asta voia să spună Vic când mi-a zis că legătura mea cu Agenţia e mai adâncă decât ştiam?

— Posibil, dar Rodriguez nu ştie povestea asta. Cu siguranţă nu ştie că fiecare din acea încăpere – unde gheaţa fusese înlocuită cu parchet pentru birouri – a primit un certificat de mulţumire.

— Nu s-a schimbat mare lucru.

— Au primit şi insignă aurită cu „OSS” gravat. Dar trebuia să plăteşti un dolar. Bunicul tău a refuzat.

— Asta cred, spuse Reece privindu-l pe Raife.

— Tatăl meu i-a cumpărat-o. Au glumit despre ea toată viața. Cred că i-a dat-o tatălui tău înainte să moară.

Misterul insigniei OSS a fost rezolvat.

— Cum s-au cunoscut?

— S-au cunoscut în Pacific. Bunicul tău era cu Scouts and *Raiders*, dar operațiunile cu OSS l-au adus în contact cu tatăl meu. Amândoi au lucrat cu Ed Lansdale în Filipine.

— Edward Lansdale cel faimos?

— El însuşi. L-am cunoscut abia în Vietnam. Deja crease Misiunea Militară Saigon şi se retrăsese, dar lucra încă pentru CIA sub acoperire. L-am întâlnit prima dată cu Daniel Ellsberg în Saigon.

— Daniel Ellsberg? De la Arhiva Pentagonului? întrebă Raife.

— Exact el. CIA şi armata nu erau ce sunt acum. Cei cu experiență din al Doilea Război Mondial şi Războiul Rece se cunoşteau între ei şi recrutau noua generație de agenți.

— Din care ați făcut parte, remarcă Reece.

— Am avut onoarea. Am crescut în privilegii, dar tatăl meu şi-a făcut averea în construcții navale apoi a ajutat la crearea OSS – pentru Dumnezeu şi țară. Am rămas un muncitor în suflet, iar spionajul mi-a fost în sânge.

— Am citit despre Filipine şi Vietnam în cartea lui Lansdale, spuse Reece.

— Ah, da, spuse Poe, luând încă o gură de vin. Cartea aia acoperă doar viața lui până în 1956. Urmează un deceniu extrem de interesant.

— A continuat să lucreze în Vietnam, nu-i aşa?

— Printre alte locuri, confirmă Poe. Din păcate, toate documentele lui personale au fost distruse într-un incendiu din biblioteca sa din 1972. Majoritatea înregistrărilor scrise din acea perioadă de la CIA au fost distruse demult.

— CIA se pricepe la asta, observă Raife.

— Chiar se pricep, confirmă Poe. Comisia Church l-a chemat în față în '75. Cred că a fost singurul care a apărut fără avocat alături. Pe atunci se distanțase de lumea secretă.

— Înțeleg de ce, spuse Reece.

— Tu l-ai cunoscut pe Lansdale odată, continuă Poe.

— Eu?

— Exact aici. Ți-a aruncat o minge de fotbal pe peluza din față.

— Ce căuta aici?

— Bea, în principal. Dar venise să vorbească cu tatăl tău la solicitarea bunicului tău şi a tatălui meu. Nu-i mai păsa de acordurile de confidențialitate. Cred că se simțea marginalizat. Îşi dedicase viața unei țări care îl răsplătise pentru Al Doilea Război Mondial, dar îl ignorase în Vietnam. Incendiul din bibliotecă i-a distrus nu doar cărțile – inhalarea fumului a dus la moartea soției sale. Nu şi-a revenit niciodată.

Reece clătină din cap:

— Tragic.

— Atât pe plan personal, cât şi profesional.

— De ce voia tatăl meu să-l întâlnească aici?

— Ai auzit de Operațiunea Mongoose?

— Programul CIA pentru a-l elimina pe Castro?

— Pentru a-l elimina sau demonta, detrona, da... Am vorbit cu tatăl tău despre asta de multe ori de-a lungul anilor.

— Şi de ce?

Poe păru să ezite.

— Căuta legături.

— Legături?

— Uite, era sfârşitul anilor '70, începutul anilor '80. Tatăl tău lucra acum la CIA. Ca ofițer de caz. Dar avea o agendă.

— O agendă?

— Căuta răspunsuri.

— Despre ce?

— Vietnam. Legături între CIA, Cuba, Vietnam şi Uniunea Sovietică.

Nu avea încredere în nimeni, scrisese tatăl său în scrisoare.

— Nu înțeleg.

— James, când tatăl tău s-a întors din Vietnam, războiul lui nu se terminase. Îşi pierduse camarazii. Alții dispăruseră. Existau suspiciuni că prizonierii de război fuseseră trimişi în URSS şi exploatați pentru informații.

— Am auzit asta înainte. Tu ce crezi? întrebă Reece.

— Cred că avea dreptate. Sovieticii aveau spioni plasați în CIA, NSA şi FBI pentru informații strategice; ştim asta. Angleton era convins de asta, dar trecuse ceva timp de când avuseseră pe cineva cu informații tactice în facilitățile lor de interogare.

— De la Powers? întrebă Reece.

— Da. L-au avut pe Gary Powers aproape doi ani după ce a fost doborât cu U-2-ul său în 1960. Era pilot. Aveau nevoie de operatori. Mulți dintre Beretele Verzi şi SEAL care au servit în Vietnam fuseseră şi în echipe pentru a contracara o altă amenințare.

— Serviseră în Berlin, spuse Raife.

— Exact. Nu toate misiunile din anii '60 implicau ambuscade în junglă pentru bărbații cu fețele vopsite. Unii aveau cunoştințe de care sovieticii aveau disperată nevoie – informații despre ADM-4 şi succesorul său, SADM.

— Muniții Speciale de Demolare Atomică, spuse Reece. *Bombe nucleare de rucsac*.

— Sovieticii îşi dezvoltau propriile arme nucleare tactice portabile, dar cu Statele Unite poziționate în țările NATO cu trupe antrenate să descurajeze o invazie sovietică prin Fulda Gap, aveau nevoie de informații despre capacitățile noastre.

— Şi exista un grup de bărbați în Vietnam care puteau să le ofere exact asta.

— Exact. Unii, din echipele „Green Light”, fuseseră instruiți să paraşuteze în Europa de Est cu SADM; alții fuseseră poziționați în spatele liniilor inamice. Făcea parte dintr-o strategie de război nuclear limitat populară în cercurile militare şi de informații din acea vreme. Sovieticii aveau nevoie să cunoască capacitățile şi țintele noastre. Operatorii din Vietnam aveau acele informații. Şi nu era doar amenințarea sovietică. Fuseseră instruiți să folosească ceea ce ei numeau *bomba nucleară de rucsac* şi în Coreea şi Iran. Erau o bogăție de informații, iar capturarea lor în Vietnam a fost o oportunitate pentru sovietici.

— Şi tatăl meu credea că unii dintre camarazii săi din MACV SOG fuseseră printre prizonierii transferați în URSS?

— Exact. Dar nu de aceea s-a angajat la CIA.

— Mereu am crezut că a fost o progresie naturală, de la SEAL la CIA.

— Aşa pare, dar e mai mult. Spotter-ul său a fost ucis de un lunetist în '67. De asta se tot întorcea. Căuta ceva.

— Ce căuta?

— Omul care i-a ucis spotter-ul.

— Cum ar fi putut să ştie, chiar dacă l-ar fi întâlnit întâmplător?

— Pentru că a cerut un atac aerian după ce spotter-ul său a fost ucis. A devastat versantul. I s-a ordonat să se retragă, dar a intrat să evalueze pagubele. Ştii ce a găsit?

— Ce?

— Un SVD-63.

— Un Dragunov?

— Da. Şi un complex de tuneluri. Tocmai intra cu pistolul său 1911 când un batalion NVA a ieşit de după deal, iar el a intrat în modul E-şi-E. Când a fost recuperat în sfârşit, s-au întors pe deal. NVA dispăruseră. Dar partenerul lui nu.

Reece a pus paharul de vin jos.

— L-au dezbrăcat complet. Copacii fuseseră distruşi, aşa că NVA au ascuțit o ramură şi l-au împuns, de la anus până la plămâni. Şi, ca şi cum nu era de ajuns, i-au tăiat organele genitale şi i le-au băgat în gură. L-au lăsat acolo, pe dealul fumegând, cu pula şi coaiele în gât, ca o sperietoare nenorocită.

— Nu e de mirare că nu a vorbit niciodată despre asta.

— Dragunov-ul fusese distrus în raidul aerian. Total inutilizabil. Inamicul a luat aparatura optică, dar a lăsat puşca agățată de curea, la gâtul lui. Şi, bineînțeles, au pus o capcană cu o grenadă, dar a fost dezamorsată înainte ca Tom şi echipa lui să-l coboare. A trebuit să scoată ramura din trupul prietenului mort înainte să-l pună într-un sac pentru cadavre. NVA voiau să le arate americanilor că în junglă era un lunetist, unul cu un SVD-63 sovietic. Şi, după cum ştii, puțini luptători pe câmpul de luptă inspiră atâta teroare psihologică ca un singur om instruit în arta tragerii la distanță.

— Ştiu.

— Când s-a întors acasă, era pierdut. S-a întâmplat la mulți veterani pe atunci.

— Se întâmplă la mulți veterani şi acum, adăugă Raife.

— Da. E un preț pe care orice societate care trimite tineri în război trebuie să-l plătească.

Reece își strânse ochii.

— Dar l-ați cunoscut. Ați lucrat cu el în Programul Phoenix.

— Am făcut-o. Avea un dar, tatăl tău. Un dar pe care am înțeles că l-ai moștenit.

— Dumneavoastră l-ați recrutat?

— Da.

— I-ați oferit o misiune.

— Aveam o listă. O listă cu lunetiști GRU sovietici care *consiliau* trupele NVA în 1967.

— Voia să-i găsească pe toți.

— Pe fiecare. Și eu pierdusem oameni. În Programul Phoenix, Proiectul Delta, MACV SOG. Echipele ieșeau din bază și dispăreau, acționând pe baza informațiilor oferite de CIA. De informațiile mele.

— Bănuiați că era cineva din interior?

— Bănuiam. Sau, mai bine zis, încă bănuiesc.

— La prezent?

— Sunt prea multe lucruri neexplicate. Sovieticii, acum ruși, gândesc pe termen lung. Nu la fel de mult ca chinezii, dar mai mult decât noi. Noi vrem satisfacție imediată. Rusii pot aștepta decenii; chinezii, secole.

— Și credeți că oamenii care au lucrat pentru dumneavoastră și au dispărut în Vietnam au fost duși în Uniunea Sovietică?

— Știi și tu că informațiile sunt diferite de probele dintr-un caz penal. Oamenii din guvern și de la cel mai înalt nivel din Agenție sunt avocați și bancheri. Ei acționează pe baza dovezilor. Informațiile sunt altceva. Nu au înțeles niciodată asta. Aveam... noi, ca Agenție, aveam informații că existau piloți americani și soldați din forțele speciale MACV SOG în lagăre împrăștiate prin Uniunea Sovietică, ținuți în izolare de la Moscova până în Siberia. Unii au rămas în Laos și Cambodgia, așa că, atunci când guvernul vietnamez spunea că nu mai sunt militari americani în Vietnam, tehnic spunea adevărul. Am fost aproape să lansăm o misiune Delta pentru a extrage unul din ei în 1981. Informațiile erau solide.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Raife.

— A fost anulată în ultimul moment.

— De ce?

— A apărut un articol în *Washington Post* despre prizonierii din Vietnam. Apoi altul în revista *Parade*. Cei de la putere au folosit articolele ca scuză să nu lanseze misiunea. Abia trecuse un an de la eşecul misiunii Delta de salvare a ostaticilor din Iran. Ofițerii superiori, politicienii, oficialii de informații şi birocrații nu voiau să rişte un alt eşec. Cu inamicul acum alertat prin acele articole, şansele ca prizonierii să fie mutați erau prea mari. Ar fi fost şi ocazia perfectă pentru o ambuscadă. Articolele au sabotat misiunea. Cred că aveam o şansă.

— Cine a scăpat informația la *Post*?

— Nimeni nu ştie. Am fi putut reuşi oricum.

— Cine anume a anulat operațiunea? întrebă Reece.

— Nu ni s-a spus atunci. A venit de la *cele mai înalte niveluri*.

— Casa Albă?

— Sau de la etajul şapte al Agenției. Cineva nu a vrut să scape geniul din sticlă.

— Dar tot ați avut o misiune.

— Am avut. Şi s-a întâmplat să se suprapună cu cea a tatălui tău. Spre deosebire de Tom Reece, eu înțelegeam mecanismele guvernului. Voiam să lucrez în sistem. Tom voia să-l ardă.

— Cum a putut să ascundă toate astea? Cum de n-am ştiut niciodată?

— Voia să fie tată, un tată prezent, pentru tine. Tatăl lui era dintr-o altă generație, una care îngropa ce făcuse în război şi mergea la muncă. Creşterea copiilor era pentru femei. Aşa era pe atunci. Tom a vrut să rupă ciclul, aşa că era un Tom Reece la serviciu şi altul acasă, cu tine. Ştii cum îi spuneau în Vietnam?

Reece clătină din cap.

— Skinner.

— Skinner, repetă Reece.

— Nu era nimeni mai bun în pădure decât Tom Reece.

— Şi asta are legătură cu motivul pentru care serviciile ruseşti vor să mă omoare?

— Nu ştiu, băiete. Ştiu doar că el îşi aduna într-un dosar tot ce descoperise. Oamenii puternici din Agenție şi din Rusia au un

interes vital în a se asigura că acele documente nu vor vedea niciodată lumina zilei. Încă există documente despre asasinarea lui Kennedy care rămân clasificate la 60 de ani după faptă, deşi legile şi mandatele Congresului cer dezvăluirea lor.

— Asasinarea lui Kennedy?

— Tom investiga orice legătură între Uniunea Sovietică şi Vietnam, precum şi persoanele din guvern care au ascuns sau facilitat acea relație.

— De ce ar vrea cineva să ascundă sau să minimalizeze o legătură între URSS şi Vietnam? întrebă Reece.

— Pentru că unele dintre acele legături ar putea duce la persoane din serviciile noastre de informații care lucrau pentru sovietici.

— E o ambiție mare pentru un singur om, observă Reece.

— Nu era singur. Mă avea pe mine şi un aliat din Congres. Îşi construia cazul. Pentru siguranța mea, nu mi-a spus niciodată unde păstra dovezile. Ți-a dat vreodată o cheie de la vreun seif? Cred că acolo le ținea.

— Nu, minți Reece din nou.

— Era convins că avea aproape tot ce-i trebuia, dar îi lipsea mereu ultima piesă din puzzle.

— Cum eraţi implicat? întrebă Reece.

— Eram ceea ce se numea pe vremuri un *rabbi* – cineva care putea veghea asupra unui ofițer mai tânăr, un *mentor*. Am jucat acest rol până la Iran-Contra. Atunci am plecat. Mi-am dat demisia în ziua în care a murit Casey. Apoi am ajutat din exterior.

— Cum?

— Am lucrat la Banca Mondială şi apoi la Fondul Monetar Internațional. Banii nu erau o problemă pentru mine – tatăl meu se asigurase de asta. Aveam conexiuni personale şi profesionale, care erau valoroase. Şi aveam cunoştințe instituționale.

— Ce fel de cunoştințe instituționale?

— Genul celor care devin nervoşi când le poți mărturisi sub jurământ în fața Congresului.

— Cum ar fi Comitetele Church şi Pike?

— Exact. Dar tatăl tău avea un alt motiv pentru a-şi continua vânătoarea.

— Care anume?

— Se simțea responsabil pentru încă o moarte, şi credea că poate face ceva în legătură cu ea.

— O altă moarte din Vietnam?

— Nu. Mai aproape de casă. Lucra cu un congresman. Walter Stowe.

— A fost împuşcat pe barca lui din Rhode Island, nu?

— Aşa e. El era omul cu care tatăl tău colabora în Congres pentru a expune programul sovietic de transport al militarilor americani în URSS. Ambii credeau, la fel ca şi mine, că investigația lor neoficială fusese compromisă. Tatăl tău credea că de asta a fost ucis congresman-ul Stowe.

— Nu i-a fost împuşcată şi soția?

— A fost. Dar mai e ceva. Ceva ce ziarele au omis în relatarea acelei zile.

— Ce anume?

— Era încă un om acolo. Aştepta congresman-ul şi soția lui la clubul nautic. A văzut asasinul împuşcându-l pe Stowe, dar s-a întâmplat prea repede ca să poată reacționa. Îşi ridica pistolul când soția congresman-ului, Martha, a fost lovită. A tras de la 90 de metri. L-a nimerit pe asasin în piept. A fugit spre chei şi i-a mai tras un glonț în cap, apoi a sărit în apă să o salveze pe Martha. A făcut decompresie toracică acolo pe chei. I-a salvat viața.

— Cine era?

— Tatăl tău, James. Era Tom Reece.

— Nu pot să cred că nu am ştiut nimic din toate astea. Ce s-a întâmplat cu Martha?

— S-a recuperat complet, dar s-a retras din viața publică pentru a-şi creşte copiii departe de atenția mass-mediei.

— Unde e acum?

— Încă locuieşte în reşedința familiei ei din Martha's Vineyard. Tatăl tău a lucrat cu ea toată viața pentru a găsi ucigaşul soțului ei.

— Credeam că ai spus că a ucis asasinul pe chei.

— L-a ucis. Dar ăla era doar un *sicriu plătit*. Atunci nu existau urme digitale, emailuri, date de localizare din turnuri sau GPS în dispozitive. Secretul a murit cu asasinul.

— Tatăl meu a vrut să ştie cine a plătit glonțul, spuse Reece.

— Aşa e.

— Şi acum, vreau să ştiu şi eu.

CAPITOLUL 20

Vestul autostrăzii interstatale 70
Granița Utah-Colorado

DRUMUL DE LA LOS ANGELES la Las Vegas a fost lipsit de evenimente. Actele pentru autoturismele lor Tahoe şi Suburban erau în regulă, şi deşi şoferii nu erau proprietarii maşinilor, înmatriculările şi plăcuțele erau valabile. Aram le verificase personal pe ambele înainte de plecare. Faruri, stopuri, semnalizări – toate funcționau corespunzător. Cel mai greu a fost să mențină viteza legală, dar aveau instrucțiuni clare: să folosească *cruise control* pentru a merge cu 3 km/h peste limita legală, ca să nu atragă atenția în valul de maşini care năvăleau pe autostrada interstatală 15 spre Sin City. Dacă se abăteau de la aceste instrucțiuni, Aram urma să răspundă pentru asta. Mafia Armenească, cunoscută şi ca *Armenian 13*, nu era de luat în derâdere.

Aram Sivaslian ratase împuşcătura din North Hollywood care atrăsese atenția FBI-ului asupra mafiei armene. Atunci era prea tânăr. Fusese recrutat în 2011, când o serie de acuzații federale decimaseră rândurile organizației. Aram primise ordin să se înroleze în armată. *Armenian Power*, numită acum *Armenian 13* datorită legăturilor cu Mafia Mexicană, voia să-şi construiască o armată. În ciuda confruntării din North Hollywood din 2008, unde fuseseră trase peste 50 de focuri dar muriseră doar doi oameni, învățaseră că pentru a avea o armată, era nevoie de antrenament.

Aram şi-a făcut serviciul militar într-un batalion de artilerie din cadrul unei brigăzi de luptă. Deşi nu devenise militar în forțele speciale, tot reuşise să se califice în folosirea carabinei M4 şi a pistolului Beretta M9. Îşi terminase serviciul şi reuşise să evite problemele, aşa cum i se ceruse. Apoi se întorsese în Los Angeles, la o viață criminală. Dorind să se dovedească, făcuse un an de închisoare la Chino pentru jaf armat. Procurorul renunțase la acuzațiile de răpire. De atunci, urcase în ierarhie, lucrând cu *La eMe* şi transportând droguri de la San Diego la Los Angeles.

Doi bărbați din echipa lui Aram luptaseră în Războiul Civil Sirian. Fuseseră trimişi acolo ca să capete experiență. Când

fuseseră recunoscuți într-un reportaj de ştiri, deveniseră faimoşi în cercurile organizate ale crimei din Los Angeles. Toți cei nouă îşi dovediseră loialitatea față de conducerea *Armenian Power*.

Cu un an în urmă, dăduseră buzna în casa unui membru suspectat că colabora cu FBI-ul. L-au făcut pe turnător să stea pe canapea şi să privească cum îi sfărâmau capetele mamei şi bunicilor săi cu bâte de baseball. Apoi l-au împuşcat pe tatăl lui înainte să-şi îndrepte armele spre trădător.

Armenian Power era încă mică în comparație cu *La eMe*, MS-13, *La 18*, *Chicago Outfit* sau *Bratva*. Îşi câştigau banii prin *racket*, prostituție, şantaj şi „protecție" în comunitățile lor. Lui Aram îi plăceau banii, hainele, maşinile şi femeile, şi, oricât de ciudat ar părea, îi plăcea şi responsabilitatea. Era văzut ca cineva de încredere. Echipa lui îşi făcea treaba.

Era neobişnuit ca *Armenian Power* să se îndepărteze atât de mult de Los Angeles, dar când a intrat într-un depozit din marginea Vegas-ului după-amiază, a înțeles de ce. Era o favoare între conducătorii *Bratvei* şi *Armenian Power*. Mafia rusă le dăduse o misiune. Orice bani sau favoruri schimbate la nivel înalt îi erau lui Aram indiferente. Echipa lui urma să câştige o sumă frumoasă, care, bănuia el corect, era doar o mică parte din ce se tranzacționa mai sus.

Li se spusese să se îmbrace discret şi, dacă erau opriți, să spună că merg la Vegas pentru *petrecerea burlacilor* organizată de un prieten. Călătoriseră până acolo fără arme. Dar asta urma să se schimbe pentru restul drumului. Cu atât mai mult motiv să folosească *cruise control*-ul.

Contactele din *Bratva* le-au dat ce aveau nevoie pentru Colorado: două AR-15, două puşti, cinci Glock-uri cu amortizor, trei radiouri *push-to-talk* şi patru căşti cu vedere nocturnă.

— Sunt calibrate? întrebase Aram.

— Nu ştiu. Nu contează. Apropie-te. Foloseşte Glock-urile. Fă să pară un jaf care a ieşit prost. Lasă urme, spusese rusul masiv.

Au încărcat totul în portbagajul SUV-urilor şi au acoperit echipamentul cu corturi şi saci de dormit, oferite tot de *Bratva*.

— Ce dracu e toată treaba asta? bombănise unul din echipaj. Nu am venit să facem camping.

— E acoperire, spusese Aram. Nu mergem la pescuit. Mergem să facem treaba şi ne întoarcem în Vegas să petrecem. Mâine noapte îți vei cheltui partea pe curve şi cocaină la Cosmopolitan.

— Haideți la treabă. Şi să nu aduceți nimic din astea înapoi, spusese rusul.

Aram a dat din cap, i-a urcat pe toți în maşini şi au pornit spre țintă.

CAPITOLUL 21

RAIFE STĂTEA PE PATUL său, privindu-şi prietenul peste întreaga încăpere a căsuţei.

Lumina din baie, de la capătul clădirii, era aprinsă, aruncând umbre pe podea.

În casa principală, luminile erau stinse, bătrânul se retrăsese demult la etaj, în dormitorul său.

Raife sunase la Liz de pe telefonul fix al lui Poe, cerându-i să zboare în Almont a doua dimineaţă şi să solicite aprobarea unui zbor de acolo spre Martha's Vineyard. Părinţii lui deţinuseră odată o casă acolo, dar o vânduseră după ce copiii cresuseră. Se simţeau mult mai bine în munţii Montana.

Reece bolborosi ceva în somn, dar Raife nu reuşi să înţeleagă.

Ascultă de al şaselea simţ.

Îi salvase viaţa mamei şi tatălui său în Rhodesia, şi făcuse acelaşi lucru pentru Raife în Irak şi Afganistan.

Omul din faţa lui adunase o echipă de foşti SEAL şi planificase o misiune de salvare în Rusia pentru a-l scoate pe Raife. Reece trăsese două săgeţi în pieptul omului care îi ucisese sora lui Raife. Apoi îşi transportase prietenul rănit pe un deal abrupt şi reuşise să-l scoată din ţară pentru îngrijiri medicale. Era o datorie pe care Raife nu şi-o putea achita niciodată.

Reece tocmai petrecuse trei luni în izolare. Trei luni în întuneric. Până când Raife nu era sigur că fratele său de sânge era pe cale de vindecare, avea să-i fie înger păzitor. Reece avea nevoie de odihnă. Asta însemna „condiţia albă" din codul de culori al Colonelului Cooper – lipsă totală de conştientizare a situaţiei.

Securitatea la fermă era aproape inexistentă. Părea că bătrânul fie se resemnase cu soarta, fie credea că duşmăniile de demult expiraseră. Poate era pregătit pentru mormânt. Raife nu era. Acum era tată, căsătorit cu o femeie pe care o iubea. Viaţa lui nu ar fi fost posibilă fără Reece, care riscase totul pentru a-l salva. Iar Reece şi Katie nu erau în siguranţă până nu aflau ce se întâmpla, de ce fusese înscenat totul împotriva lui Reece şi ce se afla în acel seif.

Pe rafturi erau cărţi despre vânătoare, pescuit şi flora şi fauna specifică regiunii Munţilor Stâncoşi. Exemplare din *Grey's*

Hunting Journal, în care S. Rainsford scrisese câteva povestiri, erau stivuite pe o masă de cafea din fața unei canapele. Un birou cu o lampă veche de alamă era aşezat lângă una din ferestrele care dădeau spre râu, iar deasupra, pe perete, atârna o undiță veche de bambus Orvis. O sobă cu lemne îi încălzea, în timp ce o fereastră deschisă lăsa să pătrundă aerul proaspăt de munte. Zgomotul liniştitor al râului era calmant. Dar putea şi să acopere sunetele oricui s-ar fi apropiat prin întuneric.

Al şaselea simț.

Raife se ridică. Fratele său de sânge dormea profund. Prima lui noapte în libertate după trei luni. Părea să se adapteze rapid – poate prea rapid. Raife se duse în baie şi stinse lumina. Apoi îşi trase geaca Sitka, se apropie de uşa care dădea pe terasa căsuței şi se îndreptă spre spatele Land Cruiser-ului. Descuie o cataramă de pe bara de protecție, roti suportul pentru roata de rezervă şi deschise uşile din spate, asemănătoare cu cele ale unei ambulanțe. Desfăcu o husă moale de armă de lângă un mic rucsac Eberlestock şi scoase o puşcă lungă, neagră. Pentru inițiați, era recunoscută drept un sistem de lunetist Knight's Armament SR-25, calibrul 7.62x51mm.

Raife era profund familiarizat cu SR-25, fiindcă se bazase pe ea şi pe varianta MK 11 MOD 0 atât în Irak, cât şi în Afganistan. Tatăl său, Jonathan, cumpărase arma în configurația SR-25 cu douăzeci de ani în urmă, când Knight's vânduse pachetul folosit de SEAL pe piața liberă ca ediție comemorativă. Un amortizor era ataşat la țeavă, iar pe şină se aflau o lanternă SureFire Scout şi un dispozitiv de ochire laser PEQ-2A IR. Raife roti arma spre stânga şi trase încărcătorul, verificând cu degetul dacă un glonț era încărcat. Se asigură că arma era pe „siguranță", apoi băgă mâna într-un buzunar al husei şi scoase o un aparat optic de vedere nocturnă UNS, cunoscut şi sub numele de PVS-22. Îl ataşă în fața lunetei Mark 4 LR/T 3.5–10x40 M3 Leupold, îl porni şi ridică puşca. Dispozitivul transforma întunericul în nuanțe familiare de verde.

Îşi alesese pozițiile pe drum şi ştia exact unde se ducea.

Ar fi preferat să pună o echipă de protecție pe omul pe care îl considera frate, dar momentan numărul oamenilor în care avea încredere putea fi numărat pe degetele de la o mână. Existau prea

multe necunoscute în puzzle-ul pe care abia începuse să-l asambleze. Şi până când puzzle-ul nu era complet, Raife avea să reducă riscurile pe cât posibil.

Atât casa principală, cât şi căsuța erau întunecate. Niciun câine nu lătra să tulbure liniştea nopții. Singurele sunete erau greierii şi murmurul calm al râului care străbătea proprietatea în drumul său de la afluenții de deasupra rezervorului Taylor Park spre râul Colorado şi, în cele din urmă, spre Golful California din nord-vestul Mexicului.

Raife îşi puse rucsacul uşor pe spate, închise portiera Land Cruiser-ului şi păşi în noapte.

CAPITOLUL 22

AU VENIT PUȚIN DUPĂ ORA 3:00. *Cineva din echipă are experiență militară*, îşi zise Raife.

Grupul înainta prudent pe marginea drumului. Raife ştia că se simțeau în siguranță pe asfalt la această oră. Le permitea să se mişte mai repede şi cu mai puțin zgomot decât dacă ar fi avansat prin tufişuri. Farurile sau zgomotul unui motor i-ar fi avertizat de apropierea unei maşini, oferindu-le timp să se disperseze în pădure. Se deplasau cu încredere, de parcă ştiau exact unde se îndreptau. Fie că mai fuseseră aici, fie că primiseră informații de la cineva familiar cu proprietatea, fie că studiaseră hărțile Google Earth.

Calm, Raife. Asigură-te că nu sunt călători rătăciți sau vecini. Nu apăsa trăgaciul din paranoia.

Îşi aminti ce-i spusese odată Tom Reece: *Nu e paranoia dacă cineva chiar te vrea mort.*

Sacul de dormit îl proteja de hipotermie şi oferea un oarecare camuflaj termic împotriva oricui ar fi scanat zona cu termoviziune. Exteriorul rămânea rece, în timp ce interiorul îl ținea pe Raife cald şi pregătit de luptă.

Patru bărbați, în coloană. Partea estică a drumului.

Fără legătură radio cu Reece sau Poe.

Poți să-i elimini pe toți?

Da.

Dar dacă sunt mai mulți?

Aşteaptă.

Au arme?

Nu se vede încă.

Ține poziția.

Trebuie să-l avertizezi pe Reece.

Cum?

Raife întinse mâna şi, cu grijă, scoase amortizorul de la vârful țevii.

CAPITOLUL 23

ARAM ÎI CONDUCEA PE AI SĂI prin întuneric.

Ordinele lui erau să facă totul să pară un jaf eşuat al unor dependenţi de metamfetamină în căutare de pradă uşoară. O tentativă de jaf care escaladase. Nu ar fi greu să simuleze asta. Majoritatea proprietarilor din zonă cu domenii luxoase îşi petreceau timpul în rezidenţele principale din California, Florida sau New York. Dependenţii de droguri ar fi crezut că au de-a face cu o pradă uşoară. Când i-ar fi surprins pe proprietari, ar fi intrat în panică şi i-ar fi ucis. Cadavrele n-ar fi fost descoperite zile, poate săptămâni întregi. Secretul era să nu pară prea profesionişti. Aram ştia că asta nu va fi o problemă. Echipa lui nu era cunoscută pentru profesionalism, ci pentru brutalitate. Puştile şi AR-urile erau de rezervă. Chiar şi aici, în fundul pustietăţii, cineva putea auzi ecoul şi să se întrebe ce se întâmplă noaptea pe malul râului. Aram şi echipa lui aveau să împuşte ţintele cu gloanţe de 9 mm, apoi să ia drumul spre Vegas.

Pe listă erau trei persoane, iar în zonă două clădiri. Nu ştiau sigur în care din case dormeau ţintele, aşa că hotărâseră să lovească ambele clădiri şi să ucidă pe toţi din interior. Apoi aveau să jefuiască tot ce avea valoare şi să dispară înainte de răsărit.

Trimisese o a doua echipă să acopere din amonte. O sută cincizeci de mii de dolari împărţiţi la nouă nu era rău pentru o noapte de muncă. Ţintele lor făcuseră greşeala să se încurce cu Bratva. O greşeală care le mai lăsase doar câteva minute de viaţă. Poate că Aram şi echipa lui vor sta două nopţi în Vegas la întoarcere, să sărbătorească. În mai puţin de douăzeci de minute, îşi puteau permite.

Se înghesuiau la marginea aleii.

Nu sunt drumeţi sau vecini.

Aşteaptă să le vezi mâinile.

De la şaptezeci de metri, Raife nu auzea ce vorbeau, dar vedea că ei comunicau. Zări o lumină scurtă. Pe dispozitivul de vedere nocturnă, cea mai mică scânteie era amplificată.

Un push-to-talk.

Rahat. Mai e un grup. Vorbeşte cu cineva.

Raife ridică capul de pe lunetă şi privi spre casa principală. O lumină se aprinse şi se stinse rapid printre copaci, dincolo de locuința lui Poe.

Se reaşează la lunetă. Grupul pe care-l urmărea se ridicase.

Pistoale cu amortizoare.

Inamici.

E momentul deciziilor.

Acționează!

Puşca lui Raife era calibrată pentru 230 de metri, ceea ce însemna că orice țintă între 45 şi 275 de metri era sigur lovită. Putea acoperi întreaga zonă fără ajustări de elevare.

Raife expiră lent, dezactivă siguranța şi apăsă trăgaciul cu presiune constantă.

CAPITOLUL 24

REECE ERA ÎN GENUNCHI, privind în adâncul ochilor albaştri ai lui Katie, cu inelul în mână şi un viitor alături de femeia pe care o iubea.

— Katie, am terminat cu Agenția. Am terminat cu guvernul. Dacă mă vei accepta, vreau să-mi petrec restul vieții făcându-te cea mai fericită femeie de pe Pământ.

Ea îşi dădu o şuviță blondă după ureche şi deschise gura să vorbească.

Ceva nu era în regulă. Speranța şi dragostea care străluceau în ochii ei cu o clipă înainte fuseseră înlocuite de o privire înghețată. În loc de cuvinte, un firicel de sânge roşu i se prelinse pe bărbie în timp ce cădea înainte, peste Reece.

— Katie!

Îşi scoase mâna de pe spatele ei, udă de sângele de la intrarea glonțului.

— Katie!

Simți smucitura unui alt glonț pătrunzând în corpul ei, absorbind impactul.

Reece se ridică brusc în întuneric.

Celula mea. Închisoarea. Nu, e mai luminos aici. Un pat cu pături. Ferestre, zgomot de apă curgătoare. Un râu.

Zgomotul următoarei împuşcături îl readuse la viață.

Ferma.

Raife.

Privi spre patul gol de vizavi şi îşi dădu picioarele jos din pat, mâna găsind SIG P210-ul de pe noptieră.

Raife dispăruse.

Câte împuşcături au fost? Două? Trei?

Regăseşte-ți orientarea, Reece.

Cine trage?

Jăraticul aproape stins îi oferea suficientă lumină să vadă.

Reece îşi trase rapid blugii, îşi trase puloverul negru de lână peste cap şi îşi îmbrăcă pantofii Salomon de lângă piciorul patului.

Să rămân sau să plec?

Ia o gură de aer, uită-te în jur, ia o decizie.

Ăsta e un teren cunoscut.

Prea multe ferestre.

Dacă cineva te vrea mort aici, înseamnă că şi ei cunosc locul.

Întotdeauna îmbunătăţeşte-ţi poziţia de luptă.

Mişcă-te.

Reece luă tomahawkul şi îl băgă sub curea, pe partea dreaptă. Parcurse distanţa până la uşă într-o secundă, apoi se opri. O altă împuşcătură răsună în vale.

Trăgător la sud. Aproape.

Dacă un lunetist îl urmăreşte, de ce nu a tras când au ajuns, sau de ce nu aştepta până dimineaţă, când avea o linie clară?

Pentru că lunetistul nu trage după tine. Lunetistul te protejează.

Reece schimbă nivelul acţiunii. Se lăsă într-un genunchi, deschise uşa, se târî pe verandă şi se rostogoli pe pământul de mai jos, spre râu.

Ajungi la apă.

Pământul, pietrele şi muşchiul de pe mal erau reci şi ude.

Ca celula mea.

Nu e celula ta.

E refugiul tău din copilărie.

Şi acum e câmp de luptă.

În mod normal, Reece nu s-ar fi poziţionat în zona joasă, dar după cum învăţase în misiuni, câmpul de luptă era un mediu dinamic. Cerea adaptare constantă, pentru că inamicul se adapta şi el. Era un joc mortal în care agresivitatea şi soluţiile creative câştigau. Un joc în care Reece devenise expert.

Foloseşte orice avantaj tehnic sau tactic.

Au dispozitive de vedere nocturnă?

Trebuie să presupun că da.

Ce poţi folosi în avantajul tău?

Râul.

Zgomotul.

Reece se simţise mereu confortabil în întuneric. Acum, era ca acasă.

Foloseşte zonele ascunse. Dacă au termoviziune, le anulezi avantajul. Nu pot vedea prin stânci.

Cine flanchează primul, câştigă.

Reece alunecă pe mal în apă, într-o zonă unde ştia că poate rămâne fără să-l ia curentul. Cinci-şase metri spre mijloc era mai greu.

Apa rece îi udă blugii până la genunchi în timp ce înainta împotriva curentului. Se jucase în apele astea când era copil. Era pe teren propriu. Cine venise în seara asta era echipa oaspete, şi nu aveau să mai plece acasă.

Asta e viaţa pe care o vrei pentru Katie?

Nu acum. E timpul să lucrezi.

Cu zgomotul apei acoperindu-i mişcările, Reece avansă spre nord şi ocoli un bolovan.

Întuneric. Dar chiar şi fără lună, stelele ofereau suficientă lumină pentru a detecta mişcarea. Nu era mişcarea coordonată a unei echipe antrenate. Era confuzie. Oricine văzuse lupte putea deosebi diferenţa.

Un om din spate strigă ceva într-un radio şi privi spre nord.

Reece îngheţă.

Mai era cineva în pădure.

Problema cu vedere nocturnă era că te forţa să te bazezi doar pe unul din simţuri – vederea. Reece îşi dădu seama că nu purtau dispozitive cu vedere periferică. Aveau PVS-15 sau 31, ceea ce însemna că priveau prin „role de hârtie". Practic, vederea lor periferică era inexistentă.

Reece auzi cuvintele mai întâi.

Ce limbă era asta? Rusă?

Lumina unui push-to-talk îi apăru în faţă pentru o clipă, apoi se stinse. Acum Reece îi cunoştea poziţia.

Noua lui ţintă credea că e singur în pădure.

Se înşela.

Era prea întunecat să-şi dea seama exact ce avea. O puşcă, probabil. Inamicul supraveghea? Sau comanda?

Nu conta. Venise să-l ucidă pe Reece, pe Poe, pe Raife, sau poate pe toţi trei, şi era pe cale să plătească.

Reece se lăsă din nou în apă. Malul varia între unu şi doi metri adâncime, râul săpându-şi cursul prin această zonă la poalele Stâncoşilor de milenii.

Reece estimă distanţa şi se ieşi pe mal.

Omul îi întorsese spatele, concentrat pe echipa lui, încă derutată de împuşcăturile care spărseseră liniştea nopții şi îl treziseră pe Reece cu mai puțin de două minute în urmă.

Fără amortizor la pistol, Reece. Dacă tragi, toți se vor întoarce şi vor descărca focul în direcția ta. Păstrează elementul surpriză.

Reece îşi asigură pistolul. Când mâinile i se reîntoarseră în cingătoare, ținea toporul Winkler RnD în pumnul drept şi cuțitul HeadHunter în stânga, cu mânerul în sus.

Distanța se închise.

Fie că auzise zgomotul lui Reece, fie că instinctul îl avertizase, nu conta. Era prea târziu.

Ridicarea puştii fu întreruptă brusc când omul întâlni vârful şi tăişul toporului lui Reece. Lovi cu putere în brațul drept, deasupra cotului, sfâşiind tendonul bicepsului şi smulgându-i mâna de pe patul puştii. Radio-ul îi căzu pe pământ în timp ce încerca disperat să apuce garda armei. Atacul violent îl roti spre Reece, care îşi înfipse lama fixă în abdomenul adversarului, lovind puşca şi folosind-o ca punct de reper în întuneric, blocând arma lungă împotriva corpului. Reece învârti încheietura şi schimbă direcția toporului, trăgându-l în jos şi peste gâtul omului, sfâşiindu-i gâtul de la coloană până la laringe. Continuând mişcarea, arma lui Reece smulse carne din umărul stâng şi biceps, lăsând o plagă devastatoare şi imobilizându-i brațul stâng. Reece tăie curea de la umărul drept, lăsând arma să cadă. Apoi îi înfipse lama sub claviculă, tăind muşchii, vasele de sânge şi nervii critici din zona toracică. Folosind impulsul, Reece schimbă direcția şi trase toporul în clavicula stângă, trântindu-l la pământ, apoi îl termină cu o lovitură zdrobitoare în ceafă.

Dispozitiv de vedere nocturnă pe cască. Fără vestă antiglonț, notă Reece în timp ce păşea pe ce rămăsese din capul omului.

Reece îşi întoarse atenția spre casă, unde alți patru intruşi erau aliniați la uşă, gata să intre.

Decât să piardă timp căutând puşca în întuneric, Reece îşi lăsă cuțitul şi toporul şi se întinse pe pământ. Dacă intrau în casă, Poe era mort.

În timp ce ochea inamicul, luminile exterioare se aprinseră brusc. Omul cel mai apropiat de casă avea un AR, următorii doi pistoale cu amortizoare, iar cel din spate o puşcă. Erau grupați la

uşa din spate. De la patruzeci de metri, Reece îl văzu pe unul vorbind la radio, apoi dând din umeri către cel din faţă.

Aveau lunetişti pe dealul de dincolo de râu? O forţă de blocare? Dacă da, Reece ar fi fost deja mort.

Patru oameni. Reece avea un pistol cu opt gloanţe şi două încărcătoare de rezervă.

Reece dezactivă siguranţa, expiră lent şi apăsă pe trăgaci.

Omul din faţă ţintea uşa cu AR-ul când al doilea din grup se întoarse şi dădu cu piciorul. Uşa nu cedă din prima, dar o făcu din a doua. În loc să intre după *point man*, sunetul inconfundabil al unei puşti răsună în noapte.

Reece văzu cum corpul celui care dăduse cu piciorul în uşă se contorsiona sub impactul gloanţelor care-i sfâşiaseră spatele.

Poe.

Reece trimise un glonţ de 9 mm în pieptul *point man*-ului cu AR-ul. Urmară încă trei, rapide.

Confuzia de acum câteva clipe se transformă în panică.

Erau prinşi într-una din cele mai proaste poziţii posibile pe câmpul de luptă – ambuscada în L.

O altă detunătură de puşcă sfâşie noaptea din interiorul casei, eliminând capul omului cu AR-ul care primise patru gloanţe în piept de la Reece.

Doi căzuţi.

În loc să contraatace, cei doi rămaşi în negru o luară la fugă.

Amatori.

Dar şi amatorii puteau ucide.

Mai ales când fugeau spre tine cu arme încărcate.

Doar unul era în linia de tragere a lui Reece, celălalt fiind blocat de primul.

Reece apăsă din nou trăgaciul – unu, doi, trei, patru în piept, cinci în faţă, smulgându-i dispozitivul de vedere nocturnă şi trântindu-l la pământ la zece metri de poziţia lui.

Pistolul rămase fără gloanţe. Încărcătoarele erau în buzunar.

Nu e timp de reîncărcat. Găseşte adăpost.

Reece se rostogoli spre dreapta, apoi se împinse înapoi pe mal şi în curent.

Reece se lăsă în apă, lăsând curentul să-l ducă câţiva metri în aval înainte de a se agăţa de o rădăcină ieşită din mal. Respiraţia

îi era accelerată, dar controlată. În urechi îi bubuia sângele, dar auzul îi rămăsese intact.

Unde e Raife?

În lumina slabă a stelelor, zări mişcare pe dealul de dincolo de râu.

Alți doi.

Îşi dădu seama că formația lor era una clasică de asalt – o echipă de contact şi o echipă de supraveghere. Dar ceva nu se lega.

De ce nu folosesc comunicații mai bune? De ce nu coordonează atacul?

Apoi îşi dădu seama – *nu sunt profesionişti. Sunt mercenari, probabil din cercurile criminalității organizate.*

Reece îşi scoase SIG-ul şi îl reîncărcă cu un încărcător proaspăt.

Opt gloanțe. Trebuie să fiu precis.

În casă, Poe continua să tragă cu puşca. Reece auzi țipete şi blesteme în rusă.

Bun. Îi ții ocupați.

Reece se ridică în genunchi şi privi prin tufişuri. Cei doi rămaşi se ascundeau acum în spatele unui copac, unul indicând cu mâna spre casă, celălalt căutând nervos prin întuneric.

Sunt speriați. Asta îi face mai periculoşi.

Reece îşi mută privirea spre casă. Uşa din spate era spartă, dar acum părea pustie.

Poe s-a mutat. Bun, bătrâne.

Un fâsâit ieşi din tufişuri la stânga lui Reece.

— Reece, eşti acolo? şopti o voce cunoscută.

Raife.

Reece răspunse printr-un fluierat uşor, un sunet pe care îl foloseau încă din copilărie.

Raife se târî lângă el, SR-25-ul în mână.

— Sunt doi pe deal, spuse Reece.

— Ştiu. Am luat unul mai devreme. Ăştia sunt ultimii.

— Poe?

— Nevătămat. S-a baricadat în pivniță.

Reece încuviință.

— Cum vrei să procedăm?

Raife zâmbi în întuneric.

— Vechea tactică. Tu atragi atenția, eu trag.

Reece îşi dădu ochii peste cap, dar încuviință. Se târî spre un bolovan mai în față, apoi strigă în rusă:

— Voi doi! Aici!

Cele două siluete se întoarseră brusc.

Tocmai când începură să tragă, Raife deschise focul. Primul om căzu fără să scoată un sunet, lovit în cap. Al doilea reuşi să tragă câteva rafale în direcția lui Reece înainte ca un al doilea foc de puşcă să-l trimită pe spate.

Liniştea se aşternu din nou peste vale.

Reece ieşi din ascunzătoare, cu pistolul țintit în continuare spre deal.

— Clar?

— Clar, răspunse Raife, ridicându-se.

Se întoarseră amândoi spre casă când auziră un geamăt. Unul dintre atacatori încă trăia, târându-se spre o armă.

Raife îşi ridică puşca, dar Reece îi puse o mână pe braț.

— Nu. Vreau să vorbim cu el.

Se apropiară de omul rănit. Acesta avea o plagă urâtă la picior şi respira greu.

— Cine te-a trimis? întrebă Reece în rusă.

Omul scuipă sânge şi râse.

— Nu contează. Eşti deja mort. Toți sunteți.

Raife se aplecă şi îi smulse un telefon din buzunar.

— O să aflăm singuri.

În momentul acela, o bubuitură îndepărtată răsună dinspre deal. O milisecundă mai târziu, capul omului rănit explodă ca un pepene lovit cu ciocanul.

— Lunetist!

Amândoi se aruncară la pământ.

— Al treilea echipaj, bombăni Raife.

Reece se uită spre dealuri.

— Nu ne-au lovit pe noi. Doar pe el.

— Curățarea martorilor, spuse Raife.

Reece încuviință solemn.

— Asta înseamnă că cine a organizat asta are resurse serioase.

— Şi informații bune, adăugă Raife. Ştiau exact unde să ne găsească.

Din casă, Poe strigă:

— Băieți? Mai sunteți pe aici?

Reece şi Raife se uitară unul la altul, apoi râseră uşor, tensiunea dizolvându-se parțial.

— Ne întoarcem în casă, spuse Reece. Trebuie să verificăm ce mai e pe telefonul ăla.

— Şi să chemăm pe cineva să curețe terenul, adăugă Raife.

Reece privi înspre dealuri, unde lunetistul misterios dispăruse la fel de repede cum apăruse.

— Da, spuse el încet. Cred că avem mult de discutat.

În depărtare, sirene de poliție începură să se audă.

— A sunat cineva autoritățile? întrebă Raife.

Reece ridică din umeri.

— Probabil vecinii. Hai să ne grăbim.

Cei doi se îndreptară spre casă, ştiind că aceasta era doar prima bătălie dintr-un război mult mai mare.

CAPITOLUL 25

— NU STA PREA APROAPE de margine, îi spusese tatăl său lui Reece de nenumărate ori în copilărie. La fel şi Poe.

Râul îşi sapă mereu albia spre sud, rozând malul. Eroziunea creează goluri sub pământ – poţi crede că stai pe sol solid, când de fapt eşti suspendat pe doar câţiva centimetri de humă, gata să cazi în apele mereu schimbătoare.

Acum, Reece transforma această lecţie în avantaj tactic.

Gloanţele de puşcă plesneau în apă când Reece se trânti sub malul surpat. Zgomotul apei îi acoperi mişcările în timp ce mâna stângă scotea un nou încărcător din buzunar. Scoase pe cel gol, împinse pe cel plin, şi cu o mişcare rapidă a încheieturii, încărcă primul glonţ. Apa rece ca gheaţa îi amorţea deja degetele şi îi consuma rapid energia.

Simţi cum atacatorul continua să tragă orbeşte în zona unde-l văzuse ultima oară pe Reece.

Acum.

Cu o răsucire din şold, Reece se rostogoli din sub adăpostul malului, trupul său fiind acoperit de vreo treizeci de centimetri de apă tulbure. Din poziţia pe spate, îşi unise mâinile în poziţia de tragere, pistolul lipit de piept, coatele încleştate pe lângă corp. Deasupra lui, conturul înceţoşat al inamicului se profila pe cerul nopţii, cu puşca încleştată la umăr.

Trăgaciul cedă de trei ori sub degetul lui Reece. Gloanţele găsiră ţinta – coapsele, zona inghinală, apoi pieptul. Simţi pistolul blocându-se pe *slide lock*.

Ultimul încărcător. Ultima şansă.

Reece ştia că rănile erau mortale, dar ştia şi că până la un glonţ în cap, chiar şi un om pe moarte mai poate lupta. Inima mai pompa sânge. Creierul mai transmitea impulsuri. Instinctele de supravieţuire preluau controlul.

Atacatorul îşi roti puşca spre Reece, în timp ce acesta încerca să încarce ultimul încărcător cu degete amorţite.

N-o să reuşesc la timp.

Detunătura care ar fi trebuit să-i marcheze sfârşitul răsună în noapte. Dar inexplicabil, Reece nu simţi impactul devastator al unui *shotgun* la contact.

În schimb, văzu cum capul inamicului explodă într-o masă de sânge şi ţesut cerebral, după care trupul i se prăbuşi peste el de pe mal, greu ca un sac cu nisip.

CAPITOLUL 26

— Unde dracu ai găsit pistolul ăla? întrebă Raife de pe mal, de unde cu câteva clipe în urmă bărbatul cu puşca îşi trăise ultimele clipe. Raife ținea în mâini un sistem de lunetist pe care Reece îl recunoscu instantaneu.

— Cred că ai nevoie de un pistol cu încărcător mai mare.

— Aminteşte-mi să am o discuție cu tipul care mi l-a dat pe ăsta, spuse Reece, ridicând pistolul negru. Reîncărcarea lui fusese întreruptă de căderea un corp de două sute de kilograme peste el, aşa că încărcase cu ultimul său încărcător de opt gloanțe, punând pe cel gol în buzunarul din spate.

— Măcar e precis, replică Raife.

— Ar fi fost bune încă zece gloanțe, remarcă Reece.

— Înțeleg punctul tău de vedere. Ar trebui să-ți iei un 365-XMACRO.

— Bun pont. Mă ajuți să ies din râul ăsta?

— Dă-mi mai întâi puşca aia.

Reece se aplecă, verifică dacă puşca avea siguranța pusă, apoi i-o întinse prietenului său.

— Am scanat zona cu sistemul de termoviziune. Nu văd nimic în mişcare. Asta nu înseamnă că nu mai sunt alții prin preajmă.

— Poe?

— E bine. A terminat rapid cu doi dintre ei cu vechea lui puşcă de vânătoare.

— Aşa s-a părut.

— Tipul ăla mai avea ceva la el? întrebă Raife.

Reece apucă mortul de jachetă şi îl roti astfel încât bustul său să fie pe mal, iar picioarele să plutească încă în apă.

— Portofel. Telefon.

— Îl recunoşti? întrebă Raife.

— Nu prea, cu fața aia distrusă.

— Cu plăcere.

— Hai să-l verificăm şi pe prietenul lui.

Raife se aplecă şi îl ajută pe Reece să urce pe mal.

Reece îşi adună toporul şi cuțitul. Dezarmară cadavrele în timp ce le percheziționau, lumina din casa principală oferindu-le vizibilitate suficientă.

— Tineri, observă Raife.

— Da, şi neexperimentaţi, spuse Reece în timp ce urcau treptele spre casa principală, unde Poe aprinsese un foc puternic.

— Doar un om în pădure ca supraveghetor, poate comandă. Aveau poziţia dominantă de peste râu pe care n-au folosit-o.

— Norocul nostru, recunoscu Raife.

— Norocul nostru, fu de acord Reece. Adrenalina îl ţinuse destul de cald pentru luptă, dar acum corpul îşi dădea seama că pericolul trecuse. Îi era frig până în măduvă.

— Scapă de hainele alea ude, băiete. E o cameră de oaspeţi cu duş după bucătărie. Am pus deja nişte haine care cred că ţi se vor potrivi, spuse Poe când cei doi intră în încăpere.

— Rămânem noi în alertă, Reece, confirmă Raife. Încălzeşte-te.

— Îngrijitorul meu, sergentul Bill, e pe drum, anunţă Poe.

— Nu sunaţi la poliţie? întrebă Reece.

— Nu încă, băiete. După vechile reguli. Şi încă ceva, după această luptă în care am fost implicaţi toţi trei, din acest moment ne vom tutui. Gata cu politeţurile.

— Ok, bătrâne! spuseră în cor Reece şi Raife.

Reece încuviinţă şi se îndreptă spre duş să-şi recapete energia într-un jet de apă caldă.

CAPITOLUL 27

REECE ÎŞI LĂSĂ HĂINELE UDE într-un morman pe podea. Rămase sub duş doar cât să-şi încălzească oasele şi să readucă circulaţia în corp.

Pe patul camerei de oaspeţi, haine uscate îl aşteptau când ieşi din baie. Abia după ce îşi trase nişte blugi vechi, şosete groase, un tricou alb şi un pulover gri de lână, observă fotografiile.

În lumina gălbuie a ventilatorului de tavan, ochii lui alunecară peste ramele de diferite mărimi de pe comodă. Poe şi prima lui soţie. Poe cu un băieţel lângă un râu, cu nişte nuiele de pescuit în mână. Fiul lui? Acelaşi râu? Era greu de spus. Cineva pe care Reece bănuia că era tatăl lui Poe, în picioare în faţa unei nave în doc uscat. Poe şi tatăl său îngenunchiaţi în faţa unui şir de raţe împuşcate, cu puşti în mână. Poe pe o barcă cu o femeie. Mai în vârstă acum. A doua soţie? Poe cu Lansdale în Vietnam. Poe cu Lansdale şi Tom Reece pe veranda casei, un grătar Weber fumegând lângă balustradă. Lansdale ţinea un pahar de whisky; Poe, un pahar de vin; iar Tom Reece, o bere Coors. Mai erau şi alte fotografii cu oameni pe care Reece nu-i recunoştea, dar una atrase atenţia. O mai văzuse undeva. O ridică şi o înclină pentru a reduce reflexia luminii. Era o poză cu bărbaţi în camuflaj de vânătoare de raţe din al Doilea Război Mondial, purtând o varietate de arme. Reece văzuse fotografia în biroul lui Vic Rodriguez de la sediul CIA. Ştia că bărbatul care ţinea puşca Johnson M1941 era tatăl lui Vic.

Eşti mult mai legat de Agenţie decât îţi închipui.

Reece puse fotografia la loc. Se simţea aproape om din nou. Încălzit. Îmbrăcat. Mai putea mânca ceva.

Ieşi în holul dintre bucătărie şi sufragerie şi privi pe fereastră spre alee. Un Dodge Power Wagon din anii '40, cu platformă din lemn, era parcat în spatele Land Cruiser-ului lui Raife. Auzea voci din camera principală. Una dintre ele nu o recunoştea.

Când intră în sufragerie, Mike Bill, noul majordom al domeniului familiei Poe, se alăturase discuţiei. Scund, cu un piept puternic şi încă purtând o tunsoare care nu lăsa loc de îndoială privind trecutul său ca unul dintre *Copiii Rătăciţi ai Unchiului Sam*.

— Mike, acesta este James Donovan, spuse Poe, folosind pseudonimul lui Reece din Agenție.

— O să cred asta, spuse Mike, întinzând mâna. Onoarea mea, domnule.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse Reece.

— Oricum nu prea dorm.

— După cum le spuneam domnilor Poe şi Hastings, continuă el, dând din cap spre Raife, am scanat proprietatea cu dispozitive de vedere nocturnă şi termice. Nu se mişcă nimic. Bănuiesc că voi găsi una sau două maşini la câțiva kilometri nord sau sud, pe unul din drumurile forestiere. O să pun o dronă în aer la lumina zilei.

— L-ai sunat pe Vic? întrebă Reece pe Poe.

— Nu încă. Ia loc. Am pus nişte cidru cald pe sobă. Vrei o cană?

— Da, te rog.

Poe se duse în bucătărie, opri vechiul aragaz electric şi turnă conținutul oalei într-o cană de cafea.

— Asta ar trebui să te încălzească.

— Mulțumesc, spuse Reece, aşezându-se într-unul din scaunele de piele de lângă foc.

— O să mai aştept până îl voi suna pe Vic, spuse Poe.

— De ce?

— Pentru că foarte puțini oameni ştiau că vii aici. Cheia şi seiful menționate în scrisoarea tatălui tău... oamenii ar ucide ca să te împiedice să le găseşti.

— Şi crezi că cineva a crezut că am cheia sau ştiam unde e seiful?

— Sau că am putea descoperi împreună. James, tatăl tău a murit înainte să poată termina ce am început. Aş vrea să termin eu înainte să mor.

Reece privi în foc.

— Vreau doar să se termine. Vor continua să vină, nu-i aşa? Până voi pune punct.

— Aşa cred, băiete.

— Atunci trebuie să găsesc cheia şi seiful.

— În afară de mine, mai există o singură persoană în viață care ar putea ajuta.

— Martha Stowe.

— Exact, James. Am ținut legătura de-a lungul anilor. O să-i spun că vii.

— Ai vreo idee cine erau tipii ăştia?

— I-am verificat pe toți cât ai fost la duş, răspunse Mike Bill. Încerc să-l conving pe domnul Poe să îmbunătățească securitatea aici de când am ajuns.

Poe făcu o mişcare de mână, respingând ideea.

— Poate acum o să asculte, spuse Mike, privindu-şi şeful.

— Cu toate sistemele alea de securitate, poți fi *hack*-uit şi doar arăți lumii că ai ceva de valoare de protejat. Am văzut asta peste tot în lume – ofițeri şi diplomați insistând pe convoaie vizibile de Suburbane blindate, când ar fi mult mai în siguranță într-un taxi local. Îți hrăneşte ego-ul mai mult decât nevoile de securitate. În plus, ai văzut barul meu – nimic special. Nici măcar puşca veche n-ar aduce mult de la amanet. Deşi iubesc acel Browning A5.

— Avem buletinele lor. Permise de conducere din California, continuă Mike. Nume armeneşti. Avem şi armele şi telefoanele. Probabil afiliați cu ganguri, judecând după tatuaje. Autoritățile îi vor identifica uşor.

— Amortizoare şi dispozitive de vedere nocturnă? întrebă Reece.

— Parte asta nu se leagă. AR-ul nu are laser IR şi nici amortizor. Şi aveau două puşti în echipament. Niciun element de blocare. Nu cred că echipa asta era de nivel înalt, spuse Mike.

— Erau după mine. V-am pus pe toți în pericol.

— Băiete, ne-am pus singuri în pericol când am ales viața asta, spuse Poe. Acum e timpul să rezolvăm problema. Echipa asta urma ordine. Judecând după nume, probabil armeneşti sau ruseşti.

— Sunt o mulțime de motive pentru care ruşii să mă vrea mort.

— Atunci de acolo începem.

— Între timp, ce facem cu cadavrele?

— Lasă asta pe mine, spuse Poe. Între timp, e aproape ziuă. O să pregătesc micul dejun ca să vă încărcați înainte de plecare. Mike vă poate duce la aeroport. Sună-mă de pe o linie fixă de pe Martha's Vineyard.

CAPITOLUL 28

Reşedinţa de la Capul Idokopas
Krai-ul Krasnodar, Rusia

DAŞKOV NU REUŞEA SĂ SE bucure de atingerea tinerei „dansatoare” goale care îşi mişca mâinile unsuroase pe spatele păros, pe masa de masaj instalată cu douăzeci de minute în urmă. Mintea lui era la Armaghedon.

Să atragi Statele Unite într-un război cu Iranul?

Pe de o parte, era o idee genială. America tânjise decenii întregi după un război cu Iranul. Ei înşăşi pusese lucrurile în mişcare prin lovitura de stat din 1953. Unii încercaseră să oprească totul, dar pe vremea aceea era mai greu. Kermit Roosevelt o împinsese înainte. Daşkov se întreba dacă ar fi avut regrete în cazul în care ar fi trăit să vadă urmările acțiunilor sale.

Apoi venise 1979. Din acel an, nu mai exista cale de întoarcere. Şahul fusese detronat, deschizând calea pentru ascensiunea ayatollahului Khomeini, alimentată de fervoarea fundamentalismului islamic. Războiul Rece se transformase deja în conflicte prin *proxy* în întreaga lume – gherile şi dictaturi susținute de SUA câştigând unele, forțe şi regimuri susținute de sovietici câştigând altele. Acele războaie *fierbinți* ajunseseră pe ultimele pagini ale ziarelor. CIA şi KGB îşi jucau jocurile departe de ochii publicului. Abia când politicienii trimiteau trupe pe câmpul de luptă, oamenii începeau să ia act. Americanii avuseseră Vietnamul, sovieticii Afganistanul. Ambele națiuni fuseseră forțate să facă față ascensiunii extremismului islamic, dar trăseseră concluzii complet diferite. Daşkov şi contemporanii săi văzuseră succesul Hezbollah şi al aliaților săi în țintirea americanilor pentru a obține rezultate dorite. Le arătaseră americanilor calea terorii, iar *tigrul de hârtie* fugise. Occidentul nu înțelegea cum să facă față teroriştilor. Ei înțelegeau doar războiul între state.

O detonare nucleară iraniană în apele israeliene i-ar oferi exact ce şi-ar dori Statele Unite – un război între state-națiune în care ar avea şi oportunitatea de a distruge clericii şi *proxii* Hezbollah responsabili pentru cele mai multe victime civile americane

dinaintea lui 9/11. Legăturile dintre America şi Israel ar asigura acest răspuns. Şi chiar dacă publicul american ar ezita – deşi Daşkov credea că nu ar face-o, doar priviți sprijinul lor pentru Ucraina coruptă – erau uşor de manipulat. În plus, lobby-ul israelian din Washington era prea puternic. Maşina de război ar continua să se învârtă, lobby-ştii, băncile şi consiliile de administrație ale industriei de apărare ar vedea profituri, iar economia ar primi un impuls temporar. Războaiele păreau singurele care mai stârneau acord bipartizan. Câştigul pe termen scurt îi va orbi față de eşecul strategic pe termen lung. Rusia va înghiți Ucraina, iar China va lua Taiwanul, ducând la o nouă axă ruso-chineză care va domina lumea ca puteri economice şi tehnologice. Vor exista doar două superputeri mondiale, dar de data aceasta aliate, iar Statele Unite nu vor face parte din ele.

Schimbările în puterea mondială erau inevitabile: Egipt, Imperiul Otoman, Persia, Dinastia Han, Roma, Mongolia, Spania, Marea Britanie, Germania, Statele Unite. Era timpul pentru următoarea mare schimbare. Cum putuseră americanii să fie atât de proşti la Bretton Woods? Sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial îi găsise pe americani gata să impună o *Pax Americana* restului lumii. În afară de câteva ambuscade minore, teritoriul lor nu fusese atins de forțele Axei, şi erau la doar un an distanță de a dezlănțui puterea armelor atomice asupra unei Japonii nepregătite. Era iulie 1944, şi Statele Unite erau poziționate geografic, politic, militar şi economic să guverneze lumea. Un sistem imperial global american era la orizont.

Daşkov îşi putea imagina doar surprinderea din zidurile Kremlinului când se anunțase că americanii nu aveau nici cea mai mică intenție să-şi folosească noua putere şi poziție pentru a crea următorul mare imperiu mondial. Pentru ce sacrificaseră atât de mult? Piețe deschise fără condiții, toate protejate de Marina SUA? Ştiau măcar americanii că semnaseră să subvenționeze economia globală fără beneficii directe, deşi erau mai puternici ca niciodată? Geografia îi protejase de devastarea Marelui Război Patriotic, şi ei hotărâseră să arunce acest avantaj pe fereastră. Deciziile lor din New Hampshire în acea vară îi pusese pe calea ruinei inevitabile. Daşkov o vedea desfăşurându-se în timp real.

Pe când cei 730 de delegaţi din 44 de naţiuni creau Banca Mondială, Fondul Monetar Internaţional şi Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare în acea vară, războiul continua să bântuie Europa şi Pacificul. Pe când tinerii luptau şi mureau, militarii scriau scrisori văduvelor, şi părinţii primeau telegrame de la Departamentul de Război *regretând să-i informeze* că nu şi-ar mai vedea niciodată copiii, miniştrii, economiştii, bancherii şi reprezentanţii guvernamentali hotărâseră viitorul Americii. Fuseseră atât de miopi. Acel acord prevestise sfârşitul chiar a ordinii internaţionale pe care ei înşişi o creaseră. Daşkov se întreba câţi americani de astăzi ştiau măcar de Acordurile de la Bretton Woods, acordurile care le stabiliseră traiectoria. Într-un fel, Rusia avea noroc că americanii erau atât de proşti. Îi făcea un inamic mult mai puţin formidabil.

Sovieticii avuseseră reprezentanţi la hotelul Mount Washington din Bretton Woods, New Hampshire, în iulie 1944, urmărind, ascultând, raportând şi recrutând. În cele din urmă nu ratificaseră ceea ce devenise cunoscut sub numele de Acordul de la Bretton Woods. În schimb, hotărâseră să joace pe termen lung.

Bombardamentele atomice asupra Hiroshimei şi Nagasaki fuseseră semnăturile de facto finale ale Acordurilor de la Bretton Woods. O detonare nucleară cu semnături iraniene în apele israeliene va inaugura sfârşitul ordinii mondiale conturate acum optzeci de ani? Daşkov ştia că, cu preşedintele, vicepreşedintele şi omologul său din SVR în sprijinul total al operaţiunii, el avea foarte puţine opţiuni. Poate era timpul să se retragă? Sau poate era timpul să-şi ia locul în noua ordine mondială, la fel cum făcuseră omologii săi americani la sfârşitul Marelui Război Patriotic.

Daşkov mormăi şi se întoarse fără avertisment, prosopul alb mic care îl acoperise căzând pe podea.

Fata aplică mai mult ulei şi se mută lângă el, luându-l în mâinile ei mici.

Cum ar putea James Reece să distrugă planul? Ce era în cutia pe care tatăl său o ascunsese atât de atent? Avea el dovezi care implicau Colectivul? Contactele lor americane? Ce istorie rămăsese încuiată care ar putea mobiliza poporul american împotriva Federaţiei Ruse?

Daşkov deschise ochii, urmărind-o pe fată în timp ce lucra. O mai văzuse înainte, dansând la bară în camera de narghilea. Îl mai satisfăcuse înainte? Era posibil. Fetele erau ținute la Reşedință până când îşi pierdeau utilitatea. Dansau în barul de narghilea, dădeau spectacole în teatru şi erau disponibile pentru *masaj* în orice moment al zilei sau nopții.

Las-o să lucreze, gândi Daşkov. *Distrează-te. Realitatea îşi va arăta dinții destul de curând.*

Când închise ochii din nou, telefonul sună.

Toate telefoanele din reşedință erau analoge şi conectate printr-o centrală telefonică pe proprietate care nu era conectată la lumea exterioară. Dacă telefonul lui suna aici, putea fi doar unul dintre puținii apelanți, aflați toți în Reşedință.

— Opreşte-te! comanda el, aruncându-şi picioarele peste marginea mesei de masaj.

Fata se conformă, îmbrăcându-se într-un halat subțire de baie şi îndreptându-se spre uşă.

Daşkov rămase un moment sprijinit de masă, lăsându-şi greutatea considerabilă să se redistribuie în timp ce sângele îi năvălea înapoi în capul său masiv.

Aşteptă până când fata dispăru în hol şi uşa se închise în urma ei înainte de a se îmbrăca într-un halat prea mic din material gros şi papuci asortați. Se îndreptă spre noptiera de lângă patul imens cu patru stâlpi şi ridică receptorul.

— Da.

— Sper să nu vă întrerup, tovarăşe, răsună vocea directorului Levițchi prin receptor.

Daşkov privi în jurul camerei. FSO efectua controale zilnice, dar întotdeauna se întreba...

— E mort? întrebă Daşkov pe noul director.

— Echipa nu a mai raportat.

— Înțeleg.

— Au fost cei mai buni disponibili timp scurt. Nu e o problemă de securitate internă unde e mai uşor să faci un obstacol să dispară, spuse Levițchi. Operațiunile internaționale necesită adesea un bisturiu, nu un ciocan.

— Deci acum ținta ştie că acționăm împotriva ei?

— Aşa s-ar putea spune.

— Au furnizat prietenii noştri informaţii suplimentare despre locaţia sau intenţiile ei?

Deşi linia era analogă internă, păstrau conversaţia lipsită de detalii specifice. Amândoi ştiau exact despre cine era vorba.

— Avem un plan de zbor. Unul care indică faptul că a pus o altă piesă din puzzle la locul ei.

Se apropie.

— Am anticipat această variantă de rezervă. Ştim unde se îndreaptă şi avem profesionişti care se poziţionează să-l intercepteze, continuă Levițchi. Deşi acum se pune întrebarea cât de mult a înţeles şi cu cine a împărtăşit aceste informaţii.

— Aşa este, spuse Daşkov.

— Dumneavoastră şi directorul Gromîko aţi eşuat să puneţi capăt acestei probleme. Aţi avut aproape un sfert de secol şi nu aţi reuşit să o rezolvaţi într-un mod satisfăcător.

— Aveţi grijă la ton, tovarăşe director Levițchi. Ar fi păcat să aveţi un mandat atât de scurt. Cei dintre noi care jucăm acest joc de mai mult timp nu am rămas aici pentru că ne e frică să folosim toate opţiunile.

— E o ameninţare, tovarăşe director?

— E un fapt. Alt fapt este că dacă mai eşuaţi în faţa preşedintelui şi a preşedintelui consiliului, nu doar că veţi fi îndepărtat din funcţie, dar nu veţi mai rămâne mult pe acest pământ. Stâncile de la Reşedinţă sunt cunoscute drept primejdioase în această perioadă a anului. Iar unele opţiuni din meniu pot fi... de la indigestie. Alege-ţi-vă următoarele mişcări cu înţelepciune. Şi data viitoare când mă sunaţi, singurele cuvinte acceptabile din gura dumneavoastră vor fi că ţinta noastră nu mai reprezintă o ameninţare. Altfel, vă recomand să vă dublaţi securitatea la plimbările matinale. Bună seara, tovarăşe director.

Daşkov puse receptorul în furcă, simţindu-se mult mai încrezător în poziţia sa în ceea ce urma să devină noua ordine mondială.

PARTEA A DOUA
FUNDAMENTELE

Dacă există vreo întrebare de ce am murit,
spune-le, pentru că părinții noştri au mințit.

RUDYARD KIPLING

CAPITOLUL 29

Martha's Vineyard
Comitatul Dukes
Massachusetts

SCĂRILE VECHI SCÂRȚÂIRĂ sub greutatea lui Reece. Instinctiv, se mută mai aproape de perete pentru a reduce zgomotul.

Casa fusese construită acolo unde Planting Field Way devenea Planting Field Lane, printre o colecție de proprietăți aparținând în mare parte rezidenților sezonieri din capătul estic al insulei Martha's Vineyard, în orașul Edgartown. Cu fața spre nord, oferea o vedere spre Nantucket Sound și South Cape Beach State Park de pe continent. Vițele de vie încolăcite în poarta veche de fier forjat o blocaseră permanent în poziție deschisă, dând impresia că persoanele dinăuntru aparțineau unei epoci apuse.

O alee circulară din pietriș ducea de la drum spre intrarea principală, unde o îngrijitoare în vârstă, care părea că are nevoie ea însăși de îngrijire, îl întâmpină pe Reece să-i spună că doamna Stowe îl așteaptă.

Raife rămase în mașina închiriată. Aveau rezervare la Hotelul Richard, dar Reece insistase să meargă direct la reședința lui Martha Stowe.

— Doamna Stowe? spuse Reece, bătând ușor în ușa întredeschisă.

— Intrați, răspunse o voce.

Reece intră într-o cameră mică. Ca întreaga casă, părea înghețată într-o capsulă a timpului din anii '60. Un tapet floral acoperea pereții, iar un pat mic cu baldachin, cu cearșafuri roz și o plapumă groasă bleumarin, era așezat central între două noptiere.

Pe măsuța de toaletă erau dispuse fotografii înrămate cu părinți, bunici, copii și nepoți. Un dulap mare deschis dezvăluia un televizor care părea doar puțin mai modern decât restul mobilierului.

Privirea lui Reece ajunse la un fotoliu balansoar lângă ușile vitrate care dădeau pe un mic balcon. Ușile erau acum închise

pentru a ține frigul afară, dar lăsau lumina slabă a serii să lumineze camera. Pe o măsuță mică din apropiere erau două cărți, ochelari de citit, o ceaşcă, o telecomandă şi un binoclu.

— Scuzați-mă că nu mă ridic, domnule Reece. În zilele astea, toată energia mea se duce doar pentru a ajunge din pat în acest fotoliu, spuse femeia, cu o pătură de lână albastră peste picioare.

— Nicio problemă, doamnă Stowe, răspunse Reece. Vă mulțumesc că m-ați primit. Şi scuzați-mi aspectul, adăugă el, arătând spre barba şi părul său. De obicei arăt mai îngrijit.

— Vă rog, luați loc, spuse ea. Îmi cer scuze că trebuie să ne întâlnim la etaj. Să invit bărbați străini în dormitorul meu nu e ceva la care sunt obişnuită la vârsta asta.

Reece zâmbi.

Un scaun fusese mutat de la biroul de scris de lângă perete.

— Nu am mulți oaspeți. O vreme nu puteam scăpa de ei. Dar asta a fost acum mult timp.

Reece se aşează în fața femeii în vârstă. Ridurile de pe fața ei trădau o îmbătrânire naturală, fără intervenții cosmetice, iar umerii aplecați dezvăluiau avansarea osteoporozei. Părul ei gri, tuns scurt, era fixat cu fixativ pe care Reece îl simțea încă în aer. Deşi fragilă la prima vedere, ochii ei erau departe de a fi bătrâni. Intenşi şi albaştri, străpungeau lumina amurgului.

— E o plăcere să vă cunosc, doamnă.

— Ştiți, am fost editor asociat aproape cincisprezece ani după moartea soțului meu. Biografii, în mare parte. Mi-a dat ceva de făcut. Ați citit acestea? întrebă ea, arătând spre o memorie prezidențială şi o biografie regală de pe măsuță. Deşi trupul îi trăda bătrânețea, mintea părea clară.

— Am fost cam ocupat în ultima vreme.

— Nu-ți pierde timpul, dragule. Sunt groaznice, spuse ea, întinzând cuvântul *groaznice*. Editorul meu anterior le-a dat şaizeci şi cinci de milioane de dolari pentru asta. Vă vine să credeți? Şi-au cumpărat o vilă de doisprezece milioane chiar în zonă. Nu ar trebui să vorbesc de rău – sunt din partidul meu, până la urmă – dar la vârsta asta refuz să mai filtrez cuvintele.

— Cum e cealaltă? întrebă Reece.

— Şi mai rea. I-au dat douăzeci de milioane acestui regal nerecunoscător pentru că şi-a înjunghiat familia în spate. Bestseller instantaneu, desigur.

— Aşa e lumea în zilele noastre, remarcă Reece.

— Presupun că da.

— Priveliştea e minunată, observă Reece, arătând spre uşile vitrate.

— Pe vremuri o luam de la sine, dar nu mai e cazul. Iubesc locul ăsta. E plin de amintiri plăcute şi mai puţin plăcute. La început m-am simţit ca într-o închisoare. Dar apoi am acceptat-o. Şi am început să o apreciez mult mai mult decât pe vremea când eram tânără. Când vin strănepoţii, îi pot urmări cu binoclul ăsta jucându-se pe iarbă, la piscină sau pe plajă. Când nu sunt, mă uit la bărcile trecând. Walter mi-a cerut mâna sub copacul ăla chiar de acolo. Am jucat tenis pe terenul ăla cu prietenii până nu demult, dacă vă vine să credeţi. Acum nu-l mai foloseşte nimeni. Jucaţi?

— Tenis?

— Da.

— Sunt mai degrabă un fan al rugby-ului.

— A, exact ca tatăl dumneavoastră.

— El mi-a făcut cunoştinţă cu sportul. Voia să pot practica ceva jucat în întreaga lume.

— Era un om inteligent, acel Thomas Reece.

— Aşa era.

— O vreme m-am temut că nu ne vom întâlni niciodată. Mi-a părut rău că nu am luat legătura mai devreme. Eram... împărţită.

— Împărţită?

— Da. Nu sunt sigură că tatăl dumneavoastră ar fi vrut să descoperi ce e în dosarele lui. Eu, însă, am un motiv personal pentru care vreau să le găsiţi. Ce ştiţi despre mine?

— Doar ce mi-a spus domnul Poe.

— Şi anume? întrebă ea.

— Mi-a spus că soţul dumneavoastră lucra la ceva cu tatăl meu când a fost ucis.

— V-a spus ce a făcut tatăl dumneavoastră pentru mine?

— A zis că a ucis asasinul şi a sărit în apă să vă salveze.

— Tom mi-a salvat viața în ziua aceea, deşi serviciul meu la tenis nu a mai fost niciodată la fel, spuse ea, zâmbind la amintire.

— După asta, m-am retras din lumina reflectoarelor. Nu voiam să-mi văd copiii ucişi pentru păcatele tatălui lor.

— Înțeleg, spuse Reece, încercând să alunge imaginile fiicei lui ucise.

— Îmi pare rău, James. O clipă de slăbiciune. Se întâmplă la vârsta asta. Vă rog să primiți condoleanțele mele sincere pentru pierderea familiei dumneavoastră. Am urmărit evenimentele şi seria de articole ale acelei jurnaliste... cum o chema? Katie...

— Corect, Katie Buranek, completă Reece.

— A fost captivant. Ar fi trebuit să-i dea Premiul Pulitzer. Am citit şi cartea ei despre fiasco-ul din Benghazi. Cum se numea?

— *Trădarea din Benghazi.*

— Un titlu potrivit. Are talent, fetița asta. Eu ştiu despre ce vorbesc – încă citesc destul de mult.

— Da, doamnă.

— Cu regret spun că proprii mei urmaşi nu au ajuns departe.

— Cu ce se ocupă? întrebă Reece.

— *Cu dracu'*. În afară de a aştepta să mor, au reuşit să-şi piardă frumos averea în avans.

Ochii lui Reece se măriră.

— Nu v-ați aşteptat ca o bătrână să înjure?

— Presupun că nu.

— Mă derutează unele persoane. Eu consider că imediat mi se arată dacă voi fi prietenă cu cineva. Pot spune că vom fi prieteni, James.

— Prieteni atunci, doamnă Stowe.

— Dacă suntem prieteni, atunci insist să mă numiți Martha. Tatăl dumneavoastră mă numea Martha.

— Bine, Martha.

— După ce Walter a fost ucis, m-am mutat aici permanent cu copiii. I-am crescut pe aceste meleaguri. Majoritatea din cercul nostru veneau doar sezonier – vara şi pentru fotografii de Crăciun înainte de a se întoarce în Manhattan sau Greenwich. Am stat bine financiar – aveam bani din exploatări forestiere şi poate puțin din contrabandă. Râse uşor. Copiii şi nepoții mei – unii au intrat

în politică. Unii au avut mai mult succes decât alții. Unii deloc. Sunt sigură că ați văzut paginile de scandal din presă.

— Familia dumneavoastră a îndurat mai mult decât partea ei de tragedie.

— La fel ca a dumneavoastră, James.

— Doamnă Stowe – Martha, se corectă el, aveți un telefon mobil?

— Am, spuse ea. L-am lăsat lângă pat. Îl folosesc mai ales pentru FaceTime cu strănepoții. Încă sunt suficient de mici să vrea să vorbească cu bunica lor din pură bucurie, nu ca ceilalți care se prefac – cei care aşteaptă să mor. Cred că vor moşteni o avere. Vor fi surprinşi. Râse din nou. Ce-aş da să le văd fețele când vor citi testamentul. M-am gândit să-mi falsific moartea doar pentru această experiență.

Reece râse împreună cu ea. Farmecul personalității ei nu slăbise cu vârsta.

— Vă deranjează dacă îl pun în altă cameră? întrebă Reece. Nu poți fi prea atent în zilele noastre.

— Fă cum crezi, dragule.

Reece luă iPhone-ul de lângă pat.

— Baia e pe aici? întrebă el.

— Da.

— Vă deranjează dacă îl opresc?

— Nicio problemă. Nu are parolă.

Deschise uşa băii, opri telefonul, îl puse pe chiuvetă şi deschise apa înainte de a închide uşa şi a se întoarce pe scaunul său în fața lui Martha Stowe.

— Cât de bine l-ați cunoscut pe tatăl meu?

— L-am cunoscut mult mai bine după ce Walter a fost ucis. Înainte de asta cred că mă considera mai mult o pacoste, pe cineva care nu putea lăsa lucrurile în pace. Aşa sunt, vedeți.

— Îmi dau seama, spuse Reece.

— Am mers la toate şcolile prestigioase, aveam *pedigree*-ul potrivit, dar nu am aparținut niciodată acestei lumi, nu m-am simțit niciodată confortabilă. Voiam să-mi las amprenta, nu să fiu doar *plus unu* la un eveniment de strângere de fonduri. Uneori cred că acea tenacitate a condus la moartea lui Walter. Poate a

fost ceva ce am făcut eu. Ştiu că tatăl dumneavoastră a crezut acelaşi lucru.

— Aşa că v-aţi aliat pentru a încerca să găsiţi persoana din spatele asasinării soţului dumneavoastră.

— Exact. Eu, tatăl dumneavoastră şi William.

— Domnul Poe?

— Da. Aveam bani, la fel şi William, dar el avea şi conexiuni în lumea serviciilor. Era un om periculos.

— În ce sens?

— James, celui ce acum se numeşte *statul paralel* nu-i place când oamenii nu au nimic de pierdut, când nu pot fi controlaţi. William avea avere, dar nu era interesat să o etaleze. Avea legături cu OSS prin familie şi a fost recrutat de timpuriu de CIA. Cunoştea oameni, ştia secretele lor şi nu avea nevoie să lucreze. Nu avea copii care să aibă nevoie de slujbe sau favoruri. Fostele lui soţii erau bine după divorţuri. Nu era obligat faţă de nimeni.

— Asta l-a făcut periculos.

— Unul dintre cei mai periculoşi oameni din Beltway. Periculos şi pe terenul de tenis. Jucam acolo jos, spuse ea, arătând pe fereastra de la etajul doi. Juca ocazional golf, dar îl ura. O făcea doar pentru a studia oamenii cu care juca. Trişau? Se enervau? Îi plăcea jocul sau o făceau doar pentru *networking*? Ţinea evidenţa tuturor acestor lucruri şi avea dosare extinse despre fiecare persoană pe care o întâlnea.

— Pare înţelept, spuse Reece.

— Era un om de onoare. Nu a încercat niciodată să se culce cu mine sau să profite de durerea mea, cum au făcut alţii. Era într-o misiune, la fel ca tatăl dumneavoastră. Când Walter a murit, a devenit o piesă din acel puzzle, un puzzle pe care tatăl dumneavoastră nu a încetat niciodată să încerce să-l rezolve. Cred că asta l-a omorât.

— Nu cred, Martha. Moartea lui a fost legată de Vietnam. Echipa lui SOG a ucis un ofiţer Spetsnaz în Laos într-o ambuscadă. Fiul acelui om l-a urmărit mulţi ani mai târziu.

Martha luă ceaşca de pe măsuţa laterală şi o ridică la buze.

— Ceai, spuse ea. Femeia care v-a lăsat înăuntru îl pregăteşte pentru mine după micul dejun şi după-amiaza. Mă încălzeşte. Va

reveni diseară să-mi aducă cina şi să încuie. E o rezidentă permanentă din Tisbury. Are grijă de mine de ani de zile.

— Am întâlnit-o în față. Pare foarte amabilă.

— James, este posibil ca omul care a orchestrat asasinarea soțului meu să fie încă în viață. Cred că a fost în spatele morții tatălui dumneavoastră. Da, ruşii au făcut-o. William Poe a fost aici anul trecut şi mi-a dat toate detaliile. S-a dovedit a fi destul de convenabil.

— Ce vreți să spuneți?

— Tom Reece m-a ținut în întuneric cu privire la investigațiile sale. Spunea că o face pentru siguranța mea, acelaşi lucru pe care l-am auzit de nenumărate ori de la soțul meu. Ştiu că au existat lucruri pe care i le-a ascuns lui Walter şi lui William. Poate a avut dreptate să mă țină departe, şi de aceea sunt încă în viață. Amintiți-vă, el investiga în afara protocolului din interiorul CIA. Asta este ceva ce ei nu acceptă. Chiar înainte ca soțul meu să fie împuşcat, mi-a spus că Tom întocmea un raport.

— Ce fel de raport?

— Nu sunt sigură. Am presupus că era despre un plan sovietic de a infiltra în toate aspectele culturii americane. Au avut succes limitat în a ne infiltra armata şi serviciile, deşi acestea erau o prioritate. Deşi nu au încetat niciodată să încerce să pătrundă sau să recruteze cetățeni americani, aveau şi un plan strategic paralel de penetrare profundă. Au recunoscut puterea culturii americane şi au căutat să o submineze în timp. Făcu o pauză. Văd îndoială în ochii dumneavoastră.

— Nu e îndoială. E deziluzie.

— Vreți să spuneți că au murit degeaba?

— Se pare că țara este pe o cale care anulează toate eforturile de a o menține liberă.

— Nu sunt optimistă pentru țară. Da, *tabăra* mea a câştigat atunci; cred că mult din asta se datorează faptului că acel raport nu a văzut lumina zilei. Astăzi ar fi şters la atingerea unei taste.

— Dar atunci nu putea fi.

— Corect. Era totul pe hârtie.

— Şi unde este acea hârtie?

Bătrâna îşi înclină capul într-o parte şi-l studie atent.

— Răspunde-mi la o întrebare, James.

— Da, doamnă.

— Cât de loial eşti?

Reece trase adânc aer în piept şi privi pe fereastră. O goeletă cu pânze latine tăia valurile albe ale Nantucket Sound în depărtare.

— Vreți să spuneți dacă sunt loial țării mele?

Ea ridică din sprânceană.

— Nu mai ştiu cum să răspund la această întrebare. Vreau să aflu de ce mi s-a înscenat asasinatul şi aruncat în închisoare, şi vreau să mă asigur că cei pe care-i iubesc nu sunt în linia de foc. Poe crede că e legat de investigația pe care o ducea tatăl meu.

— Şi dacă găseşti acel raport, orice ar fi el, ce intenționezi să faci cu el?

— Nu cred că pot răspunde sincer la asta până nu-l citesc.

Ea îi privi adânc în ochi. Părea să-şi cântărească opțiunile.

— James, sunt o bătrână. Surorile mele au murit. Copiii mei sunt doar politicoşi pentru că, cum am spus, cred că vor moşteni o avere. N-am pe nimeni; doar câteva pisici pe care le hrăneşte îngrijitoarea mea. Te-am urmărit. Ca şi tatăl tău, am vrut să te protejez.

— Ce vreți să spuneți?

— Soțul meu n-a fost ucis de un nebun, cum a scris presa. A fost eliminat intenționat pentru ce ştia – lucruri care n-au ieşit la iveală în audierile Comitetelor Pike şi Church. Dar el putea face doar atât în Congres. Trebuia să devină preşedinte. Existau indivizi din puterea politică şi militară care nu puteau permite asta.

— Cum se potrivea tatăl meu în toate astea?

— James, când Tom s-a întors din Vietnam era deziluzionat, iar țara era în criză; Documentele Pentagonului au confirmat că administrația Johnson nu doar că a înşelat poporul american şi Congresul, ci a mințit direct. Proteste şi revolte dominau ştirile de ani de zile, *Watergate* a confirmat că ambele partide erau maşinării politice corupte şi însetate de putere, *Şase zile ale Condorului* a fost un bestseller, iar audierile Church au expus încălcări grave ale legii de către cele mai puternice agenții federale. Încrederea în guvern era la cel mai mic nivel din istorie, şi pe bună dreptate. Tom şi-a pierdut oameni în Vietnam. Ca mulți veterani din acel război, şi din cele de după, se întreba dacă

sacrificiul a meritat. A văzut acel conflict pentru ce era – un câmp de luptă al Războiului Rece jucat în junglele din Asia de Sud-Est. Războiul Rece nu a fost *rece* pentru Tom Reece.

— De asta s-a alăturat CIA.

— Nu s-a alăturat, James. A fost recrutat. E o diferență.

— Înțeleg.

— Tragedia lui Tom Reece a fost că nu a putut opri. CIA ştia asta. Au vrut să exploateze asta, şi au făcut-o. Ce nu şi-au dat seama este că loialitatea tatălui tău nu era față de etajul şapte de la Langley. Nici măcar față de țara sa, cred. Era față de acei oameni care nu s-au mai întors acasă, putrezind în junglă, pierind în lagărele vietnameze. Nu a spus-o niciodată cu aceste cuvinte, şi nici nu trebuia; să-i spunem intuiție feminină.

— Deci orice e în cutie are legătură cu implicarea americană în Vietnam?

— Nu ştiu. Nici nu ştiu dacă ce e acolo va împiedica un război, sau va declanşa unul, dar oamenii sunt dispuşi să meargă la extreme ca să se asigure că rămâne sigilat. Cred că oameni de ambele părți ale Cortinei de Fier erau dispuşi să ucidă pentru a-l distruge.

— Şi pentru că nu l-au găsit, i-au ucis pe cei care ştiau despre el.

— Aşa cred, James. Soțul meu, tatăl tău.

— De ce nu pe dumneavoastră şi pe Poe?

— Cred că aveau informații că nu ştim ce e în acele dosare şi nici unde sunt. Mai bine să ne urmărească în caz că apărem cu ele. Mai uşor de făcut acum când totul e stocat digital, după cum văd că bănuiți, spuse ea, făcând semn spre baie, unde Reece lăsase telefonul.

— Am avut recent ceva experiență în lumea virtuală, spuse Reece.

— James, tatăl tău ți-a lăsat ceva? O cheie de seif sau de depozit? Poate ambele?

Reece rămase tăcut.

— Tatăl tău era şi el un mincinos groaznic. Jucător îngrozitor de poker. Văd că ai moştenit trăsătura asta.

— Cred că am moştenit emoțiile din partea mamei.

— Ah, da; n-am cunoscut-o niciodată pe mama ta. Tom era excepțional în *secretizarea* diferitelor aspecte ale vieții sale. Cred că voia să vă protejeze pe tine şi pe mama ta, aşa cum a vrut să mă protejeze pe mine. Am reuşit totuşi să aflu că familia mamei tale a luptat pentru Confederație. Veneau dintr-o linie de producători de arme, dacă îmi amintesc corect.

Reece încuviință, amintindu-şi de scrisorile pe care mama i le arătase în copilărie, care documentau istoria familiei.

— Partea tatălui tău era cu Uniunea, cred. S-a înrolat. Prima Brigadă de Fier, mi-a spus într-o seară la şah.

— Corect. Al Doilea Regiment de Vânători de Precizie al Statelor Unite. Soldatul din partea tatălui nu a supraviețuit. A fost ucis de un lunetist, posibil cu o armă la care a lucrat familia mamei.

— Ce puşcă fabricau? Tatăl tău credea că avea o oarecare semnificație.

— Au modificat Whitworth-ul, din Anglia.

— Oficial neutră în timpul războiului, dar companii private engleze aprovizionau ambele tabere.

— Războiul a fost întotdeauna o afacere mare, spuse Reece.

— Da, unele lucruri nu se schimbă, James, ca natura omului.

— Ca natura omului, repetă Reece.

— James, ne-am cunoscut de puțin timp, dar simt o loialitate față de tine, față de familia ta. Tatăl tău a sacrificat atât de mult pentru mine, pentru cei cu care a servit în Vietnam. Tu eşti moştenirea lui. Vreau să te văd fericit. Viața şi soarta tatălui tău nu trebuie să fie şi ale tale.

— Ştiu asta. Vreau doar să fac ce trebuie pentru a pune capăt acestei situații, ca cei de care-mi pasă să nu mai trăiască în frică.

— Acele dosare ar putea fi cheia pentru a pune capăt, sau ar putea fi începutul a ceva şi mai periculos pentru tine. Nu vom şti până nu găseşti cutia aia.

Reece luă decizia.

— Tatăl meu mi-a lăsat o scrisoare.

— Şi o cheie, nu-i aşa?

— Da. A spus că doar că altă persoană ştie locația cutiei. A spus că e un *el*.

— Misdirecționare clasică de la Tom Reece. Acea persoană e o *ea*.

Reece se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele în genunchi.

— Cred că e timpul să o găseşti, James. E timpul să găseşti pace.

— Unde este?

— E pe continent.

— Unde anume?

Bătrâna făcu o pauză.

— Înainte să-ți spun, vreau să faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Vreau să ucizi un om.

CAPITOLUL 30

OCHII LUI REECE SE STRÂNSERĂ.

— Cine?

— Omul care mi-a ucis soțul. Cel care a dat ordinul. Mi-a furat o viață, le-a furat un tată copiilor mei, l-a pus pe Tom Reece pe o misiune care a durat până în ziua în care a murit. Vreau să-l găseşti şi vreau să-l omori.

Reece îşi trecu degetele prin barba care crescuse atât de lungă şi neglijentă în timpul închisorii, contemplând ce tocmai auzise.

— E foarte posibil să fie aceeaşi persoană care te amenință pe tine şi pe cei dragi ție, adăugă ea.

Umbrele de pe peluză se lungiseră, semn că încă o zi se apropia de sfârşit.

— Unde e cutia? întrebă Reece.

— E timpul să ştii. E în Boston, la o veche bancă cunoscută odinioară pentru discreția sa. Boston Safe Deposit and Trust Company.

— De unde ştiți?

— Tatăl tău mi-a spus. M-a făcut să jur că nu voi spune nimănui.

— Cu excepția mea.

— Cu excepția ta. Mi-a spus să nu am încredere în nimeni.

— Scrisoarea lui spunea acelaşi lucru.

— E un avocat aici în oraş, spuse ea, luând o carte de vizită de sub teancul ei de cărți şi întinzându-l peste masă. E un asociat de încredere. A ajutat cu sfaturi pentru înființarea seifului, fără să cunoască detalii. Pe vremuri puteai face astfel de aranjamente. Te poate ajuta dacă întâmpini probleme legale pentru accesarea cutiei, după toți aceşti ani. Ai nevoie doar de două acte de identitate.

Reece se uită la cartea de vizită. *Charles Ambler, Attorney-at-Law* – cu o adresă şi un număr de telefon. O băgă în buzunar.

— Martha, îmi pare rău pentru pierderile dumneavoastră şi vă mulțumesc pentru încredere. Mă duc să-l văd pe acest domn Ambler diseară.

— Nu diseară, dragule. L-am sunat după ce am vorbit cu William să-l anunț că ar putea avea un vizitator. Te aşteaptă mâine la ora 11. E un birou mic. Lucrează singur.

— Voi fi acolo.

— James, nu sunt sigură de ce e în acele dosare. Mult timp am bănuit că e o listă cu agenți sovietici infiltrați la nivel înalt, dar acum cred că asta era doar o diversiune. Tatăl tău ştia că Războiul Rece fusese câştigat chiar şi atunci. Era vorba despre ceva mai mare. Trebuie să te avertizez, cei amenințați de conținutul acelor dosare dețin putere adevărată, putere întunecată. Mă tem că şansele ar putea fi împotriva ta.

— E în regulă, nu prea acord atenție şanselor.

Reece se ridică, luă telefonul lui Martha din baie şi i-l înapoie.

— Pot să vă ajut cu ceva înainte să plec?

— Voi fi bine, mulțumesc. Mă voi forța să termin biografia asta şi apoi mă voi culca. Mă voi trezi înainte de răsărit. Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde să mă găseşti.

— Noapte bună, Martha, spuse Reece, strângându-i mâna rece şi delicată.

— Noapte bună, James, răspunse ea, urmărindu-l cum se îndreaptă spre uşă.

— Şi, James?

— Da, spuse el, întorcându-se spre bătrână.

— Adu-ți aminte. Să nu ai încredere în nimeni.

Reece încuviință şi închise uşa încet în urma lui.

CAPITOLUL 31

Reşedința de la Capul Idokopas
Krai-ul Krasnodar, Rusia

APELUL A SOSIT chiar înainte de ora 5 dimineața.

Telefonul analogic îl trezi pe Daşkov la primul sunet. Clipi din ochi şi-şi puse picioarele pe covor. Încă simțind efectele votcii, îşi luă un moment să se adune. Patul era gol, dansatoarea plecase de mult.

— Da, spuse în receptor.

— Sper să nu vă trezesc, tovarăşe, veni răspunsul.

Levițchi.

Daşkov privi inconştient în jurul camerei.

— Nu, m-am trezit de mult.

— Nu v-am văzut la sală. Poate ne-am ratat.

— Spre deosebire de dumneavoastră, eu lucrez pentru patrie, nu pentru bicepşi. Presupun că aveți veşti bune.

— Am.

— E mort?

— Chiar mai bine.

— Mai bine decât mort? Sună a eşec.

— Moartea ar fi o soluție infimă. Vom găsi şi apoi distruge documentele acelea de care dumneavoastră şi predecesorul meu ați fost atât de îngrijorați.

— Dosarele tatălui?

— Da. Exact cele care v-au scăpat decenii întregi.

— Cum?

— Lăsați asta pe seama mea, tovarăşe. Clar intră în mandatul SVR, şi avem omul potrivit pentru treabă.

Pulsul lui Daşkov acceleră.

— Vă voi ține la curent. Până la sfârşitul zilei vom avea controlul dosarelor, iar ținta noastră va fi moartă.

— Mă rog să aveți dreptate, tovarăşe director Levițchi, pentru binele dumneavoastră. Căci dacă veți eşua, nu doar că veți rămâne în istorie ca cel mai tânăr director al SVR, ci şi ca cel cu mandatul cel mai scurt.

Daşkov puse receptorul în furcă, îşi întoarse picioarele în pat şi închise ochii pentru încă o oră de somn.

CAPITOLUL 32

Martha's Vineyard
Comitatul Dukes
Massachusetts

RAIFE PARCASE ÎN FAȚA hotelului situat între Biserica Veche a Vânătorilor de Balene şi Muzeul Vincent House, şi intră să le facă check-in-ul. Situat între străzile Pent şi Main, la doar câteva străzi de ocean, în inima Edgartown-ului, bulevardul umbrit de copaci părea liniştit şi senin. Raife se întoarse rapid şi îi întinse lui Reece cardul de acces.

— Liz e cazată. A inspectat zona şi n-a observat nimic neobişnuit. Vrea să te vadă, dar respectă şi spațiul tău. I-am spus să fie pregătită pentru mâine.

— Mersi, frate.

— Geanta e în spate, cu haine pe care ți le-am pregătit de la Broadmoor. Vrei să mâncăm ceva?

— O să comand în cameră. Cred că trebuie să mă reintroduc treptat în societate.

— Bine. Luăm micul dejun dimineață, apoi găsim un frizer înainte de întâlnirea cu avocatul.

— Mă gândeam să o păstrez, spuse Reece arătând spre barba sa.

— E întotdeauna o opțiune. Dar dacă vrei să eviți probleme cu William Teasle, poate ai nevoie de o tunsoare.

— Ai perfectă dreptate.

— Încearcă să dormi, spuse Raife, întinzându-i cardul.

— Hei, sunt bine.

— Da? Tocmai asta mă îngrijorează, eh? Accentul rhodesian îi revenise în voce.

— Ai încredere în mine, frate, am avut mult timp să reflectez acolo. Mâine trebuie să aflu ce a lăsat tatăl meu în urmă şi apoi să decid ce fac cu informația.

— Bine, o să parchez maşina în spate. Ne vedem la micul dejun.

— Sună bine. La ce oră?

— Când te trezeşti. Odihneşte-te.

— Recepționat. Şi, Raife... chiar *sunt bine*.

Raife nu păru convins când Reece îşi luă geanta şi ieşi din maşină.

Reece privi cardul. Pe el scria *Lark Suite*. Indiferent ce îi spusese lui Raife, simțea fantomele trecutului apropiindu-se. Trăise cu ele în celulă timp de trei luni. Nu puteai scăpa de ele într-o închisoare, şi nu erau încă pregătite să-l lase în pace. Poate o masă şi somnul ar ajuta?

Trecând prin micul hol decorat în alb şi albastru deschis cu accente maritime, observă o zonă de mic dejun şi o grădină cu un loc de grătar din piatră. Evitând liftul, urcă scările până la etajul doi, găsi camera şi băgă cardul în cititor. Lumina se făcu verde, iar el intră în cameră.

Ferestrele mari lăsau să pătrundă ultimele raze de lumină, scăldând camera în nuanțe de gri. Reece lăsă geanta pe podea şi întinse mâna spre întrerupător.

Vederea periferică detectă o primă mişcarea.

Nu sunt singur.

Pericol.

Mâna i se duse imediat la tocul din spatele şoldului drept, găsind pistolul SIG Sauer P210. Îl scoase din teacă şi îl ridică într-o poziție de tragere cu două mâini, degetul pe trăgaci.

— James, Doamne!

Retrase imediat degetul şi readuse pistolul în poziție de pregătire, ochii săi încă neîncrezători.

— Katie?

Ea stătea la zece paşi distanță, cu mâna dreaptă pe piept. Spaima din ochii ei se transformă instantaneu în tandrețe când îl zări pe bărbatul iubit.

— Katie, repetă Reece.

Îşi asigură arma, picioarele fiind încă ancorate în podea.

Dacă mă vei accepta, vreau să-mi petrec restul vieții făcându-te cea mai fericită femeie.

Se apropiară unul de celălalt în lumina amurgului, îmbrățişându-se. Katie îşi ascunse fața în gâtul lui Reece, respirația accelerându-le, inimile bătând nebuneşte.

— Katie, nu vreau să te mai las niciodată.

— Atunci nu o face, şopti ea printre lacrimi.

Te iubesc, Katie.

James...

Reece slăbi îmbrăţişarea şi îi cuprinse faţa în palme, privind adânc în ochii ei albaştri care-l ţinuseră în viaţă în izolare.

— Minunată.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

— Am spus *eşti minunată*.

— Nu m-ai uitat acolo?

— Tu mi-ai dat speranţă.

O privi îndeaproape – şosete, blugi şi o bluză albă, părul blond căzându-i peste umeri. Părea şi mai îngeresc decât îşi amintea.

— *Cum?* Ce faci aici?

— Ei bine, nu mi-ai lăsat multă alegere, domnule Reece, spuse ea, împungându-l uşor în piept. Liz mi-a explicat că aveai nevoie să rezolvi ceva înainte să mă vezi şi că te îndreptai spre Vineyard. Am aflat unde eşti cazat şi, în loc să mă cert, am luat maşina hotelului până la Denver. Am prins primul zbor spre est. Şi iată-mă.

— Nu e sigur, Katie.

— James, niciodată n-a fost sigur cu tine. Dar eu sunt implicată. Nu scapi de mine doar pentru că lucrurile devin periculoase.

— Cum ai intrat aici? întrebă Reece, privind în jur pentru prima dată.

— Fata de la recepţie e fanul meu. Vrea să devină scriitoare. I-am dat nişte sfaturi, i-am lăsat cartela şi i-am spus că poate lua legătura oricând. I-am zis că-i fac o surpriză logodnicului meu.

Ochii lui Reece se înmuiară.

— Avem o conversaţie de terminat, nu-i aşa?

— Avem. Dar mai întâi, îţi este foame? îl întrebă ea, luându-l de mână şi conducându-l spre bucătăria mică a suitei. Am adus nişte mâncare şi am ales câteva sticle de vin.

Deja turnase două pahare de Chardonnay. O sticlă de Kistler zăcea într-o găleată de vin din oţel inoxidabil plină cu gheaţă.

— Vinul poate aştepta, spuse Reece, ridicând-o pe Katie în braţe.

— Vinul poate aştepta, şopti ea, trăgându-i capul spre al ei.

Reece se desprinse pentru o clipă din sărutul lor pasional doar cât să o care peste prag, în dormitor.

CAPITOLUL 33

ÎNCEPURĂ SĂ SE DEZBRACE unul pe celălalt înainte să ajungă la pat. Dragostea lor era sălbatică, gâfâită, rapidă şi înfometată. Dorința acumulată în luni de despărțire îi făcu să-şi abandoneze orice reținere până când explodară împreună pe cearşafuri.

Când îşi reveniră şi îşi recăpătară respirația, Katie trase cearşafurile şi cuvertura peste ei, păstrând căldura rămasă după eforturile pasionale. Cu picioarele împletite sub aşternut, Katie îşi odihni capul pe pieptul lui Reece în timp ce umbrele gri ale zilei lăsau loc nopții. Perdelele subțiri lăsau să pătrundă doar lumina potrivită în dormitor, decorat cu gust în nuanțe albe, gri şi albastre care evocau liniştea mării.

Buzele lui Katie se lipiră de gâtul iubitului, săruturile ei tandre devenind tot mai pasionale. Mutându-se la urechea lui, apoi la buze, se urcă deasupra lui. De data aceasta, dragostea lor fu mai lentă, meticuloasă şi răbdătoare, redescoperindu-se, explorându-se, ducându-se pe rând la culme şi înapoi. Nu exista trecut, nu exista viitor – doar prezentul.

Când respirația li se normaliză, Katie se sprijini într-un cot lângă Reece.

— Cum a fost? întrebă ea.

— Ai fost magnifică, răspunse Reece.

— Taci, spuse ea jucăuş. Ştii la ce mă refer. Eşti bine?

Reece trase adânc aer în piept.

— Ei bine, după cum vezi, am scăpat fără tatuaje de închisoare.

Îl lovi uşor pe burtă.

— Ştii că nu la asta mă refer.

— Ştiu. A fost linişte. Întuneric. Frig. M-au ținut într-o celulă fără geam tot timpul. Fără contact uman.

— Nu te-au întrebat nimic?

— Nu. Doar m-au ținut în celulă. Îmi dădeau de mâncare o dată sau de două ori pe zi, cred. Era greu să ții evidența timpului fără nicio referință. Duşul se pornea automat la fiecare două mese. Cred că trebuie să mă duc la sală şi să mănânc vreo sută de fripturi.

— Eşti perfect, spuse Katie, întorcându-i capul cu mâna să-i privească în ochi.

— Ar trebui probabil să fac puțină ordine la un moment dat, spuse el, smulgând o şuviță lungă de păr de pe tâmplă.

— Fă ce simți. Te iubesc exact aşa.

— Cum am devenit atât de norocos? întrebă el.

— Mă întreb şi eu acelaşi lucru, spuse Katie cu un aer jucăuş.

Reece râse.

— Vrei să facem o pauză la meci şi să mâncăm ceva? întrebă ea.

— Pauză? Asta a fost doar primul sfert.

— Nu mă provoca, domnule Reece, spuse ea zâmbind. Vrei să te speli? întrebă, eliberându-se de sub cearşafuri şi ridicându-se lângă pat.

Fără un cuvânt, se lăsă condus de mâna ei spre duş.

— Duşul se pune ca primul sfert sau pauză? întrebă Katie, alunecând paharul de vin spre Reece pe tejghea.

— Oh, primul sfert, fără îndoială.

— O să te țin de cuvânt, să ştii, spuse ea, ridicând paharul spre el.

— Mă bazez pe asta.

— Ştii, mă simt de parcă am fugit şi suntem într-o lună de miere interzisă, spuse Katie, cu ochii strălucind conspirativ. Nimeni nu ştie că sunt aici.

— Raife, şi am trecut pe lângă vreo 40 de biserici pe drum, spuse Reece. Poate ar trebui s-o facem.

— Să mă faci femeie cinstită? spuse ea cu un ochi închis.

Apoi, cu ochii umezi de lacrimi, adăugă:

— Nu-mi vine să cred că te-ai întors.

— M-am întors, Katie. O să rezolvăm totul. Promit. Dar, înainte de asta, ce e la cină?

— Lasă-mă să încălzesc, spuse ea. Nu ştiam ce-ți doreşti, aşa că am luat o selecție. E de la Alchemy Bistro. Încă e deschis în afara sezonului.

Reece avea un prosop în jurul taliei, iar Katie purta halatul de hotel, părul lor fiind încă ud după un alt tur de iubire în duş.

— Doamne, arăți uimitor, spuse Reece, privind-o pe Katie dincolo de mâncare.

— Mă bucur că crezi asta, pentru că eşti blocat cu mine. Ia-ți vinul şi aşază-te acolo, spuse Katie, arătând spre o nişă cu o canapea şi un fotoliu din răchită.

— E o poruncă pe care o pot urma, spuse Reece, aşezându-se pe canapea.

— Ei bine, nu te obişnui. Fac asta pentru toți iubiții mei în prima lor noapte după închisoare.

Reece râse.

— Poftim – aperitive: calamar şi midii, spuse ea, aşezând două farfurii pe măsuța de cafea. Şi aici avem *surf and turf*, scoici locale şi faimosul burger Wagyu de la Alchemy. Cel puțin aşa mi-au zis.

— E incredibil, spuse Reece. Mulțumesc.

— Mănâncă, spuse Katie. O să ai nevoie de energie mai târziu.

— Mă amenințI cu o seară minunată?

— Exact asta fac.

Pe măsură ce mâncau, Katie reumplu paharele de vin şi deschise a doua sticlă.

— Am făcut antrenamente, să ştii.

— Antrenamente?

— Ox a venit o săptămână cât ai fost plecat. Jonathan şi Raife l-au pus să ne învețe pe toți tactici de echipă: pistoale, puşti, arme de foc. A şi evaluat măsurile de securitate de la fermă. Cineva a hack-uit senzorii şi camerele în noaptea când a venit FBI-ul. Acum au servere proprii cu backup-uri de curent şi măsuri non-tehnologice.

— Abia aştept să aud care sunt.

— Monitorizează drumurile şi aeroporturile şi au o rețea de informatori în oraş prin comunitatea de foşti militari din Bozeman. Montana a atras destui oameni din unități speciale şi CIA. Cred că e din cauza spațiului şi libertății.

— Sau poate din dorința de a scăpa de guvernul care i-a trimis în război 20 de ani fără un plan coerent de victorie.

— Probabil e mult adevăr în asta. Mulți nu sunt fani ai guvernului federal.

— Cine i-ar putea blama?

— Ai fi mândru – port P365-XMACRO, un cuțit fix şi un turnichet.

— Unde e? întrebă Reece. N-am observat când te dezbrăcam.

— Nu că te-ar fi distras de la misiune, dar e ilegal aici în Massachusetts. Îți trebuie legitimație de portarmă doar să deții una, ca să nu mai vorbim de a o căra. Am verificat înainte să plec din Colorado. Ăla, arătă spre blugii de pe podea, trebuie încuiat. Aici e lege de încărcător de 10 gloanțe şi niciun acord de concesii cu alte state. Cred că încalci vreo 10 legi doar având acel pistol la tine.

— S-ar putea să fiu ok. Are doar un încărcător de 8 gloanțe.

— Bine, încălcăm 9 legi atunci.

— Oricum, se pare că nu ne mutăm pe insulă.

— Chiar şi cuțitul meu fix e ilegal aici.

— Serios?

— Da, e cu două tăişuri.

— Bine, revin la 10 legi încălcate, spuse Reece.

— Eu încă am turnichet-ul meu, spuse ea. Am lăsat tot restul într-o geantă la seif în Broadmoor.

— Asta are mult mai mult sens, spuse Reece sarcastic. Abia îmi imaginez câte legi încălcăm cu ce e în avionul familiei Hastings.

— Presupun că sute.

— Îmi pare atât de rău pentru toate astea, spuse Reece între îmbucături.

— Să nu-ți pară. Te-au arestat şi apoi, în loc de proces legal, te-au aruncat într-un fel de temniță modernă.

— Ei bine, acuzațiile au dispărut şi n-am fost spânzurat public. E ceva.

— E ceva, dar nu e corect. Câți alți oameni țin închişi în acele super închisori fără respectarea procesului legal, încălcând al V-lea şi al XIV-lea Amendament?

— Nu ştiu, Katie. Poate sunt doar eu?

— Şi poate că nu. După ce te-au arestat, continuă ea, au percheziționat cabana. Au luat tot. Vic a ajuns după două zile şi ne-a spus că un raport secret, fără să dea detalii, te-a exonerat, dar că fiecare parte trebuia verificată. L-am presat, dar n-a vrut să spună de unde vine raportul sau de ce avea nevoie de coroborare.

Reece luă o înghițitură de vin.

— Dar tu ştii de unde vine, nu-i aşa?

— Da.

— Şi?

— Cel mai bine o pot descrie ca pe un computer cuantic de ultimă generație, extrem de rapid. Am cunoscut-o în misiunea de căutare pe Nizar.

— *Ea?*

— Da, e un computer, dar mai mult de-atât.

— Vrei să spui că e conştientă?

— Poate.

— Am făcut nişte cercetări după apelul de la *Alice* în noaptea raidului, într-un loc fără semnal sau Wi-Fi. Am avut trei luni să pun piesele laolaltă.

— Şi? întrebă Reece.

— Dacă e un super computer ultra-secret...

— Computer cuantic.

— Computer cuantic, de ce trebuia să verifice tot în raportul ei?

— Cred ca să se asigure că n-a fabricat nimic.

— Ca să te scoată de sub culpă?

— Da. Se pare că i-am plăcut.

— Aşa-i? Se pare că am concurență.

— Nu-ți face griji, glumi Reece. Nu se compară cu tine la încălzit mâncare la pachet.

— O să țin minte asta, râse Katie.

— Katie, trebuie să te întreb ceva despre noaptea aia.

Katie puse furculița jos şi se lăsă pe spate, cu paharul de vin în mână.

— Spune.

— Cheia pe care ți-am dat-o. Ți-a luat-o FBI-ul?

Katie puse paharul pe masă şi se ridică.

— Dă-mi un moment.

Se duse spre patul mare, luă blugii de pe podea şi băgă mâna în buzunar.

— Vrei să spui cheia asta? întrebă, întorcându-se şi întinzând o cheie de seif.

— Exact aceea, spuse Reece, răsucind-o în degete înainte de a o pune pe masă.

— Ce deschide? întrebă Katie, aşezându-se lângă el pe canapea, împletindu-şi picioarele şi apropiindu-se de el.

— S-ar putea să dezlănţuie întregul mister. Dă-mi o secundă. Cred că asta o să explice mai bine.

Se duse după geanta lăsată lângă uşă, o deschise şi scoase o scrisoare.

— Vic mi-a adus-o când m-au eliberat. E o scrisoare de la tata.

Katie o scoase cu grijă din plic şi începu să citească în timp ce Reece termina burgerul Wagyu.

Când termină, o puse la loc în plic lângă cheie.

— James, nu ştiu ce să spun. De când o ai?

— De când m-am întors din Rusia.

— Doi ani?

— Era într-un depozit.

— Cel cu Wagoneer-ul?

— Da. În spate era o cutie cu arme, un *shotgun* şi scrisoarea asta...

— Şi cheia, completă Katie.

— Şi cheia, repetă Reece, luând o altă înghiţitură de vin.

— E o scrisoare frumoasă, James, dar destul de vagă.

— Da, intenţionat. În caz că o găsea altcineva.

— Ştii unde e seiful?

— Acum da. De vreo trei ore.

— Ce vrei să spui?

Reece îi explică povestea în timp ce Katie le umplea din nou paharele, ochii ei mărindu-se cu fiecare nouă întorsătură.

— Deci mâine mă întâlnesc cu avocatul lui Martha şi merg la Boston să aflu în sfârşit ce e în cutia aia.

— Orice ar fi acolo, putem dezvălui tot scandalul. Să-l facem public. Atunci nu vor mai avea motiv să ne mai urmărească.

— M-am gândit şi la asta.

— Şi?

— Şi există un motiv pentru care tatăl meu n-a făcut la fel. N-o să aflu de ce până nu citesc documentele.

— Vin cu tine. Pot ajuta.

— Nu poţi, Katie.

— De ce nu?

— Vreau să te protejez.

— Da, înțeleg asta. Dar aminteşte-ți, îi datorez şi lui Tom Reece. N-aş fi aici fără el.

— Îmi amintesc, spuse Reece, gândindu-se la tatăl său riscându-şi viața să-i scoată pe tatăl Katiei şi familia lui din Cehoslovacia în zilele de sfârşit ale Războiului Rece. Reece era copil, iar Katie încă nu se născuse.

— Aproape am fost împuşcată prima dată când am luat prânzul împreună, îți aminteşti?

— Pare o viață întreagă, dar şi ca şi cum ar fi fost ieri, spuse Reece, amintindu-şi prânzul lor într-un restaurant din Chinatown, LA, aflând de legăturile dintre familiile lor. Vreau să te protejez pentru totdeauna, Katie. Simt că mă apropii de sfârşitul unei călătorii, că scrisoarea tatălui meu şi ce e în cutia aia sunt legate de tot ce s-a întâmplat.

— Doar să ştii că sunt alături de tine, James. Pentru totdeauna.

O trase mai aproape, desfăcându-i cordonul de la halat.

— Până nu te ambiționezi prea tare, domnule, lasă-mă să aranjăm. Tu relaxează-te.

O privi aruncând ambalajele la gunoi şi aranjând bucătăria mică.

— Încă o sticlă? întrebă ea.

— Cred că e o noapte de trei sticle, spuse Reece.

— Mă aşteptam să spui asta. Am găsit acest Macauley Old Vine Zinfandel într-un magazin la vreo două străzi de aici. Se pare că oamenii de pe Vineyard, unde ironic nu sunt vieți, apreciază vinurile.

S-a întors înspre el şi şi-a aşezat paharul pe masă.

— Regreți vreodată că nu ai continuat prima ta specializare la UC Davis? o întrebă Reece. Katie terminase primii doi ani în programul de viticultură şi enologie al universității, înainte de a se transfera la Universitatea Berkeley pentru o licență în engleză. Apoi obținuse masteratul la Columbia School of Journalism.

— Niciodată. Dar după toate aceste aventuri, s-ar putea să aplic pentru postul de somelier [6] dacă deschizi barul ăla în Bozeman.

— Trimite-mi CV-ul. O să-l analizez, glumi Reece.

— Poate când se termină toată povestea asta, putem fugi în Napa. Te pot prezenta unora care dețin vinăriile mele preferate.

— Îmi faci pe plac. Dar înainte să pornim spre țara vinului, crezi că ai putea face ceva cu ăsta? întrebă Reece, agățându-şi mâna în părul lui încâlcit.

— Credeam că n-o să mă întrebi niciodată, spuse Katie, lăsând paharul jos. Aşteaptă aici.

— Nu mă duc nicăieri, răspunse Reece în timp ce ea se duse după valiză.

Reece o privi cum se aşază în genunchi, o deschise şi scoate o geantă mare.

— Ce e aia? întrebă el.

— Doar câteva obiecte necesare de călătorie pe care le țin la mine pentru cazul în care trebuie să fac o apariție live la un interviu şi să-mi aranjez singură părul şi machiajul. Deschise geanta şi puse conținutul pe podea.

— Arată ca ceva ce am văzut la anchetatorii CIA, comentă Reece.

— Uneltele meseriei. Hai, stai aici, spuse ea, trăgând un scaun de lângă biroul mic din colț.

— O să regret asta? întrebă Reece, aşezându-se.

— E posibil. Mai ia o înghițitură şi lasă-mă să văd ce pot face. Deşi îmi place cum arăți acum. Pot să-ți fac o coadă de cal?

— Coadă de cal? Am jucat rugby, nu fotbal.

— Închide ochii, spuse Katie. O să fie cea mai senzuală tunsoare din viața ta.

Se cățără pe el pe scaun şi-i trecu mâinile prin păr, aplecându-se uşor asupra lui în halatul ei lejer.

Reece se arcui în scaunul moale, lăsându-se cu totul în mâinile femeii pe care o iubea.

---

[6] Expert în vinuri, responsabil cu administrarea, servirea şi recomandarea vinurilor într-un restaurant sau o cramă. Rolul său include cunoaşterea profundă a viticulturii, vinificației, degustării şi asocierii vinurilor cu mâncarea.

În timp ce Katie începu să lucreze cu foarfeca mică, Reece îşi aminti ultimele cuvinte rostite de Martha – cuvinte care încheiaseră şi scrisoarea tatălui său.

Să nu ai încredere în nimeni.

CAPITOLUL 34

REECE STĂTEA GOL PUŞCĂ lângă chiuveta din baie, privind fix în oglindă. Katie dormea în pat, în spatele lui, epuizată după noaptea de iubire încălzită de vin. Se dăruiseră unul altuia pe deplin. Reece era din nou singur, privindu-se în ochi. Lumea îi spusese mereu că are ochii tatălui său. Ce mai moştenise de la Thomas Reece?

Iubeşte-ți soția.

Creşte-ți copiii.

Trebuie să o protejezi.

Cel mai bun mod e să dispari.

— Nu.

— Da. E singura cale.

— N-o să o părăsesc.

— Atunci va muri.

— N-o să las asta să se întâmple.

— Asta ai spus şi despre Lauren? Despre Lucy?

— Du-te naibii.

— Dacă vrei să fie în siguranță, găseşte ce e în cutia aia şi apoi dispari. Nu fi pricina morții ei. Vin după tine, James. Vin după cei pe care-i iubeşti. Cât timp Katie e lângă tine, e în pericol.

Reece privi noua lui tunsoare.

Îşi trecu mâna prin barbă, continuând să se uite la străinul din oglindă. Pielea lui avea nevoie de soare, iar deşi corpul îi era dur, trebuia să mănânce, să tragă de fiare şi să-şi mărească muşchii.

Se întoarse şi privi în dormitor. Un cearşaf subțire îi acoperea parțial trupul gol al lui Katie, lumina din baie tăindu-i trupul ca lama unui cuțit, chipul ei liniştit şi senin.

Frumusețea e adevăr, adevărul e frumusețe.

Versurile din strofa finală a *Odei pe o urnă grecească* de John Keats îi răsăriră din subconştient, invocate de figura îngerească pe care o lăsase în pat. De ce îi veniseră acum în minte acele cuvinte? Fusese unul dintre poemele preferate ale mamei lui. I le transmisese în orele lungi petrecute împreună citind, în absența tatălui. Reece înghiți în sec. Mama lui folosise poezia ca să-i predea o lecție. Ştia că splendoarea versurilor ascundea un înțeles

mai sumbru: era un avertisment pentru cei care căutau remedii. Venise acum ca o mustrare să lase cutia de valori în pace?

Frumusețea e adevăr, adevărul e frumusețe.

Reece închise uşa băii, ridică foarfeca la barbă şi începu să taie.

CAPITOLUL 35

KATIE SE TREZI ÎNAINTE DE RĂSĂRIT. Se întoarse în pat, aşteptând să simtă căldura unui alt trup. Întinse mâna puțin mai departe.

Gol.

— James? şopti.

Mâna ei confirmă că era singură.

Ieşi de sub plapumă, găsi halatul aruncat pe podea şi se înfăşură în el, legându-l la talie.

Unde e?

Baia era goală.

Se întoarse în dormitor şi privi în camera principală.

Mirosul de cafea o lovi primul. Jumătate din cană se încălzea în filtru. Un prosop era rulat şi împins la baza uşii; altul era întins pe jos, exact în centrul camerei. Toate draperiile erau trase, cu excepția uneia singure, lângă fereastra care dădea spre grădina de jos. Reece stătea rezemat de perete, cu o ceaşcă de cafea în mână. Era desculț, dar îmbrăcat de zi – blugi şi tricou.

— Reece? spuse ea încet.

El sorbi din cafea, continuând să privească pe fereastră.

Katie se apropie uşor.

— Reece, repetă, mai tare.

Se întoarse spre ea şi zâmbi. Se împinse de perete, oprindu-se la câțiva paşi distanță.

— Am încercat să nu te trezesc. Ți-am făcut cafea, oferi el.

Ea privi spre prosopul de pe jos.

— Doar un mic antrenament, spuse Reece.

— Ai dormit aici?

Reece deschise gura, dar se răzgândi – adevărul era singura opțiune.

— Puțin.

Îi citi privirea îngrijorată şi adăugă:

— Nu-ți face griji, Katie. O să mă întorc acasă. Doar că... îmi va lua ceva timp.

Timp.

Se apropie de el şi-l cuprinse în brațe.

— Hai să ne întoarcem acasă împreună. Sunt aici pentru tine.

— În închisoare dormeam pe o saltea subțire de cauciuc, turnată peste un bloc de beton, îi spuse el. Totul era rece. Făceam exercițiile pe care le puteam, plus exercițiile de apnee pe care mi le-a învățat tatăl când eram copil... şi altele pe care le-am învățat la BUD/S.

Katie privi spre prosopul de la uşă.

— Era şi întuneric acolo. Cred că m-am obişnuit.

Ea ridică mâna şi-i atinse fața proaspăt rasă, cu o expresie îngrijorată.

— A, da... m-am bărbierit. Cum arăt?

— Cred că încerci să schimbi subiectul, dar de data asta te las. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, James.

— Mulțumesc, Katie. Vrei cafea?

— Cafea? Cât e ceasul?

— Cred că e cinci jumate, spuse Reece, uitându-se la ceas. Da, cinci treizeci şi şapte.

— Asta e cu vreo trei ore prea devreme. La ce oră ai întâlnirea cu avocatul?

— La unsprezece, răspunse el. I-am zis lui Raife că ne vedem cu el şi Liz la micul dejun. Acum, se pare că *ne* vedem cu ei.

— Ei bine, atunci mai avem destul timp.

— Timp? Timp pentru ce?

— Pentru noi.

Katie făcu un pas înapoi şi lăsă halatul să-i alunece de pe umeri pe podea.

CAPITOLUL 36

Plaja Brighton
Brooklyn, New York

LUI STEPAN VASILIEV NU I-A PLĂCUT să fie trezit în miez de noapte, dar, ca *brigadier* în Bratva, mafia rusă, când *pakhan*-ul, şeful, îl suna personal, răspundeai. Avea două ore la dispoziție să-şi adune echipa pentru a prinde primul feribot din Woods Hole, peninsula Cape Cod, spre Martha's Vineyard.

Lui Vasiliev nu-i plăcea să fie nevoit să organizeze o operațiune de această anvergură în doar câteva ore. Nu era vorba de un simplu contract pentru cineva din comunitatea rusă din New York. Ieşeau din zona de confort, exact ca atunci când primiseră ordin să ucidă acei trei irakieni din Northern Virginia. Şi asta însemna complicații.

Cu jumătate din echipă încă beată sau încă sub influența alcoolului de la noaptea trecută, Vasiliev ar fi preferat să amâne misiunea cu o zi, dar i s-a garantat că era prioritate maximă.

Au luat două Range Rovere noi. Cu SUV-uri cu numere de New York prin Martha's Vineyard, erau invizibili.

Cheia acestei operațiuni nu era să ucidă pe cineva, cel puțin nu imediat. Uciderea era uşoară. Asta era mai complicat.

Vasiliev şi echipa lui deveniseră experți în a muta oameni prin Statele Unite. Departamentul de Justiție numea asta *trafic de persoane*. Pentru Vasiliev şi Bratva, era doar afaceri. Prostituția, traficul de organe, chiar şi *exportul* de bebeluşi pentru adopție făceau parte dintr-o rețea internațională care oferea un *serviciu necesar*. Unde era cerere, era şi ofertă. Era esența capitalismului american.

Dar azi era diferit. Nu aveau de-a face cu fete minore traumatizate şi drogate. Ținta de astăzi avea să riposteze. Deşi detesta subiectul, Vasiliev găsea amuzant să vadă titluri despre *traficul de persoane* în perioada Super Bowl-ului. Era doar pentru click-uri. Bratva evita evenimentele mari. Ce nu menționau articolele era că mutatul fetelor – şi adesea băieților – în zonele metropolitane nu era exclusiv legat de Super Bowl sau alte evenimente sportive. Era ceva ce organizația lui făcea aproape

zilnic. Unul din avantajele echipei lui era faptul că aveau acces primii la fetele noi din Europa de Est şi Africa. Mai bine să le încerci, înainte să fie trecute prin mâinile a mii de clienţi.

Vasiliev se forţase să le privească ca pe o proprietate, mai ales pe cele mai tinere, ale căror organe erau cele mai valoroase. Citise că asta se numea *dezumanizare*. Oricum s-ar fi numit, făcea parte din job. Nu ajungeai sus în Bratva empatizând cu *produsul*. Exista o piaţă, iar organizaţia lui asigura aprovizionarea. Droguri, fete, băieţi – apetitul global era nesăţios. Bratva era o afacere profitabilă. Mutau marfa ilegală, spălau banii prin investiţii (mai ales imobiliare) şi mituiau sau şantajau autorităţile pentru a reduce presiunea.

De obicei, afacerile mergeau bine. Când nu, Vasiliev şi echipa lui eliminau problema. Uneori, eliminarea era murdară şi necesita curăţenie. Alteori, tocmai mizeria trimitea un mesaj pentru a-i ţine pe alţii în frâu.

Ceea ce nu-i plăcea lui Vasiliev era că pentru această operaţiune aveau să primească un membru nou în echipă. O entitate necunoscută. Un specialist. Trebuia să-l întâlnească la feribot. Vasiliev primise ordin să-i dea un pistol de 9 mm, cu amortizor. Alegerea lui fusese un Glock 43 cu amortizor fabricat de un contact din nord. Amortizoarele nu erau greu de făcut dacă aveai maşinăria potrivită.

Specialistul urma să-şi lase maşina în Woods Hole şi să călătorească cu ei pe feribot. Rezervările fuseseră făcute deja. Odată ajunşi în port, specialistul urma să le dea planul.

Tot ce ştia Vasiliev era că implica o răpire.

CAPITOLUL 37

Cartierul Woods Hole
Falmouth, Massachusetts

MAX GENRICH ÎŞI TRĂIA VIAŢA ÎN GERMANIA cu plăcere. Afacerea lui îi oferea o *acoperire perfectă*, permiţându-i să călătorească unde şi când dorea. Deşi familia lui avea legături puternice cu Rusia, Genrich era deja o generaţie departe de *ursul roşu* şi nu vizitase niciodată patria strămoşilor. Tocmai asta îi creştea valoarea în ochii angajatorului său – Serviciul de Spionaj Extern al Rusiei (SVR). Genrich era un asasin.

Germania fusese una dintre destinaţiile preferate ale imigranţilor ruşi după căderea URSS-ului, iar Genrich se născuse la scurt timp după ce familia lui se stabilise în Cologne. Serviciile ruse au văzut în această migraţie o oportunitate. Părinţii lui crescuseră într-o epocă în care nu puneai la îndoială poruncile Patriei-Mame. Pentru a-şi proteja rudele lăsate în urmă, Genrich începuse să se întâlnească cu un expert în spionaj înainte să împlinească zece ani. La început erau teste: aptitudini lingvistice prin conversaţii, logică prin şah, agilitate prin fotbal, handbal şi atletism. Apoi, testele au devenit antrenamente. Înainte de a absolvi facultatea, Genrich era deja în mâinile SVR.

Ştia că programul KGB de infiltrat în Occident la sfârşitul Războiului Rece avea multe ramificaţii, iar el era doar una dintre ele. Nu ştia câţi mai erau ca el, dar ştia că existau. Cetăţenii germani călătoreau mult mai des şi mai liber decât ruşii. Chiar dacă SUA primise peste 200000 de vizitatori ruşi anual înainte de pandemie, era mai sigur să se infiltreze ca unul dintre cele două milioane de germani care vizitau America în fiecare an. Tocmai de aceea fusese desemnat să-l elimine pe James Reece.

Nu servise în armata rusă sau germană, nu făcuse parte din poliţie – nu existau dosare care să-l lege de vreun *training* militar, de lupte sau de spionaj. În tinereţe făcuse wrestling, iar acum practica jiu-jitsu la o sală locală. Sistemele de recunoaştere facială îl identificau drept Max Genrich, consultant german fără antecedente penale sau legături cu serviciile secrete. Era curat, la

fel ca pistoalele lui de 9 mm cu amortizor, de origine Bratva sau furnizate prin ambasada rusă.

Era plătit bine. Primea procente din investiții imobiliare, echipe sportive, restaurante şi acțiuni. Nu trăia extravagant, dar avea libertate financiară. Audi-ul lui RS 5 era rapid, dar discret. În sezonul cald, prefera să circule cu BMW-ul *cafe racer* prin oraş şi împrejurimi. Oficial, era consultant independent cu o afacere modestă în Cologne. Site-ul lui de prezentare era anost intenționat, iar pe rețelele de socializare nu exista. La 35 de ani, estima că mai putea lucra încă 10-20 de ani, până când vârsta l-ar forța să se retragă.

Femeile îl găseau atrăgător, iar Cologne îi oferea destulă cultură pentru a-şi satisface intelectul. Se menținea în formă, se bucura de viața urbană şi călătorea când voia – aeroporturile Bonn şi Düsseldorf erau aproape de el. Îi plăcea să viziteze Europa cu trenul, în compania unei iubite. Cea mai lungă relație durase un an. Le spunea clar femeilor că nu era tipul de căsătorie – lucru care, ironic, le făcea pe cele de 30+ să creadă că-l pot schimba.

Nu existau semne de alarmă când era chemat la *muncă*. Îşi conducea afacerea, plătea taxele exorbitante, mergea la restaurante fine cu prietenele şi clătina din cap uitându-se la politicienii germani care externalizau dependența energetică în Rusia.

Faptul că era folosit rar şi plătit generos îi confirma valoarea. Toate asasinările lui fuseseră la distanță scurtă, cu arme cu amortizor pe care le demonta şi le arunca după. Ştia că obiceiurile constante te omoară, aşa că le evita. Folosirea unui 9 mm contrazicea regula, dar o făcea pentru că gloanțele nu puteau fi urmărite. Nu întreba niciodată *de ce*, doar *cine*.

Prefera să opereze în Europa, dar accepta şi misiuni internaționale. Ucisese un bancher în Chicago, un CEO în vacanță în Mexic şi un dublu agent rus în Calgary.

Timp de 15 ani, SVR nu-i impusese niciodată sincronizare şi nu-i ceruse decât să elimine problemele.

Tocmai de aceea această misiune îl neliniştea.

Plata era de cinci ori mai mare decât de obicei. Ar fi trebuit să refuze. Banii îi spuneau că SVR era disperat. Iar oamenii disperați fac mişcări disperate. Ştia şi că nu poți spune *nu* SVR. Părinții săi

trăiau, iar sora lui lucra în Anglia. Dacă refuza, ea ar fi putut muri *accidental* – supradoză într-un parc londonez sau victimă a violenței urbane. Nu, era mai bine să accepte, să termine treaba şi să-şi ducă noua iubită, o absolventă a Universității din Cologne, în Elveția pentru un weekend la schi.

Misiunea asta, atât de complexă, putea însemna că va avea mai mult timp liber până la următoarea operațiune.

Genrich nu era de acord cu graba. O răpire, o călătorie şi o asasinare – toate în câteva ore. Dar faptul că totul se va întâmpla rapid o făcea mai acceptabilă. Nicio ostatică, nicio negociere care să încetinească lucrurile. Şi dacă lucrurile ieşeau prost, Bratva avea să fie vinovată.

Cu puțin noroc, avea să fie departe de țară înainte ca trupurile să se răcească.

CAPITOLUL 38

Martha's Vineyard
Comitatul Dukes
Massachusetts

REECE MERGEA ÎN DIRECŢIA PORTULUI, savurând libertatea pe care o recâştigase. Era prima dată când era singur de când fusese eliberat, şi se bucura de autonomie. Vântul de pe ocean împrăştiase deja frunzele de pe copaci, iar străzile erau goale, lipsite de turiştii şi rezidenţii sezonieri care aveau să invadeze insula în luna iunie.

Era proaspăt spălat, ras, cu părul tuns, îmbrăcat în Salomonii lui, blugi Origin, un tricou simplu şi o geacă Talisman maronie de la Triple Aught Design pe care Katie i-o pregătise. Chiar şi ochii simţeau lumina mai bine, deşi îi proteja cu o pereche de ochelari de soare. Durerile de cap provocate de lumina fluorescentă de la întâlnirea cu Vic dispăruseră.

Îşi sorbea cafeaua dintr-un pahar de carton, ţinându-l în mâna stângă ca să aibă dreapta liberă pentru pistolul pus la spate, pe şoldul drept.

Mai bine judecat de 12 decât purtat de 6, gândi Reece. Dar, după experienţa recentă în carantină solitară, nu mai era atât de sigur.

Raife şi Liz nu fuseseră complet surprinşi când Reece apăruse în sala de mic dejun a hotelului însoţit de Katie. O cunoşteau bine.

În timp ce povesteau la masă, Raife insistase să-l însoţească la întâlnirea cu avocatul, dar Reece reuşise să-l convingă să rămână la hotel cu Liz şi Katie. Raife era un protector şi, până la urmă, cedase. Adevărul era că Reece voia să fie singur.

Reece zâmbi şi dădu din cap unui cuplu în vârstă care se plimba cu Yorkshire Terrier-ul lor. Îşi imagină dacă într-o bună zi el şi Katie ar putea avea o viaţă la fel de liniştită.

Coti la dreapta pe South Water Street, trecând pe lângă Edgartown Yacht Club. Era posibil ca Beneteau Oceanis 48, pe care o scufundase lângă Mozambic, să fi pornit într-o noapte chiar din acest port.

Admirând casele aliniate pe stradă, Reece continuă să meargă. Cupa lui de cafea, cu sigla THE RICHARD, îl făcea să pară un simplu turist care petrecea o noapte sau două în oraşul de pe litoral, în afara sezonului. Pentru o clipă, se simți aproape normal – un om oarecare într-o dimineață de iarnă. Dar cafeaua ținută în stânga, privirea mereu în alertă la amenințări şi faptul că Katie era sub protecția unui alt vânător de oameni îi aminteau că nu era cazul.

O luă pe High Street şi continuă până la intersecția cu South Summer Street. Verifică adresa pe cartea de vizită pe care Martha i-o dăduse cu o seară înainte. Casa părea că ar putea fi dărâmată oricând şi înlocuită cu o reşedință de vară a unui bancher de pe Wall Street. Pe verandă, un semn alb cu litere bleu deschis anunța: CHARLES AMBLER, AVOCAT. Era clar că era un birou de avocatură pentru localnici, aflat acolo de multă vreme.

Reece privi în jur. Câteva maşini parcate, o femeie în trening Lululemon, cu iPhone-ul în mână, vorbind prin căşti în timp ce mergea rapid. Ar fi fost momentul potrivit să aibă un telefon ca să poată mima că scrie un mesaj sau vorbeşte cu cineva. Stând nemişcat, fără niciun dispozitiv, părea ieşit din peisaj.

Cu cinci minute mai devreme.

Trecu strada, deschise poarta micului gard alb, păşi pe piatra plată care traversa gazonul îngrijit şi urcă treptele către o căsuță care semăna mai mult cu o cabană decât cu un birou. Bătu de două ori.

— Intrați! răsună o voce masculină dinăuntru.

Reece aruncă o privire în jur. Totul părea în regulă. Punând mâna pe clanță, deschise uşa.

Lovitura cu săcoteiul de piele umplut cu plumb îl nimeri pe Reece în tâmplă, trântindu-l la podea. Simți nişte mâini puternice care-l traseră înăuntru. Auzi uşa închizându-se şi încuindu-se în urma lui.

Înainte ca întunericul să-l învăluie, creierul lui înregistră un alt cadavru aruncat neglijent pe podea, vizavi de el. Îmbrăcat într-un costum. O parte din cap i se surpase, iar sângele îi curgea din gură.

A doua lovitură îl trimise în beznă completă.

CAPITOLUL 39

REECE DESCHISE OCHII. ERA AŞEZAT pe un scaun, față în față cu un bărbat aşezat după birou, în biroul principal, lângă zona de recepție. Mâinile îi erau legate cu *ziplock* la spate, iar picioarele îi erau imobilizate de picioarele scaunului.

Durerea de cap era aproape paralizantă.

Pulsândă.

Zgomotul acela ascuțit în urechi.

Bărbatul din fața lui zâmbi. Era brunet, uns cu produse de coafat, față proaspăt ras, îmbrăcat într-un pulover sub o geacă bleumarin de marină. Nu arăta ca un ucigaş, dar Glock-ul 43 cu amortizor aşezat pe birou în fața lui spunea altceva.

Reece clipi şi dădu din cap. Cât timp fusese inconştient? Probabil suficient cât să-l lege.

— Domnule Reece. James Reece, spuse bărbatul în negru.

Nu avea un accent clar, dar ceva în vocea lui părea artificial. Era precis. Avea o urmă de accent britanic? Sau era altceva?

— Am avantajul de a şti cine eşti şi, de asemenea, de a avea un control total. Îmi cer scuze pentru metodele dure. Sunt sigur că înțelegi.

Reece privi în jur. Doi bărbați, fiecare ținând un Glock 19, stăteau sprijiniți de perete în stânga lui. Întoarse capul şi văzu un al treilea lângă uşă. Purtau costume şi paltoane, într-o încercare slabă de a se camufla. Chiar şi aşa, nu arătau la fel de sofisticați ca omul de la birou. Păreau exact ceea ce erau – *muşchi angajați*.

— Am să ne economisesc timpul şi problemele tuturor. Nu ştiu de ce am fost angajat să te ucid. Nu contează. Ştiu doar că avem ceva de făcut împreună înainte.

— Şi anume? întrebă Reece, mintea lui analizând rapid opțiunile.

— Angajatorul meu doreşte să recuperăm conținutul unui seif dintr-o bancă din Boston. Domnul Ambler a fost destul de amabil să sune înainte şi să ne faciliteze treaba... înainte să-l omorâm. I-am promis că-i lăsăm soția în viață dacă cooperează. Casa lor e chiar în oraş. Până acum, m-am ținut de cuvânt. Avem o programare cu un domn Devine de la Banca de Depozite şi Gestiune Boston la ora 16:00 astăzi. Vom pleca de aici, vom

încuia uşa, vom urca în maşini şi vom lua feribotul de la amiază spre Woods Hole. Deja avem rezervări. Dacă îl pierdem, următorul pleacă la 13:15. De acolo, avem o oră şi jumătate până la Boston. Tu şi unul dintre asociaţii mei veţi intra în bancă şi vă veţi întâlni cu domnul Devine. Numai tu vei avea acces la seif. Vei lua tot conţinutul, vei semna şi vei ieşi. Apoi, asociatul meu te va conduce înapoi la maşini... şi vom face o plimbare din care nu te vei întoarce.

— Nu sună prea încurajator, spuse Reece, încercând să-şi stăpânească greaţa din cauza durerii fulgerătoare din cap.

— Pentru tine, nu este. Pentru mine, e serviciu normal. Iar pentru angajatorul meu, e necesar.

— Şi dacă îţi spun să te duci naibii?

— Americanii... Bărbatul clătină din cap.

Deci nu era american.

— Dacă alegi să-mi spui, cum zici tu, să mă duc naibii... prietenii tăi nu vor părăsi insula vii. Arată-i.

Unul dintre oameni avea un iPad în mână. Se apropie de Reece şi i-l ţinu în faţa ochilor.

— Acesta este Hotelul Richard. Un loc drăguţ, din câte am înţeles. Am patru bărbaţi înarmaţi acolo, nu cu pistoale mărunte ca astea, ci cu arme automate, staţionaţi chiar lângă intrare.

— Care e afacerea?

— Afacerea e simplă, domnule Reece. Joci cum trebuie, prietenii tăi trăiesc. Iar tu? Din păcate, nu. Oricum ai da-o, ziua ta se termină rău. Dar ai şansa să mori erou. Cooperarea ta şi moartea ta îi vor salva pe ei. Ce zici? Vrei ca prietenii tăi să trăiască? Atunci vii cu mine.

Nu o să o părăsesc.

Atunci va muri.

Nu o să las să i se întâmple nimic.

Asta ai zis şi despre Lauren? Despre Lucy?

Du-te dracului.

Katie...

— Ce-ai spus, domnule Reece? Ai părut să zici Katie.

Reece se uită din nou la ecranul iPad-ului, apoi la bărbatul din faţa lui.

— Ne pierdem timpul.

CAPITOLUL 40

Banca de Depozite şi Gestiune Boston
Boston, Massachusetts

SEIFURILE BANCARE DEVENEAU DIN CE ÎN CE MAI RARE. Seifurile sofisticate de acasă şi digitalizarea documentelor le reduceau necesitatea. Dar pentru unii clienţi exclusivi, secretele şi valorile trebuiau păstrate departe de ochii indiscreţi.

Austria, Elveţia, Cipru, Dubai – aceste ţări încă găzduiau bănci care ofereau seifuri fizice, protejate non-stop. Pentru cei care nu voiau să rişte să fie forţaţi să-şi deschidă seiful acasă cu pistolul la tâmplă.

Reece intrase în Range Rover-ul Autobiography extins, blocat între doi bărbaţi în costume. Genrich stătea pe scaunul din faţă, iar alţi agenţi îi însoţeau în două Escalade şi pe două Ducati Monster negre.

Katie mă va găsi.

Atunci va muri.

Nu.

Ca toţi cei pe care i-ai iubit. Morţi.

— Ce tot murmuri, domnule Reece? întrebă Genrich.

— Nimic. Doar abia aştept să terminăm ca să pot începe afacerea cu ucisul vostru, unul câte unul.

— Măcar îţi păstrezi simţul umorului. Îmi pare rău pentru situaţia ta, dar toate alegerile noastre ne-au adus aici.

— Ce vei face cu conţinutul seifului?

— Ce mi se va spune. Fie să-l predau, fie să-l distrug.

— Nu eşti curios de ce cineva şi-ar bate capul pentru ce e acolo?

— Am încetat să mai fiu curios de mult.

Bărbaţii din maşină păreau statui.

— Dacă te consolează cu ceva, Reece, prietenii tăi vor trăi. Şi te voi ucide rapid. Fără durere. *Poftim. Într-o clipită.* Genrich pocni din degete.

— Apreciez gestul.

— Un favor între profesionişti.

— O să-mi amintesc când va veni rândul meu să te îngrop.

— Aşa am auzit despre SEAL. Încrezători? Sau aroganţi?

— Realişti. Reece privi pe fereastră.

— Eu m-am născut pentru asta, Reece. La fel ca tine.

— Eu am ales.

— Atunci poate nu eşti atât de inteligent pe cât sugerează dosarul tău.

— Dosarul meu?

— Oh, da. Ştiu multe despre tine. Katie Buranek, jurnalista. Atât de frumoasă, atât de tânără. Ştiu că ai face orice să o păzeşti în viaţă – să nu fii din nou cauza morţii unei iubite.

Reece ridică brusc capul.

— Ah, da. Puţini ştiu despre fiul tău nenăscut. Ar fi avut vreo cinci ani acum, nu?

Reece îşi încleştă fălcile.

— Dacă nu te-ai fi întors din misiunea aia, dacă ai fi murit cu oamenii tăi în Afganistan, acum ar fi la grădiniţă, jucând fotbal. Soţia ta, Lauren – aşa o chema, nu? – probabil s-ar fi recăsătorit. Sigur făcea sex cu altcineva.

Genrich nu era american.

— Nimic de spus? Ştii că spun adevărul. Vrei să mă omori, Reece. Dar nu vei avea ocazia.

Privi în ochii lui Reece şi regretă brusc că îl provocase. Acei ochi.

— Roagă-te să mor astăzi, spuse Reece.

— De ce? Ca să mă vânezi? Ştim amândoi că vei intra în bancă, vei lua ce e în seif şi vei reveni la mine. Apoi te voi împuşca în afara oraşului. Prietenii tăi vor trăi – şi Katie va trăi. Va merge mai departe, la o viaţă fără tine. Dar dacă ceva nu merge exact cum trebuie, nu va vedea răsăritul mâine.

Au mers pe Magistrala-3 Nord, apoi pe Autostrada Interstatală 93 spre centrul financiar, oprindu-se în faţa clădirii One Boston Place.

— Eu nu intru cu tine. Sasha te va însoţi, spuse Genrich. Prea multe camere de luat vederi. Are un telefon. Două apăsări pe buton, şi prietenii tăi mor. Aşa că fii cuminte.

Gigantul din stânga lui Reece deschise uşa. Alţi agenţi ieşiră din celelalte maşini.

— Stai.

Sasha îşi scoase tocul cu pistol şi i-l dădu în maşină înainte de a închide uşa.

— Hai.

Au traversat strada. 15:50. La timp.

Dacă ceva nu merge exact cum trebuie, ea nu va vedea răsăritul mâine.

Au urcat treptele, trecând pe sub un steag american fluturând la intrare.

Reece privi în sus faţada de marmură albă. 41 de etaje în stil renascentist, o mărturie a vremurilor când bancherii erau regi. Acum găzduia Banca de Depozite şi Gestiune Boston şi bursa de valori. Securitatea era maximă.

La intrare, Reece şi-a pus portofelul şi cheia pe bandă, trecând prin detectorul de metale. Sasha a lăsat telefonul, radioul şi portofelul.

Reece scană holul: gărzi private, camere de supraveghere, o cafenea, lifturi.

Totul trebuia să meargă perfect.

Altfel, Katie avea să moară.

Un bărbat în costum bleu închis se ridică dintr-un scaun din hol şi se apropie.

— Domnul Reece? întrebă cu prudenţă.

— Da, răspunse Reece, întinzând mâna.

— Eu sunt Ed Devine. Am vorbit cu avocatul dumneavoastră, domnul Ambler, în această dimineaţă.

Un buzunar galben ieşea din pieptul lui, iar ochelarii cu ramă subţire îi cădeau pe un nas ascuţit. Părul rămas era pieptănat peste un cap îngust.

— Da, mulţumesc pentru întâlnire. Acesta este secretarul meu, spuse Reece, arătând spre Sasha.

Rusul masiv se încruntă.

— Înţeleg. După cum i-am explicat domnului Ambler, vom merge la parter, în biroul meu, unde vom completa actele necesare. Aveţi două acte de identitate?

— Pot folosi legitimaţia militară şi permisul de conducere? întrebă Reece.

— Perfect, dacă sunt valabile. Regulile, ştiţi...

— Sunt.

— Şi cheia?

— Şi cheia, repetă Reece, scoţând-o din buzunar.

— Minunat.

— Iar secretarul dumneavoastră, domnule...?

— Volkov, răspunse gigantul.

— Domnule Volkov, avem o zonă de aşteptare la parter.

— Regulile, spuse Reece, aruncându-i o privire lui Sasha.

Ed Devine folosi o cheie specială pentru a accesa etajul cu liftul. Au coborât două niveluri şi au ieşit într-un hol mic, cu pardoseală de marmură. Doi paznici în uniforme bleu stăteau de o parte şi de alta a liftului.

— Domnule Volkov, puteţi aştepta aici, spuse Devine, arătând spre o încăpere mică cu două scaune, o canapea, reviste şi un televizor.

— Pe aici, domnule Reece. Biroul meu este prin partea asta.

Reece se aşează într-un fotoliu confortabil de piele, în timp ce Devine se instală la birou şi se loga în computer.

— Cererea pentru seifuri bancare scade, domnule Reece. Noi suntem printre puţinii care încă le oferă. Mulţi clienţi fideli preferă să păstreze anumite lucruri la noi.

— Înţeleg, spuse Reece.

— Nu eram aici când tatăl dumneavoastră a deschis contul, dar totul pare în regulă. Toate plăţile sunt la zi. Am nevoie de cele două acte de identitate.

— Desigur, spuse Reece, scoţând legitimaţia de militar în rezervă şi permisul de conducere din Montana.

Devine le examină prin ochelari, notă ceva într-un registru şi tastă pe computer.

— Domnule Reece, există o condiţie specială pentru acest seif.

— Care anume?

— Pe lângă identificarea şi cheia, este necesară şi o parolă.

Parolă? Mintea lui Reece începu să se învârtă.

— Aici scrie că numai dumneavoastră şi Thomas Reece o ştiţi.

Fără acea parolă, prietenii lui erau morţi.

— Ah, da, spuse Reece, câştigând timp.

Parolă?

Ce putea fi?

Gândeşte-te, Reece!

Scrisoarea.

Şi aminteşte-ți: *Nu aveți încredere în nimeni.*

— Desigur, parola: „Nu aveți încredere în nimeni."

— Mulțumesc. Acum, scuzați-mă un moment să fac copii.

— Nici o problemă, spuse Reece.

Devine se deconectă de la computer şi ieşi din biroul fără ferestre.

Să sune la Raife? La poliție? Sasha era chiar peste hol. Putea risca?

Două apăsări pe buton, şi prietenii tăi mor.

Funcționa radio-ul lui Sasha de aici?

Nu, Reece. Află ce e în cutia aia.

Devine se întoarse peste câteva clipe.

— Facem copii fizice şi scanate ale actelor dumneavoastră, spuse, întorcându-le.

— Desigur.

— Semnați aici, vă rog, spuse Devine, împingând un registru peste birou.

Reece se uită la ultima semnătură. Thomas Reece. 11 noiembrie 1992.

— Văd că doar dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră sunteți autorizați.

— Exact, spuse Reece.

— Domnul Ambler mi-a menționat că tatăl dumneavoastră a trecut la cele veşnice acum câțiva ani. Vă prezint condoleanțele.

— Mulțumesc.

— Acum, dacă mă urmați, vom lua seiful şi vă vom duce într-o cameră alăturată, unde îl puteți deschide în intimitate. Închidem la ora 17:00, dar pot rămâne mai mult, aşa că luați-vă timpul necesar. Securitatea este non-stop.

— Nu ar trebui să dureze mult, spuse Reece, gândindu-se la prietenii de pe Martha's Vineyard.

— Foarte bine, atunci.

Au mers pe un coridor. Devine scoase o cheie din portofel şi deschise o altă uşă care ducea într-o încăpere mai mare, unde o uşă masivă de seif era deschisă. O a doua uşă cu grilaj împiedica intrarea.

— Bună seara, Karl, spuse Devine unui paznic în uniformă.

Karl îşi scoase căştile dar nu se ridică.

— Bună seara, domnule Devine.

— Ce asculți?

— Ultimul podcast Rogan cu Peter Zeihan. Fascinant.

— Trebuie să-l ascult şi eu.

Reece observă Beretta 92F de la brâu, alături de pistol cu electroşoc, baston telescopic şi cătuşe.

— Semnați aici, vă rog, spuse Devine, arătând spre un registru lângă seif.

Reece completă numele, data, ora, numărul seifului şi semnătura.

Devine deschise grilajul şi-i făcu semn lui Reece să intre.

Seiful lung şi dreptunghiular era plin de cutii metalice de la podea până la tavan. Lumini fluorescente licăreau deasupra, reflectându-se în cutii.

— Seiful este monitorizat audio şi video. După ce luați cutia, vă voi duce într-o cameră privată.

Reece îl urmă pe Devine mai adânc în seif.

— Iat-o. 213.

Cutia era de dimensiune medie, aproximativ 50 cm lungime şi 10 cm înălțime. Reece se uită la cheia lui.

Ce mi-ai lăsat, tată?

A înfipt cheia şi a rotit-o.

Apoi a apucat mânerul şi a tras cutia din locul ei.

CAPITOLUL 41

— PE AICI, SPUSE DEVINE.

Cutia nu era foarte grea, aşa că Reece o purtă fără probleme.

Ieşiră din seif, iar Devine trase uşa cu grilaj în urma lor, închizând-o cu un zgomot metalic.

— Prin partea asta, indică el.

Reece îl urmă la dreapta, intrând într-o sală mică de conferințe. În centru, o masă solidă de stejar, înconjurată de patru scaune rotative de piele.

— Puteți încuia uşa dacă doriți, spuse Devine. Eu voi fi afară.

— Mulțumesc, răspunse Reece.

Se duse la masă, aşează cutia, apoi se întoarse să încuie zăvorul. Îşi simți inima accelerându-i-se când se apropie din nou de cutie.

Calmează-te, Reece. Ia ce ai de luat. Dă omului în negru ce e aici şi acceptă-ți soarta. Katie era sortită să moară dacă rămânea cu tine. Termină odată cu asta. Moartea ta îi dăruieşte viață. Fă-o!

Se plimbă în jurul mesei, sprijinindu-se de peretele îndepărtat, scanând rapid încăperea. Nicio cameră vizibilă – dar puteau fi micro camere sau microfoane ascunse oriunde. Împinse un scaun din cale ca să rămână în picioare.

Totul se reduce la asta.

Oameni şi organizații puternice ar face orice ca conținutul acestei cutii să nu iasă la lumină.

Reece trase adânc aer în piept şi deschise cutia.

CAPITOLUL 42

MAX GENRICH SE UITĂ LA ceasul său Panerai acoperit cu PVD negru. Trecuseră douăzeci de minute. Cât putea dura să deschizi un seif? Estimase că întregul proces va lua o oră şi că legătura cu Sasha ar putea fi întreruptă în zona seifului. Totuşi, nu-i plăcea să stea legat de golanii Bratvei. Nu era stilul lui.

Era îngrijorat şi din cauza lui James Reece. Genrich ucisese mulți bărbați în cariera sa, dar niciunul nu fusese atât de calm față de moarte ca ținta lui actuală. Vrea să moară? Căuta cumva sfârşitul? Sau era ceva mai mult?

Genrich verifică telefonul şi trimise un mesaj în maşina din față.

Pasagerul din Escalade coborî, iar Vasiliev se apropie.

Genrich ieşi din Range Rover să-l întâmpine.

— O să dau o tură de clădire, să iau puțin aer, spuse el. Totul merge conform planului. Dacă voia să cheme autoritățile, ar fi făcut-o până acum. Ia locul meu. Ai vedere bună spre intrare. Când se întoarce, ia-mă de la intersecția State şi Court Street.

Vasiliev dădu din cap şi urcă în maşină. Genrich îşi dădu seama că nu era obişnuit să primească ordine, dar ştia că şeful Bratvei din New York îi poruncise să asculte orice instrucțiune de la el.

Genrich ridică gulerul hainei şi porni pe trotuar, admirând clădirea veche a statului din dreapta lui. Trecu strada la intersecția Washington şi Court Streets şi se poziționă lângă un rond de cărămidă. Scoase telefonul şi se prefăcu că citeşte ceva, devenind invizibil.

Reece privea în cutia deschisă – o poartă spre trecutul tatălui său, un trecut care-l ucisese.

O să găsesc cutia aia.

O parte din mine se roagă să nu o găseşti.

— *Am găsit-o, tată*, şopti Reece, scoțând un plic gros de hârtie Manila care părea că plesneşte la cusături.

Dar plicul nu era singurul lucru din cutie. Reece îl puse deoparte şi scoase un pumnal. Teaca platã, asemănătoare cu o spatulă, îl trăda imediat ca fiind un stilet OSS, o variantă a

celebrului cuțit Fairbairn-Sykes. Reece apucă mânerul înfăşurat în piele şi trase lama dublă, lungă de şaisprezece centimetri. Creat de William Fairbairn şi Eric Sykes după experiența lor în poliția din Shanghai, acest pumnal devenise simbolul comandoului din Al Doilea Război Mondial. Versiunea OSS era mai scurtă şi cu mânerul negru.

Reece testă lama cu degetul. Tăios ca un brici. Mulți credeau că Fairbairn-Sykes era doar pentru înjunghiere, dar Reece ştia mai bine. Ştia şi că versiunea OSS, fabricată în Connecticut, era fragilă. În 1944, fusese înlocuită de cuțitul de tranşee M3.

Privi la piesa de muzeu din mâinile lui.

Trebuie doar să reziste următoarele zece minute.

Puse pumnalul deoparte şi scoase patru paşapoarte: Malta, Statele Unite, Portugalia şi Argentina. Toate cu fața lui Tom Reece, dar cu nume diferite.

Apoi, din cutie apărură patru teancuri de bani legate cu elastic: dolari americani, pesos argentinieni, franci elvețieni şi ruble ruseşti.

Mai era ceva acolo. Reece apucă un mâner şi scoase tomahawk-ul tatălui său la lumină. Îl recunoscu imediat ca fiind un VTAC original, proiectat de veteranul Marinei Peter LaGana. Echipele MACV-SOG îl folosiseră în jungla din Vietnam, unele unități purtând chiar numele de *Hatchet Force*.

Scoase tomahawk-ul din teaca sa din piele roşie şi examină tăişul lat şi curbura unică de la bază. Întoarse arma şi verifică vârful în formă de V de pe spate. Ascuțit şi gata de luptă.

Ce tată, fiu şi el.

Mulțumesc, tată.

Reece puse tomahawk-ul deoparte şi deschise plicul gros de Manila. Înăuntru erau documente, hărți, note – unele în engleză, dar majoritatea în vietnameză, franceză şi rusă.

La naiba!

Tom Reece lăsase o ultimă criptare.

Reece trebuia să le traducă. Avea să apuce?

„Dacă o găseşti şi crezi că lumea e mai bine fără să ştie ce e acolo... arde-o. Arde tot. Şi trăieşte-ți viața ştiind că ai făcut ce trebuie."

Era şi un ultim plic. Reece îl luă şi citi pe exterior:

Era sigilat cu ceară roşie, în care era îngropat un singur trandafir.

Mai târziu, Reece. Acum e timpul să mergi la treabă.

Îndoi scrisoarea şi o băgă în buzunarul interior al hainei. Înghesui banii americani în buzunarul din stânga, apoi puse paşapoartele şi ceilalți bani înapoi în cutie şi o închise.

Toate zilele noastre sunt numărate. Foloseşte-le cu înțelepciune.

O voi face, tată.

Reece luă tomahawk-ul, îi scoase teaca şi o ascunse în geacă. Apoi îl puse pe spate, sub curea, cu capul în buzunarul din dreapta şi mânerul de-a lungul coloanei. Luă pumnalul şi îl poziționă în față, la brâu, verificând de două ori că-l poate scoate rapid. Avea nevoie să fie pregătit.

Mulțumit, Reece luă cutia şi se îndreptă spre uşă. O descuie şi o deschise.

Ed Devine aştepta liniştit pe un scaun afară.

— Am terminat, spuse Reece.

— Minunat. Putem înapoia cutia şi finaliza procedurile. Doriți escortă până la maşină? întrebă Devine, privind plicul din mâna lui Reece.

— Nu e nevoie, răspunse Reece. Dar aş avea o rugăminte.

— Da?

— Unde era copiatorul ăla?

CAPITOLUL 43

REECE ŞI SASHA URCARĂ cu liftul la parter împreună cu Devine.

— Vă mulţumim pentru încredere, domnule Reece. Sperăm să vă revedem curând.

— Mulţumesc, domnule Devine. Apreciez profesionalismul. Există o toaletă la acest etaj?

— Da, în stânga, după lifturi.

— Mulţumesc. Să aveţi grijă.

Cei doi bărbaţi se strânseră de mână. Sasha doar dădu din cap, nedumerit de întrebarea despre toaletă.

— Trebuie să mă rezolv, spuse Reece, îndreptându-se spre baie.

— Nu. Urmează-mă, răcni Sasha. Şi dă-mi plicul.

Reece îi întinse dosarul, dar continuă să meargă.

— Au trecut orele. Doar un minut. Poţi intra cu mine, spuse Reece, deschizând uşa.

O scanare rapidă arăta că toaleta era goală, în afară de un bătrân care se spăla pe mâini şi nu le acordă atenţie.

Reece se îndreptă spre rândul de pisoare, separate prin pereţi bej.

— Fac repede, anunţă el, alegând unul din capăt.

În spatele lui erau cabinetele, amplasate pe partea opusă.

Reece îşi desfăcu pantalonii cu calm. Când auzi bătrânul plecând, Sasha rămase în picioare în spatele lui.

Reece întoarse capul.

— Te superi?

Sasha privi de la Reece la uşă.

— Grăbeşte-te, mârâi el.

Reece termină şi se *aranjă* teatral, în timp ce smulse pumnalul din teaca de la brâu. Mânerul îi rămase în palmă.

Fă-o rapid, Reece.

Încleştă pumnul şi lovi mecanismul de tragere la apă, sperând că zgomotul va acoperi ce urma.

Când pisoarul vâjâi, Reece se întoarse cu capul plecat, calculând distanţa. Explodă într-o mişcare fulgerătoare, înfigând lama de 16 cm sub diafragma lui Sasha, ţintind inima.

Sasha scăpă dosarele, trupul i se crispă de şoc.

Reece îi prinse ceafa cu stânga, în timp ce dreapta roti lama în tăieturi repetate, sfâşiindu-i organele interne.

E prea mare. Nu l-am nimerit la inimă.

Scoase arma din cutia toracică, sângele erupând în jeturi.

Nu poți ieşi plin de sânge. Nu poți implica poliția – Katie, Raife şi Liz vor muri.

Îl prinse de triceps şi îl împinse cu fața în pisoar, blocându-l între pereți. Îl înjunghie în rinichiul drept – o rană care sângera mai puțin în exterior.

Golanul Bratvei țipă, arcuindu-se când lama i se afundă în cortexul renal.

Reece îi acoperi gura cu mâna stângă, înăbuşindu-i orice alt strigăt. Se deplasă uşor şi îl înjunghie din nou, de data asta în rinichiul stâng.

Nu se prăbuşeşte suficient de repede.

Reece trase lama şi o băgă iarăşi între coaste, rotind-o violent pentru a-i grăbi sfârşitul.

Termină-l.

Schimbă priza pe mâner, ținând pumnalul ca pe un ciocan de gheață, şi îl înfipse în claviculă, tăind artera pulmonară.

Prea mult sânge.

Omul era mort, dar creierul lui reptilian încă lupta. Într-o ultimă încercare, se împinse de pisoar şi îi trânti pe amândoi în cabină, lovindu-se de toaletă.

Rezistă, Reece.

Zguduit de impact, Reece se trezi prins sub corpul masiv, între toaletă şi perete. Îşi înfăşură picioarele în jurul trupului adversarului şi repetă lovitura, ghidând lama spre inimă. Simți cum inamicul se lasă moale.

Mişcă-te.

Cu eforturi, Reece se eliberă şi se ridică, podeaua fiind acum un lac roşu.

Nu a mers exact cum ai plănuit.

Corpul uman putea fi înspăimântător de rezistent.

Trebuie să pleci. Cineva poate intra oricând.

Reece şterse lama pe pantalonii mortului şi o reintroduse în teacă. Se duse la chiuvetă, spălându-se frenetic sub robinetul automat.

Hai! Cele două secunde până să curgă săpunul lichid păreau o eternitate.

Îşi curăță mâinile, verificându-se în oglindă. Pete de sânge îi mânjiseră tâmpla, obrazul şi gâtul, pe care le şterse în grabă.

Hainele întunecate ascundeau petele, dar pantofii erau problema. Luă şervețele şi şterse sângele de pe Salomonii lui.

Timpul.

Nici tu nu poți învinge timpul.

Reece se întoarse şi luă plicul de Manila, evitând bălțile roşii. Apoi ieşi, punând un semn „NU INTRATI – BAIE ÎN CURĂȚENIE” pe uşă înainte de a părăsi clădirea.

CAPITOLUL 44

CONFUZIA A FOST EVIDENTĂ de îndată ce Reece a ieşit pe stradă. Doi dintre bărbaţii Bratvei stăteau lângă vehicule, aşteptându-l să iasă din clădire împreună cu Sasha. Cu siguranţă nu se aşteptau să-l vadă singur.

Joacă pe încredere, Reece.

Reece a zâmbit şi a făcut cu mâna, alergând uşor spre cele trei SUV-uri, privind în ambele direcţii în timp ce traversa strada.

Unde sunt motocicletele?

S-a îndreptat către vehiculul din mijloc, Range Rover-ul în care veniseră.

Şoferul stătea afară, cu mâna dreaptă ascunsă.

— Nu vă faceţi griji, a strigat Reece în timp ce se apropia. E doar la toaletă. A băut prea multă cafea.

Şoferul s-a uitat spre colegul său din maşina din faţă.

— Va ieşi imediat, a adăugat Reece.

A deschis portiera şi a luat loc pe bancheta din spate, în stânga. Şoferul a rămas în picioare, privind înapoi spre bancă.

Bărbatul din scaunul din faţă s-a întors.

Nu era omul în negru.

Nu te lăsa distras, Reece.

Reece s-a mutat pe locul din mijloc, lângă celălalt pasager din dreapta, sub pretextul că îi face loc lui Sasha, şi i-a întins plicul de Manila pasagerului din faţă drept distragere de atenţie.

— Poftim, a spus.

Plicul a acoperit mâna stângă a lui Reece – care ţinea pumnalul OSS, gata să-şi facă treaba.

Când ochii celor doi golani s-au concentrat pe documente, Reece a verificat rapid din priviri mâna stângă a pasagerului din dreapta. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare, a înjunghiat lama prin coasta stângă a bărbatului, ţintind inima.

Auzind zgomotul, pasagerul din faţă s-a întors – prea încet. Reece smulsese deja lama şi o trecuse în mâna dreaptă, într-o priză inversă, înfigând-o în spatele urechii stângi a ţintei. Folosind lama ca pârghie, s-a propulsat înainte, blocându-l pe cel rănit lângă el cu piciorul drept întins ca într-o lovitură laterală.

Cu mâna stângă l-a apucat pe Vasiliev de cap şi l-a împins spre consolă, împiedicându-l să scoată armă. Mişcarea violentă a smuls pumnalul din capul victimei. Reece s-a ajustat şi a lansat o nouă lovitură sub baza craniului, tăind trunchiul cerebral cu mişcări violente.

S-a întors apoi spre primul bărbat rănit, acum înecându-se în propriul sânge. Cu pumnalul tot în priză inversă, i-a tăiat artera carotidă cu o lovitură circulară, împroşcând geamul din dreapta cu sânge. Mâinile golanului au apucat gâtul, apoi au căzut lâncezite.

Ia-le armele.

Reece a încercat să ajungă la pistolul pasagerului din dreapta când portiera din faţă s-a deschis – şoferul intrând, neştiutor de moartea care îl aştepta.

Adaptează-te.

În timp ce portiera se trântea, Reece a trecut pumnalul în priză normală şi s-a deplasat în spatele scaunului şoferului. L-a apucat de cap şi a înfipt lama în ceafă, prin spaţiul dintre scaun şi tetieră.

Nu l-am nimerit mortal.

Şoferul s-a zvârcolit, încercând să se elibereze. Reece şi-a adâncit degetele în ochii adversarului, apoi a împins cu toată puterea mânerul, afundând lama mai adânc în gât.

Când bărbatul a încercat să se smulgă, Reece a eliberat pumnalul şi, cu mâna dreaptă, a tras de centura de siguranţă, încolăcindu-i-o de gât. A folosit genunchiul stâng ca pârghie, strângând ambele artere carotide şi zdrobindu-i traheea. Simţindu-l leşinând, şi-a întors atenţia spre exterior.

Surpriza nu ţine la nesfârşit.

Prin parbriz, a văzut că şoferul Escaladei încă privea spre bancă. Dar în oglinda retrovizoare, a zărit un bărbat alergând spre Range Rover.

Acţiune.

Lăsând şoferul inconştient, Reece a smuls pumnalul şi i-a tăiat carotida din faţă, împroşcând cu sânge parbrizul.

Trei la pământ.

Câţi mai sunt?

Portiera din stânga spate s-a deschis brusc.

Luptă!

Confuz, rusul a întins mâna în maşină, încercând să-l apuce pe prizonier – acum alunecos de la sânge. Reece s-a răsucit, şi-a sprijinit picioarele pe ambele părți ale uşii şi l-a tras pe golan peste el, blocându-l într-o poziție de luptă pe jos.

Şocat de bălțile de sânge şi cadavre, rusul a încercat să se retragă, dar Reece l-a prins de ceafă cu mâna stângă, ținându-i capul lipit de piept. Cu pumnalul în priză inversă, l-a înfipt în rinichiul drept, apoi stâng, încercând fără succes să-l lovească în inimă prin spate.

Apoi a ridicat lama la baza craniului, a apucat-o cu ambele mâini şi a tras spre el, tăind prin vertebre şi tendoane. Când a întâmpinat rezistență, şi-a ridicat şoldurile, smulgând pumnalul şi secționând măduva spinării, până când vârful a ieşit prin gâtul adversarului, atingându-i propriul piept.

Mai sunt amenințări, Reece. Nu te pierde în detaliu.

În urma luptei, corpul masiv al rusului îl fixase pe Reece pe podeaua SUV-ului, înconjurat de sânge.

În disperare, Reece a băgat mâna la brâu la cadavru.

Unde e pistolul?

Nimic.

Apoi a auzit paşi grăbiți apropiindu-se.

ASTA E, REECE.

Ai eşuat.

Nu ştii să eşuezi, fiule. Luptă!

Fără toc pe dreapta.

E stângaci.

Reece îşi trecu mâna pe partea stângă a cadavrului, simți un pistol şi îl smulse din toc. Glock 19. Ridică arma chiar când primul atacator apăru în cadrul uşii. Trase de trei ori – fiecare glonț lovind pieptul țintei. Un al patrulea glonț intră sub nas, trântindu-l pe asfalt. Exploziile în spațiul închis al maşinii erau asurzitoare.

Cinci la pământ.

Unde e omul în negru?

Stabileşte priorități şi acționează, Reece.

Încă doi în maşini. Plus cele două motociclete.

Spera că calculase corect, dar zgomotul din urechi îi provoca o clipă de confuzie.

Trebuie să treci peste.

Reece se desprinse de sub rus şi zări mişcare prin geamul din spate. Se răsuci spre trotuar, observă arma în mâna atacatorului şi trase prin uşă, ştiind că gloanţele străpungeau tabla. Continuă să tragă prin geamul plin de sânge. Cel puţin un glonţ îl nimeri pe adversar, trântindu-l la pământ.

Ieşi din maşină înainte să devină o capcană mortală.

Mai rămăsese un inamic – plus motocicletele. Şi omul în negru.

Reece se târî peste cadavrul din dreapta, deschise portiera şi căzu pe trotuar. Rusul de lângă ultimul SUV ţinea gâtul cu ambele mâini, sângele ţâşnind atât de la o rană la gât, cât şi de la o tăietură la picior care îi afectase artera femurală. Reece îi puse capăt suferinţei cu un glonţ în cap.

Se ridică în genunchi, apoi într-o poziţie ghemuită, în timp ce ţipetele îi străbăteau urechile zgomotoase.

Poliţia va fi aici în orice secundă.

Escalade-ul din faţă începu să se mişte.

Katie!

Reece se ridică şi ochi trăgătorul spre SUV, estimând poziţia şoferului. Trase de mai multe ori, spărgând geamurile în timp ce vehiculul vira brusc şi se izbea de un Subaru parcat. Reece alergă la geamul pasagerului şi văzu şoferul prăbuşit peste volan, încercând să pornească maşina. Se poziţionă lateral, îndreptă pistolul şi trase, trimiţând un glonţ de 9 mm direct în capul ţintei.

Motocicletele.

Reece întoarse capul la timp să vadă cele două Ducati năpustindu-se spre el.

Probabil patrulau în cerc.

Câte gloanţe ai mai tras?

În haosul luptei, nu era sigur. Încărcător standard? Extins? Glonţ în cameră? 14? 17? 18?

Motocicletele nu dădeau semne că vor înceta atacul. Dacă scăpau, Katie, Raife şi Liz erau morţi.

Poate că sunt deja morţi, Reece.

Omul în negru.

Controlează ce poţi.

Când motocicletele trecură în viteză pe lângă el, Reece păşi pe stradă şi luă la ţintă pe cel din urmă. Centră vizorul şi apăsă progresiv trăgaciul.

Eşti responsabil de acest glonţ, Reece. Nu rata şi nu lovi vreun copil.

Eşti un lunetist.

Trase.

Simţi reculul şi realiniă ţinta.

Chiar şi prin zgomotul din urechi, auzi impactul glonţului în casca motociclistului.

Şi simţi pistolul blocându-se pe recul.

Gol.

Sirenele sunau din strada alăturată.

Fugi, Reece.

Cartierul financiar devenise o zonă de război. Maşini oprite, oameni ascunzându-se după orice adăpost.

Reece aruncă pistolul gol, deschise portiera Range Rover-ului şi luă plicul însângerat de pe cadavru. Îl băgă în buzunarul interior al hainei, închizând ferm fermoarul, apoi se năpusti spre motocicleta doborâtă.

Te rog să funcţionezi.

Ridică motocicleta, trase de ambreiaj, apăsă butonul de pornire, şi motorul se ambală.

Bătu pedala de schimbător, asigurându-se că era în treaptă întâi, apoi eliberă ambreiajul în timp ce răsuci mânerul de acceleraţie şi porni în goană după următoarea ţintă.

CAPITOLUL 45

MAX GENRICH URMĂREA EVENIMENTELE din faţa băncii cu o combinaţie de groază şi respect.

Hotărâse deja că avea să-i spună superiorului său de la SVR că Bratva dăduse greş în această misiune. Nu ar fi greu să dea vina pe ei. Tocmai de-asta prefera să lucreze singur. De fapt, poate chiar îi va folosi la SVR – de acum încolo să nu mai fie nevoit să colaboreze cu Bratva decât pentru arme.

Era evident că operaţiunea fusese prea complexă pentru a fi pregătită şi executată într-un timp aşa de scurt.

Ce era în documentele pe care SVR le voia atât de disperat? Nu conta. Nu avea să afle niciodată.

Genrich filmase întreaga confruntare pe telefon. Rămăsese în umbră în timp ce Reece trecea în viteză, urmărind ultimul motociclist. Abia după ce zgomotul motoarelor fu înlocuit de sirene, optimiză videoclipul de 2 minute şi 30 de secunde şi îl trimise la un cont de email cu subiectul *Vacanţă în SUA*.

Apoi se îndreptă spre Congress Street, oprindu-se să admire o statuie a lui Samuel Adams de lângă Freedom Trail, în timp ce arunca pistolul şi amortizorul în coşuri de gunoi separate.

Genrich hotărî că de acum încolo avea să opereze doar în Europa. Mult mai civilizat.

James Reece ucisese şapte bărbaţi înarmaţi pe străzile districtului financiar în mai puţin timp decât îi lua majorităţii oamenilor să retragă bani de la un ATM. Probabil scăpase cumva de Sasha înăuntrul băncii. Era remarcabil. Genrich nu avea prea multe speranţe pentru ultimul motociclist rămas.

Reece îl putea identifica vizual, dar în afară de asta, nu exista nicio legătură între ei.

Genrich ajunse pe Clinton Street şi opri un taxi.

— La aeroport, spuse.

Avea să ia primul zbor. Nu conta destinaţia. Încerca să zboare spre sud. Avea nevoie de un climat mai cald. Apoi avea să-şi croiască un drum întortocheat înapoi spre Germania, care putea să-i ia o lună întreagă.

Era curat. Dacă SVR dorea să mai încerce odată să-l elimine pe James Reece, acum ştia cum avea să procedeze. Învățase multe din scurtul lor contact.

Genrich privi pe geamul taxiului în timp ce treceau pe lângă clădiri învăluite în amurg, întrebându-se dacă avea să-l mai întâlnească vreodată pe James Reece.

CAPITOLUL 46

REECE A ACCELERAT MOTOCICLETA DUCATI, înclinându-se spre stânga în virajul de pe State Street, apoi dreapta pe Cambridge Street. Făcând slalom printre maşini, a crescut viteza, strângând ochii în vântul care îi ardea retina.

Unde eşti?

Acolo!

A zărit motocicleta la vreo 300 de metri în față.

Eşti al meu.

Aventurându-se prin trafic, Reece a redus distanța. A scos de la brâu tomahawk-ul din Vietnam şi l-a transferat în mâna stânga. Motociclistul din față a frânat brusc evitând o portieră deschisă şi i-a permis lui Reece să se apropie la o lungime de vehicul.

Adversarul a profitat de încetinire pentru a vira pe o alee la dreapta. Reece a tăiat în stânga, apoi a revenit violent în dreapta, depăşind Ducati-ul.

Acum!

A rotit tomahawk-ul şi a înfipt vârful în spatele motociclistului, sfâşiindu-i carnea în jos. Reece a trecut pe lângă el în timp ce acesta se trântea pe asfalt cu un sunet puternic, motocicleta izbind un container de gunoi. Reece a evitat căderea şi a oprit.

Cu tomahawk-ul încă în mână, a coborât şi s-a repezit înapoi pe alee, trecând pe lângă gunoaie şi resturi.

Motociclistul, cu cască şi mănuşi, se zbătea să se ridice, căutând ceva la brâu.

Lovitura următoare a străpuns casca, vârful toporului penetrând carcasa. Omul s-a prăbuşit din nou.

Bună cască.

Următoarea tăietură i-a secționat artera carotidă, împroşcând sânge pe Reece şi pe asfalt. A treia lovitură aproape i-a despicat capul de trup.

Reece a scanat aleea.

Scăpase de haosul districtului financiar?

Nu conta pe asta. Timpul era critic.

A scotocit brâul cadavrului. Glock 19. Toc de proastă calitate. A verificat încărcătorul – plin – şi a scos glonțul din pistol. L-a pus la loc şi l-a agățat la spatele pantalonilor.

Niciun încărcător de rezervă. A luat portofelul şi telefonul mortului.

Apoi a încercat să-şi amintească numărul lui Katie.

Parola.

A desfăcut cureaua însângerată a căştii şi a deblocat telefonul cu recunoaştere facială.

— Katie, sunt eu. Dă-l pe Raife.

— Reece, unde eşti?

— Doar dă-l pe Raife!

Vocea lui Raife a răspuns:

— Unde dracului eşti, mă?

— Ascultă, sunt nişte ruşi înarmaţi pe urmele voastre.

— Câţi?

— Nu ştiu. O maşină. Poate două.

— Modele?

— SUV-uri.

— Ai număr de mobil bun?

Reece s-a uitat la cadavrul parţial decapitat de sub el.

— Nu. O să sun mai târziu.

A închis, încredinţându-se că Raife – unul dintre cei mai capabili oameni pe care îi cunoştea – avea să rezolve problema.

Se lăsa noaptea. A ridicat motocicleta şi a ascuns-o lângă un container, apoi a aruncat cadavrul înăuntru, luându-i geaca de piele.

Mărimea M? Nu puteam găsi un motociclist cu XL?

S-a strâns în geaca strâmtă şi a sunat din nou.

Ecranul s-a aprins. Omul în negru.

— Domnule Reece, recunoaşteţi vocea mea?

— Da.

— Atunci ascultaţi. Acesta este ultimul apel de pe acest telefon.

Reece a tăcut.

— Am retras oamenii de pe prietenii dumneavoastră imediat după ce am plecat de pe Martha's Vineyard.

Ce?

— Nu aveam nevoie de ei. Fişierul tău e foarte detaliat. Aşa cum ţi-am spus, profilul tău psihologic te face un jucător prost de poker.

Profil psihologic? Serviciile ruse.

— O să te găsesc.

— Nu fi dramatic. Suntem profesionişti. I-am lăsat pe prietenii tăi în viață. Şi, din moment ce suni de pe telefonul lui Lev, presupun că l-ați terminat.

— Corect.

— Să încheiem un pact.

— Sunt atent.

— Renunțați să mă urmăriți, iar eu îmi voi menține promisiunea.

— Şi dacă refuz?

— Aş prefera să nu fie nevoie de o altă întâlnire.

Reece a închis şi a sunat-o pe Katie. Raife a răspuns:

— Ceva?

— Nimic.

— Nu înseamnă că nu sunt încă acolo. Fiți pregătiți să plecați.

— Unde te întâlnim?

— Vă sun într-o oră.

Pe fundal, Reece a auzit ştiri de la televizor: *„Împuşcături în districtul financiar!”*

— Reece, sper că nu eşti în Boston.

— Sunt bine. Vă sun într-o oră.

A luat casca mortului şi a pornit motocicleta, ascunzând tomahawk-ul la loc.

Apoi a format un număr memorat.

— Vic, sunt eu.

— Mă întrebam când o să suni.

— Am nevoie de ceva.

— Spune.

— Unde locuieşte Andy Danreb acum?

CAPITOLUL 47

Reşedința de la Capul Idokopas
Krai-ul Krasnodar, Rusia

ROSTYA LEVIȚCHI ALERGA pe poteca bine întreținută. Soarele încă nu străbătuse orizontul. Lumina difuză din zori îi lumina drumul. De jos, de la stâncile de lângă Marea Neagră, auzea valurile izbind furioase în stânci.

Directorul îi mărise echipa de protecție, dar Levițchi ştia că dacă avea să cadă de pe stânci, erau şanse mari să fie chiar oamenii lui cei care îl vor împinge.

Îşi termina alergarea, apoi 30 de minute de sală, urmate de saună şi baie cu gheață – totul înainte ca colegii lui să-şi deschidă ochii.

Azi îşi forțase ritmul mai mult decât de obicei. Filmarea primită pe Proton Mail cu subiectul *„Vacanță în SUA”* îi rula în minte ca un film.

Înregistrarea începea când James Reece traversa strada. Fusese filmat de la 100 de metri distanță, cu zoom maxim, imaginea puțin neclară, dar suficient de bună pentru a înțelege ce s-a întâmplat.

Reece făcuse cu mâna, deschisese portiera Range Rover-ului parcat, iar golanii Bratvei aşteptau lângă maşini. Apoi, unul dintre ei alergase spre SUV, dispărând înăuntru – şi bărbații începuseră să cadă unul după altul.

Microfonul captase doar vântul şi traficul, țipetele şi accidentul rămânând mute. Filmarea se încheiase când Reece trecuse pe lângă cameră pe motocicletă, dar nu înainte de a lua plicul de Manila din maşină.

Bastarzi incompetenți.

Oare conținutul acelui plic putea sabota planul de a atrage SUA într-un nou război în Orientul Mijlociu? Ceva care să împiedice noua alianță dintre Rusia şi China?

Barele de plutoniu fuseseră deja transportate la Rosatom din Zarecinîi, un oraş închis unde se dezvoltă cele mai sensibile arme nucleare ale Rusiei. Odată asamblat, dispozitivul avea să plece

spre ținuturi mai calde, escortat de Gruparea Wagner şi subunitatea Rusich condusă de Sokolov.

Căderea URSS dăduse puterea americanilor, dar – ca şi în cazul Acordurilor de la Bretton Woods din 1944 – nu ştiau ce să facă cu ea. Cu tezaurul plin şi armata la apogeu ce făcuseră? Irosiseră banii şi demobilizaseră trupele. Americanii se adaptau rapid, dar generația pe care o numeau *cea mai mare* era pe cale să dispară.

Poate era mai bine aşa.

Rusia nu avea să repete greşelile duşmanului ei. Câțiva veterani din Marele Război Patriotic aveau să trăiască suficient pentru a vedea noua Rusie preluând rolul ei în Noua Ordine Mondială.

Dar schimbările la putere după ce Rusia învingea în Ucraina? Levițchi bănuia că preşedintele avea să cedeze frâiele lui Kozak. Şi asta îl făcea pe el vulnerabil. Trebuia să-şi dovedească loialitatea şi valoarea. Serviciul lui avea nevoie de o victorie. Eşecul din Boston îi dăduse directorului Daşkov muniția necesară pentru a-l submina.

Documentele atât de importante erau acum în mâinile lui James Reece. Ceva din ele îngrozi *Colectivul*. Recuperarea lor devenise prioritatea lui Levițchi.

Privi spre stâncile ascuțite unde se spărgeau valurile şi îşi imagină propriul corp zdrobindu-se pe ele, devenind hrană pentru crabi şi creaturi abisale.

Se întoarse de la stânci şi îşi accelera pasul.

PARTEA A TREIA
REVELAȚII

Răutăți noi necesită remedii noi..

THE TIMES (LONDRA) DESPRE PROCESELE DE LA NUREMBERG

CAPITOLUL 48

REECE STĂTEA SUB JETUL FIERBINTE al duşului, cu capul plecat, privind sângele care se scurgea de pe trupul lui, se învârtea în jurul găurii de scurgere şi dispărea prin conducte.

Motocicleta era *fierbinte*, şi avea nevoie de o înlocuire. Vic îl făcuse să memoreze adresa şi codul de acces de la apartament. Nu era departe. CIA deţinea proprietăţi împrăştiate în întreaga lume, care permiteau unui agent în fugă să găsească un refugiu temporar. Statele Unite nu făceau excepţie.

Această casă conspirativă era cea mai apropiată variantă de poziţia lui Reece, şi îi luase doar zece minute să ajungă la micul apartament de la etajul doi, cu un garaj pentru o maşină, pe Magnolia Street din Cambridge. Harvard şi CIA aveau o istorie lungă şi împletită.

Continuă pe lângă Institutul Tehnologic din Massachusetts (MIT), pe Broadway, şi în inima Cambridge-ului, un bastion al academiei americane.

Codul deschise garajul, iar Reece manevră motocicleta înăuntru, lăsând-o blocată lângă un Jeep Grand Cherokee maro închis. Apoi închise uşa şi se izolă în interior.

Urcă scările din garaj şi verifică metodic spaţiul – nu dură mult. Apartamentul nu era mare: două dormitoare cu băi proprii, o zonă de zi comună şi o bucătărie. Deasupra canapelei, vizavi de un televizor cu ecran plat, era o mare stemă a Universităţii Harvard. Pe un scut de culoare *crimson* (roşu-închis), erau trei cărţi deschise. Pe coperţi scria: VE–RI–TAS.

Veritas. Adevărul, gândi Reece, amintindu-şi de motto-ul neoficial al CIA, gravat pe peretele sediului, din Ioan 8:32: „Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi.”

Poate că acel adevăr ne va omorî pe toţi. Voi afla curând.

Deschise un dulap, găsi un pahar şi bău două pahare mari de apă de la robinet.

Se îndreptă spre dormitorul principal şi deschise cele două sertare din noptieră, din partea stângă a patului.

Goale.

Se mută în partea dreaptă – acelaşi rezultat.

Tot goale. Ciudat.

Privi ceasul de pe noptieră.

Aha, acolo e.

Introduse codul garajului în tastatura cu patru cifre a seifului Vaultek Smart Station, ascuns în ceas. Fața acestuia alunecă înainte, dezvăluind un pistol Browning Hi-Power, două încărcătoare suplimentare de 13 cartuşe, un toc vechi de piele şi o grămadă de bani.

Reece scoase şi examină pistolul legendar. Îşi dădu seama că acesta avea istorie. În 1926, cu 128 de brevete de arme pe numele său, John Browning murise de insuficiență cardiacă la bancul de lucru din Fabrica Națională din Herstal, Belgia, lucrând la ceea ce avea să devină celebrul său pistol de 9 mm. Dieudonné Saive continuase dezvoltarea armei, care avea să fie cunoscută drept Browning Hi-Power. Fusese în serviciu continuu din 1935 şi rămăsese o favorită a CIA, mult după ce majoritatea agențiilor militare, de informații şi de aplicare a legii trecuseră la pistoale cu declanşare directă şi încărcătoare cu două rânduri.

Reece scoase încărcătorul şi îl prinse cu mâna stângă.

Încărcat complet.

Apoi trase de culisor pentru a scoate cartuşul din pistol, verifică pistolul şi încărcătoarele, apoi reintroduse arma cu glonț pe țeavă.

Închise seiful, transformându-l din nou într-un banal ceas de alarmă, şi se întoarse în bucătărie, lăsând pistolul şi încărcătoarele pe tejghea.

Priorități şi execuție.

Scormoni prin cămară şi scoase două cutii de supă Campbell de pui cu tăiței. Le deschise cu un deschizător de conserve găsit într-un sertar şi vărsă conținutul într-o oală pe aragaz, aducând supa rapid la fiert.

Trebuie să mă încălzesc.

Turnă supă fierbinte într-un bol Pyrex şi o bău direct din vas, ignorând arsurile pe limbă şi cerul gurii. Lichidul fierbinte îi încălzi trupul transpirat.

Sub chiuvetă, găsi o rolă de saci de gunoi şi luă unul. Se îndreptă spre baia principală, aşeză pistolul şi încărcătoarele lângă chiuvetă, închise capacul toaletei şi puse plicul gros de hârtie Manila din interiorul jachetei pe el. Apoi adăugă scrisoarea

tatălui său deasupra dosarelor. Portofelul şi banii îi puse deasupra, ca un *prespapir*.

— Nu poți uita trecutul.

— Nimic nu mă va face să uit trecutul.

În timp ce sângele se aduna şi se învârtea în jurul scurgerii, Reece îşi verifică rănile.

Totul părea în regulă. Tot sângele era de la alții.

Lauren, Lucy, Ben, Freddy... Katie.

— Dacă rămâi cu ea, va muri.

— Nu.

— Dacă vrei să o protejezi, trebuie să dispari. Nu poți omorî până la capăt pentru asta.

— Ba da, pot.

Hollywood te-ar face să crezi că bărbații care au luptat şi au ucis erau ființe distruse, goale. Adevărul era mai murdar. Adevărul era că uciderea era cel mai firesc dintre eforturile umane. Reece ştia că strămoşii lui fuseseră buni la vânătoare şi la omor. Şi nu doar ai lui – ai tuturor. Pentru cea mai mare parte a istoriei umane, dacă nu puteai pune mâncare pe masă sau proteja darul vieții, nu aveai parte de o existență lungă pe pământ. Unii reprimaseră acea chemare – chemarea de a servi, de a vâna, de a lupta, de a proteja şi de a ucide. Pentru alții, ca Reece, era la fel de natural ca respirația.

— Ai ucis destul.

— Nu am avut de ales.

— Ai voință liberă. Omoară pentru că vrei.

— Omor pentru că uneori e necesar.

— Eşti un ucigaş, un criminal.

— Sunt un luptător.

Reece rămase sub jetul de apă, care trecu de la fierbinte la aproape înghețat. Rămase nemişcat. Sub apa rece, se simți transportat înapoi în celula lui din Colorado. Cu doar câteva zile în urmă, o mână nevăzută sau o setare mecanică fără emoții oprise apa.

Control.

Îşi exercitau controlul atunci când puteau, în măsura în care puteau. Dar Reece nu mai era în celulă. Era liber. Era timpul să obțină răspunsuri, apoi să facă ceea ce ştia cel mai bine.

Mâna lui Reece se întinse spre robinetul duşului şi îl roti spre dreapta. Jetul de apă încetă imediat. Păşi pe covoraşul de baie, se şterse cu prosopul, apoi îl înghesui şi pe acesta în sacul de gunoi.

Luă pistolul Browning Hi-Power de pe chiuvetă şi se întoarse în dormitor.

— *Sunt epuizat. Am nevoie de somn.*

— *Vei dormi destul când vei fi mort.*

Aşeză arma pe un dulap şi începu să scotocească prin sertare. Şosete, chiloți, tricouri şi pantaloni de diferite mărimi îl aşteptau. Alese câteva articole, aruncându-le pe pat, apoi se îndreptă spre dulap, unde răsfoi printre pantofi, cămăşi, jachete, curele şi pălării.

Optă pentru pantaloni în tonuri neutre şi o cămaşă din flanel. O jachetă subțire umflată neagră, o pălărie cu sigla Harvard, şosete Darn Tough şi o pereche de adidaşi Hoka completară noua lui ținută.

Apoi alese un rucsac Fjällräven dintr-o colecție de serviete şi genți, se întoarse în baie şi puse plicul Manila şi scrisoarea înăuntru. Luă cele două încărcătoare suplimentare şi le băgă în buzunarul stâng, cu gloanțele orientate înainte. Portofelul şi banii îi puse în celălalt.

Mulțumit, ridică sacul de gunoi şi mai aruncă o privire în jur.

Când se întoarse să plece, ezită. Aşeză sacul şi rucsacul pe podeaua dormitorului, apoi stinse toate luminile din apartament. Găsi un loc pe podea între uşa băii şi dulap şi se aşeză. Scoase Browning-ul din toc şi îl puse lângă el, la dreapta. Cu spatele rezemat de perete, închise ochii.

Reece expiră, golindu-şi complet plămânii, apoi inspiră adânc, ținu respirația şi începu să numere.

CAPITOLUL 49

Zarecinîi, Regiunea Penza
Rusia

SLAVIK DEYNEKIN URA ZARECINÎI.

Patru zile în acest iad păreau o eternitate. Şi nu-i aducea aminte decât de Magnitogorsk, unde trăise cu mama sa. Chiar şi cartierul său, într-una din zonele *interzise*, îi amintea straniu de complexul de locuințe din copilărie.

Situat la şapte sute de kilometri sud-est de Moscova, Zarecinîi fusese odată un *oraş secret*, şi deşi începuse să se deschidă, păstra încă cultura impusă celor 64000 de locuitori în timpul Războiului Rece, când era menționat în documentele clasificate doar ca Penza-19. Uniunea Sovietică desemnase anumite oraşe drept *închise*, interzise tuturor, cu excepția unor aleşi. Deynekin nu ştia câte oraşe secrete existaseră vreodată. Guvernul său recunoştea acum public patruzeci şi patru, ceea ce însemna că, probabil, erau aproape o sută.

Construite cu muncă forțată din gulaguri după Marele Război Patriotic, aceste oraşe secrete erau înconjurate de sârmă ghimpată şi *protejate* de gărzi militare. Nu apăreau pe hărți, nu existau autobuze sau trenuri care să le deservească. Fotografierea era interzisă, iar nimeni nu putea intra sau ieşi fără autorizație. Locuitorii se bucurau, totuşi, de un standard de viață mai ridicat decât majoritatea țării, cu cele mai bune spitale, şcoli şi grădinițe pe care Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă le putea oferi. Magazinele rareori rămâneau fără produse, iar cetățenii sovietici care locuiau aici primeau salarii mai mari decât cele pentru posturi similare din exterior. Oamenii din aceste oraşe nu apăreau în recensăminte. Erau ca şi cum nu existau. Unii îşi trăiau întreaga viață în oraşele lor secrete, fără să cunoască lumea din afara zidurilor. Erau complet izolați de lumea exterioară. Ştirile erau controlate strict. Informatorii erau peste tot. Erau utopii socialiste.

Desemnate oficial drept *entități teritoriale administrative închise*, fiecare oraş secret avea un scop specific. Existau *oraşe academice*, *oraşe ştiințifice* şi *oraşe nucleare*. Zarecinîi era unul nuclear.

Printre locuitori se număra o mulțime de savanți şi ingineri care lucrau la proiecte critice de cercetare şi dezvoltare nucleară pentru Patrie.

În zonele *publice*, nimeni nu vorbea despre singurul angajator al Zarecinîi — Corporația Rusă de Energie Atomică (Rosatom). Cu sediul la Moscova, Rosatom era responsabilă pentru toate aspectele lanțului nuclear rusesc, de la mineritul de uraniu până la fabricarea combustibilului nuclear. Zarecinîi găzduia facilitatea de asamblare a armelor nucleare Rosatom. Râul Sura era aproape, oferind un loc convenabil pentru deversarea deşeurilor radioactive.

Deynekin şi echipa sa de mercenari Wagner luaseră un zbor charter Kam Air de la Kandahar la Kabul, apoi un alt zbor spre Taşkent, Uzbekistan. Nu aveau multe opțiuni – Kam era prima linie aeriană privată din Afganistan, fondată în 2003.

Dornic să evite o repetare a incidentului Airstan din 1995 (când câțiva ruşi fuseseră luați ostateci de talibani), Deynekin dădu mită generoasă pentru a-şi asigura trecerea din Afganistan. Cutia grea cu trei tije de plutoniu era marcată cu simboluri de pericol biologic, iar actele corespunzătoare aveau toate semnăturile necesare. Nimeni nu era dornic să deschidă o cutie cu *material biologic periculos* – mai ales după ce Deynekin le împinse câte 10 bancnote de 100 de dolari pentru *cooperare*.

La Aeroportul Taşkent, un detaşament din Brigada 60 Mixtă a Forțelor Aeriene Uzbece îi întâmpină şi-i escortă spre Baza Aeriană Karshi-Khanabad (K2). Preşedintele Uzbek, Şavkat Miromonovici Mirziyoyev, adoptase o politică pro-rusă, permițând aterizarea unui Antonov An-124 Ruslan – cel mai mare avion militar de transport din lume.

Pe planul de zbor, destinația era Moscova, dar odată intrat în spațiul aerian rusesc, avionul a deviat spre Aeroportul Penza. În timp ce echipa lui dormea, Deynekin se uita la podeaua de aluminiu. Ştia că jumătate din misiune se terminase.

La aterizare, cutia fu transferată la unitatea nucleară Rosatom din Zarecinîi, iar echipa lui Deynekin fu dusă cu autobuzul într-o clădire de cazarmă, izolată şi supravegheată.

După ce şi-a lăsat bagajele, Deynekin a fost condus într-o sală de conferințe. Andrei Sokolov, fost colonel GRU şi acum şef al Grupării Wagner, îl aştepta.

— Tovarăşe, spuse Sokolov, cu un ochi acoperit de un *patch* negru, am înțeles că misiunea a fost un succes.

— Da, tovarăşe colonel, răspunse Deynekin, dar oamenii mei se întreabă ce era în cutie şi de ce suntem izolați într-o unitate nucleară secretă.

— Da. Următoarea fază este strict *nevoie de ştiut*. Este cea mai importantă misiune pentru Patrie.

— Spuneți-mi, ceru Deynekin.

— Tijele de plutoniu pe care le-ai extras din Afganistan provin din Iran. Le transformăm într-o bombă nucleară modernă RA-115.

— Pentru cine?

Sokolov zâmbi sub mustața sa cenuşie.

— Pentru viitor, tovarăşe. Pentru viitor.

— O *bombă de valiză*, spuse Deynekin. Răspunsul sovietic la SADM-ul american.

— Da, Special Atomic Demolition Munition.

— Se zvoneşte că încă există RA-115-uri ascunse prin lume.

— Aceste zvonuri ar putea fi adevărate. Pot să vă confirm că aici, în această unitate, sunt mai multe RA-115-uri. Chiar acum inginerii le adaptează cu tijele pe care le-ați adus. Tijele iraniene au o formă diferită şi sunt puțin mai mici decât cele sovietice vechi. Sunt descompuse chimic şi refăcute în laborator. Apoi vor fi remodelate şi introduse într-un suport ceramic pentru RA-115. Încărcătura de Semtex, amorsa şi temporizatorul au fost deja pregătite. Dispozitivul final va încăpea într-un rucsac mare.

— Cât le va lua să asambleze dispozitivul?

— Două zile, plus încă una pentru testarea circuitelor.

— Din câte îmi amintesc, RA-115-urile nu au fost construite cu un mecanism de anulare.

— GRU nu voia ca cineva infiltrat să se răzgândească sau să creadă că activarea dispozitivului ar duce imediat la detonare.

— Şi ar fi?

— Da, activarea l-ar detona, dar acesta a fost modificat. Pentru a elimina orice rezerve, dispozitivul va fi activat în Cipru. Sigur nu

vrem să detonăm o bombă nucleară acolo. Şi ca să vă mai alin teama, voi fi acolo când o vom activa. Apoi veți duce misiunea la bun sfârşit.

— Şi oamenii mei?

— Spuneți-le că vor livra dispozitivul Hezbollah – o predare pe mare – la cererea noului nostru aliat, Iranul.

— Dar nu vom face asta.

— Nu, nu veți face asta.

— Care este misiunea, tovarăşe colonel?

— Peste cinci zile, veți escorta arma în Siria.

— Siria?

— Da – un zbor militar spre Baza Aeriană Khmeimim, care, după cum ştiți, este o bază militară rusă, aşa că nu vor fi controale vamale. Dispozitivul va fi într-unul din numeroasele cufere existente, făcând să pară că sunt bunuri personale ale unui oligarh apropiat de preşedinte. Nimeni nu-l va verifica.

— Apoi?

— Va fi ascuns într-un cufăr *vintage* Louis Vuitton printre alte bagaje. Veți avea transport care să vă ducă în portul Latakia.

— Cât durează drumul?

— 25 de kilometri. Veți ajunge în port în mai puțin de 30 de minute. Acolo veți întâlni o navă.

— A cui?

— A noastră, dar indirect. A fost cumpărată acum două săptămâni în Istanbul de un agent SVR, prin intermediul unei firme din Tunisia.

— Ce fel de navă?

— Un iaht mic – o navă de tip trauler, 24 de metri, construită de Magnolia Yachts. Destul de elegant pentru a se integra, dar nu prea vizibil. Căpitanul şi ofițerul secund sunt şi ei din SVR şi aşteaptă instrucțiuni în Mersin, Turcia.

— Şi apoi?

— Dumneavoastră şi echipa veți naviga spre Cipru, unde ne vom întâlni. Aşteptăm aprobarea finală a preşedintelui şi, în funcție de vreme, vom activa temporizatorul împreună. Apoi navigați spre Israel.

— Israel?

— Apele teritoriale israeliene.

— Tovarăşe colonel, nu păreți foarte convingător în această misiune care pare a fi sinucigaşă.

— Vă ancoraţi într-o poziție stabilită lângă coasta Tel Avivului. Folosind un transponder, vă veți semnala poziția submarinului de atac Severodvinsk, de clasă Yasen. Ei vă vor extrage.

— Ce ne garantează că nu nr veți lăsa acolo să fim arşi de explozie?

— Prea riscant. Altă navă v-ar putea găsi înainte. Vă întoarceți în Rusia, primiți Ordinul pentru Curaj şi vă alăturați mie în conducerea Wagner.

— Tentant. Şi oamenii?

— Vor primi şi ei decorații şi vor continua să lupte pentru Mama Rusie.

— De ce Israel?

— Ce credeți, tovarăşe?

Deynekin se gândi un moment.

— Plutoniu iranian. Va lăsa amprenta Iranului. Totul va fi pulverizat. Israel şi SUA vor fi trase în război cu Iranul.

— Şi atenția lor va fi îndreptată spre sud.

— Iar noi vom putea lua Ucraina fără amestecul americanilor.

— Există şi alte părți ale planului care nu vă privesc, spuse Sokolov.

— Fără *nevoie de ştiut*?

— Şi nici nu vreți să ştiți. Odihniți-vă. Data viitoare când ne vedem, veți fi în Cipru.

— Da, tovarăşe colonel.

Deynekin se ridică să plece, dar se opri la uşă şi se întoarse.

— Cum se numeşte nava?

— *Open Passages*.

Dădu din cap aprobator.

— Şi, tovarăşe, adăugă Sokolov.

— Da?

— Nu veți eşua.

Somnul nu veni uşor în noaptea aceea. Pe salteaua subțire din cămăruța sa sumbră, Deynekin visa un loc similar. În somnul său agitat, simțea greutatea bărbatului care o atacase pe mama lui. Simțea cum loviturile cădeau asupra lui – dar de data asta, când loviturile încetară, nu mama lui sângerândă şi umilită stătea

deasupra lui cu un cuțit în mână. Ci altcineva: un bărbat cu un *patch* la ochi şi un tatuaj Kolovrat pe antebraţ. În loc să-i întindă mâna, împinse trupul mort cu o cizmă neagră, se aplecă lângă Deynekin tânăr şi înfipse cuțitul în inima lui.

CAPITOLUL 50

Westport, Connecticut

ERA BINE DE TRECUT de miezul nopții când Reece traversă râul Saugatuck şi ieşi de pe autostrada interstatală 95. Coti pe Saugatuck Avenue, apoi pe Riverside Avenue, şi lăsă Jeep Grand Cherokee pe marginea drumului într-un cartier liniştit de pe Coasta de Aur a Connecticutului, căutând un număr pe stâlpii de piatră ce mărgineau aleea. Aprinse farurile pe fază lungă, iar numărul apăru în lumină.

Ăsta e.

Reece intră pe alee şi conduse încet spre clădire. Parcă lângă un vechi Saab 96 din 1972, pe partea laterală a clădirii, în fața unei peluze care cobora până la râul Saugatuck. Lumina de pe verandă era aprinsă, la fel şi câteva lămpi răzlețe prin grădină.

Când Reece ieşi din maşină, mâna lui se duse instinctiv spre pistolul de la brâu. Auzi o uşă deschizându-se, iar o voce profundă, cu accent de Chicago, răsună de deasupra:

— Vic mi-a zis că o să treci pe aici.

Reece privi silueta masivă din uşă, recunoscând imediat figura impozantă a lui Andy Danreb, expertul CIA în probleme ruseşti.

— Intră înăuntru înainte să înghețăm amândoi, ordonă el, dându-se înapoi şi ținând uşa întredeschisă.

Reece îşi luă rucsacul şi păşi pe aleea de piatră, ocolind câteva tufe de arbuşti înflorite înainte de a urca treptele.

Intră şi întinse mâna:

— Mă bucur să te văd, Andy.

— Şi eu, spuse Danreb, închizând uşa în urma lor. Arăți subțire, băiete. Ce-ți aduc de băut?

— Orice ai, răspunse Reece. Nu sunt pretențios în zilele astea.

— Cu excepția maionezei.

— Cu excepția maionezei, confirmă Reece.

Urmă pe Danreb în bucătărie.

— Ia loc, îi spuse gazda, arătând spre scaunele de la tejghea.

Reece şi-a lăsat rucsacul la picioare şi privi în jur. Observă livingul alăturat, unde becurile galbene ale lămpilor de citit aruncau umbre pe canapea şi fotoliul mare de piele. Cărțile nu

doar umpleau rafturile, ci erau stivuite pe mese, scaune, oriunde era spațiu. Ochelarii de citit zăceau strategic pe un teanc. Până şi bucătăria fusese cucerită de cărți; Reece mută cu grijă o grămadă de cărți în timp ce Danreb scormonea prin frigider. Întregul loc arăta exact ca biroul lui din subsolul Langley.

— Aş zice să-mi scuzi dezordinea, dar mereu arată aşa. Ce-ți aduc, în afară de berea asta? întrebă Danreb, trimițând o Old Düsseldorf spre oaspete.

— Orice e cald.

— *Na zdorovie*, spuse Danreb în rusă, ridicând sticla.

— Ce înseamnă?

— *În sănătatea ta*.

— O accept, zise Reece. Noroc!

— Noroc!

Amândoi dădură pe gât cel puțin un sfert din sticle la primul pahar.

— Perfect, spuse Reece.

— Iar pentru felul principal, ce zici de o omletă? Am brânză, ciuperci şi slănină.

— N-ai idee cât de bine sună.

— *Midrats*, zise Danreb, referindu-se la termenul marinăresc pentru mâncarea de la miezul nopții.

— Ador berea, dar mă aşteptam la votcă.

— Câine bătrân, trucuri noi, râse Andy, aprinzând aragazul şi aruncând un cub de unt în tigaie. M-am hotărât să încep o viață nouă când am părăsit Agenția. Mai puțină votcă. Mai multă bere. Cred că funcționează, adăugă, bătându-şi burta.

Andy nu era gras. Era solid într-un mod care sugera o forță imensă. Puțin mai înalt decât Reece, ochii lui albaştri ca gheața şi umerii lați dădeau impresia că dacă te-ai lua la harță cu el, mai bine ai fugi. Părul îi era tuns scurt pe laturi, cu puțin mai mult pe creştet, într-un stil care trăda o carieră militară trecută. Era greu de spus dacă mai rămăseseră vreun fir negru în toată cărarea gri.

— Vic mi-a spus de ce ai plecat. Nu ştiu ce să spun, spuse Reece.

— Nu spune nimic. Deja îmi depăşisem termenul de valabilitate. Era timpul să plec.

— Cum ai ajuns în Westport?

— Una din fiicele mele din prima căsătorie s-a stabilit aici. Soțul ei e arhitect. Toți banii din New York care au fugit din Manhattan în pandemie l-au ținut ocupat. El a găsit locul ăsta. A început ca o fermă colonială în 1792, dar după cum vezi, a fost renovată şi extinsă de-a lungul timpului. Mă văd ca păzitorul ei pentru moment. Casa vecină a fost inclusă în afacere. Acolo am majoritatea cărților.

— S-ar putea să ai mai multe cărți decât mine, comentă Reece.

— Mi-am vândut casa din McLean la momentul potrivit. Am cumpărat aici într-un moment mai puțin bun, dar aşa e viața. Am fost econom la Langley; întreabă pe oricare dintre fostele mele soții, râse, spărgând patru ouă într-un castron.

— Câte ai avut? întrebă Reece.

— Doar trei, cred că e media la *Companie*. Maşina aia din curte am cumpărat-o în Suedia cu prima soție, în luna noastră de miere. N-am mai avut alta.

— Şi acum e clasică, spuse Reece.

— Aşa mi s-a spus. Nepoților le place. Am doi aici în oraş; unul e în clasa a şaptea, celălalt în liceu. Amândoi fac canotaj. Îi pot vedea trecând pe râu dimineața şi după-amiaza, spuse, arătând spre fereastra largă care dădea spre peluză şi râu. Un telescop Swarovski era montat pe un trepied de lemn în colț.

— Un loc frumos, spuse Reece.

— Mai bun decât Chicago, râse Danreb, accentuând intenționat cuvântul pe care nu reuşise să-l piardă nici după toți anii petrecuți departe de Oraşul Vânturilor. Dar sincer, oriunde e mai bine decât Chicago în zilele noastre.

Reece răsfoi titlurile stivuite pe tejghea. Biografii de politicieni, generali şi ofițeri de informații se amestecau cu manuale despre Rusia, Ucraina şi China. Privirea lui Reece alunecă spre un teanc de romane, şi luă cartea de deasupra.

— *Spionul perfect*? citi Reece. Eşti fan le Carré?

— Singurul romancier de spionaj care merită citit, răspunse Danreb. În afară de McCarry, desigur. Charles McCarry e într-o ligă de sine stătătoare.

— Seria *Paul Christopher*, încuviință Reece.

— Le-ai citit? Nu am întâlnit pe nimeni sub şaptezeci de ani care să-l fi citit pe McCarry.

— Am citit mult când eram copil.

— Ştiam că-mi placi.

Reece zâmbi.

— McCarry şi le Carré sunt o scăpare de lumea serioasă. Omul nu poate absorbi doar lucruri grave, spuse Danreb.

— Înțeleg.

— Cei care nu l-au citit pe McCarry întotdeauna menționează *The Spy Who Came in from the Cold* drept cel mai bun roman de spionaj postbelic, dar ăsta, arătă cu spatula spre cartea din mâinile lui Reece, e posibil să fie cel mai bun roman de spionaj scris vreodată.

— Nu te-am crezut cititor de ficțiune, spuse Reece.

— Chiar şi cei mai buni au nevoie de o pauză, răspunse el, răsucind o măcinătoare de piper deasupra ouălor care sfârâiau în tigaie. Bătrânul Cornwell a fost un meşter de primă clasă şi, deşi nu aş fi putut fi mai în dezacord cu politicile lui, îi admir măiestria – nuanțele operei sale. L-ai citit?

— Am citit operele lui timpurii în liceu şi am continuat cu cele noi până la 9/11. Apoi lucrurile s-au aglomerat.

— Aşa a fost. Le Carré a lucrat atât pentru MI5, cât şi pentru MI6. McCarry a fost omul CIA. Regret că nu l-am căutat să-i strâng mâna. Am citit că şi-a scris memoriile la scurt timp după ce a părăsit Agenția, apoi le-a ars. A spus că a păstrat *atmosfera vieții secrete*, ceea ce l-a eliberat să scrie ficțiune. Fascinant. Am şi corespondat cu le Carré câțiva ani, ştii.

— Serios?

— Am decis să-i scriu după căderea Zidului Berlinului. Nu ştiam dacă avea să primească scrisoarea, darămite să o citească. Tocmai publicase *The Secret Pilgrim*. Perioada mea ca analist al Rusiei părea să se fi încheiat, conform *The Times* şi chiar a unora de la Langley. Spre surprinderea mea, mi-a răspuns – de mână. Am corespondat vreun deceniu. M-am gândit adesea că m-ar putea folosi ca personaj într-un roman, dar nu a făcut-o niciodată.

— Despre ce vorbeați?

— La început, despre soarta Uniunii Sovietice, apoi despre republicile baltice şi vestice, statele satelit, loviturile de stat şi proliferarea armelor de distrugere în masă. Nu a fost o

corespondență bogată, să ştii, poate o scrisoare pe an. După 9/11, scrisorile au încetat. A fost extrem de critic față de politicile SUA față de Afganistan şi Irak la începutul secolului. Am păstrat scrisorile, totuşi.

Andy puse omleta aburindă pe o farfurie şi o împinse peste tejghea spre oaspete.

— Apă? Suc de portocale?

— Mai iau o bere, spuse Reece.

— Te însoțesc, răspunse Danreb, luând încă două beri din frigider.

— Cartea aceea, arătă spre o carte groasă cu o fotografie alb-negru a lui le Carré pe copertă, fiul său a compilat o colecție de scrisori ale lui din 1945 încoace.

A Private Spy, citi Reece pe cotorul cărții aşezate pe tejghea. *The Letters of John le Carré*.

— Am citit-o cu jumătate de speranță că voi găsi şi scrisorile noastre păstrate pentru posteritate, acum că am părăsit lumea secretă. Dar, din păcate, nu m-am regăsit printre Sir Alec Guinness, Graham Greene, Sydney Pollack, Daniel Ellsberg, Ralph Fiennes şi Stephen Fry. A fost un om al scrisului. Lectură fascinantă, chiar dacă pare că a scris cu publicarea în minte. Trist, fiul său a murit neaşteptat la doar doi ani după tatăl său. Nici măcar n-a apucat să vadă cartea publicată.

— Tați şi fii, şopti Reece.

— M-a inspirat să-mi scriu propria carte, spuse Danreb.

— Oh?

— Mai bine să folosesc toată cunoaşterea şi experiența asta, zise, făcând un gest larg spre casă. Decât să scriu o carte academică despre Rusia pe care nimeni n-o va citi, încerc să scriu un roman de spionaj. Nu am altceva de făcut, deşi am discuții cu Departamentul de Istorie de la Yale – e la doi paşi – să predau un curs despre istoria Rusiei din 1945 până în 1992 ca profesor invitat. Nu sunt sigur că am răbdare pentru studenții răsfățați sau pentru profesorii îndreptățiți. Mă trezesc, îmi beau cafeaua în timp ce le văd pe nepoatele mele vâslind pe râu. Apoi scriu toată ziua până e timpul pentru antrenamentul lor de seară. Mă plimb prin grădină cu un pahar în mână şi stau chiar acolo când trec – le fac cu mâna. Nu e o viață rea. Cu siguranță n-o merit.

— Despre ce e cartea?

— Momentan, e plasată la sfârşitul Războiului Rece.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Reece. Zidul Berlinului tocmai a căzut.

— Sunt atât de previzibil? Poate ar trebui să scriu cartea aceea academică, până la urmă.

Reece zâmbi în timp ce termina omleta.

— Mai vrei? întrebă Danreb.

— Cred că sunt bine acum.

— În carte, Războiul Rece s-a terminat. Am câştigat, vezi tu. Era timpul să sărbătorim.

— Dar tu... personajul tău, nu a sărbătorit, nu-i aşa?

— Nu. La fel ca şi tatăl tău, spuse Danreb, revenind în lumea reală.

— Cum l-ai cunoscut? întrebă Reece.

— A început să vină la mine. Deja mă mutaseră în subsol. Amândoi aveam acces la informaţii clasificate. Ştiam despre tatăl tău prin reputaţie. Toţi îl cunoşteau pe Tom Reece. Majoritatea se temeau de el. Nu cred că lăsa pe mulţi să se apropie.

— Dar pe tine te-a lăsat.

— Da. La început, venea să-mi ceară recomandări de lectură.

— Despre ce?

— Despre Uniunea Sovietică.

— Are sens. Războiul Rece era în plină desfăşurare.

— Da, dar era mai mult de atât.

— Ce vrei să spui?

— E greu de zis; nu s-a deschis complet. Mereu am simţit că încerca să mă protejeze.

— Despre ce mai vorbeaţi?

— Pe lângă sovietici? Spioni. Vietnam. Cuba. China. Chiar şi despre JFK şi Able Archer.

— Ce e Able Archer?

— A fost un exerciţiu militar în 1983. Am fost mai aproape de un război nuclear decât în Criza Rachetelor Cubaneze. Andropov era convins că Reagan urmărea o capabilitate de prim-atac nuclear cu *Războiul Stelelor* şi tehnologia *stealth*. În 1981, GRU a lansat Operaţiunea RYaN, una dintre cele mai extinse operaţiuni de informaţii din Războiul Rece.

— Cum aşa?

— Scopul lor era să supravegheze, să evalueze şi să recruteze persoane din comunitatea de informaţii şi administraţia Reagan pe care le considerau responsabile de lansarea unui prim-atac.

— Chiar credeau că am fi lansat primii?

— Trebuie să-ţi aminteşti, construiam stocuri uriaşe de arme. *FleetEx* din aprilie i-a pus pe jar. Apoi sovieticii au doborât zborul Korean Air Lines 007 în septembrie, ucigând aproape trei sute de oameni, inclusiv un congresman american. Tensiunile erau la maxim. *Able Archer* a fost un exerciţiu NATO din noiembrie care nu părea un exerciţiu pentru sovietici. Au crezut că era acoperire pentru un atac real. Gândeşte-te la coliziunea dintre retorica lui Reagan şi paranoia sovietică în cel mai prost moment posibil – când două naţiuni rivale aveau capacitatea de a distruge nu doar una pe alta, ci întreaga lume. Lucrurile au atins punctul culminant când sovieticii au detectat din greşeală lansări multiple de rachete balistice intercontinentale din SUA.

Iisuse.

— Datorită unui ofiţer sovietic vigilent şi a generalului nostru Leonard Perroots, am evitat războiul nuclear.

— Perroots? Nu a devenit director al DIA?

— A devenit. În ’85. A lucrat strâns cu directorul CIA, Bill Casey. Dar în 1983 era asistent al şefului de informaţii pentru Europa. Când s-a retras în ’89, a scris un memorandum pentru a înregistra lecţiile din *Able Archer*. L-am citit de mai multe ori. Interesant, dar nimic secret. Totuşi, a rămas clasificat până în 2021, când a fost publicat într-un volum numit *Foreign Relations of the United States*, axat pe relaţiile SUA-URSS din ianuarie 1983 – martie 1985. După publicare, CIA a reclasificat documentul.

— De ce?

— Bună întrebare. Volumul a fost supus unei revizuiri de declasificare de patru ani, în care CIA a fost implicată. Un judecător a dat câştig de cauză Agenţiei, iar întregul volum a fost şters de pe internet. După cum îţi imaginezi, am o copie fizică. Memo-ul lui Perroots critică CIA, dar oferă şi perspective incredibile asupra problemelor care au afectat relaţiile SUA-URSS în anii ’80 – aceleaşi probleme cu care ne confruntăm şi azi cu Rusia şi Ucraina.

— Poate de asta l-au reclasificat.

— Poate.

— Ce spunea Perroots despre asta?

— A murit în 2017. L-am cunoscut de-a lungul anilor. După pensionare, a lucrat pentru Vector Microwave Research Corporation, ceea ce înseamnă că încă lucra la proiecte clasificate pentru armată şi CIA.

— Ce făcea Vector Microwave Research?

— Se ocupau de ceea ce numeam *achiziții de materiale străine.*

— Sună dubios.

— Era. Afaceri legate de industria de informații au început să apară în anii '60-'70. Unele au supraviețuit până la sfârşitul anilor '90. Încă mai există, dar s-au adaptat la o lume mai transparentă. Achiziționau echipamente de la sovietici, chinezi şi nord-coreeni la cererea CIA şi DIA. S-au făcut mulți bani, şi prea multe secrete au fost şoptite în schimbul unor afaceri.

— Pare o rotiță în mecanismul permanent al Washingtonului.

— Exact asta erau. Nu pot face nimic din casa mea aici pe Riverside Avenue, dar poate voi scrie o versiune fictivă într-o zi. Ticăloşii de la *Prepublication Classification Review Board* de la Langley vor face infarct când o vor citi. La dracu' cu ei.

— Abia aştept să o citesc.

— După *Able Archer*, lucrurile s-au schimbat.

— Cum?

— A fost o schimbare vizibilă în relațiile SUA-URSS. Andropov a murit în '84. Succesorul său, Konstantin Cernenko, n-a rezistat nici un an. A murit în '85, deschizând calea pentru Gorbaciov. Apoi au venit reformele: *glasnost* şi *perestroika*, summit-uri cu Reagan, Tratatul privind Forțele Nucleare Intermediare, retragerea trupelor sovietice din Afganistan.

— Toate astea au fost bune, nu?

— Aşa părea.

— Nu pari convins.

— Eu conectez punctele, asamblez puzzle-urile şi completez piesele lipsă.

— Adică?

— Adică au fost în joc mai mult decât summit-uri şi tratate. Cred că şi tatăl tău credea la fel, dar, spre deosebire de mine, el a

vrut să facă mai mult decât să dezvelească straturi. Avea o misiune.

— Ce fel de misiune?

— Speram să-mi spui tu.

Reece luă rucsacul şi-l puse pe scaunul de lângă el.

— Răspunsurile ar putea fi aici. Tatăl meu mi-a lăsat o grămadă de documente. Cele mai multe par să fie în rusă, vietnameză şi franceză.

— Nu le-ai tradus? Le-a văzut altcineva?

Încredere.

— Tocmai ce le-am obţinut.

— Atunci hai să ne uităm.

Reece îl urmă pe Danreb în sufragerie. Un covor mare roşu-închis acoperea cea mai mare parte a pardoselii de lemn. Un şemineu pe gaz lumina încăperea. Mobila părea aranjată în jurul cărţilor, nu invers. Reece deschise geanta şi-i întinse plicul greu fostului expert pe Rusia.

Danreb îşi puse o pereche de ochelari de citit la distanţă pe nasul său mare şi luă primul document.

— Deci? Ce spune? întrebă Reece.

— E un document financiar. Reece, o să am nevoie de timp cu astea, iar tu arăţi că ai nevoie de somn.

— Sunt bine.

— Reece, nu eşti. Dacă tatăl tău ar fi aici, ţi-ar spune acelaşi lucru. Am vorbit cu Vic. E în drum spre noi. E o călătorie lungă din Virginia de Nord, dar va ajunge dimineaţa. Iar prietenii tăi iau primul feribot de pe Martha's Vineyard mâine. Le va lua cam trei ore după ce ajung pe continent. De ce nu te odihneşti, îmi laşi toate astea, iar până te trezeşti voi avea o idee mai bună despre ce a lăsat tatăl tău în urmă şi poate voi răspunde la întrebarea pe care o avem amândoi.

— Care anume?

— Cea mai importantă întrebare dintre toate. *De ce?*

Reece simţi cum anxietatea îl cuprinde. Voia să afle acum.

— Reece, spuse Danreb, întinzând mâna să-i prindă braţul. Odihneşte-te. Mă ocup eu de asta.

Simţind că Reece nu e convins, continuă:

— Tu ai specialitățile tale, eu pe ale mele. Dă-mi puțin timp. Voi fi aici când te vei trezi.

Cu reticență, Reece încuviință. Ştia că e epuizat şi că mintea şi trupul lui aveau nevoie să se refacă.

— Camera de oaspeți e chiar în spate, spuse Danreb, conducându-l spre o uşă din fundul sufrageriei. Are baie proprie, iar eu voi fi chiar aici dacă ai nevoie de ceva.

— Andy, ce măsuri de securitate ai? întrebă Reece apropiindu-se de camera de oaspeți.

— Probabil nu suficiente după standardele tale, răspunse analistul. Dar am asta.

Andy se întinse între două rafturi şi scoase o puşcă.

— Asta e tot?

— Asta i-a ajuns lui John Wayne.

Reece ridică o sprânceană.

— N-ai văzut *True Grit*? Sau pe Chuck Connors în *The Rifleman*?

— Oh, ştiu, spuse Reece, amintindu-şi cum se uita la westernurile clasice cu tatăl său. Winchester Model 1892. E o puşcă grozavă, dar ai ceva, ăă...

— Mai modern?

— Da, mai modern, răspunse Reece.

— S-ar putea să fie un AR pentru tine înăuntru. Ştiam că vii, aşa că l-am scos din seif. Are un suport pe care ATF l-a declarat ilegal cât erai la închisoare. Dar, din moment ce e ilegal aici în orice configurație, m-am gândit *ce naiba*. Dracu' să-i ia dacă nu înțeleg gluma.

— Mersi, Andy.

— Nu uita asta, spuse, întinzându-i plicul mai mic pe care scria *James Reece*.

— Odihneşte-te, Reece. Vom rezolva asta dimineață.

Reece luă plicul, încuviință, intră în camera de oaspeți şi închise uşa în urma lui.

Danreb se uită lung la uşa camerei de oaspeți. Mintea îi filtra tot ce ştia despre Reece şi tatăl său, despre CIA şi KGB. Îşi amintea numeroasele conversații cu omul care îşi lăsase fiului documente de găsit atâția ani după moartea sa.

Apoi aşează puşca veche la locul ei între rafturi şi făcu obişnuita lui rundă prin casă, verificând uşile şi ferestrele înainte de a se întoarce la masa din sufragerie. Îşi puse ochelarii şi luă primul document, citind atent în rusă ca şi cum ar fi fost limba lui maternă.

După ce termină primele două pagini, se duse în bucătărie să facă o cană de cafea. Avea să fie o noapte lungă.

În camera de oaspeți, AR-ul era un SIG Sauer Rattler Blackout de 7,62 mm, cu o lunetă Aimpoint Micro şi picioare de fier pliabile. Reece desfăcu suportul, verifică arma şi asigură că punctul roşu era activ. Era gata de acțiune.

Privi spre pat.

Nu încă.

Aşează SIG-ul jos, apoi scoase cearşafurile şi le întinse pe podea. Luă un prosop din baie şi îl băgă la baza uşii pentru a bloca lumina din sufragerie.

Îşi scoase pistolul, tocul, centura, portofelul şi banii din buzunare, aranjându-le lângă armă. Trecu degetul peste numele său scris pe plic – cu cerneală albastră, în scrisul distinctiv al tatălui său. Părea că Tom Reece îl scrisese ieri. Asta era frumusețea scrisorilor, a semnăturilor – te conectau cu trecutul.

Reece nu era încă pregătit să o citească. Mai aruncă o privire, apoi o puse lângă Hi-Power şi se întinse pe pături. Trăgând cearşaful peste el, adormi în câteva secunde.

Două lumi separate de o uşă: un bărbat scormonind prin trecutul altuia, în timp ce acesta dormea, în sfârşit în siguranță, măcar pentru o noapte.

CAPITOLUL 51

Când Reece deschise ochii, nu era sigur dacă fusese zgomotul unor voci, mirosul de cafea sau pur şi simplu faptul că corpul lui profitase de somnul de care avea nevoie.

Mâna lui Reece se întinse imediat spre Rattler în timp ce se ridica de pe podea şi se apropie de uşă. Aplică urechea la gaura cheii şi recunoscu vocile. Apoi privi spre aşternuturile întinse pe podea.

E de lucru.

Fostul comando adună patul improvizat pe podea şi aranjă păturile pe canapea. Nu-şi amintea ultima dată când făcuse patul. Poate la Şcoala de Ofiţeri? Nu era genul lui. Întotdeauna simţise că timpul putea fi folosit mai bine. În cazul lui Reece, asta însemna antrenament şi pregătire pentru război. Lauren glumea uneori când întindea cearşafurile noaptea, întrebându-l dacă ştia cum se face patul în fiecare zi. Biroul lui mic era atunci lângă dormitor. Reece ridica capul din cărţi despre Afganistan sau Irak sau studii despre terorism şi răspundea: *„Spiriduşi?”* Lauren îi arunca de obicei o pernuţă drept răspuns.

Zâmbi la amintire.

Cu patul făcut, Reece scoase prosopul de la baza uşii şi-l puse la loc în baie, stropindu-şi faţa cu apă rece ca să-şi trezească organismul.

Se îmbrăcă, fixă Browning Hi-Power în toc şi aşeză Rattler-ul în colţul camerei. Mulţumit că totul era în ordine, deschise uşa.

Katie stătea lângă masa din sufragerie. Când uşa se deschise, lăsă o hârtie din mână şi se repezi în braţele lui Reece.

— Sunt bine, Katie, fu tot ce putu spune Reece.

Victor Rodriguez stătea la capul mesei, lângă Danreb. Se ridică şi se apropie de el.

— Reece, mă bucur să te văd.

— Şi eu pe tine, Vic, spuse Reece, strângându-i mâna. Unde e Raife?

— Aici! răsună un glas din bucătărie.

Raife apăru în cadrul uşii, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Drăguţ din partea ta să te alături, glumi Raife. Sunt surprins că te-ai trezit aşa devreme. Nu e nici măcar amiază.

— Atunci mă întorc la culcare.

— Andy nu are cafeaua ta preferată slabă, spuse, întinzându-i o cană cu vulturul, globul şi ancora emblematică. Sub simbolul Marinei erau literele EOD, pentru Explosive Ordnance Disposal.

— Doar cafea neagră se serveşte aici, confirmă Danreb. Am fost Marine. E un departament al Marinei – secția bărbaților. Scuze, Reece.

— Măcar nu e Folgers, spuse Raife. Black Rifle Coffee Blackbeard's Delight. Nu era miere sau frişcă, dar am condimentat-o cu lapte şi zahăr.

— E perfectă, spuse Reece. Liz e aici?

— E cu avionul. Îl duce la New York ca să-l avem aproape.

— Acum hai să-l lăsăm pe Vic şi Andy să termine, în timp ce-ți facem micul dejun. New Joe's Special e pe drum, spuse Raife.

Era evident că vechiul lui prieten şi coleg era încă îngrijorat pentru sănătatea lui.

— Mersi, Raife, spuse Reece, în timp ce el şi Katie se îndreptau spre bucătărie.

— New Joe's Special? întrebă Katie, reumplându-şi ceaşca.

— Ouă, spanac, carne tocată, ceapă, ciuperci şi un pic de usturoi. Am mâncat-o prima dată cu Reece şi tatăl lui în facultate. Îți aminteşti, Reece?

— Îmi amintesc. Am fost la Salt Point în California de Nord. Am mers din Montana cu Scrambler-ul tău.

— Două zile de condus, spuse Raife, amestecând ingredientele într-o tigaie mare. Când am ajuns la camping, Tom Reece a aprins aragazul şi a făcut asta să ne încălzim.

— Ce făceați acolo? întrebă Katie.

— Scufundări, răspunse Reece. Scufundări libere, pentru apnee. Mergeam acolo cu tatăl meu de când eram copil.

— Nu e zonă de reproducere a rechinilor marini? întrebă ea.

— Eşti sigur parte din lanțul trofic acolo, răspunse Reece.

— *Abalone*, *lingcod*, scoici, îşi aminti Raife. Am mâncat ca nişte regi a doua zi.

— Vremuri bune, spuse Reece.

— Aşa au fost. Poftă bună, spuse Raife. Mănâncă.

— Deci ce au aflat? întrebă Reece între îmbucături. E delicioasă, apropo. Mulțumesc.

Raife şi Katie schimbară o privire.

— Ce? întrebă Reece.

— Cred că e mai bine să-l lăsăm pe Andy să-ți explice, spuse Raife.

— E atât de rău?

— E... cum să spun?

— Interesant, interveni Katie.

— Interesant, complicat şi mai sunt câteva piese lipsă.

— Ei bine, sunt pregătit, spuse Reece, împingând farfuria la o parte.

— Bine, spuse Raife. Să încercăm să dăm sens la toate astea. Dar mai întâi, hai să-ți umplu cana.

CAPITOLUL 52

Andy Danreb scosese o tablă magnetică albă de nu ştiu unde şi ataşase anumite documente cu magneți. Alte pagini erau întinse pe masa din sufragerie.

— Ia loc, Reece, spuse el.

Reece trase un scaun şi aşează cana de cafea în fața lui. Ceilalți se alăturară.

— Bine, începu Danreb. Am trecut prin aceste documente toată noaptea. Când a ajuns Vic acum câteva ore, m-a ajutat să punem cap la cap câteva piese. Raife a tradus franceza, iar pentru vietnameză am folosit un iPad pe care mi l-au dat nepoatele de Crăciun.

Reece ridică brusc capul la mențiunea unei aplicații de traducere.

— Ştiu la ce te gândeşti şi ai dreptate, continuă Danreb. Nu e cel mai sigur mod de a traduce, dar am creat conturi noi pentru o oarecare securitate. Nici măcar nu folosisem tableta până acum. După cum vezi, prefer biblioteca fizică.

— Am observat, spuse Reece. Ce ați aflat?

— Se întinde până în timpul războiului.

— Din Vietnam?

— Mai înapoi, Reece. Al Doilea Război Mondial, din câte pot deduce.

— Şi despre ce este vorba? întrebă Reece.

— M-am tot gândit cum să abordez asta. Cred că o să îți prezint mai întâi ideile principale – un rezumat rapid – şi apoi să intru în detalii. Poate ai vrea să iei notițe.

Reece trase un carnețel galben în fața lui, arătând că era pregătit.

— Vic şi eu am analizat astea toată noaptea şi cred că suntem aproape.

— Aproape de ce?

— Aproape de a descifra o colaborare între ceea ce s-ar putea descrie cel mai bine ca un număr foarte mic de elita din Statele Unite, Rusia şi, într-o măsură mai mică, China, pentru a iniția o realiniere a ordinii mondiale, cu Rusia şi China dominând piețele

globale de alimente, energie, tehnologie şi farmaceutice pentru tot restul secolului al XXI-lea şi nu numai.

— Tatăl meu a murit acum aproape cincisprezece ani. Cum ar putea oricare din aceste documente să indice un plan de astăzi?

— Nu e vorba de planul în sine, ci de jucători. Din ceea ce am citit şi din ceea ce ştim despre Tom Reece, credem că a dat peste această reţea de spioni – pentru că nu găsesc un termen mai bun – când investiga altceva.

— Şi anume?

— Trădarea prizonierilor de război americani din Vietnam.

— Poe a menţionat ceva despre asta, dar a spus că tatăl meu căuta un lunetist GRU chiar şi după acel război – că acel lunetist a fost motivul pentru care a început să lucreze pentru CIA.

— Vic a menţionat că ai petrecut ceva timp cu Poe. Am avut şi eu interacţiuni cu el de-a lungul anilor pe analize sovietice şi ruseşti, dar da, în acest caz cred că Poe l-a ajutat pe Tom Reece să intre în CIA după Vietnam. Lunetistul GRU a fost momeala, dar în acea căutare a descoperit altceva.

— Ce anume?

— Ţine minte, tatăl tău era ofiţer de caz, dar datorită activităţii sale cu MACV-SOG în Vietnam, avea un picior şi în partea paramilitară a Agenţiei. A fost unul dintre primii care au lucrat efectiv pe ambele părţi – nu aşa neobişnuit astăzi, dar era pe atunci. A lucrat împreună cu Poe, adunând informaţii despre toţi consilierii GRU care au operat în Vietnam. În acea investigaţie a început să suspecteze că a existat o încercare orchestrată, şi reuşită, din partea guvernului SUA la solicitarea acestui grup de elite, de a demonstra că prizonierii de război americani nu au fost lăsaţi în urmă în Asia de Sud-Est.

— De ce ar face asta?

— Pentru că unii dintre acei bărbaţi pe care ţara i-a abandonat au fost transportaţi în Uniunea Sovietică şi China pentru exploatare. Eu şi Vic suspectăm că acest grup de colaboratori încerca să evite un război. La apogeul Războiului Rece, dovada că sovieticii au întemniţat şi interogat sau torturat militari americani i-ar fi pus pe ambele ţări pe marginea unui schimb nuclear. Relaţiile erau tensionate.

— Aceşti colaboratori erau americani şi sovietici? Spioni? Agenți dubli?

— Erau mai mult decât atât. Din aceste documente reiese clar că tatăl tău nu ştia cine poate fi de încredere la CIA.

— Nu au fost returnați mulți prizonieri în SUA în '73 ca parte a Acordurilor de la Paris? întrebă Raife.

— Au fost. 591, mai exact. Operațiunea Homecoming. Kissinger a negociat eliberarea lor, dar conform acestor înregistrări, Danreb arătă spre o hârtie gălbuie pe tablă, el ştia că mai erau şi alții.

— Şi i-a lăsat acolo? întrebă Reece.

— Fotografiile din satelit şi de la avioanele noastre de recunoaştere – U-2, OXCART şi SR-71 – împreună cu interogatoriile prizonierilor returnați, indicau fără îndoială că lista furnizată de delegația nord-vietnameză la Paris era incompletă. Reparațiile de război erau legate de problema prizonierilor.

— Adică?

— Adică dacă SUA îşi dorea înapoi prizonierii, trebuiau să plătească.

— O răscumpărare?

— În esență, da. E o tactică de negociere veche de când războiul. Când lucram încă la biroul meu din Agenție, Arhivele Naționale au dezvăluit documente care arătau că preşedintele Eisenhower a primit informații conform cărora prizonierii din Războiul din Coreea fuseseră mutați în lagăre din China şi URSS.

— Câți?

— Agenția avea o sursă care a comunicat că cel puțin 800 au ajuns în Siberia. Ideea e că Vietnamul a urmărit exemplul fraților lor comunişti din URSS, China şi Coreea de Nord. Făcuseră acelaşi lucru cu francezii după Dien Bien Phu în '54. RAND Corporation a publicat un raport în '65 despre Viet Minh care ținea prizonieri francezi ani de zile după încheierea ostilităților. Kissinger era perfect conştient de toate astea; de fapt, scrisese un raport politic clasificat despre asta încă din 1957.

— Acest document de aici, continuă Danreb, ridicând o hârtie de pe masă, este o copie a interogatoriului unui dezertor din 1971, un doctor Dang Tan, care afirma fără echivoc că cel puțin 500 de prizonieri nu erau pe lista delegației de la Paris.

— Doar ca să joc în rolul avocatului diavolului, de unde ştim că spunea adevărul?

— Acest document e din '79. Tatăl tău gestiona un informator din Moscova care a participat la o şedinţă a Comitetului Central Sovietic pe 15 septembrie 1972, când generalul-locotenent NVA Tran Van Quang a prezentat că peste 1000 de americani erau în viaţă ca prizonieri de război în Vietnam, Laos şi Cambodgia. Ţine minte, presiunile anti-război asupra administraţiei Nixon erau la culme. Prizonierii erau legaţi de aducerea *păcii cu onoare*.

— Mă întreb ce ofiţer de relaţii publice a inventat expresia aia? spuse Raife.

— Kissinger a acceptat în cele din urmă un pachet de *reparaţii* de patru miliarde de dolari în schimbul prizonierilor americani din Vietnam, Laos şi Cambodgia.

— Deci de ce nu i-am recuperat? întrebă Reece.

— Acordul a eşuat. Scandalul Watergate a dominat titlurile, iar Nixon a vrut să treacă peste coşmarul Vietnamului. Au declarat că toţi militarii americani din Asia de Sud-Est fuseseră repatriaţi cu Operaţiunea Homecoming. Oricine era încă dispărut a fost trecut pe *lista celor ucişi în acţiune*. Caz închis.

— Dar nu a fost închis.

— Nu. Unii dintre acei 591 de prizonieri întorşi acasă au spus altceva, la fel şi valurile de refugiaţi care au fugit din Vietnam după căderea Saigonului în '75. În teancul ăla de documente sunt interviuri cu prizonieri şi *oamenii bărcilor* care intră în categoria *foarte credibili*.

— De ce n-au continuat CIA şi Pentagonul investigaţia?

— Tatăl tău a pus aceeaşi întrebare. Şi a înţeles de ce, luând investigaţia în subteran.

— Ce vrei să spui?

— CIA şi Pentagonul, cu câteva excepţii, s-au închis în sine.

— Nu prea diferit de retragerea din Afganistan din zilele noastre, observă Raife.

— Politica oficială era că toţi prizonierii americani în viaţă fuseseră returnaţi, spuse Danreb. Congresul a cercetat problema sub presiunea constituenţilor şi a organizaţiilor de veterani, dar comisiile erau făcute să discrediteze, nu să investigheze. Majoritatea ţării era pregătită să lase Vietnamul în trecut.

— Dar nu şi Tom Reece.

— Nu şi Tom Reece, confirmă Danreb. Totuşi, Operaţiunea Homecoming a avut o consecinţă neintenţionată.

— Care?

— Congresul nu ştia de promisiunea lui Kissinger şi Nixon de patru miliarde de dolari. Au fost şi îngroziţi de starea prizonierilor care au reuşit să se întoarcă – lucru care a blocat reconstrucţia şi ajutoarele din partea legiuitorilor. Vietnamul de Nord nu făcea diferenţa între ramurile guvernului. Pentru ei, patru miliarde fuseseră promişi dar nu şi livraţi.

— Ceea ce a însemnat că prizonierii americani au rămas în captivitate.

— Exact. Nixon demisionează. Ford preia, urmat de Carter. Acordurile sunt uitate. Ţara a trecut peste.

— Deci ce face Vietnamul cu prizonierii americani din Laos şi Cambodgia? întrebă Reece, bănuind deja răspunsul.

— Îi trimite la cineva care să plătească pentru ei.

— Uniunea Sovietică.

— Astea sunt pozele pachetului ţintă pe care tatăl tău l-a ajutat să-l pregătească în '81 pentru o misiune de salvare în Laos. Informatorul său din Moscova îi transmisese că sovieticii urmau să cumpere ultimul lot de prizonieri americani. Ştia că odată ajunşi în URSS, nu mai era cale de întoarcere. Sovieticii nu ar fi recunoscut niciodată, iar SUA nu ar fi început un război cu URSS din cauza eşecului din Vietnam.

— E informaţie dintr-o singură sursă, spuse Reece. Avea nevoie de mai mult.

— Şi a obţinut. Un interceptor de semnale a coroborat informaţia. Interceptorul menţiona explicit că 20 de prizonieri americani erau mutaţi într-un lagăr din Gnommorath, Laos. NSA a direcţionat un satelit să fotografieze zona. Imaginile nu erau concludente, aşa că un SR-71 din baza Kadena din Okinawa a survolat zona. Pozele au confirmat un lagăr cu ziduri, turnuri de pază şi şanţuri de irigaţie săpate în culturi sub forma „52K” – cod de evadare pentru 52 de prizonieri americani.

— Cincizeci şi doi, repetă Reece cu voce scăzută.

— CIA şi Delta voiau confirmare la sol. Era doar un an după Eşecul din Deşert, aşa că Delta voia să se asigure că reuşesc.

După lupte birocratice privind cine ar trebui să conducă o misiune de recunoaştere în Laos, CIA – împotriva recomandării tatălui tău – a primit misiunea. Şi pe cine au trimis?

— Tom Reece.

— A restabilit legătura cu cei din perioada SOG care fugiseră în Thailanda. I-a recrutat şi i-a condus în Laos. Au stabilit un punct de observație într-o peşteră lângă lagăr.

— Ce au găsit? întrebă Reece.

— Conform documentelor, au confirmat cel puțin un american.

— Tatăl tău era omul de legătură al CIA dintre Agenție şi Delta. În aprilie 1981, Delta a fost pusă în alertă şi a început planificarea. Până în iulie erau gata de acțiune.

— Poe ne-a spus că înainte ca operațiunea să fie aprobată, *Washington Post* a publicat un articol despre prizonieri americani în Vietnam şi o forță de mercenari care se pregătea să-i salveze, spuse Reece.

— Moment interesant, nu crezi? spuse Danreb. Au adus chiar şi un locotenent-colonel retras din Forțele Speciale în prim-plan pentru a sabota misiunea. Nu exista nicio şansă să fie aprobată cu inamicul alertat.

— Cine sunt *ei*? întrebă Reece.

— Existau cu siguranță entități politice şi de informații puternice în SUA care voiau doar să demonstreze că nu mai erau militari americani în viață în Asia de Sud-Est. Carierele şi reputațiile unor persoane extrem de influente ar fi fost pătate, poate distruse, dacă publicul american ar fi aflat că propriul guvern ştia că americani fuseseră lăsați în urmă în Vietnam şi nu făcuseră nimic să-i salveze. Au folosit ocazia să demonstreze că nimeni nu mai era închis în Asia de Sud-Est şi să discrediteze pe oricine credea altfel.

— Ce s-a întâmplat cu prizonierii?

Danreb şi Vic schimbară o privire.

— Nu ştim, Reece, interveni Vic. Documentele sunt neconcludente, dar într-una din ultimele comunicări ale tatălui tău cu informatorul din Moscova, sursa a spus că fuseseră executați. Moscova avea deja prizonieri transportați în URSS în timpul administrațiilor Ford şi Carter. Acum Reagan era la putere. În loc să transporte mai mulți prizonieri în URSS sau China, au

fost executați şi rămăşiţele incinerate. Informatorul tatălui tău a fost găsit săptămâni mai târziu cu gâtul tăiat în maşina lui la *dacha* de lângă Moscova.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Notele tatălui tău se opresc aici. Nimic despre prizonieri din 1981 până în 1992.

— Ce a făcut în perioada aia? întrebă Reece.

— A continuat să se rotească prin postări de ofițer de caz, dar s-a concentrat pe Orientul Mijlociu şi amenințarea terorismului, spuse Vic.

— Problema prizonierilor a reapărut ocazional de-a lungul anilor. Guvernul a luat poziția oficială că niciun prizonier nu fusese lăsat în urmă, explică Danreb. Doi militari implicați în pregătirea misiunii Delta au ajuns să dea în judecată guvernul pentru eliberarea de documente care să demonstreze americanilor adevărul. Desigur, judecătorul a stat de partea guvernului, invocând *surse şi metode* clasificate.

— Ştiau că aveam prizonieri în viață în Asia de Sud-Est şi i-au lăsat să putrezească, spuse Raife. Laşi nenorociți.

— Documentele sugerează asta. Una din ultimele chestiuni e din 1992. Tatăl tău a vorbit cu Le Quang Khai, un membru al Ministerului de Externe vietnamez care studia la Columbia. În note scrie că Khai a afirmat că în cercurile guvernamentale vietnameze era cunoscut faptul că SUA îşi abandonaseră prizonierii. La scurt timp, Khai a fost deportat.

— Ai spus *una* din ultimele chestiuni. Mai era vreuna? întrebă Reece.

— Da. O fotografie din satelit din 1992. Săpat în pământ lângă închisoarea Dong Mang din nordul Vietnamului, vizibil doar din aer, era scris „GX 2527”.

Danreb îi întinse lui Reece fotografia. Rezoluția era mult mai bună decât cea de acum 12 ani.

— Cod de autentificare?

— Da, pentru Peter Richard Matthes. Avionul său C-130 a fost doborât în noiembrie 1969.

Reece aşează fotografia pe masă.

— Ticăloşii.

Danreb luă un document de pe tabla magnetică şi i-l întinse lui Reece.

— Ce e asta?

— Reece, tatăl tău credea că era ceva mai mult decât doar Pentagonul, oficialii de informaţii şi politicienii care voiau să-şi acopere dosarele şi să treacă peste Vietnam în numele experienţei politice. El credea că dovezile că militarii americani au fost transportaţi în URSS au fost suprimate de acest mic grup de elite din ţara noastră...

— Şi din Uniunea Sovietică, spuse Reece, completând gândul.

— Se pare că există persoane în ambele ţări care au loialităţi faţă de altceva decât poporul lor. Vic ridică o hârtie. Tom Reece scrie: *În urma celui de-al Doilea Război Mondial, la Teheran, Bretton Woods şi Yalta, anumiţi oficiali de informaţii s-au întâlnit şi au format un pact. Nu aveau încredere în liderii lor, nici în oamenii din orice societate, liberă sau totalitară. Au jurat să evite conflictele între state care ar putea duce la o confruntare nucleară. Pentru a face asta, au schimbat secrete şi au manipulat pieţele pentru a obţine bogăţia necesară pentru a deţine puterea care poate dicta ordinea mondială.*

— O alianţă? întrebă Reece.

— Da, spuse Danreb. Tom face referire la ceva numit *Colectivul* în notele sale.

— *Colectivul*, repetă Reece.

— În discuţiile noastre din biroul meu de la Langley, am vorbit odată despre programul de sovietici ilegali şi scopul lor de a avea pe unul dintre ei în funcţia de preşedinte. Era o îngrijorare reală în timpul Războiului Rece. Acum, cred că Tom se gândea mai departe, dincolo de sfârşitul Războiului Rece. Era concentrat pe *Colectiv*.

— De ce este acest grup atât de interesat de aceste documente acum? întrebă Reece.

— Exact la asta ne-am gândit şi noi cu Vic. Credem că e pentru că sunt pe cale să mute o piesă semnificativă pe tablă.

— Ce piesă?

— Asta nu ştim.

— În scrisoarea pe care mi-a lăsat-o, tatăl meu a spus că mai era o ultimă dovadă pe care nu a putut să o găsească.

— Orice ar fi fost, cred că era aproape să o descopere când a fost ucis, spuse Vic.

— Majoritatea persoanelor pe care le enumeră în aceste fişiere sunt moarte, spuse Danreb. Dar asta a fost ambiguu. Banii încă trebuie contabilizaţi, mutaţi şi ascunşi, fie că sunt bani lichizi, criptomonede sau active tangibile cum ar fi aur, argint, platină, bijuterii, artă sau maşini. Tom a găsit firma care le gestiona banii, o mică firmă numită Morgan Holdings. I-am studiat ani de zile. Ei administrează banii pentru mulţi foşti oficiali KGB şi actuali SVR, precum şi pentru Bratva. Unul în special cu care am făcut o înţelegere acum aproape douăzeci de ani. Am vândut sufletul pe asta. CIA, în colaborare cu FBI, a acceptat un acord prin care un fost agent KGB pe nume Luca Ievghenievici primea cetăţenie americană şi imunitate în schimbul informaţiilor despre un activ, un spion rus care urca în ierarhia CIA. Ne-a dat activul, şi a fost exact ce mă temeam. SVR voia să sacrifice propriul lor agent. A fost un *throwaway*. În schimb, au primit imunitate şi cetăţenie pentru unul dintre ai lor.

— De ce nu am anulat acordul?

— N-am putut dovedi. Şi dacă s-ar fi dovedit a fi o greşeală, oficialii de rang înalt din Agenţie şi FBI ar fi părut ridicoli. Au prezentat-o ca pe un succes.

— Ce s-a întâmplat cu Ievghenievici?

— Conduce sindicatul Bratva din New York, protejat de puterea guvernului SUA. E implicat în prostituţie, trafic de persoane, trafic de organe, droguri, spălare de bani, tot ce-ţi poţi imagina. E una dintre cele mai proaste înţelegeri pe care le-am negociat vreodată.

— Cum se potriveşte el în poveste?

— Activele sale financiare cresc într-un ritm disproporţionat faţă de alţi lideri Bratva din SUA şi Europa.

— Poate e doar mai bun la meseria lui, spuse Raife.

— Poate, dar cred că e ceva mai mult, spuse Danreb. I-am studiat pe aceşti tipi din anii '80. Câţiva s-au remarcat ca fiind – cum să spun? – diferiţi, conectaţi atât în America cât şi în Rusia. Nu e atât de simplu precum *urmează banii*, dar nu e departe. Am devenit din ce în ce mai interesat şi mi-am exprimat suspiciunile la lanţul de comandă de la Langley. Bineînţeles, mi s-a spus să

mă opresc. Dar nu am făcut-o. Am continuat să investighez. Am folosit resursele Agenției. Era mai ușor să acoperi lucrurile pe atunci. Am *mapat* rețeaua lui, inclusiv pe omul de la firmă care gestionează banii lui Ievghenievici. Un om care se întâmplă să gestioneze și banii celor pe care îi suspectez că fac parte din acest grup de elite atât din SUA cât și din Rusia.

— Cum îl găsim?

— Se întâmplă să știu multe despre el. Dar mai întâi, să vorbim despre altceva.

— Ce anume? întrebă Reece.

— Bani.

CAPITOLUL 53

— BANI?

— Da, spuse Danreb. De multe ori totul se reduce la bani, sau mai degrabă la avere, pentru că acolo se află adevărata putere.

— Bine, să auzim, spuse Reece.

— Există trei căi principale de a acumula genul de avere necesar pentru a deține putere adevărată. Aceştia nu sunt oameni interesați de o casă drăguță cu un gard alb. Ei vor control – control total.

— Sună cunoscut, spuse Reece.

— Prima opțiune e monopolul: controlul asupra unui sector sau a unei mărfi precum transportul maritim, alimentele, alcoolul, fructele de mare, petrolul, gazele naturale, aurul, argintul, mineralele rare, microcipurile, farmaceuticele, ochelarii de soare – orice. Multe dintre aceste sectoare sunt controlate de câteva corporații private. De exemplu, familia De Beers controlează de mult fluxul de diamante din lume. Ei stabilesc prețul şi mențin raritatea pentru a controla piața. În realitate, diamantele nu sunt atât de rare sau greu de găsit. De Beers deține milioane de carate de diamante în seifuri, doar pentru a menține prețul ridicat. Ei controlează oferta şi, astfel, stabilesc valoarea pieței globale de diamante, în mod artificial, similar cu modul în care OPEC influențează prețurile petrolului prin controlul asupra ofertei globale. E la fel peste tot.

— Dă-mi un exemplu din SUA, spuse Reece.

— Când o companie mică dar în creştere, precum Santa Monica Seafood, începe să domine un segment al pieței de peşte proaspăt, punând presiune pe marile companii precum Sysco sau U.S. Foods, aceştia pur şi simplu intervin şi o cumpără. Danreb pocni din degete. Puf! Fără competiție. Dacă compania mică refuză să vândă, corporația mai mare, cu mai multe resurse, o strânge, de obicei prin blocarea distribuției şi a transportului. E mai coordonat şi integrat decât mafia, şi majoritatea sunt chiar legale. Coca-Cola şi PepsiCo fac acelaşi lucru. Monitorizează sectorul, iar când o altă companie de băuturi începe să prindă avânt, o cumpără sau îi taie distribuția. Când ai văzut ultima dată un restaurant sau stadion care serveşte atât Coca-Cola cât şi Pepsi?

Nu se întâmplă niciodată. Împart piața. Şi orice altă băutură disponibilă care nu e deținută de ei e cel puțin distribuită prin ei – un alt mijloc de control. Ideea e că dacă începi să ai succes, eşti strivit, decât dacă faci parte din club.

— Ai spus că sunt mai multe metode.

— A doua cale e prin capitalul privat, precum Hedge Funds, Private Equity şi Venture Capital, dar majoritatea oamenilor nu-şi pot permite să investească sumele necesare pentru a obține câştiguri monumentale. Aceste fonduri private angajează echipe de analişti şi *predictori*, oameni cu minți care funcționează prin numere într-un mod în care nici AI-ul nu a reuşit să le înțeleagă. Investesc un milion de dolari în zece companii – opt eşuează, dar celelalte două devin viitoarele Netflix, Amazon, Apple, Tesla sau oricare dintre celelalte care cresc de o mie de ori față de investiția inițială. Pierd opt milioane pe eşecuri, dar câştigă un miliard pe cele două reuşite. Îşi permit să investească într-un mod inaccesibil cetățeanului obişnuit, continuând să-şi acumuleze bogăția. Astfel, pot continua să parieze pe zece şi să piardă pe opt. Dar, din nou, ajută să faci parte din club. Aşa obții cele mai bune informații şi, mai important, acces la cele două companii câştigătoare.

— Aş prefera să fac orice altceva, spuse Reece.

— Numerele nu-s chiar punctul lui forte, comentă Raife cu un zâmbet.

— A treia cale e prin speculația dirijată, folosind manipularea pieței, continuă Danreb.

— Explică-mi ca şi cum aş fi evitat toate cursurile de matematică şi finanțe din facultate, spuse Reece.

— Speculezi viitorul investind în el, opțiuni sau *swap*-uri, care sunt contracte financiare – derivate – a căror valoare depinde de un activ suport, care poate fi tranzacționat ca o acțiune sau obligațiune. Dar e o captură: valoarea derivatei e stabilită la o sumă predeterminată la o dată viitoare – de aici *speculația*. Aceste instrumente sunt folosite în mod obişnuit de companii pentru a atenua riscul. Un *hedging*, ca o asigurare. Dar pot fi folosite şi pentru a *prelua riscul*, adică a specula cu speranța unui câştig semnificativ dacă prezici corect viitorul. Şi aici devine interesant. Prin stabilirea prețului şi a datei viitoare, aceste derivate

protejează deținătorii activelor suport împotriva fluctuațiilor pieței. Dar dacă ştii ce se va întâmpla în viitor, nu ai nevoie de activul suport şi poți maximiza câştigurile, eliminându-ți inamicii.

Reece ridică din umeri şi se uită la Raife, care petrecuse câteva luni pe Wall Street după armată, înainte de a se întoarce în Montana.

— Cred că trebuie să revenim la partea în care ți-am spus că nu m-am specializat în finanțe, spuse Reece.

— Hai să încercăm altfel, spuse Danreb. Investeşti în *contracte future*[7] sau *opțiuni*[8], care sunt derivate ale altor active, precum acțiuni sau mărfuri – dar ai influență sau control asupra rezultatelor. Contractele future şi opțiunile îți permit să cumperi sau să vinzi o cantitate mare de acțiuni sau mărfuri la un preț stabilit, la o dată viitoare – uneori cu luni sau chiar un an înainte. Majoritatea investitorilor folosesc aceste instrumente pentru a se proteja de fluctuațiile pieței, ca pe o asigurare. Dar unii investitori le folosesc pentru a *specula*, făcând pariuri mari pe un rezultat. Şi dacă eşti dispus să pariezi pe variante improbabile, poți genera profituri enorme, având investiții inițiale relativ mici. Gândeşte-te aşa: e ca şi cum ai merge la curse şi ai paria 1000 de dolari pe un cal slab, cu şanse de 200 la 1. Nimeni nu se aşteaptă ca acel cal să câştige, dar dacă o face, premiul e imens. Informațiile şi cunoştințele pot fi extrem de valoroase – şi mult mai valoroase dacă poți controla rezultatele.

— Nu putem prezice vremea, spuse Reece. Cum naiba prezici viitorul?

— Ideea nu e să previi viitorul, ci să-l controlezi, spuse Danreb. Ia ca exemplu exporturile ruseşti de gaze şi petrol.

---

[7] Un contract futures este un angajament standardizat între doi parteneri, un vânzător şi un cumpărător, de a vinde, respectiv de a cumpăra un bun (mărfuri, acțiuni, valute, aur etc) la un preț stabilit în momentul încheierii tranzacției şi cu executarea contractului la o dată viitoare (future), numită scadență.

[8] O opțiune este un drept care acordă deținătorului posibilitatea de a cumpăra sau de a vinde un activ la o anumită dată viitoare la un anumit preț. Prețul se stabileşte la începutul contractului şi este cunoscut sub numele de preț de exercițiu. La începutul contractului se plăteşte un preț pentru a achiziționa o opțiune care se numeşte prima opțiunii.

— Rusia n-a pierdut din cauza sancțiunilor după invadarea Ucrainei? întrebă Reece.

— E un discurs frumos, dar, ca majoritatea lucrurilor care ies din Washington, e o minciună. Gândeşte-te din perspectiva lor. Rusia şi-a acumulat deja rezerve uriaşe de petrol înainte de a invada Ucraina, ştiind perfect că preţurile vor creşte, dar că sancțiunile vor împiedica Rusia să vândă şi să profite de creşterea preţurilor. De fapt, Rusia şi-a anunțat intenția de a invada, iar SUA şi-au arătat cărțile.

— Sancțiunile.

— Exact. Petrolul rusesc e blocat pentru Europa, iar preţurile explodează din cauza penuriei. Rezervele Rusiei cresc enorm în valoare, dar acum nu le pot vinde.

— Bine, înțeleg partea asta. Dar cineva tot trebuie să le cumpere, nu? Cum pot face asta cu sancțiunile menținute?

— Pentru că au fost deja vândute! Rusia a încheiat *contracte future* cu China şi India. Acele țări au cumpărat tot ce au putut pentru a evita achiziții la preţuri şi mai mari în viitor. Şi există întotdeauna căi de a vinde mărfuri cu cerere mare, în special petrol şi gaze, chiar şi cu sancțiunile în vigoare.

— E chiar genial, spuse Raife. Efectul net al tăierii aprovizionării cu petrol către Occident a fost de miliarde de dolari în vânzări pentru a finanța efortul de război, în timp ce o mână de oligarhi au devenit şi mai bogați.

— Şi prin urmare mai puternici, adăugă Danreb. Aveau nevoie şi de bani lichizi pentru a extrage producția viitoare de petrol în Rusia. După acele vânzări masive, au trebuit să-şi reconstruiască rezervele. Asta necesită bani şi timp.

— De asta vor să prelungească războiul din Ucraina, continuă Raife. Au nevoie de timp să-şi refacă rezervele de gaze şi petrol. Au câştigat la început, dar asta le-a golit stocurile. Acum trebuie să câştige pe termen lung.

— Exact, confirmă Danreb. În sfârşit, mai e *Lebăda Neagră*. Presupun că ați auzit termenul.

— Da. Am citit câteva cărți ale lui Nassim Taleb, spuse Reece. E un eveniment neaşteptat, rar, care schimbă cursul istoriei.

— Corect, spuse Danreb. El l-a descris ca pe o anomalie cu impact extrem. Reece, globalizarea economiei mondiale îşi are

rădăcinile în Imperiul Roman, Drumul Mătăsii, dar a făcut un salt exponențial la începutul secolului al XX-lea, accelerând după Al Doilea Război Mondial. Astăzi, *blockchain*-ul şi băncile descentralizate alimentează globalizarea economică.

— Nu sunt sigur că te urmăresc.

— Introduceți un eveniment *Lebăda Neagră* la scară globală, cum ar fi un atac terorist major care perturbă lanțurile de aprovizionare, pe care guvernele – şi în acest caz un mic grup de elite care le manipulează – îl folosesc pentru a obține mai multă putere şi control.

— Cum a fost Patriot Act, observă Raife.

— Exact, spuse Danreb. Astăzi, piețele globale de *derivate* sunt de multe ori mai mari decât *activele* pe care le urmăresc, iar acele instrumente – *swap*-uri, *opțiuni* şi *contracte future* – pot fi folosite pentru a cumpăra şi vinde orice la orice preț în viitor.

— Pe limba mea, te rog, ceru Reece.

— Lasă-mă pe mine, oferindu-se Raife. În loc să cumperi petrol fizic, speculezi cu un *contract future* pe petrol, care e o obligație de a cumpăra petrol la un preț stabilit, într-o dată viitoare. Dacă până atunci prețul petrolului creşte, păstrezi diferența; dacă scade, pierzi banii. Mai mult, când foloseşti *derivate* ca instrument de tranzacționare, doar o mică parte din valoare – 20% în cazul *contractelor future* – trebuie depusă la o societate de brokeraj. Gândeşte-te ca la un avans, dar care îți amplifică dramatic câştigurile şi pierderile. E extrem de riscant, dar dacă ai dreptate, câştigul e enorm – ca la calul de curse. Şi nu e riscant dacă controlezi rezultatul. Doar ai nevoie de o firmă de brokeraj care să parieze pentru tine discret, fără să atragă atenția.

— Morgan Holdings, spuse Danreb. În cazul Rusiei, ai nevoie de o firmă de brokeraj mare care să poată gestiona tranzacții la această scară pe piețele internaționale, cu bani distribuiți prin multiple corporații internaționale, toate gestionate cu tehnologie *blockchain* selectată cu grijă pentru a fi de neatins. Morgan Holdings are conexiunile şi *activele* necesare pentru astfel de afaceri prin conturi internaționale multiple, într-un mod descentralizat şi practic imposibil de urmărit.

— E o mişcare coordonată, dar complet anonimă, observă Katie.

— Anonimatul e o parte majoră a ecuației, confirmă Danreb. Presupun că ați auzit de cumpărat ieftin, vândut scump.

Toți dădură din cap.

— Ei bine, aici devine mai complex, dar şi cum îți transformi banii în avere generativă – speculând prin *contracte future* şi alte *contracte derivate*.

Capetele care dăduseră aprobativ acum priveau în gol.

— Cumperi bucăți de hârtie – contracte. Pariezi pe valoarea acelei mărfi într-o anumită zi din viitor. Dacă prețul creşte, vinzi contractul înainte de expirare. Nu ai mişcat sau deținut fizic petrol, aur, grâu sau altceva. Ai cumpărat şi vândut un contract. Există potențial de miliarde în câştiguri cu o investiție inițială moderată.

— Dacă ştii viitorul, spuse Reece.

— Şi dacă ştii viitorul, reluă Danreb. Atunci scrii sau vinzi contracte pentru aceeaşi marfă la prețul maxim de piață, vânzând efectiv un activ pe care nu-l deții încă – vinzi scump. Funcționează doar dacă deții activul suport în caz că eşti *chemat la plată*, sau dacă ştii rezultatul viitor. Când prețul mărfii scade, contractul tău de vânzare la preț mai mare devine mult mai valoros, şi câştigi din nou. Cum ştii ce se va întâmpla? În acest caz, inunzi piața cu petrol când sancțiunile sunt ridicate.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine, spuse Raife, activând partea financiară a creierului său. Prima etapă pentru Rusia au fost sancțiunile noastre – au câştigat vânzând *contracte future* la prețuri mari către China şi India pentru că dețineau petrolul, şi ştiau că prețul va creşte, dar nu vor putea vinde pentru a profita. Dar nu conta – deoarece petrolul era deja contractat. Au evitat efectiv sancțiunile când China şi India au preluat livrarea. A doua etapă a fost speculația pe *contractele future*, pentru că ei controlau rezultatul. Au folosit încasările pentru a cumpăra mai multe *contractele future*, ştiind că prețul va creşte, amplificându-şi câştigurile. A treia etapă, au scris sau vândut *contractele future* la maximul pieței, ştiind că vor inunda piața, pariind că prețurile petrolului vor scădea şi vânzând dreptul de a cumpăra petrol la acel preț în viitor. Deoarece controlează petrolul şi ostilitățile, pot manipula ridicarea sancțiunilor. Pot inunda piața, scăzând prețul

viitor, făcând contractele vândute inutile pentru cei care le-au cumpărat.

— Dar ei păstrează toate încasările, spuse Reece, procesând tot ce auzise.

— În esență, da. Au vândut *contractele future* ştiind că pot forța prețul în jos inundând piața cu rezervele lor de petrol oricând doresc, explică Danreb. Când cumperi sau scrii un *contract future*, faci o presupunere despre ce se va întâmpla, dar nu poți fi sigur, decât dacă controlezi sau manipulezi piața. Rusia a controlat jocul la fiecare pas. Cumpărând *contracte future* pe termen lung în timp ce îşi construiau rezervele, ştiind că războiul va face petrolul rar. Exact ca De Beers, controlează piața pentru că manevrează şi determină ce se va întâmpla. În loc să câştige la 2 din 10 investiții cum am discutat, câştigă la 10 din 10.

— Cred că am înțeles, spuse Reece. Dacă investeşti în *contracte future* pe grâu fără să ştii viitorul, şi prețul scade – poate datorită vremii bune şi a unui an agricol bun – pierzi masiv. Dar dacă e un an prost, o furtună distruge recoltele sau declanşezi un război în zona de grâu a Europei, transformi milioane în sute de milioane, sau miliarde în zeci de miliarde. Corect?

— Înveți repede, aprobă Danreb. Acum, dacă poți crea un eveniment, o *Lebădă Neagră*, poți controla piața. În cazul Ucrainei, aprovizionarea globală cu grâu a scăzut cu 20%. Ai fost recent la magazin?

— Am comandat mâncarea în ultimele trei luni, spuse Reece.

— Scuze, Reece. Dar da, ai înțeles. În acest caz, când Ucraina a restricționat transporturile în Marea Neagră, doar vinzi contractele şi faci miliarde. Când transporturile reîncep, prețurile grâului scad, dar tu ai deja contracte la prețuri mai mari. Sutele tale de miliarde devin un trilion. Evenimentele mondiale pot fi controlate pentru a-i face pe bogați şi mai bogați. Banii sunt putere. Cu cât mai mulți bani... ei bine, înțelegeți ideea. E dominație mondială prin control economic. Acel control economic devine apoi control politic şi în cele din urmă control social. Lumea a fost întotdeauna condusă de foarte puțini de la vârf. Cred – şi aceste documente confirmă – că Tom Reece credea la fel. El concluzionează că există un pact tacit, o organizație de oficiali, finanțatori, oameni de afaceri, politicieni şi oligarhi din SUA şi

Rusia care ghidează evenimentele mondiale de la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial.

— *Colectivul* pe care l-ai menționat mai devreme, spuse Reece.

— Da.

— De ce vin după mine acum?

— Cred că următoarea *Lebădă Neagră* e la orizont, Reece, spuse Danreb.

— Şi acum că ştiu că avem aceste documente, vor accelera evenimentul, afirmă Reece.

— Asta e evaluarea mea.

— Cum îi oprim?

— Îți aminteşti de Morgan Holdings?

— Îmi amintesc.

— În timpul meu la Agenție, am studiat mult mecanismele de finanțare ale serviciilor ruseşti. Morgan Holdings are cheia. Nepotul fondatorului a preluat rolul de preşedinte şi acum gestionează clienții cei mai sensibili.

— Cum ar fi Luca Ievghenievici, spuse Reece.

— Exact acela.

— Cum îl găsim?

— Din fericire, l-am urmărit ani de zile.

CAPITOLUL 54

Reece şi Katie stăteau pe marginea patului din micul dormitor al lui Andy Danreb. O noptieră, o comodă cu oglindă ataşată şi un raft plin de cărţi decorau spaţiul. Singura podoabă era o singură gravură cu animale sălbatice care părea că a venit odată cu casa.

Reece era pregătit să afle dacă scrisoarea adresată lui de tatăl său va dezvălui ceva nou în plus faţă de ceea ce dezvăluise Danreb. Voia ca Katie să fie alături de el când o va deschide.

— Să vedem dacă există o ultimă piesă a acestui puzzle, spuse Reece.

Îşi trecu degetul pe sigiliul roşu; un trandafir era imprimat în ceară. Numele lui era scris de mâna tatălui său pe cealaltă parte.

— Un trandafir, observă Katie.

— Mama avea o grădină cu trandafiri la fiecare din casele noastre. Îmi amintesc că nu era niciodată prea preocupată de casa în sine. Era interesată de grădină. De fiecare dată când ne mutam, eu şi tata inspectam camerele şi garajul, în timp ce mama era în curte, studiind unghiul soarelui şi verificând pământul. Am petrecut mult timp în pepiniere când tata era plecat. Toate aveau acelaşi miros distinctiv: toate acele flori, pământul de flori, cutiile noi din lemn, umezeala din aer. În fiecare primăvară era în grădină, tăind pentru a se asigura că fiecare trandafir primea suficientă lumină şi aer, mereu udându-le individual, câte douăzeci de minute, grijulie să nu ude petalele.

— Crezi că acest trandafir e un omagiu pentru mama ta?

— E posibil, dar am aflat multe despre tatăl meu în ultimele zile. Aş zice că acest trandafir are două semnificaţii. Da, e un omagiu pentru dragostea mamei faţă de trandafiri. Dar e ceva mai mult.

— *Sub rosa*[9]?

— Exact, spuse Reece. *Sub trandafir*. Vine de la o poveste în care Cupidon îi dă lui Harpocrate[10] un trandafir pentru a-l face să tacă.

---

[9] "Sub rosa" este o expresie latină care înseamnă "sub trandafir" şi este folosită pentru a descrie ceva secret sau confidenţial. Trandafirul a fost un simbol al secretului încă din antichitate

— Despre ce?

— Despre indiscreţiile lui Venus.

— Indiscreţii... vocea lui Katie se pierdu.

— Poate e un semn? se întrebă Reece cu voce tare. Ceva îmi spune că tatăl meu nu a făcut nimic fără un scop.

Degetul lui Reece spulberă sigiliul roşu şi deschise plicul.

Hârtiile din interior fuseseră împăturite pentru a încăpea în plicul standard de scrisori.

— Să aflăm.

Reece începu să citească. Pe măsură ce termina o pagină, i-o înmâna lui Katie, care o citea şi ea. Când Reece i-a dat lui Katie a cincea şi ultima pagină, s-a aplecat înainte, sprijinindu-şi antebraţele pe coapse. Rămase nemişcat şi tăcut, privind podeaua în timp ce Katie termina de citit. Când a terminat, a împăturit încet paginile şi le-a pus înapoi în plic. Apoi şi-a pus braţul pe spatele lui Reece şi şi-a lăsat capul pe umărul lui.

— Le spunem? întrebă el.

— Nu ştiu, James.

— A ucis aproape pe toţi pe care i-a putut găsi şi care au avut legătură cu trădarea prizonierilor noştri.

— A făcut-o pentru acei prizonieri care nu puteau lupta pentru ei înşişi.

— Katie, a petrecut peste un deceniu descoperind cine a abandonat prizonierii noştri în Vietnam. A fost calculat. A făcut ca fiecare să pară un accident.

— James, asta e o mărturisire.

— Ştiu. Dar mai era cineva. Probabil a pus asta în seif şi nu s-a mai întors, ceea ce înseamnă că a putut să-l descopere şi să-l elimine după ce a pus asta la loc.

— Sau o *ea*, spuse Katie.

— Corect, sau o ea, după ce a pus asta deoparte.

— Atunci de ce nu s-a mai întors la seif să adauge această informaţie la mărturisire? întrebă Katie.

---

[10] Harpocrate a fost zeul tăcerii, secretelor şi confidenţialităţii din religia elenistică dezvoltată în Ptolemaica Alexandria (şi, de asemenea, o întruchipare a speranţei, conform lui Plutarh). Harpocrate a fost adaptat de grecii de la zeul copilului egiptean Horus.

— Pentru că erau pe urmele lui, sau bănuia că sunt. Şi voia să protejeze pe toţi cei despre care credea că ar putea şti ceva: eu, mama, Martha Stowe, Poe.

— A trăit aşa atâta timp, spuse Katie, cu o notă de compasiune în voce.

— Poe a menţionat că mai era cineva sau o altă informaţie pe care tatăl meu o căuta şi care rămăsese greu de găsit.

— Poate nu era o persoană. Poate era acest plan final. Această *Lebădă Neagră* despre care vorbeşte Andy, sugeră Katie.

— E posibil. A detaliat fiecare crimă. De ce ar face asta?

— Voia să ştii.

— Nu scrie despre ei ca şi cum ar simţi vinovăţie sau ca şi cum ar vrea ca familiile lor să ştie. Nu era interesat să le distrugă moştenirea. Era interesat de altceva, spuse Reece.

— Răspundere?

— Răspundere şi consecinţe.

— Şi ultima parte? întrebă Katie. Dacă ultima parte e adevărată, înseamnă că toate teoriile despre asasinarea lui JFK pe care le-am auzit sunt greşite. Nu a fost CIA, KGB, Mafia, armata sau Castro. Nu direct, cel puţin.

— Dar nu există dovezi sau informaţii care să o susţină – doar bănuieli, spuse Reece. Un ofiţer de informaţii cubanez îl recrutează pe Oswald la ordinul preşedintelui Vietnamului de Sud, Ngo Dinh Diem, şi al fratelui său, Ngo Dinh Nhu, ca răzbunare pentru sprijinul lui Kennedy şi al CIA pentru o lovitură de stat care i-a ucis.

— Are sens dacă te gândeşti, spuse Katie. Dacă bănuiau că Kennedy avea să-i trădeze, de ce nu ar fi aranjat ca el să moară în caz că vor fi înlăturaţi şi ucişi?

— Răzbunare pentru lovitura de stat, înainte ca ea să se întâmple, spuse Reece. KGB şi poate CIA, parte din acest grup de elite, ştiau şi nu au făcut nimic pentru a o împiedica.

— Cum ar fi ştiut?

— Pentru că aveau agenţi care îi sfătuiau pe Diem la toate nivelurile. SUA sprijinea regimul cu echipament militar şi pachete de ajutor economic. Le instruiam şi forţele militare şi poliţieneşti. Saigonul era plin de ofiţeri de caz.

— Şi unul sau mai mulţi dintre aceşti agenţi făceau parte din acest colectiv? întrebă Katie.

— Sau erau manipulaţi de unul. Există câteva posibilităţi.

— Şi apoi, când asasinarea reuşeşte, ajută la acoperire. Convenabil pentru toată lumea, spuse Katie.

— Oswald nici măcar nu a ştiut pentru cine a ucis.

— James, dacă asta iese la iveală, schimbă atât de multe din ceea ce înţelegem despre ţară din 1963 încoace.

— Asta e doar teoria tatălui meu. Restul, trădarea prizonierilor, e susţinut de informaţii din dosare. Nu există nimic în ele care să indice asasinarea lui Kennedy.

— Poate nu voia ca bănuielile sale să discrediteze acele informaţii?

— Nu ştiu, Katie. Poate. Totul a pornit când a început să lucreze pentru CIA pentru a-i găsi pe consilierii GRU sovietici din Vietnam. Asta l-a dus la problema prizonierilor sovieto-vietnamezi, care la rândul ei l-a condus la această conexiune între oficiali de rang înalt din Washington şi Moscova care lucrează pentru a-şi promova propriile interese şi nu pe cele ale ţărilor lor.

— Şi să nu uităm, pentru a preveni un război nuclear, spuse Katie. Ceea ce se pare că au făcut de cel puţin două ori.

— Şi pe parcurs, pe măsură ce investiga şi completa piesele lipsă, a ajuns la această teorie despre JFK. Totul era conectat.

— E mult, spuse Katie.

— Aşa este.

— Niciodată nu m-am temut să urmăresc o poveste. Benghazi, medicamentele experimentale ale Capstone Capital folosite pe tine şi pe oamenii tăi. Niciuna dintre acele poveşti nu m-a speriat cu adevărat. James, acum mi-e frică. În ce suntem implicaţi aici?

Reece se întoarse şi privi în ochii lui Katie.

— Poate ar trebui să lăsăm totul şi să ne întoarcem în Montana, spuse ea. Poţi deschide *librăria-ta-bar* cu whisky şi magazinul de arcuri. Putem lăsa toate astea în urmă.

Reece îi îndepărtă o şuviţă de păr blond de pe ureche.

— Ar continua să vină după noi, Katie. Mai ales acum. Te-am pus în pericol de prea multe ori, iar acum cu asta – Reece clătină din cap – tu, eu, Raife, Andy, Vic, Martha, Poe – toţi suntem în pericol. E vina mea. Îmi pare atât de rău, Katie.

Reece văzu cum expresia din ochii ei se schimbă de la frică la hotărâre.

— Ei bine, care e următoarea noastră mişcare?

— Trebuie să te duc într-un loc sigur. Ai spus că familia Hastings are ferma securizată?

— Ca Fort Knox.

— Bine. Am nevoie să te întorci acolo. Nu pot acționa dacă îmi fac griji pentru tine. Te iubesc din tot sufletul, Katie. Dacă vrem să trăim fără grija constantă că acest grup va trimite asasini după noi, trebuie să termin ceea ce a început tatăl meu.

— Ce vei face, James?

— Voi termina lista lui.

CAPITOLUL 55

Sediul FSB
Lubianka
Moscova, Rusia

KIRA BORISOVA era secretara lui Pavel Daşkov de aproape cincisprezece ani. Se întreba dacă să se simtă flatată sau jignită că acesta nu încercase niciodată să se culce cu ea. Era prezentă în multe, dar nu toate, şedinţele lui. Deţinea cele mai înalte grade de securitate şi îi organiza programul directorului. Ajungea la Lubianka exact la 7 dimineaţa, ştiind că avea destul timp să se pregătească pentru ziua respectivă. Daşkov putea sosi oricând între 8 şi 10, deşi în ultima vreme se apropia din ce în ce mai mult de ora 10. Prefera să lucreze până târziu, ceea ce însemna că şi Kira făcea la fel. Ajungea înaintea şefului ei şi pleca după el, exact cum o învăţase mama sa.

Mama ei lucrase pentru KGB, FSK şi FSB – toate numele agenţiilor responsabile de securitatea internă a statului, sovietic şi apoi rus. Fusese în Piaţa Roşie pe 25 decembrie 1991, când drapelul URSS fusese coborât. Steagul roşu, cu secera şi ciocanul simbolizând muncitorii şi ţăranii, nu avea să mai fluture niciodată. Când îi povestise Kirăi despre acea noapte, zâmbise. Schimbarea venise pe neaşteptate.

Mama ei fusese o comunistă devotată, chiar dacă ştia că familia ei suferise în Marea Epurare a lui Stalin din 1937. Uniunea Sovietică era, înainte de toate, o superputere. Şi asta era un motiv de mândrie. Rămăsese loială până în 26 aprilie 1986, ziua dezastrului de la Cernobîl. Luase notiţe în şedinţele de după accident şi se întrebase de ce ordinele de evacuare a oraşului ucrainean nu fuseseră date decât după 36 de ore de la notificarea Kremlinului despre topirea reactorului 4 din Centrala Nucleară Vladimir Ilici Lenin. Aflase, de asemenea, că centrala avusese o scurgere radioactivă în 1982, acoperită de KGB, şi că în 1984 fuseseră multiple incidente nucleare nereportate publicului. Totul fusese ţinut secret de stat pentru a-şi menţine poziţia în Războiul Rece.

După ce a transcris notițe dintr-o şedință din 1987 care detalia un plan al KGB-ului de a înlocui probele de apă şi sol de la Cernobîl luate de un jurnalist francez, pentru a ascunde adevărata amploare a dezastrului, luase o decizie. Contactase americanii.

Pe patul de moarte, îi mărturisise fiicei sale unice păcatele împotriva patriei. Se oprise din a mai spiona când agentul FBI Robert Hanssen fusese arestat în februarie 2001. Se temea că era suspectată. Hanssen, care avea acces la operațiuni secrete ale CIA şi FBI, fusese condamnat pe viață. Martie, aprilie, mai, iunie trecuseră. Nu mai făcuse niciun schimb de mesaje secrete şi nu-şi mai văzuse ofițerul de legătură. Avea o fiică de crescut. Dar, înainte de a trece dincolo, voia ca acea fiică să ştie ce făcuse. Îi lăsase secretul. Nu doar atât – îi dăduse şi numele ofițerului său de legătură şi metodele prin care să-l contacteze. Iar acum, la ani după moartea mamei sale, misiunea aceasta căzuse pe umerii ei.

După serviciu, vineri, Kira mergea pe jos până la stația de metrou Biblioteca Imeni Lenina şi lua trenul spre sud. După şapte stații, cobora la Piața Gagarina şi mergea încă 15 minute până la Grădina Neskucinîi. Găsea banca la care o dusese mama ei cu 13 ani în urmă şi se aşeza să se bucure de rarele raze de soare din acea după-amiază. Ca orice tânără de vârsta ei, îşi scoase telefonul din geantă şi derulă prin rețelele de socializare şi câteva site-uri de ştiri. Aranjase să se întâlnească cu o prietenă la un pahar pe aproape, după care se întorcea la apartamentul ei din cartierul Arbat, o zonă cunoscută pentru atmosfera sa boemă. Ce nu era normal era să lase o piuneză mică împunsă în lemn, pe sub partea dreaptă a băncii.

Ştia că nu va putea adormi uşor în noaptea aceea. Să te întrebi dacă FSB-ul îți va dărâma uşa şi te va duce la Lubianka pentru interogatorii legate de crime împotriva statului nu era tocmai o gândire liniştitoare. Kira păstrase secretul mamei sale timp de peste un deceniu şi nu vizitase niciodată locul de schimb de mesaje. Mai monitoriza CIA locul? Avea să afle în curând.

Se luptase mult timp cu ce să facă cu cunoştințele noi, dar, până la urmă, îşi pusese o întrebare simplă: *Ce ar face mama?* Şi atunci scoase o piuneză mică din sertar, în timp ce-şi lua geanta

şi haina. La urma urmei, nu în fiecare zi ai responsabilitatea de a împiedica un război nuclear.

CAPITOLUL 56

Clubul de Vânătoare din Fairfield County
Westport, Connecticut

SIDNEY MORGAN urcă treptele autocarului său Prevost Marathon, vopsit în nuanțe uimitoare de auriu şi negru, care se potrivea perfect cu remorca Double D pentru trei cai, cu spații de locuit, parcată în dreapta lui. Şoferul lui adusese autocarul Prevost, iar cei doi antrenori permanenți de cai transportară armăsarii în Freightliner SportChassis. Ajunseseră cu o zi înainte, aşa că totul era conectat la curent şi apă, gata pentru Sidney, soția lui, Maggie, şi fiica lor de cincisprezece ani, Amanda, când ar fi sosit la competiție.

Clubul era la mai puțin de jumătate de oră de casa lor din Darien, aşa că Sidney condusese Bentley-ul în acea dimineață, cu două ore după ce Maggie şi Amanda plecaseră cu Mercedesul G-Wagon. Chiar dacă aveau să doarmă în paturile lor acasă în noaptea aceea, Sidney insistase ca şoferul său să mute autocarul extravagant la fiecare eveniment ecvestru. Indiferent cât de departe erau de Darien, voia să aibă un mediu controlat climatic, unde să se odihnească, să facă afaceri şi, poate, chiar să se întâlnească cu Maggie pe patul *king-size* din spatele autocarului.

Nu avea nevoie să caute semnal de telefon sau un loc liniştit la umbră pentru a vorbi, ca mulți alți părinți. Sidney avea tot confortul casei într-un RV care costa peste 2 milioane de dolari. Lumina din tavan, căptuşită cu pânză de in, ilumina întregul autocar de 13,71 metri, de la cap la coadă. Avea un design modern, cu canapea din piele albă, masă pentru prânz, şemineu, două televizoare plate şi două fotolii extensibile. De asemenea, avea *pachetul de inteligență*, astfel încât Sidney putea să-i spună autocarului să ridice sau să lase jaluzelele sau să schimbe iluminarea, în funcție de condiții sau dispoziție. Accesorii din aluminiu mat, cockpit din fibră de carbon, frigider-congelator mare cu depozit pentru sticle, o baie mică şi una mare cu duş spațios, podele încălzite şi gresie personalizată completau sanctuarul mobil al lui Sidney.

Amanda devenise obsedată de cai de la 12 ani. Sidney nu avusese timp să învețe tainele lumii ecvestre, aşa că această responsabilitate căzuse pe umerii soției lui. Cumpăraseră cinci cai din Europa, crescuți special pentru dresaj – o disciplină care testează calul şi călărețul într-o serie de probe cu dificultate crescândă – pentru a găsi cei trei pe care Amanda îi călărea în competiții. Toți veneau din cele mai bune linii de sânge din lume şi fuseseră importați cu 250000 de dolari fiecare la vârsta de patru ani. După ce unul dintre cai câştigase câteva competiții regionale şi de stat, sperma armăsarului german Oldenburg valora acum 50000 de dolari pe doză. Armăsarul olandez Warmblood era folosit pentru sărituri, iar Frizonul negru Sterling, împreună cu cei doi care nu se dovediseră la fel de promițători, deveniseră ornamente extrem de scumpe pe pajişte. După încă 200000 de dolari cheltuiți pe şei personalizate, echipament de concurs, cizme italiene făcute manual, facturi la veterinar şi abonamente la cluburi ecvestre private, costul sportului ales de fiica lui făcea ca cheltuielile pentru un copil în echipa locală de fotbal să pară nimic. Cel puțin nu trebuia să stea 90 de minute pe margine, în căldură, ascultând mamele de fotbalişti țipând de fiecare dată când copiii lor atingeau mingea.

Deşi Maggie nu călărea, se asigura că fiica ei avea doar ce era mai bun. Se simțea ca acasă în hainele de designer Callidae, aplaudând-o pe Amanda lângă celelalte soții-trofeu ale căror soți le furnizau carduri American Express Black pentru prânzuri şi vizite la spa. Sidney nu credea că se culca cu vreunul dintre antrenori, dar nu se ştia niciodată. Cu fiecare an trecut, îşi făcea un drum la Los Angeles, la chirurgul ei plastician din Beverly Hills, pentru Botox, umpluturi de buze, implanturi de pomeți, lifting facial, lifting brazilian de fund şi mărire de sân – ultimele două fiind preferatele lui Sidney. Deşi nu ar fi spus-o niciodată cu voce tare, începuse să semene cu o Kardashian.

Era doar ora 11 dimineața, dar Sidney îşi turnă un pahar de Bowmore 50 Year Old Single Malt Scotch Whisky şi se uită la burta lui. *Poate ar trebui să mă interesez şi eu de nişte liposucție*, se gândi, înainte de a-l bea dintr-o înghițitură. Îşi turnă încă două degete – de data asta să le savureze – apoi puse paharul jos şi deblocă laptopul cu amprenta, înainte de a se încuia în baia mică.

Sidney evita toaletele comune, chiar şi în cluburi private precum Fairfield. Plănuia să răspundă la e-mailuri înainte ca Amanda să intre în arenă. Poate că Maggie avea să-i țină companie în timp ce fiica lor se încălzea cu antrenorii ei. La urma urmei, plătise pentru noile ei *îmbunătățiri* de silicon, aşa că ar fi trebuit măcar să se poată bucura de ele.

Trase apa, se uită în oglindă şi-şi ajustă vesta Patagonia peste cămaşa albastră Oxford. Părul lui întunecat se subția vizibil cu fiecare zi trecută, la fel ca al tatălui şi bunicului său. Era al treilea din familia lui care conducea Morgan Holdings şi, la fel ca şi caii pe care îi importase din Europa, fusese crescut pentru asta. Dintre cei patru frați, el arătase cea mai mare aptitudine pentru afacerile financiare ale familiei şi pentru navigarea prin rețeaua complexă de relații care venea cu ele – inclusiv secretara necesară atunci când ai de-a face cu oameni care îşi câştigă şi îşi cresc averea prin metode într-o zonă gri, aproape neagră. Asta devenise normalitatea lui şi, la fel ca tatăl său, muta bani şi făcea investiții la porunca unui grup care avea o abilitate neobişnuită de a prevedea viitorul. Nu întreba cum sau de ce – îşi făcea partea, ceea ce îi menținea clienții (şi implicit soția) fericiți.

Sidney auzi uşa din față a autocarului deschizându-se.

— Maggie? strigă el. Poate avea să aibă noroc în dimineața asta.

Ieşi în holul îngust.

În loc să-şi vadă soția scăpărând din colanții strâmți, cum sperase, Sidney se trezi față în față cu un bărbat înalt, cu umeri lați, purtând o pălărie de baseball. Brațul îi era întins, iar în mână ținea un pistol negru.

Chiar dacă tocmai se liniştise, Sidney simți cum vezica i se relaxează şi un fir de lichid cald îi umezi pantalonii.

— Ce dracu'? Cine eşti? spuse Sidney, vocea trădându-i frica care îi năvălise în suflet.

Bărbatul răspunse calm:

— Vorbeşte încet, domnule Morgan. Un asociat este lângă soția şi fiica dumitale chiar acum. Le va supraveghea până terminăm aici.

Sidney încercă să-şi recapete controlul:

— Măi nenorocitule! Dacă-mi ştii numele, ştii cine sunt. Un singur telefon de la mine şi lumea ta se prăbuşeşte.

Bărbatul zâmbi rece:

— Mă îndoiesc, dar am nevoie să faci un apel.

— Un apel? întrebă Sidney.

— Sau să trimiți un e-mail, sau un mesaj, în funcție de cum comunici.

— Către cine?

— Ia loc şi hai să vorbim despre asta.

Sidney se trase în spatele mesei, lângă computer.

— O să mă omori, nu-i aşa? Te-am văzut la față.

Bărbatul clătină din cap:

— Asta depinde. Dar dacă decid să te omor, cu siguranță nu va fi pentru că m-ai văzut.

— Nu înțeleg.

— Nu cred că vrei să explici anumite aspecte ale afacerilor tale unui val de agenți FBI şi IRS.

— Eşti cu guvernul?

— Nu astăzi.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu unul dintre clienții tăi, Luca Ievghenievici.

Sidney înghiți şi clătină din cap.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

Bărbatul păru să se gândească. Părea ciudat de familiar, dar Sidney nu ştia unde îl mai văzuse.

— Sidney, o să fiu sincer cu tine. Apoi vei decide dacă vei trăi sau vei muri astăzi. Cred că tocmai ai mutat sume masive de bani în investiții extrem de riscante – genul de bani pe care nu-i pariezi decât dacă controlezi jocul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ai mutat aceşti bani pentru oameni foarte puternici din SUA şi Rusia. Tatăl şi bunicul tău au făcut acelaşi lucru pentru aceiaşi oameni şi au creat o afacere foarte profitabilă pe care ai moştenit-o. Ştiu ce fel de oameni sunt clienții tăi şi probabil că te temi mai mult de ei decât de mine – poate pe bună dreptate – dar nu va conta dacă îți bag un glonț în cap.

Sidney încercă să se mai agațe:

— Ți-am spus, nu ştiu despre ce vorbeşti.

Bărbatul scoase un telefon din buzunar şi îl apropie de ureche.

— Pe cine suni? întrebă Sidney.

— Pe asociatul meu.

— Nu face asta.

— Tu faci asta, Sidney. Tot ce vreau este o introducere.

— Te rog...

— Ievghenievici nu te va omorî. Ai prea mulți bani ai lui ascunşi prin lume. Va vrea să mă întâlnească, îți asigur.

— Ce vrei cu el? Stai, nu, nu vreau să ştiu. Lasă-mă să iau telefonul şi să trimit un mesaj.

Bărbatul aprobă:

— O decizie bună, Sidney. Încet...

Sidney băgă mâna în buzunar şi scoase iPhone-ul.

— El se întâlneşte doar față în față. Nu discutăm niciodată afaceri la telefon. Cum m-ai găsit?

Bărbatul răspunse sec:

— Pentru cineva care este atât de secretos cu clienții săi, rețelele de socializare ale familiei tale sunt o comoară de informații: TikTok-ul fiicei tale, Instagram-ul soției tale, pagina de Facebook a acestui club ecvestru. Toate aceste link-uri şi etichete m-au condus direct la tine. Dacă supraviețuieşti zilei de azi, ai putea să le verifici setările de confidențialitate şi să le ceri familiei să nu mai posteze despre evenimente până nu se termină.

Sidney mormăi:

— La naiba.

— Trăieşte şi învață.

— Cu cine să spun că vrea să se întâlnească? întrebă Sidney, telefonul vibrându-i în mâna tremurândă.

Bărbatul răspunse calm:

— James Reece. Spune-i că am ceva ce prietenii lui din Rusia vor să obțină. Sunt dispus să fac un schimb.

— Pentru ce?

— El va şti. Doar spune-i.

— Ți-am spus, nu discută afaceri prin mesaje. Le folosim doar pentru a stabili întâlniri.

— Atunci stabileşte una.

— Pentru când?

— Pentru acum.

— Ah, Doamne, haide, e un om ocupat.

— Se va întâlni cu mine.

Sidney ridică privirea de la telefon şi studie bărbatul care stătea deasupra lui, cu pistolul în mână.

Oare acest om va fi călăul lui?

— Acum îmi amintesc de tine. De la ştiri, acum câțiva ani, spuse Sidney.

Bărbatul zâmbi subțire:

— Atunci ştii că ar trebui să faci exact ce îți spun.

Sidney încuviință rapid:

— Da, Doamne, da. Stai puțin. Îmi scrie acum.

— Timpul e esențial.

— Bine, a zis că da.

— Vezi? Nu a fost atât de greu. Unde va fi?

— La un spa din oraş.

— Ce oraş?

— Ah, la naiba, Manhattan. New York-ul nenorocit.

— De ce acolo?

— De ce New York sau de ce spa?

— Spa-ul.

— E singurul loc unde ne întâlnim.

— De ce?

— Îi place să fie sigur că nimeni nu poartă arme.

— Deci vă întâlniți goi în saună?

— Port un prosop. Plus, spa-ul e al lui, aşa că e un mediu controlat.

— Ce altceva?

— Vrea să vin şi eu. La naiba!

— Trimite-i un mesaj soției tale şi spune-i că a apărut o şedință de urgență şi trebuie să te duci la birou.

— La dracu, la dracu, la dracu! se blestemă Sidney, în timp ce degetele lui alergau pe tastatură.

— Mai am nevoie de încă ceva.

— Ah, Doamne, ce?

— Lista ta de clienți. Şi înainte să deschizi gura, ştii exact despre ce listă vorbesc. Lista ta exclusivă.

— Dacă ți-o dau, sunt om mort.

— Dacă nu mi-o dai, eşti om mort.

— Nu pot.

— Sidney, ai spus că m-ai recunoscut. Asta înseamnă că îți amintești de ce am apărut la știri. Toți cei care au avut legătură cu uciderea familiei mele și a colegilor mei din Afganistan sunt morți. Ți-am spus că voi fi sincer cu tine, așa că o să fiu. Oamenii de pe lista ta de clienți amenință pe cei de care îmi pasă. Crezi că există ceva ce n-aș face pentru a obține acea listă?

Sidney înghiți cu greu. Gâtul îi era uscat, mâinile îi erau transpirate. Ridică privirea de pe scaun și se uită în ochii celui mai înfricoșător om pe care îl întâlnise vreodată.

Dădu din cap.

— Bine, domnule Reece. Dar sunt doar societăți fantomă pe care le-au înființat tatăl și bunicul meu. În majoritatea cazurilor, nici măcar nu știu cine sunt clienții.

— Dă-mi tot ce ai. Și, Sidney, nu încerca să ascunzi ceva. Acum mă port cât se poate de frumos. Nu vrei să mă întorc într-o dispoziție proastă.

În timp ce Morgan introducea parola de 26 de litere pe laptopul său, Reece se mută în spatele lui pentru a putea urmări.

Urmări cum bărbatul de finanțe accesează mai multe dosare ascunse, până când ajunse la un simplu fișier Excel.

— Vezi? Nu a fost atât de greu.

— Sunt un om mort.

— Numără-ți binecuvântările, Sidney. Încă respiri.

— Acești oameni mă vor omorî. Îmi vor omorî familia.

— Trimite-l la această adresă de email, spuse Reece, dându-i lui Morgan o bucată de hârtie cu o adresă Proton Mail care îi aparținea lui Andy Danreb.

— Dacă apăs trimitere, lumea mea se va schimba pentru totdeauna.

— Dacă nu o faci, lumea ta se va schimba.

Sidney clătină din cap și trimise emailul.

— Ei bine, m-ai omorât. Ești mulțumit?

— Sidney, ascultă-mă. Du-mă unde am nevoie astăzi, și voi face tot ce pot pentru tine.

— Nu va fi de ajuns.

— Du-mă la Ievghenievici, apoi retrage-te.

— Nu pot. Nu-i cunoști pe acești oameni.

— O să fac cunoștință cu ei. Acum, hai să mergem la spa.

CAPITOLUL 57

Sediul SVR
Moscova, Rusia

ROSTYA LEVIȚCHI stătea în scaunul său masiv de piele neagră, cu spatele la geamul gros, rezistent la gloanțe, care îi permitea directorului SVR să-şi supravegheze domeniul.

Situat într-o zonă dens împădurită din districtul Yasenevo, dincolo de centura Moscovei, sediul SVR era numit de unii *pădurea (les)*, iar de alții *biroul (kontora)* – cei care operau în umbră. În cei o sută de ani de existență, îşi schimbase numele, dar principiile fundamentale rămăseseră aceleaşi: să protejeze Patria Mamă de amenințările din exterior.

Complexul SVR se mărise de două ori în ultimele două decenii. În anii '70, când SVR era încă Prima Direcție Principală a KGB-ului, sediul central se afla în faimoasa clădire Lubianka, din Piața Lubianka. Levițchi ura locul acela. Era terenul lui Daşkov, şi-l evita cât putea.

Biroul lui Levițchi era la etajul 21 al unei clădiri situate în vârful unui complex în formă de Y, ridicându-se deasupra pădurii. Era suficient de departe de hub-ul administrativ al capitalei pentru a-l separa fizic şi psihologic de agențiile care nu se ocupau cu arta întunecată a spionajului şi asasinatului.

Toate lucrurile personale ale predecesorului său fuseseră îndepărtate de mult, dar duhoarea țigaretelor lui Mihail Gromîko încă mai erau prezente în aer. Chiar şi cu birou şi scaune noi, mirosul învechit de tutun plutea în încăpere ca un fantomă.

Levițchi era la un pas de preşedinție. Dacă reuşea să-l neutralizeze pe James Reece şi să recupereze documentele ascunse de tatăl său, l-ar fi depăşit pe Daşkov în lupta pentru succesiunea lui Kozak – dacă, într-adevăr, Kozak urma să conducă, aşa cum bănuiau mulți.

Avea programată o întâlnire la Kremlin cu preşedintele Kozak după-amiază. Planul de realiniere a ordinii mondiale intra în fazele finale, iar orice discuții legate de ea aveau loc doar față în față.

Telefonul de pe biroul lui Levițchi sună, semnalând că secretara lui preluase un apel.

— Da.

— Un apel din New York, tovarăşe director.

— Fă-mi legătura.

Serviciul Special de Comunicații şi Informații al Serviciului Federal de Protecție al Rusiei (Spetssviaz) făcea tot posibilul să securizeze comunicațiile din şi în afara clădirii. Dar, în lumea de astăzi, era mai sigur să presupui că toate convorbirile erau interceptate – fie la unul din capete, fie pe undeva pe traseu.

— Trebuie să fie o problemă importantă, spuse el în receptor.

— Nu aş fi sunat altfel, răspunse vocea.

— Deci?

— Acea... *însărcinare* pe care mi-ați cerut-o.

— Cea care s-a încheiat cu eşec?

— Cea care nu a mers conform planului.

— Da, spuse Levițchi.

— Vine la mine.

Levițchi se ridică în scaun.

— A reuşit să ia legătura cu un prieten de-al nostru – bancherul, continuă vocea. Sunt în drum spre mine acum.

Levițchi simți cum inima îi bate mai tare. Mai era speranță.

— Se pare că vrea să schimbe documentele pe care le-a obținut cu ceva.

— Ascultă-mă cu atenție, spuse directorul SVR. Fă tot ce trebuie pentru a pune mâna pe acele documente.

— Şi apoi?

— Şi apoi trimite-le la mine prin ambasadă.

— Iar curierul şi bancherul?

— Bancherul încă ne este util. Curierul nu.

— Am înțeles.

Luca Ievghenievici închise telefonul şi îl bătu uşor cu degetul. O farfurie cu sarmale ruseşti stătea neatinsă pe scaunul de lângă el. Aici îşi conducea afacerile – în zona sa privată de relaxare din clubul său.

O schimbare? Cu un om care tocmai i-a ucis şapte oameni în Boston?

Această insultă nu putea rămâne nepedepsită.

Politicienii nu ştiau nimic despre ce înseamnă să supraviețuieşti în lumea reală. Ei luau decizii din birouri cu aer condiționat, în spatele gărzilor şi zidurilor înalte, departe de străzile unde se duceau luptele. Aici, la nivelul solului, totul se rezuma la frică şi respect. Dacă le pierdeai pe astea, pierdeai războiul.

Luă o decizie.

— Mişa, spuse către uriaşul din cealaltă parte a încăperii, care îşi lua a doua porție de *şaşlik* (frigărui de miel).

Cei doi bărbați stăteau pe scaune, cu spatele la pereți, separați doar de un covor pufos care mirosea a clor. Flori proaspăt tăiate erau aşezate în vaze pe mesele din colțurile încăperii tapetate cu lemn. Un ecran plat difuza fără sunet un DVD cu Schwarzenegger în *Raw Deal*.

Mişa Ustinov mai luă o îmbucătură zdravănă din *şaşlik*, apoi îl puse deoparte, luând o farfurie cu hering.

— Cine are nevoie de o... *ajustare*? întrebă el.

După moartea lui Stepan Vasiliev, Mişa fusese promovat la rangul de *brigadier*. Ştia că, deşi Ievghenievici nu o arăta, dezastrul din Boston afectase poziția organizației în lumea interlopilor. Pentru a-şi menține locul, răspunsul trebuia să fie rapid şi violent.

Mişa deja fusese la sală în dimineața aceea. Îi plăcea să-şi antreneze muşchii de dimineață, ca brațele şi pieptul lui tatuat să arate cât mai bine în tricoul negru, strâmt pe care îl purta zilnic. Termină heringul – o porție mică. Va mai comanda. Îşi puse brațele groase pe coapsele acoperite de trening şi se aplecă înainte, cu o cruce masivă de argint atârnându-i de gât ca o momeală.

— E mai mult decât o *reglare*, Mişa.

— Dă ordinul şi mă ocup eu, răspunse el.

— Un om vine spre noi. Omul responsabil pentru Boston. Va fi însoțit de bancher – Morgan. L-ai escortat şi în trecut.

— Îmi amintesc de el.

— Lasă-l în pace.

— Şi celălalt?

— Taie-l în bucăți şi dă-l peştilor de mâncare.

CAPITOLUL 58

New York

ÎN UMBRA PODULUI BROOKLYN, la doar câteva străzi distanță de Bursa de Valori din New York, se afla o clădire anonimă, ascunsă printre restaurante, cafenele şi baruri. Intrarea era situată între un croitor şi o pizzerie, vizavi de un magazin de viniluri vintage. Ar fi putut fi oricare dintre numeroasele afaceri anonime din Manhattan, dar nu era. Aceasta era deținută de mafia rusă.

Raife îi urmărise pe Reece şi Morgan cu Jeepul Cherokee al Agenției. Cei doi ieşiseră de pe autostrada interstatală 95 şi parcaseră Bentley-ul lui Sidney într-un complex de birouri înainte de a intra împreună în oraş cu SUV-ul.

— Pentru protocol, nu-mi place asta, spuse Raife, trăgând vehiculul pe marginea drumului, lângă un turn de schele.

— E în regulă; ei vor acele dosare, răspunse Reece de pe bancheta din spate, de lângă Morgan. Dacă nu le am, nu mă vor omorî. Scopul este să plec cu Ievghenievici. El este legătura cu acest *Colectiv*. Lista de clienți a lui Sidney s-ar putea să nu fie suficientă. E concepută special pentru a ascunde identitățile adevăraților proprietari. Andy o are, dar s-ar putea să-i ia ceva timp să o descifreze.

— Crezi că o să meargă pur şi simplu cu tine?

— Nu cred că Moscova o să-l lase să facă altceva.

— M-aş simți mai bine dacă ți-ai lua arma, spuse Raife.

— O să mă percheziționeze şi o vor lua oricum. Las totul aici. Stai pregătit. O să ies în scurt timp.

— Suntem amândoi morți, mormăi Sidney, dând din cap.

— Hai să mergem, spuse Reece, deschizând uşa şi conducându-l pe Morgan afară, pe străzile din New York.

Sidney deschise drumul, urcă treptele şi apăsă soneria de lângă o plăcuță de alamă pe care scria SPA 1917. Uşa se deschise cu un clic, iar cei doi bărbați intrară.

Spre deosebire de alte spa-uri ruseşti din oraş, acesta era privat. O tânără care părea să aibă doar vreo şaisprezece ani stătea în spatele unei recepții din stânga. Ea dădu din cap către

un bărbat într-un trening albastru care stătea lângă o uşă deschisă pe jumătate, la capătul unui coridor lung.

— Presupun că mergem pe acolo, spuse Reece.

— Duce la vestiarul privat, răspunse Sidney.

O scară îngustă, flancată de pereţi de piatră umezi, cobora sub străzi, ducând vizitatorii în Rusia veche. La un nivel mai jos, intrară într-o încăpere întunecată şi mare, cu o piscină în centru.

— Schimbaţi-vă acolo, spuse bărbatul în trening, postându-se la baza scărilor şi arătând spre o uşă din dreapta, lângă piscină.

Reece şi Sidney intrară în vestiar. Pereţi din oţel inoxidabil separau mai multe duşuri fixate pe peretele din stânga. Podeaua era umezită, iar în mijlocul încăperii era o gură de scurgere. Pe peretele opus erau cuiere, iar în capătul îngust al spaţiului se afla o chiuvetă şi un dulap.

— Nu primeşte pe nimeni decât în prosop, spuse Sidney.

— Presupun că Ivan de acolo ne va duce la el după ce ne schimbăm?

— Probabil. Sunt mereu escortat de cel puţin unul dintre oamenii lui.

— Minunat, spuse Reece, în timp ce-şi scoatea geaca şi cămaşa, agăţându-le în cuier. Sidney făcu la fel.

— De obicei mă întâlnesc cu el în sauna de cedru încălzită cu pietre, dar am mai stat şi în *shvitz* cu el.

— Ce e aia?

— E o saună cu găleţi de gheaţă.

— Sună minunat.

Reece îşi scoase pantofii şi şosetele, apoi pantalonii, cămaşa şi chiloţii, înfăşurându-se într-unul dintre prosoapele albe stivuite lângă chiuvetă. Aşează tăietura prosopului peste piciorul stâng, înfăşură partea dreaptă în jurul taliei, apoi trase partea stângă peste ea, aliniind marginile şi rulându-l spre interior pentru a-l fixa.

— Bun, sunt gata.

Sidney, deja obosit doar din cauza efortului de a-şi scoate hainele, se zbătu să-şi fixeze prosopul în jurul taliei lui palide şi moi.

— Există o altă parte a spa-ului pentru membri, spuse Sidney. Această parte e doar pentru Ievghenievici şi prietenii sau asociații lui de afaceri.

— Ce miros e ăsta?

— Sunt frunze de stejar.

— Frunze de stejar?

— N-ai făcut niciodată un tratament *platza*?

— Nu.

— Maestrul *platza* te freacă cu o mătură din frunze proaspete de stejar.

— De ce?

— Deschide porii, elimină toxinele şi exfoliază. Eu o fac de câteva ori pe lună.

— Eşti membru aici?

— Sunt, dar vin doar pe partea asta când trebuie să vorbesc cu domnul Ievghenievici.

— Ce mai faci aici? întrebă Reece.

— Nu mă amestec cu fetele, dacă asta te întrebi. Fac baia rece, un masaj, terapia cu pietre fierbinți, spuse el, arătând spre o găleată cu pietre de bazalt rotunjite. Le înmoaie în uleiuri şi le încălzesc, apoi ți le aplică pe muşchi. Ar trebui să încerci.

— Nu sunt un mare fan al mâinilor altor oameni pe mine, mai ales ale unor ruşi mari cu legături la Bratva.

— Pari să ai probleme de încredere.

— Exact ca prietenul tău Ievghenievici.

Reece luă una dintre pietrele de bazalt. Era puțin mai mare decât o bucată de săpun. Apoi luă un prosop de pe stiva de lângă chiuvetă, îl întinse pe tejghea, puse piatra în centru şi o înfăşură, fixând-o bine. Apoi prinse cele două capete împreună, creând un fel de mâner improvizat, transformând prosopul şi piatra într-un *trapo* – cuvânt spaniol pentru cârpă. Reece tocmai îşi construise o armă improvizată flexibilă.

— Ce faci?

— Probleme de încredere, răspunse Reece, în timp ce uşa vestiarului se deschidea.

Cei doi bărbați pe care-i văzuseră la intrare fuseseră însoțiți de încă doi. Omul din frunte avea părul negru şi uns, pieptul musculos strâns într-un tricou negru care părea cu două mărimi

prea mic, arătând tatuajele care îi acopereau brațele, pieptul şi gâtul. O cruce mare de argint îi atârna de gât pe un lanț gros. Pantaloni de trening bleumarin cu sigla Adidas şi pantofi scumpi completau ținuta.

Reece se prefăcu că-şi şterge mâinile cu un alt prosop, pe care-l aruncă peste cel care ascundea piatra.

— Domnul Ievghenievici vă aşteaptă acum, spuse cel mai mare dintre cei patru, cu un accent rusesc gros.

Majoritatea oamenilor se uită la fața cuiva la prima întâlnire. Nu şi Reece. Ca întotdeauna, privirea lui Reece căzu mai întâi pe mâini. Aşa văzu briciul.

Acesta era ascuns în mâna dreaptă a bărbatului, în timp ce stânga îi făcea semn lui Reece şi Sidney să meargă spre ei. Limbajul corporal şi pozițiile mâinilor celorlalți arătau că erau şi ei armați.

— Unde e domnul Ievghenievici? întrebă Reece, pentru a câştiga timp.

— Vă vom duce la el. Veniți.

— Sidney, spuse Reece cu voce scăzută, întorcându-se spre bancherul de pe Wall Street. Mulțumesc că m-ai adus aici. Aş reflecta serios la acea pensionare despre care am vorbit.

Reece începu să meargă.

— Puteți lăsa prosoapele aici. Sunt destule acolo unde mergeți, spuse rusul.

Reece continuă să se prefacă că-şi şterge mâinile în timp ce se apropia de cei patru bărbați.

Îmbrăcați, înarmați şi cu un avantaj numeric de patru la unu, erau prea încrezători şi prea musculoşi. Reece avea să folosească asta în avantajul său.

— Hai să mergem, spuse Reece în timp ce se apropia, încercând să-i dezarmeze cu un zâmbet, strângând mai tare mânerul improvizat din mână.

Patru bărbați, cel puțin unul cu brici, contra unui om doar în prosop, fără scăpare – de obicei, asta s-ar fi terminat rău pentru pradă. Dar Reece nu era un om obişnuit.

Când fu la distanță de lovitură, Reece observă o schimbare subtilă în limbajul corporal al şefului gărzii de corp – se roti uşor, transferând greutatea pe piciorul din spate. Când muşchii i se

încordară pentru a ataca cu mâna care ținea briciul, Reece lovi primul.

Trase prosopul în fața omului din dreapta țintei sale principale, în timp ce *trapo*-ul improvizat se izbi de mâna tatuată care ținea briciul, sfărâmându-i metacarpienele și trimițând lama pe podea. Reece trase imediat cârpa înapoi și în sus, piatra lovind bărbia bărbatului, aruncându-i capul pe spate. Apoi se întoarse spre stânga și lovi cu piatra în tâmpla celui de-al doilea om, trimițându-l direct la podea. Reece schimbă direcția, lovind cu piatra înfășurată în prosop capul primului bărbat.

Doi la pământ. Stare necunoscută.

Încă doi.

Cheia în lupta cu mai mulți atacatori este să folosești unghiuri pentru a-i *stivui*, pentru a lupta efectiv cu câte unul pe rând. Spațiul îngust al vestiarului făcuse asta în mod natural, dar acum Reece pierduse elementul surpriză și avea în față doi adversari. Cel puțin unul avea brici.

Reece atacă cu arma lui improvizată, care îi extindea raza de lovitură cu vreo 30 de centimetri. Piatra se izbi de fața adversarului, iar Reece se deplasă în lateral, făcându-l un obstacol pentru partenerul său.

Atacă arma.

Folosind *trapo*-ul, Reece lansă două lovituri circulare în mâna care ținea lama, dar garda de corp nu o lăsă să cadă, trăgând-o înapoi, ceea ce îi dădu lui Reece șansa să lovească cu piatra în nas. Apoi se sprijini de suportul de prosoape de pe perete pentru a nu aluneca și lovi cu un șut lateral în stern, trimițându-l pe adversar zburând în cel de-al patrulea om. Acesta din urmă își împinse tovarășul la o parte pentru a-și menține echilibrul.

Un alt brici.

Ține sub control arma.

Reece aruncă piatra direct în fața ultimului om. Îl lovi chiar deasupra ochiului drept. Mâinile ridicate pentru a se apăra îi expuseră lama.

Reece își smulse propriul prosop, rămânând complet gol. Ținându-l inițial ca un toreador, cu cusătura strânsă între mâini, se răsuci și pară prima lovitură de înjunghiere a adversarului. O devie și încercă să înfășoare lama în prosop, dar oponentul o

retrase şi încercă o tăietură din spate, pe care Reece o blocă şi încercă din nou să o înfăşoare – fără succes.

Luptă cu unul pe rând, dar nu uita, sunt patru.

Reece lăsă prosopul din mâna stângă şi trase un upercut în coastele adversarului, urmat imediat de un croşeu în cap, făcându-l să dea înapoi.

Doi bărbaţi încă în picioare. Doi la pământ.

Reece profită de momentul de confuzie pentru a-şi recupera echilibrul. Cel de-al treilea bărbat, cu faţa însângerată de la lovitura cu piatra, se repezi spre el cu briciul strălucind în lumină.

— Nu ştiu cine te-a trimis, *cyka* – dar ai greşit spa-ul! răcni el în rusă.

Reece evită tăietura prin mişcare rapidă, apoi îl lovi cu cotul în plex. Bărbatul se îndoi de durere, iar Reece profită pentru a-l prinde de gât din spate.

— Unde e Ievghenievici? întrebă Reece, strângându-i traheea.

— Du-te naibii!

O sfredelire ascuţită în coastă îl făcu pe Reece să tresară. Cel de-al patrulea atacator, care părea să se ridicase de pe podea, îi înfipsese briciul în carne. Sângele începu să curgă pe şoldul lui gol.

— Asta a fost o greşeală, mormăi Reece.

Cu o mişcare rapidă, îşi roti corpul şi aplică o lovitură de picior direct în genunchiul atacatorului. Osul crăpă cu un pocnet satisfăcător.

În haosul care urmă, Sidney se trântise într-un colţ, cu ochii larg deschişi de groază.

— Reece! Uşa! strigă el.

Un nou grup de siluete în treninguri negre năvăliră în încăpere, dar Reece deja se mişca spre ieşire, trăgându-l pe Sidney după el.

— Hai, bancherule! Dacă vrei să supravieţuieşti, fugi!

Pe când urcau scările ude, Reece simţi cum sângele i se prelinge pe coapsă. În spate, răsunau înjurăturile în rusă şi tropăitul gărzilor.

— Am crezut că vor fi mai mulţi, gâfâi Sidney.

Reece aruncă o privire peste umăr.

— Nu te bucura prea devreme. Asta a fost doar aperitivul.

Uşa de la parter se deschise brusc, lăsând să pătrundă lumina orbitoare a străzii. Undeva în depărtare, sunetul unei sirene de poliție se apropia.

— Acum începe distracția adevărată, murmură Reece, împingându-l pe Sidney spre ieşire.

— Ce naiba ai făcut, Reece?

— Ce trebuia.

În timp ce păşeau în lumina soarelui, Reece ştia că războiul abia începuse. Şi că Ievghenievici nu va fi deloc mulțumit.

CAPITOLUL 59

UN BĂRBAT COMPLET GOL, acoperit din cap până-n picioare cu sânge închegat, nu era ceva ce majoritatea oamenilor se aşteptau să vadă în cursul zilei lor obişnuite – chiar şi dacă acel om era un asasin al mafiei ruse.

Reece observă mai întâi Beretta 92F, apoi blugii negri, tricou alb şi geacă de piele neagră. Scurtul moment de ezitare al rusului la vederea înfiorătoare a lui Reece îi oferi fostului SEAL tot timpul necesar să se apropie la distanță de el şi să-i înconjoare brațul drept cu stânga sa – mâna care ținea prosopul şi piatra. Reece îl răsuci pe loc, destabilizându-l, şi îl aruncă cu putere în peretele din dreapta uşii, în timp ce privirea lui periferică confirmă că erau singuri în sala cu piscină. Briciul însângerat mai avea încă treabă de făcut.

Lama, uşor tocită de treaba făcută în vestiar, se agață de gulerul gros de piele al gecii adversarului.

— Adaptează-te!

Ținând brațul cu pistolul blocat, Reece roti lama şi lovi cu mânerul în orbita stângă a rusului, dar lovitura fu deviată de mâna stângă a oponentului care s-a ridicat rapid în apărare, făcându-l pe Reece să scape briciul. Fostul SEAL continuă atacul, împingând degetul mare drept direct în colțul ochiului, lângă nas, pentru a evita muşchii mai puternici care îl protejau. Reece simți cum degetul i se afundă adânc în orbita stângă a rusului, dincolo de cornee şi retină, atingând nervul optic.

— Ghhhhaaaaaa!

Un răget gutural ieşi din gâtlejul rusului. Reece îşi trase degetul din orbita lui, apoi îl apucă de ceafă şi trase în jos, în timp ce lovi cu fruntea direct în nasul adversarului. Scoaterea degetului din ochi şi impactul secerii făcură ca asasinul să-şi slăbească strânsoarea pe pistol. Reece făcu un pas în spate, lăsă *trapo*-ul să cadă şi smulse Beretta din mâna omului Bratva. O poziționă rapid în poziție de tragere, verifică cu degetul mare că siguranța era ridicată, apoi apăsă trăgaciul.

— Poc!

Glonțul străpunse cavitatea toracică, perforând ambii plămâni. Piesele mecanismului se blocaseră din cauza îmbrăcămintei țintei,

împiedicând o a doua lovitură rapidă fără a rezolva problema. Reece voia să evite să mai tragă, chiar dacă se afla la un etaj sub pământ. Un singur foc de armă putea fi explicat în mințile oamenilor printre zgomotul şi construcția continuă a unui oraş aglomerat. Mai multe focuri de armă erau cu totul altceva.

În timp ce rusul deschise gura, încercând să respire prin plămânii afectați, Reece îl lovi cu palma deschisă sub bărbie, aruncându-i capul pe spate, apoi îl lovi cu țeava Berettei în dinți. Îi strânse mâna în jurul gâtului, îl roti spre stânga şi îl aruncă în piscină.

— Rezolvă problema, Reece.

Reece scoase încărcătorul din Beretta şi trase de culisor de trei ori pentru a elimina blocajul. Reintroduse încărcătorul, trase din nou culisorul pentru a încărca un glonț. Făcu o verificare rapidă, apoi deblocă arma cu degetul mare înainte de a o pregăti din nou pentru foc. Se aplecă, ridică briciul, îl închise, îl băgă în prosop şi se îndreptă spre saună.

CAPITOLUL 60

REECE SE TÂRÂ DE-A lungul peretelui băii, cu Beretta înainte.

Când ajunse la colțul încăperii subterane, citi inscripțiile de pe uşi:

SAUNĂ, SHVITZ, BAZIN CU APĂ RECE

Nu-l omorî pe Ievghenievici din greşeală. El e cheia.

Avansă spre camera cu bazinul rece şi privi prin fereastra mică din uşa groasă de lemn.

Ăla e?

Un bărbat în vârstă stătea semi-scufundat în apă. Avea părul scurt şi gri, şi era acoperit de tatuaje.

Ar putea fi. Mişcă-te, Reece.

Mâna stângă a lui Reece apucă mânerul, iar el intră în încăpere, cu pistolul pregătit.

Verifică colțurile.

Bâta de baseball lovi brațul drept al lui Reece, trimițând un şoc prin tot corpul lui. Pistolul îi căzu pe podea.

Corpul lui înțelese că mâna dreaptă era imobilizată.

Temporar? Sau e fracturată?

Nu contează.

Amenințare nouă.

Luptă!

Reece se întoarse la timp pentru a vedea bâta venind spre capul lui. Era ținută de un uriaş care semăna cu un grizzly. Avea un prosop înfăşurat la talie şi era plin de tatuaje.

Nu-l lăsa să te prindă.

Prea târziu.

Reece făcu un pas înainte pentru a evita forța maximă a loviturii, blocând-o cu antebrațul stâng pe partea inferioară a bâtei.

O singură lovitură directă cu bâta asta şi eşti terminat.

Amenințarea nouă lăsă brusc arma jos şi îl prinse pe Reece într-o îmbrățişare de urs, blocându-i brațele şi aruncându-l cu spatele de perete. Reece simți cum aerul i se smulge din plămâni. Rusul îşi dădu capul înapoi şi izbi cu fruntea în podul nasului lui Reece.

Apoi îl lăsă să cadă, îl apucă de gât şi îl lovi cu un cot în cap, care aproape îl făcu pe Reece să leşine.

Rezistă.

Ievghenievici e cheia pentru a pune capăt acestui război. Cheia pentru a o asigura pe Katie că va trăi în pace.

Tipul ăsta nu e antrenat. Se bazează pe mărimea lui pentru a intimida. Foloseşte asta în avantajul tău.

Mâinile lui Reece se ridicară şi loviră cu putere ambele urechi ale agresorului, oferindu-i secundele necesare pentru a se lăsa pe podeaua udă şi alunecoasă. Rusul se aplecă, stabilizându-l pe Reece cu mâna stângă, în timp ce dreapta lui masivă se ridică pentru o lovitură zdrobitoare. Reece se apără cu picioarele şi un braţ, în timp ce îşi verifică rapid funcţionalitatea mâinii lovite de bâta de baseball. Simţi că circulaţia revenise – nu era fracturată.

Reece îl apucă de gleznă cu mâna dreaptă, se roti pe spate pentru a-şi scoate capul din linia de foc şi se ridică în picioare. Trimise un şut lateral în coastele uriaşului, trimiţându-l uşor în spate. Prosopul căzu pe podea.

Unde e Beretta aia?

Privirea lui Reece scrută podeaua în disperare.

Nederanjat de lovitură, rusul aruncă o lovitură dezordonată, urmată de un upercut din spate şi unul din faţă. Loviturile erau ineficiente, dar îi permiseră monstrului să reducă distanţa şi să-l prindă pe Reece de cap, blocându-l într-o strângere de gât. Cu capul lui Reece prins în cot, bestia se răsuci, tăindu-i aerul din trahee.

Nu ai nevoie de pistol. Ai altceva.

Briciul însângerat încă nu-şi luase ultima viaţă.

Reece ajunse la cusătura prosopului încă strâns legat la talie. Stabilizându-se cu mâna stângă pe braţul care îi strângea gâtul, găsi briciul lângă abdomen, îl deschise cu o singură mână şi tăie femuralul interior al rusului pe ambele părţi. În spaţiul rece, cu adrenalină pulsând prin vene, omul nu simţi tăieturile care îi luau viaţa. Continua să strângă gâtul lui Reece.

Pe punctul de a leşina, Reece trecu mâna între picioarele rusului, simţi linia dintre coapsă şi fesă, răsuci încheietura şi tăie adânc în partea superioară a coapsei din spate, secţionând nervul sciatic.

Reece simți cum omul îi slăbi strânsoarea, un urlet gutural ieşindu-i din plămâni în timp ce cădea pe podea, pierzând toată funcționalitatea piciorului drept. Reece ocoli creatura pe moarte, îl apucă de bărbie şi îi tăie gâtul.

Se întoarse spre bărbatul din bazinul rece, care profitase de oportunitate pentru a ieşi din bazin şi a alerga spre uşă. Reece îl prinse de ceafă, îl întoarse şi îl izbi de uşă.

— Nu eşti Ievghenievici. Unde e?

— Du-te naibii, *cyka*! răspunse rusul, scuipându-l în față.

— Încă o dată. Unde e?

— Eşti un om mort, nenorocitule! Mai bine mă omori acum, pentru că după asta nu vei avea unde să te ascunzi pe pământul ăsta. O să-ți omor părinții, copiii, prietenii. Şi nu doar că vor muri – vor suferi. Ai nevastă, *cyka*? O să avem grijă specială de ea. O să o transformăm într-o drogată, într-o curvă care se va ruga pentru mai multă heroină şi mai multă pulă chiar în clădirea asta. Şi va fi vina ta, *cyka*! Nimeni nu se pune cu noi!

Reece privi în ochii lui întunecați. Aproape 60 de ani, era slab în comparație cu monştrii pe care Reece tocmai îi trimisese în mormânt. Avea stele tatuate pe piept şi epoleți pe umeri care îi aminteau de portretele lui Napoleon. Păianjeni ieşeau din epoleții ornați şi se îndreptau spre gâtul lui. O femeie cu sâni mari înconjurați de flori îi era tatuată pe piept, înconjurată de turnuri care se ridicau dintr-o biserică imensă tatuată pe abdomen.

— Te vom omorî ultimul. Vei simți durerea tuturor, ştiind că tu ai cauzat-o. Du-te în iad, *cyka* nenorocit!

— Tu primul, spuse Reece, fără nicio emoție în voce.

Reece îl smulse pe omul mai mic de perete şi-l trase de gât spre bazinul rece, aruncându-l în apa înghețată. Gangsterul îşi pierdu respirația când fu scufundat violent în lichidul rece. Reece îi apăsă capul sub apă, ținându-l înecat de gât de marginea bazinului, în timp ce picioarele şi brațele îi zvâcneau, stropind podeaua şi corpul însângerat al lui Reece. Chiar şi după ce gangsterul se lăsă moale, Reece îl ținu sub apă, imaginându-şi pe toți cei dragi torturați şi executați de mafia rusă.

Când Reece fu sigur că omul era mort, se ridică şi-şi ajustă prosopul. Recuperă Beretta de pe podea, verificând dacă era încă

funcțională. Apoi băgă briciul însângerat la talie şi ieşi în încăperea principală.

CAPITOLUL 61

REECE STUDIE ÎNCĂPEREA vastă. Cea mai mare parte a luminii venea de la piscina subterană – o piscină care acum avea un cadavru plutind în ea, dând spațiului o strălucire albăstruie fantomatică. Cu bolte de cărămidă, gresie şi piatră, semăna cu o temniță medievală. Reece ştia că în alte părți ale clădirii, fete tinere trăiau ca în iad, abia supraviețuind, dopate în camere sau celule nu prea diferite de izolarea lui din închisoare.

Rămâi alert, Reece. Găseşte-l pe Ievghenievici.

Reece se întoarse spre dreapta şi continuă să se deplaseze de-a lungul peretelui întunecat către saună. Un semn pe perete anunța:

SAUNELE VIEȚII

Fără nicio fereastră, Reece nu avea cum să ştie ce-l aştepta înăuntru. Deschise uşa încet, făcând un pas lateral pentru a evita orice ambuscadă. Acea deschizătură ducea într-un spațiu mic cu o altă uşă, probabil menită să păstreze căldura. Intră înăuntru, deja asudând abundent.

Mâna lui se întinse spre următoarea uşă, pe care o deschise brusc, pregătit să acționeze cu Beretta.

În loc să fie întâmpinat de o armată de bodyguarzi, încăperea era goală, cu excepția unui singur bărbat în prosop, aşezat pe o bancă, sprijinit de un perete de cedru. Pereții din jur erau de piatră. Luminile galbene din colțuri iluminau spațiul, amintindu-i lui Reece de o cameră de decompresie primitivă – ceea ce, de fapt, şi era.

Reece închise uşa în urma lui şi ridică pistolul.

— Luca Ievghenievici, declară el.

Omul deschise ochii, ascunzând rapid expresia de confuzie sub o mască de autoritate dură.

— Domnule Reece. Încă în viață? Poate ar trebui să te angajez. Ai omorât mai mulți dintre oamenii mei în ultimele două zile decât oricare rivali sau guverne în ultimele decenii. Dar oricum, vom face un exemplu din tine.

— Ceva îmi spune că nu vei avea ocazia, răspunse Reece.

— Oamenii mei trebuiau să te taie în bucăți şi să te arunce în Atlantic. O să facem asta prietenilor şi familiei tale în schimb.

Poate te vom forța să priveşti. Dacă pleci acum, te voi omorî pe tine primul. E cea mai bună ofertă pe care o vei primi.

— Ziua de azi se va termina altfel decât ai plănuit, replică Reece.

— Ştii prea bine că nu mă poți atinge. Am un acord de imunitate cu guvernul tău. Şi sunt cetățean american, dacă îți vine să crezi.

— Ştiu totul despre afacerea ta şi, din păcate pentru tine, nu-mi pasă.

Reece făcu un pas înainte şi lovi cu Beretta în tâmpla şefului mafiei, lăsându-l inconştient.

Apoi se aplecă, îşi poziționă umărul stâng sub pieptul lui Ievghenievici, înfăşurându-şi brațul în jurul spatelui său. Cu o mişcare rapidă, îl ridică şi-l rostogoli pe umăr, într-o poziție de pompier.

Cu Beretta în mâna dreaptă, încă doar în prosop şi acoperit cu sângele Bratvei, Reece ieşi din saună şi se îndreptă de-a lungul piscinei, urcând scările spre lumină.

Era timpul să-şi obțină răspunsurile.

CAPITOLUL 62

FUSESERĂ DOAR ZECE MINUTE, dar pentru Raife păruseră o eternitate stând în Jeepul Cherokee, aşteptându-l pe prietenul său. Din fericire, poliţiştii din New York aveau probleme mai importante decât un tip într-un SUV parcat lângă o pizzerie, probabil aşteptându-şi comanda.

Capul îi era într-o mişcare constantă, scrutând strada în sus şi în jos, apoi treptele de la salonul rusesc. Se aştepta să-l vadă pe Reece ieşind şi coborând spre maşină cu Luka Ievghenievici, poate însoţit şi de Sidney Morgan. Ce nu se aştepta însă era să vadă uşa izbindu-se la deschidere şi un Reece semi-dezbrăcat, acoperit de sânge, cu un bărbat înfăşurat într-un prosop aruncat peste umăr, coborând treptele şi năvălind spre vehicul.

Doamne sfinte!

Raife apăsă butonul de deblocare a uşilor, asigurându-se că portiera din spate se va deschide. Mâna i se îndreptă spre pistolul Heirloom Precision 1911, ascuns sub un tricou pe scaunul de lângă el, ochii căutând orice ameninţare care l-ar fi putut urma pe fratele său de sânge.

Îl vedea pe Reece ţinând un pistol ca pe o mingiucă de fotbal, degetele având grijă să nu acopere ţeava, ascunzându-l de pietonii de pe trotuar.

— Atac de cord, îl auzi Raife pe Reece spunându-i unui bărbat în costum albastru, uluit, în timp ce trecea pe lângă el şi apuca mânerul portierei.

Raife se aruncă între scaune şi deschise portiera din spate, pe partea pasagerului, trăgând-o larg.

Reece îşi aruncă *pachetul* pe podeaua SUV-ului şi sări după el, trăgând picioarele înainte ca portiera să se închidă.

— Pleacă! Pleacă! Pleacă! strigă el, în timp ce Raife apăsa acceleratorul şi îi propulsa departe de bordura trotuarului.

Raife manevră prin trafic, ochii lui scanând drumul din faţă, în timp ce Reece se uita în spate. Nimeni nu ieşise după el din salon. Pentru moment, păreau să fie în siguranţă.

— Reece, ce dracu', frate? Eşti rănit?

— Nu cred. Tot sângele ăsta e al altora.

— Ei bine, întinde-te în spate să nu mă oprească poliția că transport un zombi.

— Recepționat, răspunse Reece, aplecându-se pe o parte şi ținând capul lui Ievghenievici pe podea, gata să-i sfărâme craniul cu Beretta dacă era necesar.

Raife intră pe FDR Drive, păstrând East River în dreapta lui în timp ce conducea pe partea estică a Manhattan-ului. Merse pe podul George Washington către New Jersey, apoi se îndreptă spre nord înapoi în statul New York şi intră pe autostrada interstatală 87, mergând spre destinația lor.

Când erau destul de departe de oraş, Raife ieşi la Monroe şi parcă în capătul unei parcări a Home Depot. Lăsându-i pe Reece şi pe rus în Jeep, intră în magazin cu lista lui de cumpărături. După cincisprezece minute, se întoarse cu *ziptie*-uri, o pistol pentru *ziptie*-uri, bandă adezivă, un halat medical, o pătură, şervețele umede, saci de gunoi şi o selecție de pantaloni şi jachete Carhartt.

În timp ce Raife stătea de pază, prefăcându-se că vorbeşte la telefon, Reece îi legă prizonierul *ziptie*-uri şi acoperi legăturile cu bandă adezivă, pe care o înfăşură şi peste ochii şi gura lui. Doar nasul îi permitea să respire. Mai ataşă un *ziptie* în jurul gâtului lui Ievghenievici şi îi făcu semn că, dacă făcea vreo mişcare agresivă, Reece avea să tragă simplu de legătură şi să-i ia viața. Era o tehnică despre care Reece ştia că funcționa bine. Apoi acoperi omul Bratvei cu pătura şi se curăță cât putu cu şervețele umede, înainte de a se îmbrăca cu greu în pantaloni, un tricou cu mânecă lungă, un hanorac, şosete, ghete de lucru şi o căciulă. Aruncă şervețelele însângerate şi prosopul într-un sac mare de gunoi şi le puse în spate, în portbagaj. Apoi împinse Beretta sub jacheta căptuşită Carhartt de pe scaunul de lângă el şi bătu în geam să-i comunice lui Raife că terminase. Îl privi pe Raife scoțând bateria din telefonul său Alcatel şi azvârlind-o împreună cu telefonul în tufişuri.

Cu Raife din nou la volan, îşi continuară drumul spre nord.

— Le-am spus prietenilor noştri că avem pachetul, spuse Raife, referindu-se la Vic şi Danreb.

— Recepționat.

— Ştiu unde mergem?

— Nu. Până nu ne dăm seama în cine putem avea încredere, asta rămâne între noi.

— Şi K?

— E în aer, pe drum spre casă, spuse Raife, păstrând lucrurile criptice în caz că bătrânul de pe podea putea să audă, cu cizma lui Reece pe capul lui.

— Bine.

— Mai respiră tipul ăla? întrebă Raife.

Reece ridică cizma şi trase pătura la o parte.

— Respiră, răspunse Reece, aruncând pătura la loc şi punându-şi piciorul înapoi pe capul lui.

CAPITOLUL 63

LA DOUĂ ORE DE New York City, la vest de râul Hudson şi la nord de rezervorul Ashokan, la marginea pădurii Indian Head, se află unul dintre cele mai vechi cluburi din America. Fondat după Războiul Civil de doi negustori germani care deţineau un magazin de articole sportive exclusiviste în Manhattan, clubul a început ca un loc unde oamenii cu interese comune puteau scăpa de agitaţia oraşului şi să se familiarizeze cu puştile de vânătoare de la Holland & Holland, Rigby, Westley Richards, Parker şi Purdey înainte de a pleca în safari în Africa. Botezat *The Jäger Club*, printre membri s-au numărat preşedinţi, generali, scriitori şi chiar fondatorii Boy Scouts of America.

Spre deosebire de alte cluburi exclusiviste care apăreau pe Coasta de Est, acesta nu era interzis din cauza costurilor. Taxele de membru erau relativ accesibile. Dar era şi un club care nu-ţi deschidea uşa doar pentru că puteai semna un cec gras; nu puteai să faci o *donaţie* şi să cumperi accesul. Acesta era un club pentru sportivi adevăraţi. Era exclusiv în sensul că toţi cei invitaţi să se alăture erau vânători de animale mari. Peştarii au fost adăugaţi mai târziu, deoarece proprietatea oferea unele dintre cele mai bune locuri de pescuit din Catskills.

Lista de membri rămânea clasificată şi era păstrată în aceeaşi carte groasă care includea numele fiecărui membru din 1872. Nu existau femei în registrele clubului, iar în ultimii ani nu exista niciun website, prezenţă pe reţelele de socializare sau măcar menţiuni în revistele de vânătoare. Clubul rămânea în umbră, evitând publicitatea negativă care bântuia, de exemplu, Bohemian Grove din California. Nu conta dacă erai tâmplar sau CEO la Goldman Sachs: vânătoarea, pescuitul, conservarea naturii şi dragostea pentru aer liber erau cei care atrăgeau oamenii aici. Numai prin invitaţie.

Terenul includea poligon de tragere (pistoale şi puşti); teren pentru trap, skeet şi plăci sportive; lac; clubhouse comunal; câteva cabane mici deţinute de membri individuali.

Clubhouse-ul şi casa îngrijitorului aveau apă şi electricitate, dar conform regulamentului, cabanele rămâneau limitate la tehnologia din 1927. Câţiva membri instalaseră rezervoare de apă

şi generatoare de-a lungul anilor, dar în mare parte, cabanele micuțe rămăseseră la fel ca la începutul secolului al XX-lea. Orice adăugiri trebuiau să păstreze stilul original. Astfel, uşile erau joase, iar interiorul întunecat. Toate aveau şeminee de piatră pentru a alunga frigul.

Clubhouse-ul avea un bar complet, iar în weekenduri un bucătar şi un barman veneau din Manhattan pentru a hrăni şi distra membrii. Trabucuri, pipe şi țigări erau fumate fără remuşcări, iar whiskey-ul curgea liber. Discuțiile despre afaceri sau networking erau interzise. Politica, însă, era permisă, deşi majoritatea membrilor se încadrau pe partea capitalistă, libertariană şi/sau conservatoare.

Pe lista clasificată a membrilor actuali figura şi numele Jonathan Hastings, tatăl lui Raife.

Cei doi foşti SEAL nu mai vizitaseră clubul din timpul facultății, când Jonathan îi invitase pe cei doi tineri şi pe tatăl lui Reece la *The Outing* – o competiție tată-fiu în pădurile din nordul statului New York. Tom Reece impresionase pe toată lumea, câştigând cele mai mari scoruri la caiac, lansarea momelei şi a muştei artificiale, pistol, puşcă, *shotgun* şi concursul de aprindere a focului.

Tom şi Jonathan deveniseră prieteni apropiați, o prietenie care durase până la moartea lui Tom.

Fostul senator american Tim Thornton, un bun prieten al familiei Hastings, era şi el membru – un membru care deținea o cabană.

Jonathan făcuse aranjamentele şi anunțase îngrijitorul că Reece şi Raife vor sosi în seara aceea şi vor sta în cabana lui Thorn. Primise noul cod de acces al porții şi îl transmisese fiului său. Nimeni altcineva nu avea să fie pe proprietate, iar *băieții*, cum îi numea îngrijitorul, aveau libertate totală.

Era după căderea întunericului când Raife ieşi de pe autostradă şi urmă drumurile întortocheate până la intrarea în club. Reece rămase în maşină cu *pachetul* lor, în timp ce Raife introducea codul şi deschidea poarta. Se întoarse apoi la vehicul, intră pe proprietate, opri pentru a închide şi încuia poarta în urma lor, apoi continuă pe drumurile de pământ până la cabana în care stătuseră în facultate.

Raife opri motorul, lăsându-i în beznă aproape completă.

— Eşti gata? întrebă el.

— Hai s-o facem, răspunse Reece.

— Mă duc să verific. Stai aici.

Raife ieşi din maşină şi se apropie de mica cabană din buşteni. Reece îl privi căutând cheia într-o grămadă de lemne de lângă uşă, apoi intră. După câteva minute, ferestrele se luminară cu flacăra caldă a lămpilor cu kerosen.

Reece deschise portiera din spate şi îl trase pe levghenievici de picioarele legate cu *zipties*. Raife ieşi din cabană şi îl ajută să care gangsterul rus legat şi gâtuit înăuntru. Îl aşezară pe un fotoliu vechi de piele lângă o canapea pentru două persoane, în faţa şemineului. Îi tăiară *zipties*-urile şi îl legară de fotoliu cu bandă adezivă în jurul pieptului, braţelor şi picioarelor. Era complet imobilizat.

Cărţi vechi de vânătoare, cutii de muniţie, undiţe şi animale împăiate umpleau spaţiul. Un blană de urs negru era aruncată pe spatele canapelei, cu capul şi dinţii expuşi într-un rânjet vicios, la doar 30 de cm de prizonierul lor.

Chiar şi cu mai multe lămpi cu kerosen aprinse, cele două camere mici erau pline de umbre.

— O să aprind focul, spuse Raife. O să lumineze locul ăsta.

— Cât faci asta, dă-mi un alt telefon de unică folosinţă. Trebuie să fac un apel.

Reece ieşi afară cu telefonul şi sună la Andy Danreb.

— Da?

— Sunt eu. Îl avem.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Nu cred că avem de ales. Trebuie să aflu mai multe despre tipul ăsta şi am nevoie să îmi explici o tehnică de interogare folosită de sovietici în gulaguri.

CAPITOLUL 64

CÂND REECE ÎNCHISE APELUL, privi în jos spre telefon. Apoi îi scoase bateria şi o aruncă înapoi în maşină înainte de a reintra în cabană.

— Încă respiră? întrebă Reece.

— Îi văd pieptul cum se ridică, răspunse Raife.

— Ştiu că mă aude, spuse Reece. O să fac întâi pe *polițistul bun*. Dacă nu cooperează, o să obțin răspunsurile cu orice preț. Nu e nevoie să stai aici pentru asta. Poți aştepta afară.

— Suntem împreună în asta, frate. Hai să aflăm ce trebuie şi să punem punct acestei povesti.

Reece îşi studie prietenul. Ştia că Raife ar face orice pentru a-şi proteja familia. Şi ştia că el şi Katie făceau parte din aceeaşi categorie.

— Bine, atunci. Eu conduc. Poți să verifici dacă mai e un trusou de prim ajutor pe aici? O să am nevoie de una-două centuri şi cât mai multe bandaje elastice. Un cuțit de bucătărie, o lanternă, nişte frânghie şi cleşti de tăiat sârmă, dacă găseşti.

În timp ce Raife scotocea prin dulapuri, Reece trase un scaun vechi din nuiele în fața prizonierului. Mută apoi o masă de cafea din stejar de lângă şemineu şi îşi aşează uneltele pe care le-ar putea folosi pentru a scoate informații de la un lider experimentat al Bratvei. Aranjă *ziptie*-urile şi pistolul de strâns *ziptie*-uri pe masă, astfel încât Ievghenievici să le vadă când îi vor scoate banda adezivă.

Raife se întoarse şi puse pe masă: tornichetul său Snakestaff Systems, trei tornichete de luptă North American Rescue din trusele medicale, o lanternă Maglite lungă, cleşti de tăiat sârmă, un cuțit de bucătărie, o bucată de paracord 550 şi patru bandaje elastice.

Chiar şi cu lumina şemineului în spatele lui Reece şi strălucirea lămpilor, încăperea rămânea întunecoasă. Va trebui să se descurce cu ce avea.

Îi făcu semn cu capul lui Raife, care începu să îndepărteze banda adezivă de pe capul rusului, descoperindu-i întâi ochii, apoi desfăcând-o de pe gura lui. Reece îi desfăcu prosopul şi îl

aruncă într-un colț. Ievghenievici rămase complet gol, legat de scaun.

Reece îl privi cum se uită în jur prin ochii mici, studiind capetele împăiate de elan, puma, cerb şi căprioară care ocupau fiecare colțişor al încăperii. Privirea i se întâlni cu cea a ursului de pe spătarul canapelei din stânga.

— Unde sunt?

— După cum bine înțelegi, nu prea eşti în postura să pui întrebări, răspunse Reece.

Raife stătea în spatele prizonierului, astfel încât acesta să îi simtă prezența, dar să nu-l poată vedea sau auzi.

— Eşti tot un om mort, la fel ca toți cei de care îți pasă, spuse rusul.

— Pare să avem o neînțelegere, continuă Reece. Ştiu multe despre tine, la fel cum sunt sigur că ştii multe despre mine. O să încalc o regulă cardinală a interogatoriilor şi o să încep cu o întrebare la care nu ştiu răspunsul: De ce ai încercat să mă omori în spa? Gorilele tale de la Moscova nu voiau fişierele pe care le am? Sunt sigur că ți-au spus despre ele.

— Moscova, rosti Ievghenievici cu dispreț. Ei nu mă controlează. Ştii aranjamentul meu cu guvernul tău. Îl încalci. Sunt valoros pentru ei. Lăsați-mă să plec acum şi te voi omorî înaintea familiei tale, ca să te scutesc de durere.

— Luca, înțeleg că ai o iubită tânără. Câți ani are? Nouăsprezece? Douăzeci? spuse Reece, folosind informațiile obținute de la Danreb.

Fața lui Ievghenievici se încreți.

Reece luă pistolul de *ziptie*-uri şi îl setă pe poziția *firm*. Trase de trăgaci ca rusul să vadă ce face. Aparatul emise un clic cu fiecare tragere, creând ceva ce arăta ca un inel. Apoi tăie *ziptie*-ul. Reece ținu micul inel în fața prizonierului.

— O să-ți explic cum funcționează ăsta. Poate eşti familiarizat cu această tehnică de interogare, având originea în țara ta. Poate chiar ai folosit-o. Sovieticii erau maeştrii torturii reversibile, explică Reece. Nu-ți spun nimic ce nu ştii deja. Chinezii erau buni, dar voi ați dus asta la un nivel cu totul nou.

Reece se aplecă şi întinse unul dintre degetele lui Ievghenievici. Mâna îi rămăsese fixată cu banda adezivă, dar degetele erau

libere. Reece puse *ziptie*-ul pe degetul arătător stâng al rusului şi trase de trăgaci până când banda de plastic strânse degetul ca un inel.

— Ăsta e un deget, Luca. În vreo cincisprezece minute va deveni insuportabil de dureros. Într-o oră va ajunge la nivelul douăzeci pe o scală de la unu la zece, şi nu va mai fi salvare pentru el.

Reece luă degetul arătător din mâna dreaptă a prizonierului şi aplică un alt *ziptie*. Deja putea vedea cum Ievghenievici devenea incomod la gândul de a trăi fără ambii arătători. Se juca pe teama bărbaţilor ruşi de a deveni dependenţi.

— Crezi că vreuna dintre iubitele tale va vrea să-ţi şteargă fundul şi să te hrănească cu piure de mere toată viaţa? continuă Reece, mutând pistolul pe degetul mare stâng. Degete opozabile, Luca. Sunt sigur că ştii cât de importante sunt. Dacă aveai vreo îndoială, o să afli acum, spuse Reece, fixând *ziptie*-ul. Acum, următoarea mea întrebare este: cât de handicapat vrei să fii?

Reece putea vedea sudoarea care îi curgea pe tâmplele rusului în timp ce îşi analiza situaţia.

— Nu gândi prea mult; aceste degete mari nu se vor salva singure, spuse Reece, strângând un *ziptie* pe celălalt deget mare. Singurul lucru care le va menţine ataşate de corp este să îmi spui ce vreau să ştiu. Moscova te-a însărcinat să mă omori?

— Indiferent dacă trăiesc sau mor, nu contează. Eşti un om mort, la fel ca fiecare persoană de care îţi pasă. Du-te naibii!

Reece se aplecă înainte şi folosi pistolul pentru a aplica *ziptie*-uri pe degetele mijlocii ale lui Ievghenievici.

— Luca, după cum vezi, nu am timp să construiesc o relaţie şi să trag de timp, aşa că voi merge direct la subiect. Ai observat vreodată câţi amputaţi sunt în fotografiile din zilele gulagurilor? Sunt disproporţionaţi faţă de numărul accidentelor din minerit şi proiectele industriale la care i-aţi forţat ca inamici ai statului. În realitate, au ajuns acolo din situaţii exact ca asta. Epurări. Deţinuţii politici neloiali lui Stalin îşi găseau braţele şi picioarele tăiate după interogatorii.

— Scuteşte-mă de lecţia de istorie.

— Istoria e importantă, Luca. Oferă context, continuă Reece, aplecându-se să pună *ziptie*-uri pe ambele degete mari de la picioare. În acest caz, oferă lecţii. Dacă vrei să eviţi îngrijire

continuă toată viața, ia în considerare acest context. Încă mai ai înțelegerea cu guvernul american. Vorbeşte cu mine şi s-ar putea să pleci de aici pe propriile picioare. Alege să te pui cu mine şi vei fi scos pe o targă. Apropo, fără degetele mari de la picioare, echilibrul devine extrem de dificil. Ai timp limitat.

Ochii lui Ievghenievici alergau prin încăpere, căutând o scăpare.

— Nu am răspunsurile pe care le vrei.

— Atunci vei avea o noapte lungă.

— Moscova m-a însărcinat să te omor? Nu. Şi faptul că o numeşti *Moscova* îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Nu ştii nimic, *cyka*. E mai mare decât tine. Mai mare decât mine. O să fi strivit. Eşti doar o insectă pentru aceşti oameni.

— Cine sunt *aceşti oameni*?

— Ai obținut tot ce vei obține. Mai bine mă omori acum.

Reece studie bărbatul din fața lui. Chiar şi un şef mafiot rus prefera să moară decât să vorbească despre *Colectiv*.

— Cum vrei, spuse Reece, luând un bandaj elastic şi cuțitul de pe masă.

Tăie banda adezivă care fixa piciorul drept al lui Ievghenievici de fotoliu, îl puse pe umăr şi se ridică ca şi cum ar fi executat o genuflexiune.

Rusul încercă să se zbată, dar Reece îi blocă piciorul în poziție verticală. Apoi începu să îl bandajeze cât de strâns putea cu bandajul elastic.

— Ai escaladat lucrurile la nivelul următor, Ivan, spuse Reece, folosind intenționat un prenume greşit. În timp ce te gândeşti la viață fără degete, lasă-mă să-ți spun ce se întâmplă acum. Îndepărtez aproape tot sângele din piciorul tău. Se scurge în restul corpului tău.

Reece întinse paracordul lui Raife, care îl înfăşură în jurul piciorului rusului şi trase pentru a-l menține vertical. Apoi Reece aplică un turnichet pe coapsa lui Ievghenievici, strângând cât putea de tare.

— De obicei folosim astea pentru a salva vieți, explică Reece. În cazul tău, facem opusul. Ai cam 45 de minute până îți pierzi degetele. Piciorul va rezista vreo două ore, dar o să mă rogi să te

omor mult înainte de atunci. Acum, spune-mi despre aceşti oameni care vor să mă strivească ca pe un gândac.

Ievghenievici clătină din cap, încercând să-şi menţină hotărârea.

— NKVD, poliţia secretă a lui Stalin, obişnuia să pună tampoane sub turnichet, continuă Reece. Ca să nu rămână urme. După cum vezi, nu mă preocupă asta. Mă interesează durerea. Cam 45 de minute e recordul, din câte ştiu.

— Ce vrei să spui? întrebă rusul.

— Până cineva vorbeşte. Durerea e atât de cumplită, că în 45 de minute NKVD obţinea ce voia – de obicei nume de colaboratori sau alţi neloiali lui Stalin. Apoi arestau un nou lot de trădători şi le făceau la fel. Totul pentru a proteja partidul. Eu nu protejez niciun partid. Eu îi protejez pe cei pe care îi iubesc, oamenii pe care tu continui să îi ameninţi. Să nu crezi că nu vom stabili recorduri în seara asta.

Reece tăie banda adezivă de pe piciorul stâng şi repetă procedura cu bandajul şi turnichetul.

— Pentru a economisi timp, o să fac la fel cu braţele, anunţă Reece.

După ce i-a bandajat şi ridicat braţele, le fixă cu paracord de o grindă, lăsându-l pe Ievghenievici complet imobilizat, cu membrele lipsite de sânge.

— Arăţi patetic, spuse Reece, făcând un pas înapoi. Eşti gol, singur şi pe cale să simţi cea mai cumplită durere din viaţa ta. Şi asta înainte să-ţi pierzi braţele şi picioarele. Mă îndoiesc că mai eşti de vreun folos Bratvei sau acestui aşa-zis *Colectiv* după asta. Aproape că mi-e milă de tine. Dar apoi îmi amintesc de fetele tinere pe care le ţii închise prin ţară, abuzul, prostituţia, traficul de organe... şi nu mai simt nicio milă.

Faţa lui Ievghenievici începea să arate frică autentică. Nu mai era gangsterul sfidător din saună. Îşi dădea seama că îşi trăieşte cele mai mari temeri în mâinile americanului.

— Mai e o parte din tine pe care n-am atins-o încă, spuse Reece, privind între picioarele rusului. Acum, povesteşte-mi despre *Colectiv*.

Cu durerea devenind insuportabilă, Ievghenievici începu să vorbească:

— *Colectivul*... se şopteşte despre el. Chiar şi în cercurile Bratvei.

— Cine sunt ei?

— Asta e problema. Nimeni nu ştie. Sunt eu? E preşedintele nostru? Al vostru? Asta e puterea lor. Unii spun că fac parte din ei, şi poate că fac – dar doar o mică parte. Ştiu că am ajuns cât de sus pot în organizația noastră, dar sunt util ambelor guverne.

— Dacă continui cu ghicitorile, o să folosesc *ziptie*-uri pentru a-ți lega coaiele. De ce ai încercat să mă omori dacă ai ordin să nu o faci?

— De ce crezi? Mi-ai ucis oamenii pe străzile din Boston. Nu e bine pentru afaceri. Trebuia rezolvat. Uneori tipi ca Levițchi nu înțeleg asta.

— Cine e Levițchi?

— Noul şef al SVR.

Reece dădu din cap, amintindu-şi cum Levițchi aruncase cadavrul predecesorului său în tufişurile din Parcul Gorki.

— Face parte din *Colectiv*?

— Nu ştiu. Uneori ofițerii de informații de rang înalt sunt incluşi. Alteori nu. Depinde cât sunt de utili.

Sudorile îi curgeau pe față, picurând pe pieptul său tatuat. Femeia din tatuaj părea că plânge.

— Ce a cerut Levițchi de la tine?

— Voia să obțin un dosar sau dosare de la tine. Mi-a spus să fac orice e necesar. La naiba cu Levițchi! Nimeni nu-mi omoară oamenii fără consecințe.

— Şi omul în negru?

— Cine?

— Celălalt care era cu mine în Boston.

— Ah, trăieşte?

— Trăieşte. Şi i-a lăsat pe oamenii tăi să moară.

— Nu ştiu. Se spune că e german. Un asasin folosit ocazional.

— De unde ştii?

— I-am furnizat arme în trecut.

— Ce fel de arme?

— Întotdeauna cere un 9 mm.

— Acum, Luca, asta e important: De ce atâta grabă să obții aceste documente?

Rusul clătină din cap:

— Voi, americanii, sunteți atât de naivi. Credeți că lumea se învârte în jurul vostru. Nu poți înțelege?

— Ce vrei să spui?

— Ceva mare se întâmplă. Ceva de neoprit.

— Un atac? Împotriva SUA?

— Pentru asta trebuie să urci mai sus în lanț.

— Ce lanț? Prezintă-mi-i.

— Asta nu vei şti niciodată.

Reece simți că rusul lupta cu o durere de neimaginat. Verifică pulsul în membrele lui.

— Niciun puls în extremități, Luca. Nu e semn bun. Cum e durerea?

— Du-te naibii! scuipă Ievghenievici.

Reece se gândi la scrisoarea tatălui său, la discuțiile cu Poe, Danreb şi Vic.

Există o piesă care încă lipseşte. O legătură care rămâne evazivă.

Era convins că aproape avea tot ce-i trebuia, dar mereu îi lipsea acea ultimă piesă.

— Pe cine aveți în interior?

— Ce? Vorbeşte coerent, scuipă rusul.

— Cine are serviciile ruse sau *Colectivul* în cercurile de informații americane?

— Nu înțelegi. E peste tot şi nicăieri.

— Te-am avertizat despre ghicitori. Chiar speram să evit asta, spuse Reece.

Luă pistolul de *ziptie*-uri şi îl ținu în fața feței rusului.

— Ultima şansă.

— Nu ştiu nimic altceva. Du-te naibii!

— Luca, mi-am pierdut familia acum câțiva ani. Am supraviețuit. Nu am să-i pierd pe cei de care îmi pasă din cauza ta, a *Colectivului*, Bratvei, serviciilor ruse sau a oricui altcuiva. Crede-mă când îți spun că nu există nimic pe care nu l-aş face pentru a-i proteja.

— E prea târziu pentru asta, americanule. Eşti un om mort umblător, la fel ca prietenul tău din spatele meu, familia lui, familia ta. Sunteți toți terminați.

Reece se gândi la Jonathan şi Caroline Hastings; Raife, soția lui Annika şi copilul lor; Katie, Vic, Danreb, Poe.

— Când am zis ultima şansă, am vorbit serios, spuse Reece, aplecându-se şi trăgând penisul şi testiculele rusului prin bucla pistolului de *ziptie*-uri.

— Nu! Nu! NU! urlă rusul, zvârcolindu-se încercând să-şi elibereze brațele şi picioarele, mişcări care doar amplificau durerea insuportabilă din extremități.

Degetul lui Reece ajunse pe trăgaci şi apăsă.

Cablul subțire de plastic se strânse în jurul cărnii sensibile dintre picioarele lui levghenievici, iar mafiotul scoase un țipăt animalic care străbătu noaptea.

Pistolul tăie *ziptie*-ul, lăsând un inel subțire strâns în jurul organelor genitale ale rusului.

— Cipru, spuse el.

— Ce?

— Cipru. Se întâlnesc în Cipru. Dă-l jos!

— Mai spune.

— S-au întâlnit în Cipru în trecut. Am fost acolo o dată. Poate voiau să mă implice mai mult. Nu ştiu. Au camere, seifuri cu toți banii, aur, argint, diamante, tablouri. Toate rahaturile oligarhilor. Nu pot comunica prin email-uri sau mesaje, aşa că se întâlnesc.

— Când şi unde?

— Ți-am spus unde, prostule! Cipru. Şi nu ştiu când.

— Unde exact în Cipru?

— Nu ştiu, dracului! Dă-l jos! strigă el, scuipând de furie, cu ochii înfierbântați.

Nu e suficient. O să am nevoie de mai mult, gândi Reece. *S-ar putea să fie tot ce ştie tipul ăsta.*

Reece se uită la fostul său tovarăş de echipă, care clătină din cap.

— Câți sunt?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Treizeci? Patruzeci? La naiba, poate cincizeci. Dă-l dracului jos de pe mine!

— Şi un infiltrat la Langley? Cine are *Colectivul* în interior?

Capul rusului se lăsă, luptând cu ultimele puteri împotriva *ziptie*-ului care îi strângea organele genitale.

— Te rog, plânse el. Secretul infiltratului e că face parte din *Colectiv*. Atât ştiu. Te rog!

Omul fusese redus la starea lui cea mai vulnerabilă. Era terminat.

Reece luă cleştii şi tăie *ziptie*-ul de pe organele genitale ale rusului, fără prea multă grijă.

— Eşti tot un om mort, spuse Ievghenievici între respiraţii grele care trădau durerea din braţe şi picioare.

Reece puse mâinile pe braţele fotoliului şi se aplecă, aducându-şi faţa la câţiva centimetri de a rusului.

— Vreau să ştii că ai eşuat. Organizaţia ta va cădea. O voi arde până la temelii.

— Eşti un nimic. Te voi vedea cum eşti torturat şi omorât. Te voi face să priveşti, spuse el, recăpătând o scânteie de putere acum că *ziptie*-ul fusese îndepărtat.

— Nu cred, răspunse Reece, dezlegând turnichetele de la picioare şi apoi de la braţe, aruncându-le pe masă.

— De ce, americanule?

— Pentru că vei fi mort.

Reece privi cum zâmbetul rusului dispăru. Eliberarea celor patru turnichete simultan inunda corpul lui cu acid lactic acumulat, provocându-i stop cardiac. Cu braţele şi picioarele încă legate, nu-şi putea aduce mâinile la piept care simţea că e strivit de un camion.

Sângele a continuat să circule în creierul lui mult după ce inima se oprise. Ultima lui vedere a fost călăul stând deasupra lui, fără nicio urmă de emoţie în ochii lui căprui.

— Reece?

Reece rămase nemişcat.

— Reece, spuse Raife din nou, încetişor. Eşti bine?

Reece ridică privirea de la rusul mort.

— Pur şi simplu nu ştiu dacă e suficient.

— Poate combinate cu ce poate afla Danreb din dosarele lui Morgan? sugeră Raife.

— Poate.

— Nu s-ar fi oprit până ce nu ar fi venit după noi, Reece. Ştii asta.

Privirea lui Reece se întâlni cu a fratelui său de sânge.

— Ştiu. Acum hai să curățăm şi să facem ca nenorocitul ăsta să dispară.

CAPITOLUL 65

Kremlin
Moscova, Rusia

SITUAT ÎN CENTRUL Moscovei, pe malurile râului Moscova, înconjurat de un zid defensiv care mărgineşte Piaţa Roşie şi la doar o aruncătură de băţ de Catedrala Sfântul Vasile, se află Kremlinul. Înseamnă *cetate în interiorul unui oraş* şi exact asta este. În timpul Războiului Rece, devenise sinonim cu Moscova, Rusia şi sovieticii. Oficial, era reşedinţa preşedintelui Rusiei, deşi acesta o vizita rareori. Reşedinţa de facto a preşedintelui se afla într-o proprietate din Novo-Ogaryovo, la vest de capitală. Însă acesta avea un birou în Senatul Kremlinului, cu spaţii strict interzise oricăruia care nu făcea parte din personalul prezidenţial sau nu era desemnat oficial de preşedinte însuşi.

Cei trei membri seniori ai Consiliului de Securitate s-au întâlnit într-un birou de vizavi de cel al preşedintelui, la etajul trei, apoi au urcat o scară secretă până în subsol, unde au intrat într-o încăpere proiectată să fie impenetrabilă la dispozitivele de ascultare externe. O carafă cu apă era aşezată în centrul unei mese dreptunghiulare, alături de trei pahare. Pereţii şi pardoseala erau din beton. Se zvonea că încăperea putea rezista chiar şi unei explozii nucleare, dar nimeni nu ştia cu adevărat şi nici nu dorea să afle.

Preşedintele Kozak a luat locul său la capul mesei. Directorii Daşkov şi Levi̧tchi s-au aşezat la dreapta şi la stânga lui.

— Preşedintele şi-a dat acordul, a spus Kozak. Aveţi obiecţii?

— Unde se află dispozitivul acum? a întrebat Daşkov.

— În acea unitate Rosatom din Zarecinîi. Va fi transportat mâine la Baza Aeriană Khmeimim din Siria. Apoi în Cipru, unde vom aştepta condiţii meteorologice favorabile înainte de lansare.

Daşkov a suspinat, dorindu-şi tutunul turcesc din pipa lui.

— Tovarăşe preşedinte, după cum ştiţi, o armă nucleară ofensivă nu a fost detonată în scopuri militare, în afara testelor, de când americanii au lovit Japonia în 1945, a spus el. *Colectivul* nostru a fost creat parţial pentru a evita un război nuclear, iar acum, în câteva zile, intenţionăm să declanşăm unul.

Levițchi a rămas tăcut. Era o conversație între Kozak şi Daşkov.

— Dar nu vom fi noi cei care îl vom începe, tovarăşe, a replicat Kozak. Vor fi iranienii.

— Şi dacă suntem descoperiți?

— În acest caz, avem un colonel nebun care conduce Gruparea Wagner într-o operațiune neautorizată.

— Americanii vor şti, tovarăşe preşedinte. Cel puțin vor avea suspiciuni.

— Chiar dacă au, nu va conta, tovarăşe director Daşkov. Statele Unite au desemnat recent Wagner ca organizație criminală transnațională, încercând să le restricționeze deplasările şi să le înghețe activele. Americanii vor spune că Wagner a acționat la ordinul preşedintelui, dar acuzația nu va prinde. Îi vom bombarda cu campanii de dezinformare. Mass-media globală crede deja că Wagner este o organizație de mercenari. Aceste campanii se vor potrivi perfect în acea narațiune. În doar câteva zile, le vom oferi americanilor exact ce îşi doresc – un alt război în Orientul Mijlociu. Lobiştii industriei de apărare vor ghida retorica politică, vor stimula audiențele posturilor de ştiri care se luptă pentru spectatori, iar amiralii şi generalii se vor alinia, ca întotdeauna. Le dăm un război pe care îl pot câştiga – un război pentru care s-au pregătit. Sunt dornici să-şi uite eşecurile din Irak şi Afganistan. Sub presiunea suplimentară a lobby-ului sionist, americanii nu vor putea rezista. Nici măcar nu vor dori să ştie adevărul. Tot ce vor este un război.

— Sunt de acord, a spus Levițchi. Totul este pregătit. Suntem pe pragul unei noi ere în istoria noastră. S-ar putea să nu mai avem această şansă din nou.

— Mai este o problemă, a adăugat Kozak.

— Oh? s-a interesat Levițchi.

— Americanul, James Reece.

— Se ocupă de el cine trebuie în acest moment, tovarăşe preşedinte, a spus Levițchi cu încredere.

— Nu, nu se ocupă. Şapte cadavre au fost descoperite recent la spa-ul din New York. Niciunul nu era James Reece.

— De unde ştiți asta?

— Şi eu am sursele mele, tovarăşe director Levițchi.

— Luca Ievghenievici era printre ei?

— Nu, dar acum nu mai ştim unde este.

Levițchi s-a lăsat pe spate în scaun.

Cum de ştia Kozak atâtea?

— Acele documente descoperite de fiul lui, dacă sunt ceea ce ne indică sursa, expun legăturile *Colectivului* cu serviciile de informații americane, a declarat Kozak. Nu ştim cât de extinse sunt, dar vom afla în curând.

— Tovarăşe preşedinte? a întrebat Levițchi.

— Atu-ul nostru din interior le va face să dispară, chiar şi cu riscul de a fi expus. Între timp, misiunea trebuie să continue. A sosit momentul.

Kozak s-a uitat la cei doi bărbați al căror consimțământ era necesar pentru a demara operațiunea.

— A sosit momentul, a repetat Levițchi.

— Şi dumneata, tovarăşe director Daşkov?

Directorul FSB a încuviințat din cap.

— Da. Dar fiți precauți. *Nu vă înşelați, Dumnezeu nu poate fi batjocorit; căci ce seamănă omul, aia culege.*

PARTEA A PATRA
ÎNDREPTARE

Ce e făcut, e făcut.

WILLIAM SHAKESPEARE, MACBETH, ACTUL 5, SCENA 1

CAPITOLUL 66

Centrul de Comandă al Casei Albe
Washington, Districtul Columbia

PREŞEDINTELE GALE OLSEN era deja aşezat la capul mesei lungi dreptunghiulare când Reece a intrat în încăpere. Reece îl contactase pe Vic în timp ce conducea spre sud, după ce îl îngropase pe Luca Ievghenievici într-o zonă izolată a terenurilor Jäger Club şi făcuse un duş călduţ în cabana lui Thorn, după ce reuşiseră să pornească generatorul. Reece presupusese că destinaţia lor urma să fie casa lui Danreb din Westport, unde aveau să-şi compare noile informaţii, dar i se spusese să o ia pe altă direcţie. Cineva voia să vorbească cu el – preşedintele Statelor Unite.

Opriseră la intrarea într-o alee din blocul 1500 al străzii H, la doar două străzi distanţă de Pennsylvania Avenue 1600, conform instrucţiunilor lui Vic. Au făcut contact vizual cu un ofiţer din Serviciul Secret. Acesta a apăsat un buton, ridicând bariera. Raife conducea şi a avansat încet pe lângă un semafor galben care părea vechi de cel puţin treizeci de ani. Au fost dirijaţi spre capătul aleii înguste, unde au fost întâmpinaţi de patru ofiţeri în uniformă ai Serviciului Secret şi doi agenţi în costume şi ochelari de soare. Trei dintre ofiţeri aveau MP5-uri Heckler & Koch. Al patrulea avea un câine Belgian Malinois care mirosise maşina în căutare de explozivi.

Când Reece şi Raife au deschis portierele şi au ieşit din vehicul, unul dintre agenţi a ridicat o mână.

— Doar el, a spus, arătându-l pe Reece. Tu poţi aştepta aici.

Reece i-a aruncat o privire fratelui său de sânge, mulţumit că ascunseseră armele pe bancheta din spate, deoarece încălcau numeroase legi doar având pistoale în Districtul Columbia.

— Mă întorc.

— Eu aştept, a răspuns Raife.

— Actele, i-a spus agentul lui Reece.

Reece i-a înmânat permisul de conducere din Montana. Agentul l-a examinat şi l-a introdus într-un cititor de carduri care a scanat

informațiile şi le-a transmis centrului de operațiuni al Serviciului Secret din clădirea principală.

— În regulă, a spus agentul, returnându-i permisul.

Reece a fost impresionat de confirmarea instantanee pe care agentul a primit-o prin cască.

— Trebuie să te scaneze.

— Nicio problemă, a spus Reece, întinzându-şi brațele în timp ce unul dintre ofițeri a avansat cu un detector de metale portabil.

Reece era încă îmbrăcat în bocanci, pantaloni şi hanorac Carhartt cumpărate de la Home Depot. Aparatul a țiuit la ghearele metalice ale bocancilor şi la fermoarul şi nasturele de la pantaloni. Ofițerul l-a percheziționat rapid pe aceste zone, apoi a dat din cap către agentul principal.

— Urmați-mă, domnule Reece, a spus acesta, deschizând o uşă discretă la capătul aleii.

Reece a păşit în urma agentului, în timp ce al doilea agent a rămas în spate.

— Ce loc e ăsta? a întrebat Reece când au intrat într-un hol şi apoi printr-o altă uşă spre o rampă coborâtoare, care ducea într-un tunel slab luminat.

— Unul dintre cele mai prost păstrate secrete din Washington, a răspuns agentul principal. Tocmai ai trecut pe uşa din spate a Băncii Freedman. Era odată Anexa Departamentului de Trezorerie.

Tunelul se deschidea într-o galerie unde alți doi agenți li s-au alăturat.

— Aşa o aduceau pe Marilyn? a întrebat Reece.

— Asta e clasificat, a răspuns agentul fără să ezite.

Reece nu şi-a dat seama dacă glumea.

— Ți s-a mai pus întrebarea asta, nu-i aşa?

— De fiecare dată când facem asta.

Tunelul se termina la o altă uşă care dădea în parcarea subterană a Casei Albe. De acolo, Reece a fost escortat către *WHIZZER* – Centrul de Comandă al Casei Albe. Agentul i-a deschis uşa lui Reece, apoi a rămas afară, împreună cu ceilalți agenți.

Reece nu era sigur care era protocolul pentru a întâlni liderul lumii libere în clădirea care fusese casa fiecărui preşedinte încă din vremea lui John Adams. Îl cunoscuse pe Alec Christensen

prima dată la Camp David, într-un cadru mult mai relaxat. Aici era exact opusul.

Reece a ezitat pentru o clipă în prag. Încăperea era mult mai mică decât şi-o imaginase. Sigiliul Prezidenţial, afişat pe peretele din spatele Galei Olsen, lăsa clar de înţeles unde te aflai. În Centrul de Comandă al Casei Albe exista o singură persoană care lua decizii, iar ea îndeplinea funcţia de doar trei luni.

Şase scaune rotative din piele neagră erau aşezate de-a lungul mesei. Patru dintre ele erau ocupate. Reece l-a recunoscut pe noul director interimar al CIA, generalul Marcus Howe, aşezat în stânga preşedintelui. Îmbrăcat într-un costum gri şi fără tunsoarea regulamentară militară, arăta mai degrabă ca un profesor universitar. În dreapta ei era Vic Rodriguez. Reece nu era surprins să-l vadă pe Vic sau pe Howe, dar fusese luat prin surprindere de prezenţa lui Danreb şi Poe.

Discuţia s-a oprit când toţi l-au privit pe vizitator. Simţind tensiunea, preşedintele Olsen s-a ridicat şi a venit să-l salute pe fostul SEAL, întinzându-i mâna.

— Comandante Reece, sunt Gale Olsen. Vă mulţumesc că aţi venit.

— Doamnă preşedinte, a spus Reece.

Era îmbrăcată într-un costum pantalon negru şi bluză albă, cu o insignă pin cu steagul SUA pe rever. Reece îşi amintea că ea provenea din districtul 9 al Floridei, avea origini danezo-cubaneze şi şi-a păstrat gradul de maior în Corpul JAG al Gărzii Naţionale chiar şi în timp ce era în Congres. Reece bănuia că acum probabil era locotenent-colonel. Era cunoscută pentru orientarea sa progresistă, ceea ce contrabalansase viziunile mai libertariene şi tendinţele capitaliste puternice ale lui Christensen. Ea câştigase Florida, apoi fusese marginalizată după inaugurare. Acum era comandantul suprem al celei mai puternice armate din lume.

— Înţeleg că l-aţi cunoscut bine pe preşedintele Christensen.

— Aşa e, a răspuns Reece, amintindu-şi cum fostul preşedinte le turnase bourbon în Cabana Aspen de la Camp David.

— Vă rog să primiţi condoleanţele mele sincere, a spus ea cu o sinceritate pe care Reece şi-o imagina imposibil de falsificat, chiar şi pentru un politician.

— Şi eu vă ofer condoleanţele mele, a răspuns Reece.

— Vă rog, a spus preşedintele, indicându-i un scaun lângă Andy Danreb.

Preşedintele şi Reece şi-au luat locurile.

— Cred că îi cunoaşteți pe toți cei de aici, cu excepția directorului Howe.

— Comandante Reece, a spus Howe. Am cunoscut câțiva oameni comuni la SOCOM şi JSOC. Toți vorbesc despre dumneavoastră cu mare respect.

— Vă mulțumesc, domnule general. Vă cunosc reputația. Eu eram mai jos în ierarhie în timpul misiunilor din Irak şi Afganistan. Am văzut mărturia dumneavoastră în Congres. Ați fost singurul ofițer care le-a spus adevărul în ultimii douăzeci de ani.

— Şi uite unde m-a dus asta, a spus el, întorcându-se să se uite la preşedinte.

— Îmi cer scuze pentru intrarea clandestină, a spus preşedintele, preluând din nou controlul conversației. Primul tunel datează din 1919 şi a fost construit ca să poată muta trezorierul bani fără să rişte să fie jefuiți pe stradă. Celălalt tunel a fost făcut pentru FDR după Pearl Harbor, ca să-l ducă la un buncăr. Mi-au spus că a folosit-o o singură dată şi l-a urât atât de mult, încât a jurat să nu mai revină niciodată, chiar dacă Germania sau Japonia ar fi bombardat oraşul.

— E bine să ai opțiuni, a spus Reece.

— Sunt de acord, a răspuns preşedintele. Acum, să începem. Probabil te întrebi de ce eşti aici.

— Mi-a trecut prin minte, a recunoscut Reece.

— Domnule director Howe, a spus ea, dându-i cuvântul ofițerului de informații.

— Comandante Reece, a început Howe.

— Doar Reece e suficient, domnule.

— Reece, după cum bănuieşti, trăim vremuri neobişnuite şi fără precedent. Asta, a spus, împingând un teanc de hârtii spre centrul mesei. Este o copie necenzurată a raportului Comisiei Prezidențiale privind Asasinarea Preşedintelui Christensen.

— Aveți de gând să-l faceți public?

— Da.

— Necenzurat?

— Încă dezbatem asta.

— De ce?

Howe s-a uitat la preşedinte, care a dat aprobator din cap.

— Acest raport a fost compilat cu ajutorul a ceea ce aş numi cel mai avansat computer cuantic al nostru.

Alice.

— E clar că asasinatul a fost planificat de o entitate externă. Puşcaşul a fost doar un instrument. A fost radicalizat online de o reţea virtuală legată de Spetssviaz – NSA-ul Rusiei. A fost manipulat să tragă înspre preşedintele Christensen – toate gloanţele ratând ţinta.

— Nu trebuiau să fie eficiente, a spus Reece.

— Corect. Scopul acelor focuri nu era să-l ucidă pe preşedinte, ci să declanşeze un plan de urgenţă al Serviciului Secret care să-l direcţioneze pe un traseu plin de EFP-uri. Din păcate, a funcţionat.

— Cine le-a plasat?

— Irakieni pe care CIA i-a antrenat acolo ca parte a unui program sub acoperire.

Reece şi-a plecat capul.

— Am lucrat cu acea unitate.

— Ştim, şi credem că şi asta a făcut parte din plan. A fost o altă legătură între tine şi asasinat.

— Deci ruşii i-au recrutat de la început, ne-au lăsat să-i antrenăm şi să luptăm alături de ei. Iar când ne-am retras, le-am oferit şansa să vină în SUA în schimbul serviciilor lor.

— Raportul confirmă asta, a spus Howe. Unul dintre ei era încă angajat al CIA ca interpret la sediu.

— Unde sunt acum? a întrebat Reece, deşi ştia deja răspunsul.

— Au murit înainte să-i putem ancheta: supradoză de fentanil, omor în timpul unui jaf şi sinucidere. Din ce ştim până acum, toţi trei au avut contact cu un fost locotenent-colonel GRU, Andrei Sokolov, acum CEO al Grupării Wagner.

— De ce să mă însceneze pe mine?

— Am discutat asta cu domnii Rodriguez, Danreb şi Poe, a continuat Howe.

— De asta şi grupul ăsta e atât de mic, a intervenit preşedintele. Consilierul meu de securitate naţională, directorul

de informații și consilierul Casei Albe sunt toți absenți, la cererea directorului Howe. Au făcut aproape infarct când le-am spus, dar ăsta e unul din privilegiile funcției. Personalul tău trebuie să asculte. Continuă, domnule director.

— Credem că are legătură cu acest *Colectiv* menționat în documentele prezentate de domnul Danreb. Dacă nivelurile cele mai înalte ale serviciilor de informații americane și ruse sunt compromise de un grup cu propriile interese, avem o problemă cu totul nouă.

— Misiunea mea principală este siguranța poporului american, a spus președintele Olsen. Dacă suntem infiltrați, până nu știm în cine putem avea încredere, grupul nostru de lucru se va limita la cei de aici. Dacă domnul Danreb are dreptate și acest *Colectiv* plănuiește un eveniment *Lebădă Neagră* pentru a manipula piețele și a schimba echilibrul geopolitic, atunci vorbim de ceva cu mult mai devastator decât orice am văzut în viața noastră.

— Reece, ce ați aflat de la Sidney Morgan? l-a întrebat Vic.

— Am confirmat că el gestionează finanțele acestui *Colectiv*. I-am trimis lista de clienți lui Andy, a spus Reece, arătând spre Danreb.

— Va dura ceva timp să o descifrăm, a spus analistul pentru Rusia. Deținătorii conturilor sunt ascunși în spatele mai multor societăți fantomă. Dacă aș avea acces la computerul cuantic de care vorbești, procesul s-ar grăbi.

Howe s-a uitat la președinte.

— Din păcate, acel computer este indisponibil, a spus el. Dar poți veni la Langley și-ți vom oferi instrumentele necesare.

— Mai e ceva, a spus Reece.

— Ce anume? l-a întrebat Vic.

— Am vorbit cu unul dintre clienții lui Morgan, un anume Luca Ievghenievici.

— *Am vorbit?* a întrebat Howe.

— Da, a răspuns Reece. Nu a fost foarte colaborant, dar a confirmat existența acestui *Colectiv* și că au pe cineva în interiorul Agenției.

— La naiba! a exclamat Howe. Ievghenievici face parte din *Colectiv*?

— A spus că unele afilieri sunt mai tangențiale. Nu e în nucleul dur, dar e conectat cu ei pentru afaceri şi informații. A confirmat că un eveniment, posibil o Lebădă Neagră, este în curs de planificare, deşi nu ştia detalii.

— Sună foarte comunicativ, a spus Vic.

— E uimitor ce poți afla cu puțin vodcă. A menționat şi Cipru.

La auzul cuvântului *Cipru*, toți au ridicat privirile.

— Ce am spus? a întrebat Reece, văzând schimbul de priviri.

— Tocmai de asta sunt eu aici, băiete, a spus Poe, vorbind pentru prima dată.

— Nu înțeleg.

— Reece, a început Vic, ofițerii noştri din întreaga lume continuă să verifice punctele de contact moarte, chiar şi după ce un activ a devenit inactiv. Frecvența depinde de libertatea de mişcare. Stația noastră din Moscova verifică locații folosite încă din anii '70. Una dintre ele, folosită între 1986 şi 2001, a devenit recent activă.

— Şi?

— Aici devine interesant. Activul original care o folosea a murit în 2010. Fiind un loc bun, Stația Moscova a presupus că nu a fost compromis şi l-a păstrat pentru viitor. Un alt agent activ a fost recrutat în 2017, dar nu a furnizat informații valoroase şi a dispărut după câteva luni. Acelaşi punct de contact a fost folosit, aşa că a fost verificat periodic până săptămâna trecută.

— Şi?

— Persoana care-l foloseşte nu este agentul din 2017.

— De unde ştim?

— Sistemul stabilit pentru inițierea unei întâlniri era un cui albastru împins pe partea inferioară a unei bănci. În acest caz, ofițerul nostru a scos cuiul şi l-a examinat mai târziu la ambasadă. Era argintiu, aşa că a verificat vechile dosare şi a aflat că un cui argintiu era folosit de un agent recrutat în 1986.

— Cine? a întrebat Reece.

— Natalia Borisova, a intervenit Poe. Secretară pentru diverşi oficiali de rang înalt din KGB, FSK şi FSB. A venit la noi după Cernobîl. A dezvăluit mare parte din înțelegerea din spatele incidentului. A fost unul dintre agenții mei.

— Dar a murit acum peste zece ani. Atunci cine a făcut contactul? a întrebat Reece.

— Numele ei este Kira Borisova. Fiica Nataliei. A folosit acelaşi punct mort pe care am învățat-o pe mama ei să-l folosească.

— Dar fiica ei nu este pe lista noastră de plată.

— Nu. Este secretara lui Pavel Daşkov, directorul FSB. Mama ei probabil să-i fi pregătit calea.

— Ştim de ce vrea să ne contacteze?

— Doar parțial. Am stabilit o întâlnire conform protocoalelor stabilite. Asta a condus la următoarea întâlnire într-o locație aleasă de ea – un club de noapte zgomotos. Spune că are informații de importanță vitală pentru viitorul ambelor noastre națiuni.

— Dar nu le-a transmis?

— Nu. Vrea ceva în schimb.

— Ce?

— O extracție. Vrea să defecteze.

— Ei bine, hai să o scoatem, a spus Reece.

— Nu e atât de uşor pe cât sună, Reece. Scoaterea unui agent activ din Moscova acum, cu securitatea sporită şi tensiunile din Ucraina, vine cu sensibilități care trebuie luate în considerare. Ofițerul care s-a întâlnit cu ea a spus că e speriată. De asemenea, părăseşte țara într-o călătorie oficială cu Daşkov şi are încredere doar într-o singură persoană să o scoată.

— Cine? a întrebat Reece.

Vic a făcut semn cu capul peste masă.

— William Poe.

— Devin cam bătrân pentru chestii de acțiune, a spus Poe. Ce zici să dai o mână de ajutor unui bătrân, Reece?

Lui Reece i-a luat un moment să reflecteze la evenimentele de la eliberarea sa din închisoare: scrisoarea tatălui său, fişierele, *Colectivul* care voia să-l omoare.

— Singurele noastre opțiuni stau la masa asta, a adăugat Poe.

— Să aflăm ce are de spus, a spus Reece. Unde mergem?

— Cipru.

CAPITOLUL 67

St. Raphael Marina
Cipru

ANDREI SOKOLOV ŞI SLAVIK DEYNEKIN stăteau în subsolul unui trauler personalizat de 24 de metri, într-un compartiment aflat lângă sala maşinilor care găzduia două motoare Diesel Cummins de 610 cai putere.

Vasul era ancorat în Marina St. Raphael de pe coasta sudică a Ciprului, la marginea estică a Limassolului. Marina era situată între *portul nou*, folosit în principal pentru navele de marfă şi cursele de linie, şi *portul vechi*, populat de vase de pescuit. St. Raphael servea clasa de yachturi mediteraneene. Nu era străin de iahturi private şi vele, de la navigatori solitari până la proprietarii de mega-iahturi. Open Passages se situa undeva la mijloc – nu atât de ostentativ încât să atragă atenția nedorită, dar nici prea modest încât să ridice întrebări despre cum şi-ar permite proprietarii să-l ancoreze în cea mai exclusivistă zonă din Cipru. În esență, era camuflajul perfect.

Construit de Magnolia Yachts din mahon laminat după planurile Taka Yacht Design din Istanbul, Open Passages avea o carenă verde-închis care părea aproape neagră din anumite unghiuri.

Proiectat să găzduiască şase oaspeți şi trei membri ai echipajului, vasul putea fi condus uşor şi de doar doi oameni, aşa cum era acum. Dimensiunea şi designul îi ofereau lui Deynekin şi celor patru oameni ai săi, împreună cu fostul căpitan rus şi secundul, suficient spațiu pentru a trăi la bord şi a-şi păzi încărcătura.

Faptul că acest trauler modern urma să fie vaporizat într-o explozie nucleară care avea să schimbe cursul istoriei mondiale îl făcea pe Deynekin să ezite. Planul era aproape genial. Detonația avea să ucidă foarte puțini oameni pe termen scurt. Pe termen lung, în funcție de condițiile meteorologice, urma să trimită mai mulți civili israelieni în mormânt din cauza efectelor radioactive.

Open Passages urma să ancoreze la cinci kilometri de coasta Israelului, în apele dintre Haifa şi Tel Aviv, la aproximativ cinci

kilometri sud de câmpul de gaze Leviathan şi platformele petroliere. Mai multe dintre ele urmau să ia foc, provocând una dintre cele mai mari dezastre ecologice din lume. Dar aceste daune păleau în comparație cu războiul care urma să urmeze: un război total între Israel şi Iran era inevitabil. Deynekin doar grăbea procesul şi, în acelaşi timp, îi atrăgea pe americani înapoi în Orientul Mijlociu, scoțându-i din Ucraina. Sokolov îi spusese că mai era ceva în plan. Se întreba dacă acel al doilea plan era invazia aşteptată a Chinei în Taiwan. Dar asta nu-l preocupa. Ceea ce-l preocupa era extragerea lui. Avea să fie prima dată când avea să facă o întâlnire pe mare, pe întuneric, cu un submarin.

— Ai întrebări? l-a întrebat Sokolov, întorcându-se de la dispozitiv spre subordonatul său, cu ochiul său albastru pătrunzător. Era îmbrăcat într-un tricou polo bleumarin care îi evidenția fizicul, pantaloni cargo bej şi pantofi de punte, încercând să se camufleze.

— Sunt îngrijorat de lipsa unei metode secundare de extracție. Dacă submarinul nu apare, eu şi oamenii mei suntem morți.

— Vrem să fiți pe această barcă şi apoi în submarin imediat ce ancorați lângă Israel. Nu putem risca ca o patrulă israeliană să găsească şapte ruşi pe o navă cu o bombă nucleară şi să transmită acest mesaj pe uscat. Detonația va avea loc oricum. Pot găsi o barcă abandonată, dar nu vă pot găsi pe voi. Ai încredere în mine, tovarăşe. Aceasta este cea mai importantă misiune a secolului. Rusia îşi onorează eroii.

Deynekin îi auzea pe oamenii săi pe puntea superioară, făcând exerciții cu *kettlebell*-uri în timp ce soarele le bronza pielea palidă. Vocile lor pătrundeau prin salonul principal, treceau de bucătărie şi coborau pe scări până în spațiul de lângă sala maşinilor, unde se aflau Sokolov, Deynekin şi o bombă nucleară de putere redusă (10 kilotone). Oamenii din Wagner anticipau deja transferul pachetului pe mare şi o întoarcere în Cipru, unde să se bucure de o zi sau două de vin şi coniac din strugurii cultivați pe versanții sudici ai munților Troodos.

— Când plecăm?

— Condițiile meteorologice indică o schimbare a vânturilor dominante în noaptea asta. Dacă tendința continuă, veți pleca la

4 dimineața poimâine. Asta vă va pune în poziție la miezul nopții următoare.

Deynekin purta sandale, pantaloni largi bej şi un tricou negru subțire descheiat la piept. S-a scărpinat sub claviculă şi şi-a întors atenția spre cutia rectangulară de aluminiu lustruită pe care o scoseseră din geamantanele Louis Vuitton cu câteva minute în urmă. Pe ea era ataşat un cronometru digital de 10x4 cm cu o tastatură.

— Vom iniția numărătoarea inversă chiar înainte de plecare, a spus Sokolov. Voi fi aici ca să te asigur că nu va detona imediat.

— Şi ca să poți raporta la Moscova că ai văzut cu ochii tăi începerea secvenței. Aşa, dacă ceva merge prost, vina e fie a oamenilor de ştiință din Zarecinîi, fie a mea, undeva pe mare.

— Perceptiv ca întotdeauna, tovarăşe Deynekin. Nu aş fi aşteptat altceva. Şi ca să fie clar – nu există coduri de anulare. Dispozitivul are contramăsuri anti-manipulare. Va detona la a treia încercare de introducere a unui cod suplimentar.

— Cât timp avem?

— Călătoria durează 20 de ore la 11-12 noduri, în funcție de starea mării. *Timerul* va fi setat la 22 de ore. Veți ajunge la coordonatele stabilite, veți ancora şi veți aştepta submarinul Severodvinsk. Acesta vă va identifica şi va ieşi la suprafață la 50 de metri nord de poziția voastră. Folosiți şalupele pentru a ajunge la el şi a urca la bord.

— Şi apoi?

— Veți fi la 60 de mile marine distanță, la o adâncime de 500 de metri, când bomba va detona. Căpitanul va confirma explozia conform cronologiei. Dacă nu se întâmplă, are ordin să se întoarcă la punctul de ancorare şi să scufunde această barcă.

Deynekin a dat din cap aprobator.

— Ai îndoieli? l-a întrebat Sokolov.

— Nu, domnule colonel. Dimpotrivă.

— Bine. Avem însă o problemă neprevăzută.

— Oh?

— Vei avea doi pasageri în plus în această misiune.

Sprâncenele lui Deynekin s-au încruntat. *Deja o modificare a planului.*

— Presupun că unul dintre ei nu eşti tu.

— Avem un trădător în mijlocul nostru, a spus Sokolov.

— Cine este?

— Este o ea, tovarăşe. Secretara lui Pavel Daşkov. A contactat americanii săptămâna trecută.

— Ce ştie?

— Se pare că a aflat sau a pus cap la cap aspecte din planul nostru şi urmează să le transmită americanilor în schimbul unei extrageri din Cipru.

— E aici?

— Da, la fel şi directorii Daşkov şi Levițchi. Unul dintre bărbații trimişi să o extragă este James Reece. Tatăl lui a lucrat pentru CIA şi i-a lăsat fiului nişte documente... problematice pentru angajatorul nostru.

— Asta îi face o problemă mare pentru noi toți.

— Dar nu pentru mult timp.

— De ce?

— Pentru că o să-i omorâți pe amândoi.

CAPITOLUL 68

St. Raphael Resort & Marina
Limassol, Cipru

AU FOLOSIT ZBORURI SEPARATE spre Cipru sub identități false, create de CIA. Atât Reece cât şi Poe aveau nume şi poveşti de fond asociate din misiuni anterioare cu Agenția, ceea ce a grăbit procesul considerabil. Poe a zburat la clasa întâi spre Londra din Dulles cu British Airways, apoi a luat un zbor spre Larnaca, Cipru. Reece a plecat din Baltimore cu United Airlines, cu o escală lungă la Chicago. Din cauza notificării de ultim moment şi a poveştii sale de fond ca editor la *Baltimore Sun*, toate zborurile lui Reece erau la clasa economică. Zborul său cu Austrian Airlines dinspre O'Hare spre Viena a întârziat o oră, iar când a urcat în avion, i s-a alocat un loc la mijloc. În stânga lui era un bărbat destul de voluminos lângă fereastră care nu putea să nu tuşească şi care vizita toaleta destul de des. În dreapta lui era o femeie cu un bebeluş în brațe. Bebeluşul dormea liniştit până când avionul a început să ruleze, moment în care a început să plângă şi nu s-a oprit până nu a aterizat la destinație după nouă ore. A sosit mai puțin odihnit, dar zborul său spre Larnaca a decurs fără incidente.

Privat de somn, s-a gândit la misiune. Poe ar fi trebuit să fie deja la hotel. Planul era ca Poe să se cazeze, să se familiarizeze cu zona şi să cumpere telefoane mobile locale, dintre care unul urma să-l pună sub un prosop la piscină mai târziu după-amiază, pentru a i-l da lui Reece. Acesta urma să fie cel mai apropiat contact dintre ei în timpul şederii. După stabilirea contactului cu Kira, urmau să fie extraşi de o navă a Filialei Maritime a CIA, care fusese alertată înainte de plecarea lor din Statele Unite.

Filiala Maritime a CIA opera nave *acoperite* în întreaga lume. Echipajul pregătit pentru această extracție gestiona o firmă de brokeraj de iahturi din Varkiza, Grecia, ca acoperire comercială pentru activitățile lor de spionaj. Locația lor pe coasta sudică a Greciei le oferea acces legitim atât în Europa de Sud, cât şi în Africa de Nord. Se îndreptau spre Cipru, dar nu cunoşteau încă detaliile misiunii; li se spusese doar că urmau să preia trei

pasageri în Limassol. Urma să aştepte ancorată în afara portului şi să primească ordinele oficiale după ce Poe stabilise contactul cu Kira.

Planul prevedea ca Poe să se întâlnească cu Kira la un restaurant de hotel. Acolo avea să o îndrume spre port. El urma să plece pe un traseu uşor diferit, în timp ce Reece o urma până la doc, unde ea urma să se reîntâlnească cu Poe. Reece era principalul comunicator cu nava Filialei Maritime. Toţi trei urmau să fie extraşi de pe chei. Îndreptându-se imediat spre vest, urmau să facă o întâlnire cu un elicopter de pe USS Harry S. Truman pentru transport pe portavion, unde urmau să urce într-un Grumman C-2 Greyhound spre Baza Aeriană Navală Sigonella din Italia. De acolo, un Gulfstream al CIA aştepta să-i ducă înapoi în Statele Unite. Reece şi Poe aveau timp tot zborul să-i ia declaraţia Kirei, cu scopul de a identifica şi preveni evenimentul *Lebăda Neagră*.

Reece se simţea gol fără un pistol, dar această operaţiune era despre conştientizarea situaţiei şi meşteşugul operativ. Dacă lucrurile deveneau violente, aproape sigur ruşii aveau avantajul.

Cipru a menţinut relaţii strânse cu Rusia chiar şi după invazia Ucrainei. Rusia avea în prezent o delegaţie de oficiali care participau la o serie de conferinţe cu omologii lor din Cipru. Aceste întâlniri erau o continuare a Forumului de Afaceri Rusia-Cipru, un eveniment anual organizat de Camerele de Comerţ şi Industrie din Rusia şi Cipru, cu sprijinul Asociaţiei de Afaceri Cipru-Rusia şi al Ambasadei Ruse din Nicosia. Cu majoritatea lumii occidentale făcând călătoriile dificile pentru cetăţenii ruşi prin suspendarea vizelor şi restricţionarea deplasărilor, Cipru rămânea un partener comercial activ, cu legături militare şi financiare strânse, ceea ce îl făcea o destinaţie atractivă pentru cei din statul paria. Existau puţine locuri în afara Federaţiei Ruse unde Kira Borisova ar fi putut organiza o extracţie. Cipru era în topul listei.

Kira raportase că Daşkov şi majoritatea ofiţerilor de informaţii prezenţi la discuţii urmau să stea într-un grup de vile private numite Aphrodite Hills, în Paphos, la aproximativ o oră pe direcţia vest de St. Raphael Resort & Marina din Limassol. Multe dintre vilele expansive erau, întâmplător, deţinute de oligarhia rusă. Kira

avea un program oficial, dar Daşkov obişnuia să se abată de la el, atât din motive de securitate operațională, cât şi pentru plăceri carnale. În timpul escapadelor sale sexuale şi de băut, Kira avea timp să facă cumpărături sau să rezolve treburi pentru şeful ei în oraş. Reece şi Poe trebuiau să ia prânzul la restaurantul Octagon al hotelului şi cinele la restaurantul Palladium. Le fusese arătată o fotografie cu Kira înainte de plecarea din Statele Unite. Ea avea să-l recunoască pe Poe după o pălărie Panama, baston şi ziar. Ea urma să inițieze contactul cu Poe pentru a pune misiunea de extracția în acțiune.

Reece a fost readus în prezent de vocea şoferului său de taxi, care era hotărât să-şi exerseze engleza cu pasagerul său. Pentru mare parte din cele 45 de minute de condus pe drumul scenic de coastă de la aeroport spre Limassol în Mercedesul negru, l-a încântat pe Reece cu poveşti despre insulă într-un amestec de turcă, greacă şi engleză forțată. I-a recomandat să viziteze Castelul Limassol în timpul şederii. Acum muzeu, fusese locul nunții lui Richard Inimă de Leu în drumul său spre Țara Sfântă în timpul Cruciadei a Treia. Fusese transformat în închisoare la sfârşitul anilor 1700 şi funcționase ca atare până în Al Doilea Război Mondial.

— Închisoare, huh? Va trebui să verific, a spus Reece.

Când au ajuns, Reece a lăsat un bacşiş generos şi a intrat în holul mare al resortului de cinci stele.

Securitatea părea inexistentă când s-a apropiat de recepție pentru check-in. S-a uitat în sus să admire tavanul înalt şi candelabrele moderne albe în formă de bule, notând pozițiile şi unghiurile camerelor. Se întreba dacă funcționau sau erau doar de decor. Canapelele pufoase bej şi covoarele ornate Qum, contrastate de aranjamente uluitoare de orhidee, i s-au părut lui Reece o combinație interesantă de stiluri. În hol, s-a dat la o parte pentru a evita doi copii care alergau spre zona de servit masa, cu o mamă extenuată în urma lor şi un tată obosit, cu câțiva paşi în spate, ocupat să răspundă la mesaje pe telefon.

Agenția îi furnizase lui Reece haine noi, geamantane, paşaport, permis de conducere din Maryland şi chiar obiecte personale de igienă pentru a se potrivi cu identitatea sa falsă. Geamantanul său tactil 5.11 şi ochelarii de soare Gatorz fuseseră înlocuite cu o

valiză din aluminiu Sterling Pacific şi ochelarii Ray-Ban Clubmaster Classic. Schimbase şi îmbrăcămintea Carhartt cu un costum din bumbac bej, cămaşă albă din in uşor şi pantofi sport din piele Allen Edmonds. Aproape că se simţea ca în vacanţă. Aproape.

Camera lui Reece de la etajul patru nu era mare, dar era impecabil de curată. Era decorată în nuanţe moderne de alb şi gri, cu ferestre şi un mic balcon care oferea o vedere spre piscină, peluză, plajă şi port.

— Va trebui să revin aici cu Katie.

Patul părea primitor, dar era de lucru. O *Lebădă Neagră* era la orizont, iar Kira Borisova putea fi singura care putea ajuta la prevenirea ei. În timp ce Poe şi Reece organizau extracţia, Andy Danreb era la sediul CIA cu conţinutul seifului bancar. Descifra structura companiilor fantomă concepută pentru a proteja clienţii Morgan Holdings. Acea listă le oferea posibilitatea de a dezvălui identităţile membrilor *Colectivului* din întreaga lume. Odată ce Reece avea acele nume, plănuia să aibă o nouă discuţie cu preşedintele. Existau opţiuni când era vorba de inamicii statului. Dacă calea extrajudiciară urma să ofere cea mai bună protecţie pentru cei apropiaţi lui Reece, urma să fie ocupat.

Reece s-a schimbat în pantaloni scurţi. A păstrat cămaşa uşoară descheiată şi a înlocuit pantofii cu papucii subţiri oferiţi de hotel din dulapul camerei, înainte de a se îndrepta spre piscină. Nu i-a luat mult să-l găsească pe Poe. Acesta stătea într-un fotoliu de relaxare la umbra unei umbrele mari. Îmbrăcat cu o cămaşă cu mâneci scurte, pantaloni scurţi şi o pălărie de paie tip *fedora*, părea că se potriveşte perfect în peisaj. Un baston clasic de derby era rezemat de o masă laterală albă pătrată, care avea şi un pahar cu o umbrelă, alături de un exemplar pliat al *Times of London*.

— Este liber locul ăsta? a întrebat Reece.

— Fii oaspetele meu. Tocmai plecam, a răspuns Poe, întorcându-şi picioarele şi strângându-şi lucrurile.

— Mulţumesc, a spus Reece, mutând un prosop şi aşezându-se în fotoliu.

Chiar şi pentru cei mai atenţi oameni, ar fi fost dificil să observe cum Reece strecoară telefonul în buzunarul pantalonilor săi scurţi.

Deşi era tentant să se relaxeze lângă piscină, Reece trebuia să se pregătească. Fără arme, această extracţie era în întregime despre sincronizare. După zece minute de observat turişti şi angajaţi în jurul piscinei, Reece s-a întors în hotel şi a cumpărat o pereche de sandale dintr-un magazin, pentru o protecţie puţin mai bună decât cea oferită de papucii din cameră. Apoi a explorat zonele, notând punctele de intrare şi ieşire, precum şi intrările de serviciu. A trecut pe lângă piscina principală, pe o potecă ce traversa peluza, paralel cu plaja, spre port. A memorat zonele de acoperire şi ascunziş şi a avut grijă să identifice câteva bărci ancorate în port pe care le-ar putea fura şi opera singur, în cazul în care planul principal de extracţie eşua.

Încrezător că a memorat *layout*-ul resortului, s-a întors în cameră şi a făcut un apel pe noul său telefon mobil.

— Alo, aici este taxiul acvatic?

— Da.

— Minunat. Voiam doar să mă asigur că mai funcţionaţi.

— Funcţionăm. Vă putem ridica oricând.

— Grozav. Voi închide legătura.

Filiala Maritime era pregătită.

Acum rămânea doar să urmeze ceea ce era, în esenţă, partea de *pierdere a comunicaţiilor* dintr-un plan de evadare şi evitare. Kira primise de la ofiţerul de caz din Moscova un interval orar şi o locaţie. Nu ştia altceva decât să caute un bărbat în vârstă cu baston, ziar şi pălărie de paie într-unul dintre cele două restaurante din St. Raphael Resort. După ce stabilea contactul, totul rămânea pe seama lui Poe şi Reece.

În trecut, Reece ar fi atacat complexul de vile Aphrodite Hills cu o escadrilă de SEAL, ar fi eliminat ameninţările şi ar fi extras *pachetul*. Recunoştea că, în acest caz, planul actual avea o şansă mare de succes şi nu implica lăsarea unor cratere în urma lor. Totuşi, ar fi preferat să simtă greutatea familiară a unui pistol în spatele şoldului drept.

Reece s-a schimbat în pantaloni uşori şi cămaşa sa albă de in. A aranjat câteva *indicii* în cameră pe care să le verifice la

întoarcere, care să-i arate dacă fusese percheziționată. Apoi a coborât scările spre restaurantul Palladium.

Chelnerița i-a oferit lui Reece opțiunea de a sta la masă sau la bar. Reece a considerat că un bărbat singur s-ar integra mai bine la bar, decât singur printre mese pline de familii, prieteni, cupluri şi asociați de afaceri. I-ar permite, de asemenea, să observe întregul restaurant dintr-o poziție uşor la înălțime.

— La bar e bine, a spus.

— Urmați-mă, vă rog, a răspuns ea, conducându-l spre bar şi făcându-i semn cu mâna că se poate aşeza oriunde.

— Mulțumesc, a spus Reece, alunecând pe un scaun de bar.

Barmanul i-a dat lui Reece un moment să se instaleze şi să studieze sticlele din spatele peretelui cu oglindă. Dar Reece nu era interesat de băutură în seara aceea. Folosea oglinda pentru a studia sala de mese din spatele lui.

Niciun semn din partea lui Poe încă. Nimeni care să semene cu Kira.

Barmanul s-a apropiat şi a spus ceva în greacă.

— Engleză? a întrebat Reece.

— Bere? Vin? Cocktail?

— Aveți Coca-Cola acolo? Şi un meniu?

Barmanul a făcut o grimasă, dar a ridicat un pahar, a umplut cu gheață şi a apăsat un buton de la distribuitorul de suc. A aşezat băutura şi meniul în fața clientului său înainte de a trece la următoarea comandă.

Kira primise intervale de două ore la prânz şi cină pentru a stabili contact în următoarele patru zile. Dacă nu reuşea, însemna că nu se putea elibera de responsabilitățile sale şi că se va întoarce în Rusia cu delegația oficială. În acel moment, ofițerul de caz al CIA din Moscova ar fi trebuit să o convingă să-i transmită informațiile pe care le avea, în schimbul unei extrageri la următoarea oportunitate – una care s-ar putea să nu apară niciodată. S-ar putea să fie deja prea târziu.

Unde era Poe? Ar fi trebuit să fie deja aici.

Reece a comandat cina şi încă un Coca-Cola, continuând să studieze restaurantul prin oglinda din spatele barului. Începea să se umple cu oameni care aşteptau mese sau savurau aperitive, ceea ce îngreuna vizibilitatea în sala de mese. Majoritatea

clienților păreau a fi turişti, cu câțiva membri ai echipajelor din port care păreau să fie acolo doar pentru băutură.

Pe măsură ce noi clienți intrau la bar şi zgomotul creştea, Reece a început să devină tot mai îngrijorat de absența lui Poe.

Ar fi trebuit să fie aici acum o oră.

Nu a observat un bărbat în vârstă, cu pieptul lat şi brațe groase, îmbrăcat într-un tricou polo întunecat şi o şapcă englezească, care se strecura prin mulțime, trecând pe lângă bar spre toalete. Chiar dacă Reece l-ar fi văzut, nu era nimic care să-l facă să pară amenințător. Când s-a apropiat, s-a izbit de cineva care încerca să atragă atenția barmanului şi s-a împiedicat. S-a sprijinit de bar, iar cealaltă mână i-a căzut cu forță pe coapsa lui Reece.

Ce naiba?

— *Me synchoreís*, a spus. *Scuzați-mă* în greacă.

Cu capul încă plecat, a continuat spre toaletă.

Reece şi-a întors atenția înapoi spre oglindă, încercând să-l localizeze pe Poe la una din mesele restaurantului aglomerat.

Ceva nu era în regulă.

Sticlele de băuturi păreau neclare.

Reece a închis ochii şi a dat din cap, încercând să-şi limpezească vederea.

Apoi au venit amețeli şi greață.

Reece s-a străduit să rămână drept.

Trebuie să ajung în camera mea, s-a gândit.

Abia a realizat că patru bărbați îmbrăcați în pantaloni, pantofi de barcă şi cămăşi cu guler se poziționau în jurul lui.

— Ce i-ai servit prietenului nostru? a auzit pe unul spunând într-o rusă puternic accentuată, în timp ce lovea o grămadă de euro pe bar. Asta ar trebui să acopere consumația. Îl ducem înapoi la barca lui.

Pe măsură ce micro-pastila de fentanil şi relaxant muscular continua să-l paralizeze, Reece s-a străduit să-şi ridice capul. Ultima lui imagine înainte de a leşina a fost cea a bărbatului cu şapca englezească de la celălalt capăt al barului. Brațele lui groase erau încrucişate pe piept. Pe lângă bandajul neagru care îi acoperea un ochi, celălalt, era albastru şi pătrunzător. Îl privea fix pe Reece.

CAPITOLUL 69

Marea Mediterană

SUNETUL ŞI MIROSUL motoarelor Diesel l-au trezit pe Reece din starea indusă de droguri.

A deschis ochii, dar totul rămânea întunecat. S-a zbătut să respire. Ceva îi acoperea gura. *O bucată de pânză?*

A încercat să-şi mişte mâinile pentru a smulge platicul de pe față, dar a simțit răceala oțelului cătuşelor care îi strângeau încheieturile şi îl imobilizau de un punct fix pe care nu-l putea vedea.

Mirosul greu de motorină şi ulei într-un spațiu închis l-a copleşit şi a vomitat, iar voma i s-a prins în sacul de plastic lipit cu bandă adezivă în jurul gâtului.

— *Nu te panica, Reece.*

Şi-a întors capul într-o parte, lăsând gravitația să ducă bila departe de gură, scuipând bucăți de mâncare parțial digerată şi enzime în timp ce se lupta pentru aer. Gustul şi mirosul acid al proprii vome prinse în sac, combinate cu amețeala şi vertijul din cauza lipsei orientării spațiale, simțeau mâna întunecată a morții apăsând pe sufletul lui. Senzația a declanşat o claustrofobie şi o lipsă de speranță pe care Reece nu o experimentase nici măcar în adâncul celulei de izolare.

Era din nou în celulă? Nu, asta era mai rău decât celula.

Reece petrecuse destul timp pe ocean ca să ştie că era pe o barcă. Zgomotul şi mirosul motorinei indicau că se afla în sala maşinilor.

Chiar şi cu căldura emanată de motoare, simțea transpirația rece ieşindu-i prin pori.

Cum am ajuns aici?

Poe?

Kira?

Îşi amintea că era la bar în Cipru, folosind oglinda pentru a scana sala din spatele lui.

Apoi ce?

Omul cu şapca. Cel care se izbise de el. Cel cu bandajul care se uita la el de la celălalt capăt al barului. *Acel ochi albastru.*

Gustul şi mirosul vomei i s-au întors, provocându-i un nou val de greaţă, acum combinată cu o migrenă.

— Luptă, Reece.

— Ce se întâmplă? Cât timp am stat aici?

Reece era culcat pe partea dreaptă pe podea. A folosit degetele să pipăie cătuşele. Erau prinse cu o a doua pereche de cătuşi de un inel în punte. A folosit picioarele să exploreze zona din jur. Îi luaseră pantofii, aşa că era desculţ, în pantaloni şi cămaşă, cu capul în sac, legat de podeaua sălii maşinilor a unei nave aflate în mişcare.

— Rămâi în viaţă. Rămâi în viaţă şi întoarce-te la Katie.

Reece s-a concentrat pe respiraţie, asigurându-se că nu se îneacă cu voma.

Dacă poţi respira, poţi lupta. Doar aşteaptă. Fii răbdător.

Reece s-a dus cu gândul în Montana, imaginându-şi-o pe Katie într-o rochie de vară culegând flori sălbatice lângă lac într-o zi strălucitoare de vară.

Stai acolo, Katie. Vin.

Era un vis, sau era chiar în Montana? Şi cine se apropia de Katie?

A strigat să o avertizeze, dar ea doar a zâmbit şi a făcut cu mâna.

Omul se apropia. *Cine era?*

Reece a ţipat din nou, implorând-o să fugă, dar picioarele lui erau ancorate, ca şi cum ar fi fost prinse în blocuri de ciment.

În cele din urmă, zâmbetul ei radios s-a stins, şi s-a întors încet.

Când l-a privit pe bărbat, faţa acestuia a devenit clară şi pentru Reece. Avea un bandaj şi un singur ochi albastru pătrunzător.

Nu!

Reece era din nou în întuneric. A auzit o uşă deschizându-se şi paşi apropiindu-se. Un genunchi i s-a apăsat pe cap, făcând bila uscată de vomă să se desfacă într-o pastă lipicioasă sub presiunea craniului. A simţit alte mâini pe glezne în timp ce cineva deschidea cătuşele care îl legau de punte. A încercat să se zbată, dar cei trei bărbaţi ştiau ce fac.

L-au ridicat în picioare.

Reece simțea că avea cel puțin câte un om pe fiecare braț şi unul în spate, cu mâna pe ceafa lui, ghidându-l.

Cu sacul pe cap, înaintau încet, dar auzul i s-a limpezit pe măsură ce zgomotul din sala maşinilor se estompa în urma lor. A fost împins pe o scară, apoi printr-o încăpere, şi apoi în ceva ce părea aer proaspăt, deşi senzația venea de la frigul care îi atingea mâinile şi antebrațele, cu sacul încă pe cap. A realizat că nu mai simțea mişcarea. Se oprise barca? A fost împins înainte şi a auzit valurile lovind nava. Apoi a fost poziționat brutal pe ceva ce părea a fi o balustradă. Cătuşa dreaptă a fost deschisă. Stânga, încă încătuşată, a fost trasă şi fixată de altceva.

A auzit un bărbat dând un ordin în rusă, apoi mâini care îi țineau capul nemişcat şi ceva tăind banda adezivă de pe gât. A auzit şi apoi a simțit cum banda care ținea sacul se desprinde. Sacul a fost smuls, iar Reece a inspirat profund aerul rece al mării.

Pe măsură ce plămânii lui se bucurau de oxigen, s-a uitat la stânga. Mâna lui nu era încătuşată de ceva, ci de cineva: Kira Borisova.

Îi lipseau pantofii, dar era încă îmbrăcată cu o fustă neagră şi o bluză albă. Nu avea semne vizibile de abuz fizic, dar abuzul psihologic era evident. Tremura.

Reece s-a uitat în dreapta. Se afla pe un iaht. În întuneric, era greu de apreciat, dar părea să aibă vreo 70-80 de picioare. În depărtare, vedea luminile platformelor petroliere GOPLAT. A privit peste umăr şi a zărit lumina unui oraş pe coastă. Se afla pe puntea din prova, cu fața către cinci bărbați cu înfățişare dură. Patru dintre ei țineau arme Brügger & Thomet MP9 – pistoale-mitralieră compacte de 9 mm, cu încărcătoare de 30 de gloanțe, amortizoare, lanterne şi sisteme optice de viziune. Vârsta, fizicul şi tunsoarea lor scurtă dădeau impresia că erau militari. Dar îmbrăcămintea, arsenalul şi faptul că se aflau pe un iaht undeva în Mediterană îi spuneau că nu. SVR? GRU? Nu, aceştia erau mercenari din Gruparea Wagner.

— Domnule James Reece, a spus un bărbat, făcând un pas în față.

Reece a scuipat o bucată de vomă pe punte, lângă picioarele lui.

— Nu vă încredințează şi vouă câte un MP9? a spus Reece, arătând cu capul spre armele din mâinile celorlalți.

Bărbatul a clătinat din cap şi s-a uitat dincolo de Reece spre oraşul din depărtare.

— Nu eram siguri dacă să vă păstrăm în viață pe vreunul dintre voi, a continuat el. Avem locuri speciale de detenție în Rusia pentru oameni ca tine şi trădători ca ea. Locuri unde ne putem lua tot timpul necesar pentru a stoarce fiecare fărâmă de informație înainte să vă omorâm sau să vă torturăm până la epuizare.

— O să refuz, a spus Reece. Am petrecut deja ceva timp în întuneric. Nu mi-a plăcut.

— Cum te simți după fentanil? Mi-au spus că amestecul cu care te-am injectat avea 75% şanse să te omoare. Eşti un norocos.

— Asta tot încerc să-mi spun şi eu. Unde suntem?

— Întrebarea mai importantă e: de ce mai eşti în viață?

— Începeam să mă întreb şi eu asta.

— Am citit un dosar foarte amplu despre tine, domnule Reece. Omul cu bandajul – da, cel care te-a otrăvit – mi l-a dat. Nicăieri nu scria că ai simțul umorului.

— Evident că era incomplet.

— Tot cu glume.

— Aşa mai alin tensiunea.

— Mai eşti în viață pentru că şeful meu a vrut să verifice dacă anumite dosare care îngrijorează angajatorul nostru – lăsate ție de tatăl tău, dacă am înțeles corect – au fost localizate şi recuperate.

Ce? Nu se poate.

— Niciun răspuns ingenios acum? Hai, domnule Reece. Poate că dosarul tău avea dreptate până la urmă.

Reece a rămas tăcut, mintea lui analizând posibilitățile. Niciuna nu era prea încurajatoare.

— Acele dosare nu înseamnă nimic pentru mine, a continuat bărbatul. Dar înseamnă mult pentru alții. Acum că au fost recuperate, nu avem nevoie de tine. Vei muri în curând.

— De ce nu terminați odată?

— De ce grabă? Nu ai pentru ce să trăieşti?

— Nu-mi place să aştept.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Aproape că e păcat să te omorâm. Pari amuzant.

— Încerc.

— Şi dumneata, domnişoară Borisova, a spus el, întorcându-se către femeia încătuşată de Reece. Ai trădat ţara care ţi-a dat totul. De ce?

Kira şi-a ridicat capul şi a vorbit pentru prima dată:

— Dacă eşti pe această navă, ştii de ce.

— Ceea ce facem în seara asta salvează Mama Rusie, domnişoară Borisova. Şi tu ai fost aproape să opreşti totul. Ce voiai să le spui americanilor? Haide, spune-i.

Femeia s-a întors către Reece, părul ei lung căzând pe ambele părţi ale feţei.

— Vor detona un dispozitiv nuclear.

— Ce? a spus Reece, incapabil să-şi ascundă şocul chiar când mintea lui începea să lege informaţiile.

— În spatele nostru e Israelul. Tel Aviv, a continuat ea. Bomba de pe această barcă a fost făcută cu plutoniu iranian.

Plutoniu iranian?

— Vor să facă să pară că Iranul a atacat – sau a încercat să atace Israelul – pentru a declanşa un război care să atragă Statele Unite înapoi în Orientul Mijlociu.

— De ce? a întrebat Reece.

— Pentru a distrage sprijinul lor pentru Ucraina. Ca Rusia să poată cuceri Ucraina şi China să poată lua Taiwanul.

La menţionarea Chinei şi Taiwanului, Deynekin şi-a ridicat brusc capul.

— Ah, nici eu nu ştiam asta, a spus el. Aceasta era partea adiţională a planului la care făcuse aluzie colonelul Sokolov. Mulţumesc că m-ai lămurit, deşi am fi aflat cu toţii în curând.

Reece s-a întors către liderul rus:

— Da, domnule Reece, ai auzit corect. Nimic nu poate opri această bombă acum. *Timer*-ul e setat. Numără invers. În orice moment va sosi platforma noastră de extracţie. Şi regret să te anunţ că nu te putem lăsa pe acest iaht, oricât de frumos ar fi, să fii vaporizat în explozie.

— Hai, mai ai şi inimă.

— Nu poţi să o dezamorsezi. Are protecţie anti-manipulare. Cine ştie, o oră e mult timp. Poate reuşeşti cumva să te eliberezi şi

să semnalizezi una dintre platformele de gaze sau să foloseşti radioul. Nu putem risca. Aşa că va trebui să mori. Dar înainte, cineva vrea să vorbească cu amândoi.

Deynekin a scos telefonul criptat pe care i-l dăduse Sokolov în Cipru şi a apăsat un contact preprogramat. L-a pus pe *speaker*.

— Da, a spus o voce.

— Sunt aici. Te pot auzi.

— Bine. Domnule Reece, nu ai fost nici pe departe atât de formidabil pe cât mi s-a spus. Sau poate eu sunt pur şi simplu atât de bun.

— Vorbeşte, a ordonat Deynekin, apropiind telefonul de urechea lui Reece.

— Toată lumea are noroc, chiar şi pensionarii cu un singur ochi.

Mâna stângă a lui Deynekin l-a plesnit peste faţă pe Reece.

— A sunat ca o măsură corectivă, a spus Sokolov.

— Loviturile astea explică de ce am câştigat Războiul Rece, a replicat Reece.

— Înainte să-l mai loveşti sau să-l omori, lasă-mă să-mi spun părerea, a continuat vocea. Domnule Reece, conţinutul acelui seif bancar nu mai există. Fără acele dosare, totul devine doar teorie a conspiraţiei.

Dar Andy şi Vic au luat dosarele la sediul CIA, s-a gândit Reece. *Poate minte. Dar de ce ar minţi?*

— Lista de la Morgan Holdings nu e decât un paravan de companii care mută bani, cum fac oamenii şi instituţiile în fiecare zi pentru a-şi proteja averea, a continuat vocea. Înainte să mori, am vrut să ştii că ai eşuat. Deşi aproape că regret că nu voi avea plăcerea de a te interoga.

Reece s-a aplecat mai aproape de telefon:

— Obişnuieşte-te cu dezamăgirea.

Bărbaţii care ţineau pistoalele-mitralieră au râs când o altă voce a intervenit:

— Kira.

— Tovarăşe director Daşkov, a răspuns ea slab.

— Tu... Din toţi oamenii... Am avut grijă de tine. Nu te-am rănit niciodată. Am avut grijă de mama ta. Am tratat-o bine. Şi asta e recunoştinţa?

— Aţi înnebunit cu toţii, a spus Kira cu curaj în telefon.

— Târfă nesimţită! Şi tu, James Reece. Aşteptam asta de mult. Îmi încălzeşte inima de bătrân să ştiu că vei muri pe mâna unui rus.

— Peste o oră, lumea se va schimba pentru totdeauna, a spus Sokolov. Din fericire pentru tine, nu vei fi aici să vezi asta.

Reece s-a aplecat spre telefon:

— O să vă omor pe amândoi.

— Foarte amuzant, domnule Reece, a răspuns Sokolov.

— *Gândeşte, Reece, gândeşte.*

— Le-ai spus că nimeni nu vine să-i salveze? a întrebat Reece brusc.

— Trucuri de şcolar, a spus Sokolov.

Reece a observat doi mercenari schimbând priviri între ei.

— Nimeni nu vine după voi. Sunteţi morţi la fel ca mine, a spus Reece.

— Omorâţi-i, a ordonat Sokolov. Avem un război de pornit.

— Împuşcaţi târfa întâi, a spus Daşkov, vocea îi tremura de emoţie. Lăsaţi-l pe domnul Reece să meargă în mormânt cu o altă moarte pe conştiinţă.

Un Glock 19 a apărut din talpa lui Deynekin. A trecut pe lângă faţa lui Reece şi s-a oprit la ochiul drept al Kirei. Cu ţeava lipită de tâmplă, a apăsat trăgaciul. Capul i-a zvârlit înapoi, iar materia cerebrală a stropit apa de dedesubt prin ieşirea glonţului.

Explozia pistolului tras atât de aproape de capul lui Reece a fost asurzitoare. I-a oferit şi fracţiunea de secundă de care avea nevoie pentru a lovi încheietura mâinii drepte a lui Deynekin, deviind pistolul, în timp ce se arunca în spate peste balustradă, trăgând după el cadavrul femeii în apele întunecate ale Mării Mediterane.

CAPITOLUL 70

REECE S-A PRĂBUIŞT în mare, încă încătuşat de trupul lipsit de viaţă al Kirei.

— *Scufundă-te adânc!*

În timp ce gloanţe se trăgeau de pe punte, Reece a lovit apa cu picioarele şi s-a tras disperat în adânc. Ştia că gloanţele ar fi inofensive după ce loveau apa, dar voia să ajungă cât mai adânc, cât mai repede. În funcţie de unghi, tot puteau să-l rănească dacă rămânea aproape de suprafaţă.

Căzuseră peste bord lângă ancora din tribord, iar Reece, continuând să se împingă în jos, a întins mâna în disperare să găsească lanţul.

Cât de adânc e aici, departe de ţărm? Există bancuri de nisip care se întind în Mediterana lângă Israel? Au grenade? Le-ar arunca? Ar atrage prea multă atenţie?

— *Împinge, Reece.*

A simţit apa devenind mai rece şi a continuat să se scufunde, echilibrând presiunea în timp ce urechile îi ţiuiau din ce în ce mai puternic, trupul neînsufleţit târându-se în urma lui.

Rezervele de oxigen îi scădeau rapid.

— *Cât timp mai ai?*

— *Pe uscat aş avea minute.*

— *Aici, trăgând după tine un cadavru, cu mercenari care trag în tine de sus? Poate secunde.*

Mâna lui Reece a atins ceva dur. Instinctiv, a tras-o înapoi, ADN-ul său primar semnalizând prezenţa unei alte fiinţe în adâncuri. Realizând că era lanţul ancorei, l-a apucat cu mâna dreaptă şi s-a tras în jos pe el.

Reece ştia că era suficient de adânc pentru a fi în siguranţă de gloanţe. În întuneric, s-a tras de lanţ şi şi-a prins picioarele de legături. A tras corpul Kirei spre el, blocându-l între el şi lanţ.

— *Poţi sta aici pentru totdeauna.*

— *Nu, nu pot.*

Vocile din celulă lui reveniseră.

— *Poţi face asta.*

— *Tată?*

— *Poţi face asta, fiule.*

Reece era din nou în celula lui, apoi într-un bazin de maree cu tatăl său în Hawaii, apoi scufundându-se liber cu tatăl său şi Raife pe coasta Californiei de Nord.

— Te descurci, James. Cronometrez. Aproape ai ajuns la un minut întreg.

Reece s-a agăţat de ancoră, la fel cum făcuse de pietrele bazinului din Kauai în copilărie. Cât de adânc era? 6 metri? 9? 12? 15? Cu mâna dreaptă liberă, i-a găsit faţa Kirei, apucându-i maxilarul. Era întuneric beznă la această adâncime noaptea, dar mintea lui a văzut-o pe Lauren, cu părul blond plutind în apă, ochii întorşi, sufletul ei deja în viaţa de apoi.

Nu!

A dat din cap şi s-a uitat din nou, apa sărată arzându-i ochii, zgomotul din urechi răsunând ca ultima bătaie a clopoţelului din BUD/S.

Nu suna niciodată clopoţelul.

Şi-a apropiat faţa de a Kirei, dar acum, în loc de secretara serviciilor ruse, era Katie.

Katie!

Era fără viaţă.

— Dacă rămâi cu Katie, va muri.

— Nu!

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Eşti granit, Reece. Cei care te iubesc se vor izbi de tine până la moarte. Salvează-i acum.

Reece s-a apropiat de capul Kirei, i-a ţinut nasul şi şi-a lipit buzele de ale ei, folosindu-şi ultima suflare să-i cureţe gura, ca pe un regulator de scafandru. Glonţul îi secţionase trunchiul cerebral, partea care comanda respiraţia. Fără aceste semnale, încetase să mai respire instantaneu. Dar încă mai avea oxigen în plămâni.

Cu buzele încă lipite de ale ei, aerul ei mort i-a dat viaţă, sau măcar câteva secunde în plus.

— Bine, fiule. Acum e timpul să depăşeşti zona de confort. Să treci dincolo de limita ta de control.

Reece a simţit cătuşele legate de încheietura Kirei. Dacă ieşea la suprafaţă cu ea, era mort.

— Fă-o, Reece.

Reece a mai schimbat o gură de aer cu femeia moartă şi s-a poziţionat în jurul lanţului, astfel încât acesta să fie între el şi Kira. Apoi i-a aşezat încheietura de lanţ şi a întins mâna liberă pe cealaltă parte.

— *Îmi pare rău.*

Şi-a întins ambele braţe şi apoi le-a tras brusc înapoi.

Nimic.

A repetat mişcarea, imaginându-şi-o pe Katie zâmbind lângă lac, în timp ce bărbatul cu bandajul se apropia. De data asta a simţit o despicătură. A continuat să tragă de lanţ, frecând pielea de la încheietură împotriva cătuşelor. A simţit oasele slăbind pe măsură ce străbătea straturile de piele, tăind prin încheietură între radius şi carpiene până când i-a separat mâna de corp.

Era liber. A simţit cum corpul ei plutea spre adâncuri.

Reece s-a agăţat de lanţ.

— *Ştii ce trebuie să faci, fiule.*

— *Ştiu.*

— *Bine. Trei, doi, unu... luptă!*

CAPITOLUL 71

REECE S-A TRAS DE LANȚ în sus. Oxigenul din plămânii Kirei era aproape epuizat. Avea nevoie de aer.

— *Depăşeşte-ți limitele!*

S-a oprit chiar sub suprafață, ținându-se sub valuri. Putea vedea luminile bărcii de sus şi şi-a amintit că, sub apă, era practic invizibil. În timpul serviciului ca SEAL, fusese însărcinat cu o operațiune *red-cell* pentru a testa securitatea unei nave împotriva înotătorilor de suprafață în Yokosuka, Japonia. Reece şi partenerul său purtau costume de cauciuc negre şi îşi camuflaseră fețele. Au ataşat mine magnetice de epocă sovietică pe spate şi au început înotul de două mile marine spre țintă. Echipajul navei ştia că SEAL vor ataca între orele 22:00 şi 02:00. Aveau posturi de veghe cu lumini care scanau apele portului. Chiar şi înotând la suprafață, cu nava cunoscând intervalul de patru ore pentru atac, Reece şi partenerul său reuşiseră să planteze minele şi să evadeze nedetectați. Asta îi dăduse lui Reece multă încredere când venea vorba de abordarea navelor din linia apei în întunericul nopții.

Simțind că e aproape de suprafață, s-a tras de lanțul ancorei şi în două mişcări puternice a găsit chila iahtului sub linia apei. Apoi a ieşit încet la suprafață lângă carena întunecată, inspirând aerul salvator cât mai silențios posibil. Zgomotul vântului şi al valurilor care loveau carena au acoperit sunetele pe care le-a făcut.

A plutit în linişte lângă bordul navei, lăsând oxigenul să-i limpezească mintea.

Am văzut cinci bărbați, patru cu MP9-uri, unul cu cel puțin un pistol. Ar putea fi mai mulți. Probabil sunt încă doi-trei membri ai echipajului. Şapte sau opt mercenari înarmați contra unui om neînarmat, aproape înecat, pe o barcă cu o bombă nucleară care va exploda în mai puțin de o oră. Şansele nu erau prea mari. La d*racu' cu şansele!*

Reece şi-a scos cămaşa albă pentru mai multă libertate de mişcare şi s-a îndreptat spre pupa, ținând o mână pe carenă. Putea auzi voci deasupra lui, în rusă. Păreau să se certe.

S-a oprit chiar înainte de platforma din pupa. Un mercenar stătea pe ea, privind spre mare, aşteptând o navă de extracţie care nu va veni niciodată.

Reece a înaintat încet de-a lungul marginii platformei, doar nasul, gura şi ochii lui fiind vizibili de sus.

— Fă-o acum, Reece. Înainte să se întoarcă. Dacă poţi respira, poţi lupta.

Reece a erupt din adâncuri, trăgând de călcâiul stâng al ţintei sale, trântindu-l pe platformă.

— Au auzit ceilalţi? Sau eşti suficient de departe? Vei afla în curând.

Acum, aflat la nivelul ochilor mercenarului rus, l-a tras în apă.

— Puţine lucruri sunt mai terifiante decât o creatură care atacă din întuneric. Când acea creatură îţi fură oxigenul şi îţi ia simţul vederii, e şi mai înfricoşător.

Trăgând omul în apă, Reece i-a răsucit braţul între picioarele sale şi l-a blocat într-un triunghi de strangulare. S-a agăţat de marginea platformei, ţinându-şi faţa deasupra apei, inspirând adânc pentru a rămâne calm în timp ce simţea panică şi luptă în victima sa din apă. Reece avea nevoie de toată puterea rămasă.

A simţit cum omul se înmoaie, dar a continuat să strângă pentru a fi sigur. A ţinut mortul sub apă, ascultând orice semn că lupta scurtă îi alertase pe cei de pe punte. Putea auzi voci ruseşti de pe puntea din prova şi probabil de pe puntea superioară, dar nimic care să indice că se îndreptau spre pupă.

— Probabil caută nava de extracţie.

— Bine.

— Cu cât sunt mai distraşi, cu atât mai bine.

— Cum naiba dezamorsezi o bombă nucleară?

— Nu te gândi la asta acum.

— Prioritizează şi execută.

Cu mâna dreaptă încă agăţată de platformă, Reece a întins mâna stângă sub apă, găsind cureaua de umăr ataşată la pistolul-mitralieră de 9 mm. Slăbind strânsoarea, a tras cureaua peste capul omului şi a pus-o pe platformă. Mâna stângă a continuat să caute, găsind în cele din urmă ce căuta. Reece a luat cheia de cătuşe din buzunarul omului şi a deblocat cătuşele de pe

încheietura stângă. Apoi a lăsat-o pe platformă împreună cu cheia.

Trebuie să fie de ajuns.

Reece s-a sprijinit de platformă şi a împins cadavrul în întunericul mării.

E timpul să trecem la treabă.

Fostul comando naval s-a urcat la bord şi s-a aşezat pe vine pe platforma din pupa. A trecut cureaua de umăr peste gât şi braţul stâng şi a verificat încărcătorul pistolului-mitralieră compact. Apoi a scos încărcătorul lung. Părea greu, ceea ce îi spunea lui Reece că era încărcat la capacitatea maximă de 30 de cartuşe sau aproape, ceea ce însemna că omul cel mai probabil schimbase încărcătorul după ce trăsese în el de pe punte. Reece a examinat rapid selectorul de foc şi l-a pus pe poziţia semiautomată, apoi pe automată. Această configuraţie era unde arma îşi făcea cel mai bine treaba, şi în noaptea asta aşa va rămâne. Reece ştia că MP9-ul era conceput pentru situaţii în care discreţia era esenţială: protecţie personală, operaţiuni din vehicule şi spaţii înguste – cum era o barcă. Dimensiunea compactă îl făcea ideal pentru manevrarea într-un joc de unghiuri. Era perfect pentru ce avea de făcut.

Reece a pus cătuşele în buzunarul stâng din spate şi cheia în cel din faţă.

Într-o operaţiune de abordaj a unei nave ca SEAL, Reece ar fi atacat ţinta cu o forţă de asalt aeriană şi una navală. Ar fi venit dinspre ocean cu bărci rapide special concepute pentru astfel de misiuni, în timp ce alţi colegi s-ar fi lăsat cu frânghii din elicoptere pe punţile superioare. Ar fi trimis o echipă la cârma din pupa pentru a controla nava de jos şi alta pe puntea de comandă, eliminând ameninţări în timp ce înaintau prin navă.

În noaptea asta, însă, Reece era singur. Dar acum era înarmat şi deja la bord. Un inamic era eliminat. Mai rămâneau şase sau şapte. Amortizorul de la ţeavă putea să-i ofere o clipă sau două de avantaj, dar se îndoia că muniţia de 9 mm era subsonică. Elementul surpriză nu va fi de partea lui mult timp.

— Omoară-i pe toţi.

Reece s-a apropiat în poziţie ghemuită şi a privit încet peste margine spre puntea din pupa. Sub un acoperiş Bimini era o zonă

spațioasă de luat masa în aer liber, cu o masă mare şi un bar. Era goală.

Reece a făcut o pauză pentru a asculta. Putea auzi voci de sus şi zgomotul unui macarale care probabil lansa o şalupă.

Luminile erau slabe. O barcă fără lumini ar stârni suspiciune şi ar creşte şansele de interceptare a patrulelor de coastă. Reece s-a mutat spre tribord, zărind mişcare în umbrele de pe puntea din prova – zona unde Kira primise glonțul în cap.

Ideal, Reece ar fi mers spre carlingă pentru a prelua controlul navei şi a folosi echipamentele de comunicații pentru a transmite un semnal de alertă. Dar nu era acolo doar pentru a prelua nava. Era acolo să-i omoare pe toți de la bord.

— Trebuie să începi de undeva, Reece. Hai!

Reece a avansat pe puntea din tribord, cu patul pliabil al MP9-ului B&T în umăr, mâna stângă pe prinderea frontală, degetul atingând uşor trăgaciul. Nu erau prieteni la bord în acea seară, nici risc de foc prietenesc, nici ostatici, nici inocenți. Toți aveau să moară.

Când omul de pe puntea din prova a intrat în câmpul vizual, era clar că fusese postat să monitorizeze apa din jurul lanțului ancorei unde Reece şi Kira căzuseră peste bord. Pistolul-mitralieră îi atârna la brâu, îndreptat spre apă, unde văzuse cum Reece şi Kira dispăruseră cu mai puțin de zece minute în urmă. Simțind mişcare, s-a uitat în sus şi s-a întors, şocul lui vizibil când un om pe care-l credea mort l-a găurit cu patru gloanțe de 9 mm.

Încă două gloanțe l-au lovit în față, şi s-a prăbuşit pe punte.

Reece a continuat să înainteze, accelerând, ştiind că dacă cineva auzise sau văzuse omul căzând, avea să se lupte.

A luat curba din fața carlingii.

Doi la pământ.

O a treia țintă fusese postată pe partea port a iahtului, vizavi de omul pe care Reece tocmai îl trimisese în mormânt. S-a întors şi îşi ridica arma chiar când fostul SEAL a luat poziție pe un unghi al carlingii. Reece a apăsat trăgaciul, trăgând nouă gloanțe în stomacul, pieptul şi gâtul inamicului. A traversat puntea din prova, trăgând încă două gloanțe în capul omului pe măsură ce se apropia.

O umbră în carlingă i-a atras atenția, şi când s-a întors, geamurile din față au explodat sub impactul gloanțelor trase din interior. Sticla fiind un obstacol pentru traiectoria gloanțelor, primele focuri au ratat. Cine trăgea nu folosea amortizor. Zgomotul armelor a răsunat prin noapte, fulgerele din gura țevii luminând carlinga ca un stroboscop. Reece s-a întors, îndreptând arma spre noua amenințare, ținând trăgaciul apăsat. A tras ultimele cincisprezece gloanțe prin geamurile sparte, apoi s-a aplecat lângă mercenarul mort de la picioarele lui. A smuls încărcătorul gol şi l-a înlocuit cu unul plin luat de la cadavrul de lângă el. Era greu. Bun. I-a luat câteva secunde prețioase să introducă încărcătorul în întuneric fără gură de încărcare evazată, dar l-a pus la loc şi a tras de manetă pentru a încărca un glonț. Reece era din nou în luptă.

Şi-a pus mâna stângă pe o ladă de depozitare care servea şi s-a ridicat pe platforma moale albă, ajungând la nivelul geamurilor. Reece s-a ridicat în picioare pentru a avea un unghi bun asupra celor doi răniți pe care-i vedea acum. Lumina slabă din interior i-a permis să vadă un Kalaşnikov cu pat pliabil pe podeaua însângerată. Ambii bărbați fuseseră loviți, dar încă se mişcau, încercând să se târască afară din carlingă. Reece i-a terminat cu câte patru gloanțe pe fiecare. Apoi a intrat în carlingă pentru a mai trage câte un glonț în capul fiecăruia. A observat că cei doi pe care-i ucisese erau îmbrăcați diferit de mercenarii Grupării Wagner. Aceştia erau membrii ai echipajului. Mai erau alții? Ştia că mai erau cel puțin doi mercenari la bord, inclusiv liderul care o împuşcase pe Kira în cap. Cu tot zgomotul de pe puntea din prova şi din carlingă, era timpul să apară în altă parte. Reece a deschis uşa carlingii şi a intrat în interiorul iahtului.

CAPITOLUL 72

CE NAIBA SE ÎNTÂMPLA?

Slavik Deynekin începea să intre în panică.

Extragerea lor întârzia, iar acum pe navă izbucnise un schimb de focuri.

La început crezuse că erau proprii lui oameni, temperamentul şi furia lor scăpându-le de sub control în timp ce se certau despre extracție, după ce spusese James Reece înainte de a fi aruncat peste bord.

Comandantul Grupării Wagner rămăsese pe puntea superioară, cu locotenentul său, Adrik, operând macaraua pentru a lansa şalupa gonflabilă rigidă (RIB).

Apoi auzise exploziile AK-ului din carlingă. Cu Glock-ul în mână, a strigat către omul de securitate postat pe platforma din pupa. Când nu a primit răspuns, a fugit la marginea punții şi s-a uitat în jos. Platforma era goală.

Poate s-a dus înspre prova?

Apoi a auzit un sunet mai potolit, venind de la unul dintre MP9-urile oamenilor săi.

Apoi linişte.

Oare oamenii mei se omoară între ei?

Nu putea exista altă explicație.

Decât dacă James Reece înviase din morți.

— Asta e imposibil.

— *O să vă omor pe amândoi.* Deynekin a simțit un fior care nu venea din aerul rece al nopții, amintindu-şi de certitudinea din vocea americanului, chiar şi când era încătuşat, depăşit numeric şi la un pas de moarte.

— Adrik! Du-te jos şi rezolvă asta.

Adrik s-a uitat la RIB-ul care plutea acum în apă, pe partea dinspre port a iahtului.

— Te aştept aici. Acum du-te! a ordonat Deynekin.

Adrik şi-a poziționat B&T-ul în umăr şi şi-a mutat mâna de sprijin pe prinderea frontală.

— Du-te! a repetat Deynekin.

Adrik a păşit hotărât spre scările din tribord, vizavi de macara, care duceau la puntea inferioară exterioară, şi a dispărut din vedere.

Deynekin a scrutat mările întunecate în căutarea submarinului. *Avea Reece dreptate?*

Dezactivaseră sistemul de comunicaţii de la bord, dar apelurile lui către Sokolov primiseră răspuns. Îl asigurase că submarinul era în drum şi că mai aveau destul timp să se distanţeze de zona exploziei. Submarinele ruseşti erau mult mai rapide decât indicau specificaţiile făcute publice. Deynekin şi-a pus Glock-ul la loc şi a început să coboare pe scara flexibilă care atârna acum de balustradă.

În timp ce cobora pe lângă geamurile din tribord, a văzut un bărbat intrând în salonul principal. Nu era niciunul dintre oamenii lui, deşi purta un MP9 cu siguranţa cuiva foarte familiarizat cu armele, şi nici unul dintre cei doi membri ai echipajului SVR. Era desculţ şi fără cămaşă – diavolul în persoană. Era James Reece.

Deynekin a îngheţat pe scară, mişcându-şi încet mâna spre pistol.

Nu m-a văzut încă.

Reece se oprise la intrarea în salon, scanând cu ochii şi ţeava armei mesele, scaunele, dulapurile şi rafturile cu cărţi.

Când mâna lui Deynekin a atins Glock-ul, a văzut cum atenţia lui Reece şi ţeava armei s-au întors brusc spre stânga.

Adrik ajunsese la baza scărilor, verificase puntea din pupa şi se întorsese să intre în salonul principal.

Deynekin a privit cum ambii bărbaţi şi-au zărit mişcările în acelaşi timp. Când palma lui a atins mânerul pistolului, s-a oprit.

Geam gros. Pistol cu o mână. Atârnat de o scară pe partea unui iaht pe mare în întuneric.

În timp ce i-a văzut pe cei doi de la bord trăgând rafale din pistoalele-mitralieră, Deynekin şi-a eliberat strânsoarea de pe Glock şi a continuat să coboare în şalupă.

CAPITOLUL 73

REECE A ZĂRIT MIŞCARE, dar nu a văzut decât o mână şi o parte dintr-o armă şi un braţ. Situaţia era complicată.

Ştia şi că mai era cel puţin o ameninţare de gestionat, una care în acel moment exact putea să-l flancheze sau să se apropie din spate.

— *Luptă!*

Armele au tras în acelaşi moment. Gloanţele au străpuns uşile de sticlă din salonul din pupa, creând fisuri în formă de pânză de păianjen care au făcut şi mai greu de observat mişcările adversarului.

Regula trasului prin sticlă, aşa cum i-o învăţase instructorul Delta Force Kyle Lamb cu ani în urmă, era *P pentru Plenty* (suficient). Adică, trage! Indiferent de ce spuneau experţii, nu puteai şti niciodată cu exactitate ce se va întâmpla cu glonţul tău când trecea prin sticlă. Grosimea materialului, unghiul sticlei şi al armei, forma glonţului, împreună cu factorii de mediu specifici oricărei lupte, făceau ca predicţia impactului să fie cel mult o presupunere. De aceea trăgeai până când ameninţarea înceta să mai existe.

Reece a ţinut trăgaciul apăsat, deplasându-se în unghi prin salon spre colţul adiacent, continuând să tragă prin uşa de sticlă care dădea spre puntea din pupa.

Şi-a văzut adversarul pe puntea din pupa, în timp ce gloanţele continuau să zboare în ambele direcţii.

Câte gloanţe mai sunt?

O umbră de afară s-a apropiat de sticla spartă. Reece a continuat să tragă chiar şi când umbra s-a prăbuşit înainte, corpul ei contorsionându-se din cauza rănilor din abdomen, piept şi gât. A străpuns sticla spartă, corpul lui rămânând pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară din încăpere, partea inferioară străpunsă de cioburile ascuţite care ieşeau din ramă ca nişte stalagmite mortale.

Reece a simţit când arma i s-a blocat, ultimul glonţ găsindu-i capul adversarului, împrăştiind materie cerebrală pe podeaua din mahon întunecat. S-a repezit imediat să ia încărcătorul de pe

arma omului mort când a auzit motorul unei ambarcaţiuni care prindea viaţă.

Realizând că ultimul mercenar fugise, Reece şi-a scos cureaua armei goale de pe umăr şi a luat un scaun de lângă masă, azvârlindu-l prin uşile de sticlă spartă. A sărit imediat după el, năvălind pe puntea din pupa. A auzit turaţia motorului crescând, sunetul deplasându-se pe partea din spate a iahtului.

Nu ai cum să scapi!

Reece a pornit în goană pe puntea din tribord, a cotit, şi-a crescut viteza şi, cu un răget gutural, s-a aruncat peste bord direct spre sunetul motorului.

CAPITOLUL 74

REECE A ZBURAT PRIN AER mai puțin de o secundă înainte de a ateriza pe puntea bărcii, între motorul exterior şi spătarul unui scaun din fața consolei conduse de liderul Grupării Wagner.

Reece s-a ridicat instantaneu în picioare, mâna stângă apucându-i încheietura dreaptă a inamicului, care se întorsese la comenzile motorului şi care acum ținea în mână un Glock 19. Pumnul drept al fostului SEAL i-a lovit capul adversarului, apoi a continuat în jos, smucindu-i pistolul din mână. Reece şi-a aruncat cotul înapoi, lovindu-l pe mercenar peste obraji.

Reece a zărit prova navei din colțul ochiului.

Eu vin din apă.

Cu mâna dreaptă acum aproape de fața duşmanului, a închis-o în jurul gâtului său, a pivotat spre stânga şi s-au aruncat amândoi în mare.

Reece a simțit panica inamicului când au lovit apa. Brațele mercenarului s-au zbătut, loveau în Reece şi încercau să-l scoată la suprafață. Reece şi-a amintit de *Pool Comp* din BUD/S, porțiunea din *Second Phase* care testa cât de confortabil te simțeai în apă. Mulți bărbați valoroşi au părăsit programul din cauza *Pool Comp*, pur şi simplu pentru că nu se puteau obişnui cu situațiile stresante din apă. Era cel mai de temut test pentru majoritatea celor care se instruiau. Pentru Reece, era partea lui preferată din BUD/S.

L-a apucat pe mercenar de cămaşă şi l-a tras înapoi sub apă. Mişcarea l-a împins pe Reece spre suprafață, unde a luat o gură masivă de aer, a ținut-o, şi-a arcuit corpul şi s-a scufundat din nou, ținându-se în continuare de hainele duşmanului.

Într-o încercare disperată de a scăpa, rusul s-a răsucit, trăgând pumn după pumn în bărbatul care-l trăgea în jos. Rezistența apei a încetinit loviturile, făcându-le practic inofensive. Realizând că nu se putea compara cu Reece în apă, a început să-l zgârie şi să-l lovească, dar Reece a rămas calm, continuând să-l împingă în adânc.

Lumina slabă de la suprafață devenea din ce în ce mai slabă.

O fiară încolțită putea găsi rezerve incredibile de putere chiar înainte de moarte. Omul nu era diferit. Deynekin s-a zbătut şi a

încercat să-i înfigă degetul în ochi lui Reece, dar acesta a blocat mişcarea. A pierdut contactul cu prada pentru o clipă, iar rusul a pornit spre suprafață. Reece putea vedea scânteierea bioluminescentă în întuneric. Chiar când omul era pe punctul de a ieşi la suprafață, mâna lui Reece a prins glezna stângă a rusului ca o menghină, trăgându-l înapoi în adâncuri.

Reece simțea cum omul se lupta să iasă la suprafață, în timp ce el îl trăgea în jos. În întuneric, Reece a dat peste lanțul ancorei iahtului. Cu mâna stângă s-a agățat de el. Cu dreapta, a tras în jos, aducându-l pe rus lângă el. Reece şi-a băgat picioarele în fața adversarului şi le-a blocat – *hooks in*, în termenii jiu-jitsu-ului. Şi-a ridicat piciorul stâng, orizontal peste abdomenul oponentului, cu gleznele flexate în sus. Apoi şi-a adus piciorul drept peste cel stâng, îndoind genunchiul şi blocând piciorul în spatele coapsei rusului, fixându-şi piciorul stâng ca o centură de siguranță. Reece şi-a strâns picioarele, forțând aerul să iasă din plămânii rusului. Triunghiul corporal i-a permis lui Reece să se țină de lanțul ancorei cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga şi-a scos cătuşele din buzunarul din spate.

În timp ce Deynekin îşi împingea mâinile în picioarele lui Reece, încercând disperat să se elibereze, Reece i-a încătuşat mâna stângă, a tras-o înapoi şi a fixat celălalt capăt de o zală a lanțului, blocându-l pe omul care o ucisese pe Kira Borisova.

Reece şi-a eliberat picioarele din triunghiul corporal şi s-a desprins de mercenar. A făcut o pauză, apoi a început să înoate spre suprafață, simțind vibrațiile ultimelor strigăte ale rusului sub apă, care se îndepărta.

CAPITOLUL 75

REECE A IESIT LA SUPRAFAȚĂ şi a inspirat adânc, inspirând aerul după care tânjea.

Nu era timp de pierdut.

Alegând viteza în loc de discreție, s-a împins în apă cu brațele într-un stil liber spre platforma din pupa şi s-a tras la bord.

Mai puteau fi mercenari sau echipaj pe vas. Trebuia să verifice restul ambarcațiunii.

Cât mai avea până exploda bomba nucleară?

Patruzeci şi cinci de minute? Treizeci?

Întâi, avea nevoie de o altă armă.

Reece a alergat pe punte spre cadavrul mercenarului pe care-l neutralizase lângă ancora din tribord. Corpul lui Reece era atât de amorțit de frig, încât nici măcar nu a observat urmele sângeroase lăsate în urma lui. Adrenalina şi acum frigul îi muşcau durerea cauzată de cioburile de sticlă care-i tăiaseră tălpile.

S-a aplecat, a luat MP9-ul de lângă mort şi a verificat dacă avea muniție. Apoi s-a întors la scara din pupa, a urcat pe puntea superioară şi a început o verificare meticuloasă a vasului, de sus în jos.

Se mişca cât de repede putea, căutând amenințări, dar şi bomba nucleară.

Cum arată o bombă nucleară portabilă?

Văzuse poze cu SADM-ul american – Special Atomic Demolition Munition – folosit în anii '80 de Navy SEAL şi forțele speciale ale armatei. Îşi amintea că arăta ca un butoi de bere învelit într-o pungă de nailon. Discutase despre asta cu câțiva dintre SEAL mai în vârstă la o bere, când era începător. Toți credeau că orice misiune cu un SADM era sinucidere şi că ar fi explodat imediat ce era activat, indiferent ce spuneau manualele sau ofițerii superiori.

Sigur că vasul era curat, Reece a pornit în goană spre puntea de comandă. A călcat peste cele două cadavre pe care le lăsase în urmă şi a studiat sistemul de navigație şi comunicații. Niciunul nu părea să funcționeze. Au scos vreo siguranță? Nu era timp de depanat. A privit platformele petroliere din depărtare. Poate muncitorii au auzit focul de armă? Nu vedea niciun fel de lumină

îndreptându-se spre el. S-a întors spre dreapta şi a zărit luminile Tel Avivului.

— Bine, Reece. Rămâi calm. Găseşte bomba aia. Poate rusul a mințit şi există un comutator pentru a o dezactiva?

A alergat pe scări şi a început să scotocească prin camere, răsturnând geamantane şi deschizând uşile de la dulapuri.

N-o fi ținut-o într-o cabină, nu?

Apoi şi-a amintit. Un geamantan Louis Vuitton pe o bancă chiar în afara camerei maşinilor, pe care-l văzuse când verificase vasul. A pornit în fugă spre sala maşinilor, a deschis geamantanul. Deasupra erau haine aruncate la întâmplare. A băgat mâna şi le-a aruncat pe podea, descoperind o carcasă din aluminiu inoxidabil. Pe exterior era ataşată o tastatură cu un *timer* cu cifre din LED roşu. Numărătoarea inversă era în desfăşurare.

Douăzeci şi două de minute şi treizeci şi şapte de secunde, a şoptit Reece.

A băgat mâna în interior să vadă dacă există vreun comutator de oprire, dar spațiul îngust al geamantanului îngreuna explorarea. A scos cutia din geamantan.

La naiba, ce grea e.

Avea nevoie de spațiu. Şi să se gândească.

— Nu e timp să te gândeşti, Reece.

— Ba da. Mereu e timp să gândeşti. Doar rămâi calm.

A dus dispozitivul în salonul principal, chiar în fața uşilor şi geamurilor sparte unde zăcea cadavrul mercenarului Wagner. L-a aşezat pe masă. Apoi a lăsat puşca B&T lângă dispozitiv.

Acum ce? Nu pare să aibă niciun buton de oprire. Ce spusese rusul? Că era protejată împotriva manipulării?

Ce cod ar fi încercat să introducă, oricum?

A privit spre cadavrul din spatele lui.

Un telefon?

A păşit peste sticla spartă, observând pentru prima dată picioarele sângerânde. Şi-a dat seama că asta era cea mai mică dintre problemele lui.

S-a aplecat şi a scotocit prin buzunarele mortului.

Toată lumea are un telefon.

A apucat părul bărbatului, i-a ridicat fața şi a deblocat telefonul cu recunoaştere facială. Apoi s-a ridicat în picioare. Avea semnal în Israel.

Caracterele şi aplicațiile erau în rusă, dar iconițele erau suficient de intuitive. A format un număr memorat şi a apăsat butonul de apel.

— Da, a răspuns o voce.

— Vic, sunt eu.

— Unde naiba eşti?

— Sunt pe o barcă lângă Israel. Kira e moartă. La fel şi ruşii care ne-au răpit.

— Reece, ce dracu se întâmplă?

— Ascultă-mă atent. Sunt pe o barcă cu o bombă nucleară. Dacă explodează, trebuie să înțelegi că nu a fost Iranul. Plutoniul va avea semnătura iraniană, dar nu ei sunt responsabili. A fost Rusia – sau, mai exact, nu chiar Rusia. A fost *Colectivul*, Vic. Israel şi Statele Unite trebuie să ştie că nu a fost Iranul. Vic, spune-mi că înțelegi. Trebuie să evităm un război nuclear între Iran şi Israel.

Linişte.

— Vic?

— Vic!

A luat telefonul de la ureche. Bateria se descărcase.

CAPITOLUL 76

REECE SE UITĂ ÎN JUR. Unul dintre cei morți trebuia să aibă un alt telefon. A alergat pe punte şi a scotocit prin buzunarele celor doi bărbați pe care îi presupunea ca fiind căpitanul şi secundul. A găsit țigări şi un briceag, dar niciun telefon. A ieşit pe puntea prova şi a verificat buzunarele mercenarilor de lângă ancorele din tribord şi babord. Niciun telefon.

Poate tipul ăla din salon făcea parte din echipa de conducere şi doar ei aveau telefoane?

Bărbatul pe care Reece îl credea comandant era acum încătuşat de lanțul ancorei, la doisprezece metri adâncime. Dacă avea un telefon, acum era inutilizabil.

Trebuie să fie măcar două încărcătoare pe aici, se gândi Reece în timp ce se repezi înapoi pe punte şi începu să deschidă sertare şi dulapuri.

Acolo. Recunoscu un telefon Pelican cu antenă Iridium pe exterior.

— Da!

Se întoarse în salon şi deschise cutia. Un telefon satelit Iridium Extreme era în fața lui.

Probabil e un telefon de urgență care a venit cu barca.

Îl apucă şi apăsă butonul de pornire.

Mort.

În cutie se afla şi încărcătorul.

Reece îl conectă rapid la o priză din peretele din spatele mesei.

— Hai odată! strigă, în timp ce telefonul îşi făcea încet procedura de pornire.

Acum afişa *căutare sateliți*.

Reece desfăcu antena şi o orientă spre geam, cu cablul de alimentare întins la maximum.

De ce naiba nu fac cablurile astea mai lungi?

Era familiarizat cu telefoanele satelit Iridium, folosindu-le toată cariera militară.

Formă codul SUA, apoi numărul lui Vic.

Omul de la CIA răspunse după primul sunet.

— Reece? vocea lui Vic păru distorsionată, cu acel ton straniu specific comunicațiilor satelitare.

— Sunt eu. Ai auzit ce am zis data trecută?

— Am prins o parte. Spune-mi din nou.

— N-am timp. Doar să ştii că dacă o bombă nucleară explodează lângă Israel, nu a fost Iranul. Nici măcar Rusia. A fost *Colectivul*.

— Reece, ce tot spui?

— Spun că trebuie să mă conectezi imediat cu Andy Danreb!

Linia tăcu un moment, apoi Reece auzi o a treia voce. Chiar şi prin satelit, recunoscu accentul din Chicago al lui Danreb.

— Andy, sunt Reece.

— Reece, ai auzit?

— Ce? Nu, ascultă-mă. Sunt pe o barcă cu o bombă nucleară portabilă în numărătoare inversă. Am doisprezece minute să o dezactivez. Dacă o arunc peste bord, tot explodează şi are acelaşi impact politic ca şi cum ar fi detonat în centrul Tel Avivului. Israelul va considera un atac şi va lansa represalii împotriva Iranului.

— Ce? Reece, eu nu sunt calificat. Trebuie să te punem în legătură cu un tehnician EOD de la Dam Neck sau Delta.

— N-am timp, Andy. Hai, omule. Ai făcut şi tu EOD în Marină, nu?

— Andy, interveni Vic, îți explic eu mai târziu ce a zis Reece.

— Bine, bine, descrie-mi dispozitivul, spuse Danreb.

— E într-o carcasă de aluminiu – ca o valiză mare, grea. Are o tastatură pe exterior, parte dintr-un timer cu LED-uri roşii. Timpul scade. Zece minute şi cincizeci şi şase de secunde. Au zis că e făcută cu plutoniu iranian. Fără presiune, Andy, dar dacă o dăm în bară, s-ar putea să declanşăm al Treilea Război Mondial.

— Plutoniu iranian? Lasă. Descrie ce ai în jur.

— Nu ştiu, răspunse Reece. E o barcă. Ca un trauler, dar supermodernă. Cam douăzeci de metri. Motoare Diesel, deci am combustibil şi ulei. Şi o grămadă de ruşi morți.

— Bine, nu avem timp să ne dăm seama cum să o dezactivăm.

— Minunat.

— Ai un grătar pe punte?

— Ce? Da, am văzut unul pe puntea superioară.

— Bun. Reece, vreau să mă asculți foarte atent.

— Am tot timpul din lume. Fix nouă minute şi patruzeci şi una de secunde.

— E exact cât ai nevoie.

— Pentru ce?

— Pentru a-ți construi propria bombă.

CAPITOLUL 77

REECE A FUGIT PE PUNTEA SUPERIOARĂ şi a deschis violent cabina de sub grătar.

Legat de conducta de gaz a grătarului era un butoi alb de propan. Unul de rezervă stătea lângă el.

— Slavă Domnului!

Reece a deconectat ţeava şi a luat ambele butoaie în bucătăria iahtului. Unul părea plin, celălalt pe jumătate gol.

Danreb îi spusese lui Reece că, pentru ca o bombă nucleară să funcţioneze corect, secvenţa internă de detonare trebuie să se declanşeze cu precizie. Orice abatere ar însemna că atomii nu se vor diviza şi nu se va elibera energie atomică. În schimb, dacă Reece reuşea, ar obţine o explozie convenţională cu posibilitatea de dispersare a materialului radioactiv – departe de o adevărată detonare nucleară.

Pentru asta, Reece trebuia să perturbe secvenţa internă creând propria explozie.

O explozie de lichid cu fierbere în expansiune apare când un recipient cu lichid sub presiune depăşeşte punctul său de fierbere. Dacă Reece putea creşte presiunea din butoi mai repede decât supapa de siguranţă putea elibera gazul, recipientul avea să cedeze. La contact cu flăcările, propanul se va aprinde, provocând o explozie.

Simplu ca bună ziua.

Reece a aşezat butoaiele pe plita de gaz şi a aprins toate cele patru arzătoare. Apoi a fugit în salon, a luat valiza nucleară şi a pus-o pe plită, lângă butoaie.

Cinci minute şi şapte secunde.

Nu era gata încă.

A alergat în camera maşinilor şi a scotocit prin cutia de unelte până a găsit un ciocan. Pe drumul înapoi, a smuls cearşafuri, pături şi pilote din paturi, trăgându-le după el pe punte. A lovit supapele de siguranţă cu ciocanul, sperând să le defecteze. A aşezat textilele pe flăcări, asigurându-se că iau foc, apoi a mai adăugat materiale combustibile. Apoi a târât doi mercenari morţi în bucătărie şi i-a aruncat pe plită, lângă butoaie, pentru a direcţiona energia exploziei spre valiză.

Fumul a umplut cabina, declanşând alarma de incendiu. Reece a simţit flăcările lingându-i pielea expusă. Când inhalarea i-a ars plămânii, a ieşit afară, în salon, gâfâind.

Două minute rămase.

Urma să fie o explozie uriaşă. Nucleară sau *murdară*? Dacă era nucleară, Reece n-avea să mai afle niciodată. Dacă era doar radioactivă, voia să fie cât mai departe de epicentru. A deschis capacele băncilor din pupa, sperând să găsească vestele de salvare. Erau goale.

N-am timp să mai caut. Trebuie să părăsesc barca!

A fugit pe puntea din pupa şi s-a aruncat de pe platforma de înot, revenind în apă pentru a treia oară în acea noapte. Corpul a străpuns apa întunecată, cu braţele întinse, picioarele împingându-l departe de iahtul în flăcări. Când a avut nevoie de aer, a ieşit la suprafaţă, rotindu-se uşor pentru a respira, apoi şi-a reluat înotul.

— Înoată în continuare. Nu te uita înapoi.

A estimat timpul până la detonare.

Cam un minut rămas. Şaizeci, cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt, cincizeci şi şapte...

Număra în ritmul braţelor sale.

Am eşuat.

A văzut-o pe Lauren şi Lucy, îmbrăcate în alb, stând într-un câmp sub un curcubeu. Nu era desenul pe care Lucy îl făcuse pentru el cu ani în urmă. Era real. Reece era între ele, ţinându-le de mâini. I-au zâmbit, pline de viaţă. Erau fericite. El era fericit.

Îmi pare rău, Katie. Trebuie să plec acum. Trăieşte-ţi viaţa. Fii fericită. Te iubesc.

Unda de şoc a exploziei l-a cutremurat sub apă. În acelaşi moment, a simţit un val de presiune arzător trecând peste el, zguduindu-i simţurile şi furându-i oxigenul în clipa când încerca să inspire.

Ultimul lui gând:

Te iubesc.

CAPITOLUL 78

REECE PLUTEA PE APĂ. SINGUR.

În depărtare, urmărea iahtul arzând. Bucăți mai mici de resturi ardeau pe o rază de vreo două sute de yarzi în jurul epavei principale, dar erau deja stinse de valurile albe.

Era încă în viață?

Se părea că da.

Zgomotul din urechi şi durerea din plămâni din cauza inhalării de fum îi confirmau că trăia şi respira.

Dacă poți respira, poți lupta.

Abia dacă îi venea să creadă. Funcționase.

Câtă radiație am absorbit?

Continua să plutească pe apă în timp ce traulerul se apleca înainte şi se scufunda sub suprafață.

Reece a întins gâtul şi s-a uitat la stele. Era o noapte frumoasă. Oare Lauren şi Lucy se uitau la el de acolo de sus?

Îmi pare rău, puştoaico. Chiar voiam să te revăd. Mi-e dor de tine.

Văzuse cineva explozia? Venise echipa de căutare şi salvare? Îl puteau vedea plutind pe apă? Putea spera sau putea acționa.

Speranța nu e un plan de acțiune, îşi amintea Reece din zilele sale de SEAL.

S-a uitat la platformele petroliere de la orizont, la nord, şi la luminile Tel Avivului la sud-est. Era greu să estimezi distanța pe marea largă. Şi mai greu noaptea. Estima că se afla la 1-3 mile marine de coasta Israelului. Distanța până la platforme era şi mai greu de calculat. Ştia însă că erau o țintă mai mică şi că putea să le rateze uşor, în funcție de curenți. Luase deja decizia.

Făcuse kilometri mulți pe ocean în cariera sa. Curse de înot cronometrate de două mile marine făceau parte din programa BUD/S, iar una de cinci mile era necesară pentru absolvire. Unele dintre acele curse aveau loc în apele reci de lângă Insula San Clemente, de pe coasta Californiei de Sud, unde se desfăşura a treia şi ultima fază a instruirii SEAL. Întâmplător, era şi un loc de reproducere pentru rechinii marini albi – un detaliu de care instructorii se bucurau să le amintească cursanților chiar înainte de a-i trimite în apă pentru curse de înot cronometrate. Toți îşi

îmbunătățeau timpii exponențial la San Clemente. Cu cât ieşeau mai repede din apă, cu atât aveau mai puține şanse să fie mâncați de *omul în costum gri*.

Reece s-a întors cu spatele la platforme şi s-a uitat spre lumina Tel Avivului. Avea prieteni în Israel.

Şi a început să înoate.

Cu explozia în urmă şi fragmentele de plutoniu iranian acum pe fundul Mediteranei, Reece s-a concentrat asupra brațelor, făcând tot posibilul să nu se gândească la urmele de sânge lăsate de picioarele lui în apă.

CAPITOLUL 79

Centrul Medical Chaim Sheba
Ramat Gan, Districtul Tel Aviv
Israel

REECE A DESCHIS ÎNCET OCHII. Vederea îi era înceţoşată.

Deasupra lui, soarele bătea cu putere, făcându-l să-şi apere ochii cu un braţ – un braţ care părea imobilizat.

— Ce naiba?

— Nu e iad, Reece. E Israel.

Reece a clipit pentru a focaliza obiectul strălucitor de deasupra. Nu era soarele, ci un corp de iluminat din tavan. Iar braţul nu era reţinut de cătuşe sau chingi, ci de un perfuzor. A întors capul spre partea cealaltă. Bărbatul care vorbise stătea într-un fotoliu verde strălucitor, din piele artificială, lângă patul lui de spital.

— Deci am reuşit? a întrebat Reece.

Bărbatul l-a privit şi i-a oferit un zâmbet.

— Ai reuşit.

— Deci poţi zâmbi, la urma urmei, a spus Reece. Nu-ţi face griji. Secretul tău e în siguranţă cu mine.

Deşi scund, Ronen Katz era puternic atât fizic, cât şi în lumea serviciilor secrete israeliene. Ţinea o ceaşcă de cafea şi o ţigară neaprinsă Noblesse între degetele pătate de nicotină. Tunsoarea scurtă îi ascundea parţial calviţia. Era îmbrăcat exact cum îşi amintea Reece: pantofi din piele uzată, pantaloni bej şi o cămaşă albă cu mâneci scurte, împletită în pantaloni. Nu purta niciodată cravată. Era cunoscut simplu ca „K” în sediul Mossadului, unde conducea ramura responsabilă de ceea ce israelienii numeau *tratamente negative*. El şi Reece aveau o istorie.

Ronen Katz fusese *Kidon*, un asasin, sau cel puţin aşa fusese odată. Acum era directorul a ceea ce se numea Caesarea şi avea o linie directă către prim-ministru. Misiunea lui, pe lângă eliminarea teroriştilor Hamas şi Hezbollah, era să împiedice Iranul să construiască sau să obţină o bombă nucleară.

El fusese şi cel care o recrutase pe o agentă cu care Reece se apropiase în Iraq, cu dublă cetăţenie SUA-Israel pe nume Aliya Galin. Fusese ucisă când o rachetă Strela-2 a doborât zborul Air

France în care se afla, deasupra Burkina Faso, anul trecut, într-o încercare de a-l atrage pe James Reece din ascunzătoare.

— Trebuie să recunosc, nu mă aşteptam să te văd din nou atât de curând, Reece. Cu siguranţă nu mă aşteptam să te găsesc aruncat pe una dintre plajele noastre. Data viitoare când plănuieşti o excursie în Israel, te rog să mă anunţi din timp. Îţi voi organiza transportul şi un hotel frumos.

— Un zâmbet şi simţul umorului?

— Pare potrivit, având în vedere starea ta actuală.

— Sunt bine.

— Ai ajuns inconştient, deshidratat, hipotermic, cu arsuri pe mare parte din corp şi cu picioarele tăiate de cioburi de sticlă. Chirurgii cred că au scos toate cioburile, dar unele fragmente mai mici s-ar putea să se infecteze şi să iasă în timp.

— Ceva la care să mă aştept, a răspuns fostul SEAL, întorcându-şi capul să se uite din nou la lumina de deasupra.

— Sunt surprins că rechinii nu te-au mâncat pe acolo.

— Şi eu. Aia e cafea?

— Da, dar e rece şi nu e pentru tine. Eşti sub perfuzie cu antibiotice de tot felul.

— Minunat.

— Au făcut şi o grămadă de analize. Au găsit fentanil şi relaxante musculare în sistemul tău, precum şi niveluri mai mari decât normale de radiaţii, deşi mi s-a spus că nu sunt letale şi că nivelurile tale ar trebui să revină la normal. Toate astea indică faptul că ai avut o noapte interesantă.

— Unde sunt, apropo?

— Centrul Medical Chaim Sheba – cel mai bun spital din ţară. În Ramat Gan. E un district din Tel Aviv.

— Cum am ajuns aici?

— Un bătrân care scotocea plaja cu un detector de metale te-a găsit în zori. A sunat la poliţie, care a notificat cel mai apropiat punct de control militar. O ambulanţă United Hatzalah a ajuns în nouăzeci de secunde şi a început să te trateze. Păreai mort, dar aveai puls şi respirai, aşa că au chemat o ambulanţă, care te-a dus la cel mai apropiat centru de traume, unde te-au încălzit. Când ai recăpătat o oarecare conştiinţă, ai început să murmuri un nume.

— Al tău?

— Da. Am fost notificat şi te-am mutat aici. Sunt agenți de securitate la uşă.

— Ca să țină pe alții afară sau pe mine înăuntru?

— Pe amândouă, desigur.

— Camera are microfoane?

— Eşti în Israel, Reece. Presupune că totul e ascultat.

— Bine, a spus Reece, ridicându-se în coate, strâmbându-se din cauza efortului. Mă doare tot corpul. După asta, poți trimite pe cineva să-mi aducă un McKebab? Am încercat unul data trecută când am fost aici şi a fost delicios. Mor de foame.

Katz a strigat un nume către uşă, iar un agent de securitate în civil a deschis-o imediat. Katz a rostit ceva în ebraică, iar omul a închis uşa.

— McKebab-ul tău va fi aici în scurt timp. Acum, hai să ajungem la partea care te-a adus pe teritoriul israelian în mod ilegal.

— Înainte să încep, a spus Reece, am să te întreb ceva şi vreau să răspunzi sincer.

Fața lui Katz a rămas impasibilă.

— Aliya încerca să mă recruteze în Iraq? l-a întrebat Reece pe şeful spionajului.

Katz l-a studiat pe omul din patul de spital. Era bătut, dar nu învins, şi avea o poveste de spus – o poveste pe care Katz trebuia să o audă. A răspuns cinstit.

— Da, James. Încerca. Asta facem noi.

Reece a dat din cap.

— Bine, a spus Reece, revenind la dilema actuală. Principalul lucru pe care vreau să-l înțelegi este că Iranul nu a atacat Israelul.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi.

Reece l-a pus la curent pe Katz cu tot ce dusese la evenimentele din apele israeliene.

Katz a ascultat atent. Nu lua notițe, ceea ce i-a confirmat lui Reece că conversația era înregistrată.

— Probabil încalc o grămadă de acorduri de confidențialitate, a spus Reece. Dar dacă nu ştii întreaga poveste, când vei recupera

ce a rămas din dispozitiv, fie intact, fie scurgând plutoniu, va avea o semnătură iraniană. Şi când cadavrele vor începe să apară, vor fi mercenari din Gruparea Wagner, ceea ce ar trebui să confirme ce ți-am spus. Vic Rodriguez poate confirma şi el.

Katz s-a lăsat pe spate în fotoliu şi a scos o brichetă Zippo din buzunar. Avea gravat simbolul Sayeret Matkal şi, în ciuda faptului că se afla într-un spital, şi-a aprins țigara. A tras adânc şi a suflat fumul spre tavan.

— E o situație delicată. Politica va intra în joc, în funcție de cum va fi gestionată.

— Îmi pot imagina cum poate derapa foarte uşor, a spus Reece. Sunt sigur că avem oameni şi industrii în Statele Unite care ar da orice ca Israelul să lanseze un atac împotriva Iranului ca răspuns la o tentativă de atac nuclear pe teritoriul israelian.

— La fel şi aici, spuse Katz, contemplând următoarea mişcare.

— Dacă asta s-ar fi întâmplat în ape internaționale, probabil nu ți-aş spune asta. Probabil aş fi şi mort, dar dacă cumva aş fi fost recuperat de o navă trecătoare, aş fi recomandat Marinei SUA să recupereze tijele şi să conducă o operațiune clasificată de curățare nucleară sau altfel pentru a preveni represaliile israeliene.

— Nu am confirmat niciodată că suntem o națiune nucleară.

— Nici nu ați negat-o vreodată.

— Ai făcut toate astea pentru Israel? întrebă Katz.

— Ei bine, şi pentru pacea mondială şi toate cele. Plus, copiii Aliei trăiesc aici. Cum sunt? Reece bănuia că Katz ținea legătura cu familiile foştilor agenți, mai ales cu cei ucişi în serviciu.

— Se descurcă cât de cât. După atacul asupra kibbutzului, s-au mutat la Herzliya, pe coastă. A fost mai bine aşa pentru copii şi pentru bunici.

— Înțeleg, spuse Reece, gândindu-se la propria familie masacrată în Coronado.

— Reece, continuă Katz, am să cer o şedință de urgență imediată cu prim-ministrul. Vom fi doar noi doi, aşa că voi putea vorbi liber. Am să recomand cel mai înalt nivel de clasificare. Dacă publicul şi alți politicieni ar crede că Iranul a încercat să ne lovească cu un dispozitiv nuclear, nici măcar povestea pe care mi-ai spus-o nu ar fi suficientă pentru a opri represaliile. Prim-

ministrul ar putea totuşi să fie nevoit să ia o măsură, chiar dacă reuşim să păstrăm secretul.

— S-ar putea să te pot ajuta.

— Oh?

— De cât timp sunt aici?

Katz se uită la vechiul său ceas Eterna KonTiki Super.

— Cam de douăsprezece ore.

— Atunci mai este timp.

— Timp?

— Pavel Daşkov şi Andrei Sokolov sunt încă în Cipru.

— Acum ar şti că planul lor a eşuat. Probabil s-au întors în Rusia, spuse Katz.

— Sau poate au rămas pentru că nu sunt siguri ce a mers prost şi nu vor să atragă suspiciuni. Au programat să stea încă două zile, ceea ce ne oferă trei cicluri de întuneric pentru a acționa.

— Ce sugerezi? O lovitură în Cipru?

— Exact asta sugerez. Ştiu locația lor – un complex de vile în Paphos. Păstrăm secretul, dar dacă lucrurile sunt expuse în presă, prim-ministrul poate lua meritul pentru descoperirea complotului, împiedicarea atacului şi responsabilizarea *elementelor rebele*. E îndrăzneț. E decisiv şi, îndrăznesc să spun, foarte israelian.

— Ar putea şi declanşa un război cu Cipru sau Rusia.

— Nu sunt politician sau diplomat, dar lumea se opune Grupării Wagner aproape unanim, mult mai mult decât se aliniază împotriva Rusiei.

— Dar doar unul dintre ținte este din Wagner.

— În zilele noastre, etichetează-l ca Wagner şi pe un asociat Wagner, dacă va fi cazul. Cred că Rusia va dori să evite ruşinea.

— Voi propune asta. Cât timp mai avem?

— Încă trei nopți. Apoi se vor întoarce în Rusia şi vor fi mult mai greu de eliminat.

— Cel puțin, prim-ministrul va dori să-ți decerneze Medalia pentru Vitejie sau Medalia Prezidențială a Libertății, probabil ambele – clasificate, desigur.

— Spune-i să le păstreze.

— Ce americăneşte din partea ta.

— Nu că nu le-aş aprecia, dar aş prefera să cer un favor.

— Oh?

— Voi sunteți destul de secretoşi cu submarinele voastre, nu-i aşa?

— Da.

— Am să am nevoie să împrumut unul.

CAPITOLUL 80

Paphos
Cipru

TRECUSERĂ CÂȚIVA ANI DE CÂND Reece folosise un aparat de respirat sub apă. Acesta, spre deosebire de modelul Dräger LAR V pe care îl utilizase în echipele SEAL, era montat pe spate. Respiratorul francez TBO Multi-Mission Military nu era singura piesă de echipament nouă pe care Reece o împrumutase pentru misiunea din această seară. Îşi spusese o rugăciune scurtă când legătura sa din cadrul Shayetet 13, cunoscută în Occident ca Flotila 13, îi arătase Jetboots-urile Patriot 3. Indiferent de ce-i spusese lui Katz, încă se recupera după evenimentele săptămânii trecute.

— Nu tocmai ghete, aşa cum sugerează numele, acestea constau din elice mici, numite *thrustere*, şi mecanisme motorizate încapsulate în carcase din aluminiu anodizat negru. Se prindeau pe exteriorul picioarelor scufundătorului şi erau ataşate de un ham pe care erau montate cutia de control şi bateria.

Reece le testase puțin în cadrul echipelor SEAL, dar aceste modele noi erau de generația a cincea. Erau eficiente şi aerodinamice.

Îi luase două zile, dar Ronen Katz reuşise. Misiunea fusese aprobată, iar Reece primise autorizația de a *consilia şi asista*, în ciuda protestelor comandantului Shayetet 13.

S-13 este unitatea de comando navală de elită a Forțelor de Apărare Israeliene. Îşi trage originea din anii 1940, când a fost creată o unitate de comando britanică a SOE (Special Operations Executive) formată exclusiv din evrei, în Palestina, înainte de înființarea statului Israel în 1948. Instruirea necesară pentru a obține insigna de *aripi de liliac* (Knafei A'taleif) – aripile argintii şi negre – este una dintre cele mai dur concepute de o armată modernă. Cunoscuți ca *oamenii tăcerii* în cercurile de operațiuni speciale israeliene, majoritatea misiunilor lor rămân învăluite în secret.

Şi, deşi unele unități de operațiuni speciale îşi micşoraseră standardele la cererea ofițerilor superiori preocupați de promovări

prin încorporarea în rândurile lor a unor experimente sociale, în loc să se pregătească pentru război, Shayetet 13 şi-a păstrat motto-ul:

„Precum liliacul iese din întuneric,
Precum lama taie în tăcere,
Precum grenada sfărâmă în mânie.”

Reece se simțea ca acasă.

Bazată pe coasta din Atlit, la mai puțin de treizeci de minute sud de Haifa, baza lor este situată pe teritoriul Château Pèlerin, o fortăreață a cruciaților care datează din Evul Mediu. Totul despre această unitate transmitea un mesaj clar: *nu vrei să te pui cu ei.*

Israelul îi ceruse lui Reece să semneze mai multe documente decât îşi amintea să fi semnat vreodată pentru autorizațiile de securitate din SUA. Erau serioşi în privința păstrării secretului în jurul capabilităților lor submarine. În această seară, Reece opera alături de unitatea Haposhtim a S-13.

Spre deosebire de armata SUA, care îşi încadra întotdeauna misiunile ca şi *capturează/ucide*, comandanților navali israelieni nu li se cerea să adauge calificativul *captură*. Ei ieşeau din zona de surf, loveau dur ținta şi dispăreau înapoi în întunericul mării.

La ordinul explicit al prim-ministrului, Reece a semnat documentele, a primit echipamentul şi s-a îmbarcat pe submarinul de clasă Dolphin II într-o instalație securizată din Haifa.

Echipamentul lui de evadare consta din monede de aur şi un telefon mobil civil din Europa. Pe o insulă ca Cipru, existau suficiente ambarcațiuni de cumpărat, închiriat sau furat, dacă era nevoie.

Submarinul INS Rahav, capabil de operațiuni speciale, era echipat cu un modul Deep Guardian construit de CABI Cattaneo. Reece a fost uşurat să afle că nu vor folosi SDV-uri (SEAL Delivery Vehicles), submarine mici de transport care puteau fi lansate şi recuperate de pe submarine.

Cu Cipru atât de aproape de Israel, era tentant să folosească vase de suprafață, dar opțiunea submarinului a fost aleasă pentru a evita sateliții ruşi care ar fi putut monitoriza zona. Aceasta era o misiune care nu va fi recunoscută public niciodată. Pavel Daşkov

şi Andrei Sokolov fuseseră declarați pentru *tratament negativ* – asasinare – de către statul Israel.

Cu ajutorul lui Vic Rodriguez de la CIA, IMINT (imagery intelligence) a confirmat că avioanele Federației Ruse care transportaseră delegația în Cipru erau încă pe pista Aeroportului Internațional Larnaca.

SIGINT (signals intelligence) i-a plasat pe Daşkov şi Sokolov într-o vilă deținută de un oligarh rus şi prieten al preşedintelui, la sud-est de Paphos, cu vedere la Marea Mediterană, între plaja Ranti Forest şi parcul Aphrodite Hills.

Forța submarină israeliană era în stare de alertă, pregătită să lanseze la momente foarte scurte. Reece a presupus că asta era pentru a putea răspunde unui atac al Teheranului cu rachete de croazieră nucleare lansate de pe submarine.

Dacă complotul *Colectivului* ar fi reuşit, submarinul INS Rahav, însărcinat cu misiunea din această seară, ar fi ieşit în larg şi ar fi lansat un atac împotriva Iranului, ca parte a unui război pe scară largă. În schimb, în această seară, el va duce un război mai mic.

La 07:24 sâmbătă, căpitanul submarinului INS Rahav a primit ordinul. Până la 09:30, modulul uscat era instalat şi securizat. Katz trimisese doi ofițeri Mossad să-l ia pe Reece din spital şi să-l escorteze la Baza Navală Atlit, unde a fost predat *umbrei* sale din S-13. Acolo s-a întâlnit cu comandantul misiunii, a primit echipamentul şi s-a îmbarcat pentru deplasarea spre Baza Navală Haifa. Până la 13:00 au fost la bordul submarinului şi în drum spre destinație.

La mijlocul nopții, Reece şi membrii echipajului S-13 au efectuat o ieşire în masă din modulul uscat pentru a-şi introduce cei 20 de militari în apele din largul Ciprului. Spre deosebire de alte scufundări complexe în porturi pentru a dezactiva sau aborda nave, planul de scufundare de astăzi era cât se poate de simplu.

Coasta Ciprului era o linie dreaptă. La fel ca în echipele SEAL, fiecare scafandru era împerecheat cu un *partener* şi legat de acesta printr-o coardă. Pe lângă sistemul de parteneri, au fost adăugate două țevi negre din PVC. Zece scafandri au fost repartizați la fiecare țeavă, iar fiecare țeavă avea un navigator principal şi unul secundar, folosind Jetboots Patriot 3 Micro cu compasuri, aparate pentru adâncime şi cronometre. Asta însemna

că majoritatea înotătorilor de luptă erau doar pasageri în această parte a operațiunii. Şi cu zece perechi de Jetboots la fiecare țeavă, au navigat până la punctul de debarcare şi au ajuns la punctul de adunare de la baza stâncilor, fără să se extenueze prea mult. Valurile erau mici, iar absența lunii le-a sprijinit misiunea.

Dacă ar fi plouat, am avea vreme perfectă pentru operațiune, s-a gândit Reece.

La 01:30, au ieşit din costumele lor. Au scos armele din sacii impermeabili şi şi-au pus căştile cu viziune noctură GPNVG-18 cu patru tuburi de la L3Harris.

Armamentul consta din Mk 12 calibru 5,56 mm pentru cei patru lunetişti şi MP7 A2 de la Heckler & Koch pentru trupele de asalt. Reece ar fi preferat să mai includă câteva M4 în dotare, pentru a avea mai multe arme capabile să lovească la distanță dacă ar fi fost descoperiți în drum spre sau de la casa-țintă, dar misiunea de astăzi se baza pe *ascundere*, iar MP7-ul în calibru 4,6x30mm, echipat cu un amortizor B&T Rotex-II şi folosind muniție subsonică, era cât se poate de silențios.

Deşi au fost proiectate inițial ca arme de autoapărare pentru trupele din a doua linie, militarii Flotilei 13 le-au adaptat pentru utilizare ofensivă, dotându-le cu dispozitive de ochire laser ATPIAL, ochire holografică EOTech şi lumini SureFire.

Freddy Strain, un fost coleg din echipele SEAL, îmi spusese odată să mă asigur că descarc un întreg încărcător cu gloanțele alea mici din MP7 în cineva, ca să fiu sigur că va cădea, îşi amintea Reece. *Am ținut cont de sfatul ăsta în trecut şi o să mi-l amintesc şi în seara asta.*

Cu forța de asalt echipată pentru acțiune directă, şi-au ascuns echipamentul acvatic şi au lăsat în urmă cinci militari să-l păzească. Aceştia urmau să acționeze şi ca element de bază, în cazul în care forța de asalt avea nevoie de acoperire în timpul retragerii din zona țintă.

Picioarele lui Reece erau bandajate strâns cu mai multe straturi de tifon, pentru a absorbi sângele pe care îl simțea deja scurgându-i-se în ghete. La un kilometru distanță de țintă, şi-a transformat durerea în energie gândindu-se la motivul pentru care debarcase pe acea plajă alături de o unitate de comando navală israeliană.

Făcuse o promisiune când era încătuşat de Kira Borisova pe iaht, chiar înainte ca ea să fie împuşcată în cap. Acum era timpul să se țină de cuvânt.

CAPITOLUL 81

PAVEL DAŞKOV NU PUTEA SĂ DORMĂ, chiar şi cu ajutorul unei doze mai mari de vodcă decât de obicei.

Fata trimisă în cameră nu prea îl ajutase. Chiar în timp ce mâinile ei îi făceau minuni pe corpul lui uns cu ulei, nu se putea opri din a se întreba ce se întâmplase cu Open Passages. Abia îşi stăpânea furia faţă de Sokolov.

Acel psihopat se poartă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Un dispozitiv nuclear dispăruse. La fel şi mercenarii din Gruparea Wagner şi cei doi membri ai echipajului SVR. Şi, ca şi cum nu era de ajuns, banii transferaţi prin societăţi fantomă din întreaga lume se evaporaseră.

Valoarea contractelor noastre financiare era condiţionată de efectele secundare şi terţiare ale unei explozii nucleare lângă coasta Israelului şi de războiul total care ar fi urmat între Israel şi Iran.

Era un dezastru de proporţii epice. Îşi putea doar imagina discuţiile dintre preşedinte, Kozak şi chinezi. Acest eşec colosal îi va arunca cu ani, poate decenii, în urmă.

Daşkov şi-a aruncat picioarele peste marginea patului şi s-a uitat la ceas. Era aproape 3 dimineaţa. Ar fi bine să plece din Cipru cât mai repede. Rămăsese doar pentru a se consulta cu Sokolov şi pentru a evita orice întrebări în cazul în care barca, bomba sau mercenarii apăreau din nou.

Trebuie să-mi păstrez programul, se gândi el, deşi îşi dorea să se întoarcă la Moscova.

În curând.

A luat halatul de pe cui şi şi-a strâns cordonul în jurul taliei.

Dacă somnul nu vine, poate încerc să-mi mai distrag atenţia de la catastrofa de afară, se gândi.

O altă doză de vodcă era obligatorie. *Poate ar trimite după fată din nou. Sau, mai bine, poate alta*? Poate o pereche de mâini mai experimentate ar reuşi să-l relaxeze?

Deodată, Daşkov a simţit ceva diferit în cameră. Ce era? O schimbare de presiune? Temperatură? O fantomă? Trecuseră mulţi ani de când Daşkov crezuse în fantome.

În întuneric, era greu de spus, dar uşa camerei lui se deschisese?

Dacă nu s-ar fi uitat fix la ea, n-ar fi crezut.

Era o fantomă, sau cel puțin o entitate macabră. *Oare era întruchiparea morții?*

Daşkov a rămas încremenit în timp ce o siluetă îmbrăcată în negru a apărut tăcută în cameră. În întuneric, părea doar o umbră. Directorul FSB a simțit sudoare rece la tâmple când o a doua siluetă a intrat, mişcându-se de-a lungul peretelui în direcția opusă primeia.

Au fost urmați de încă două siluete, care au plutit în lateralele uşii. Păreau suspendate în întuneric, aproape invizibile. Apoi, mai degrabă decât să le vadă, a simțit cum se mişcă. Veneau spre el.

Când aparițiile s-au apropiat, a crezut pentru o clipă că vor trece prin el. În schimb, a simțit senzația clară a unui obiect metalic cilindric lovindu-i fața, zdrobindu-i dinții din față. Gura i s-a umplut de sânge, iar el a fost aruncat pe podea. Brațele i-au fost răsucite violent la spate, în timp ce genunchi şi mâini îi țineau capul şi picioarele pe loc.

Cu fața lipită de podea şi gura plină de sânge şi dinții sparți, a încercat să strige după ajutor, dar nu a scos decât un mormăit înăbuşit, care i-a adus o palmă peste cap.

Unde e echipa mea de securitate? se întrebă. *Nu puteai arunca o piatră prin vilă fără să loveşti un mercenar Wagner înarmat.*

A fost forțat să se îndoaie, apoi rostogolit pe genunchi.

A crezut că aude un şoaptă o engleză cu accent puternic.

Oare era ebraică?

Atunci i s-a limpezit mintea. *Israelienii. Ştiau.*

Cineva şi-a pus genunchiul în fața lui.

Apoi a auzit o voce pe care o recunoştea de pe puntea Open Passages. O voce pe care o ignorase. Acum îi vorbea nu prin telefon, ci la câțiva centimetri de fața lui. Nu era chiar o şoaptă – şoaptele au emoție. Aceasta era altceva.

— Ştii cine sunt?

— Nu, a reuşit să spună Daşkov.

— Pentru un ofițer de informații, minți ca un amator.

— Nu ştiu cine eşti.

— În caz că te întrebi, echipa ta de securitate e moartă.

— La naiba.

— După cum ştii, schema ta cu Sokolov n-a funcţionat.

Daşkov a simţit cum bărbatul se ridică şi se îndepărtează. A auzit voci în şoaptă, dar nu le-a putut distinge. Apoi, omul pe care îl ştia că este James Reece s-a întors.

— Te voi întreba asta o singură dată. Unde e Andrei Sokolov?

— Ce? Ar trebui să fie aici.

— Am telefonul lui, dar nu şi pe Sokolov, a spus Reece.

— Acel nenorocit de Sokolov, se enervă Daşkov. Stă în vila alăturată, dar şi-a lăsat telefonul la mine? Simţea furia crescând. Dacă era să moară din cauza incompetenţei lui Sokolov, măcar nu avea să fie momeala care îl lăsa pe mercenarul Wagner să scape cu viaţă.

— Stă în vila de alături, a spus Daşkov, scuipând sânge şi fragmente de dinţi pe podea.

Farurile unei maşini au strălucit prin faţa vilei, iar prin ferestre s-a auzit vâjâitul unui motor care accelera în liniştea nopţii. Reece a sărit din poziţie şi s-a dus la fereastră. Acel moment scurt de lumină a dispărut, dar a fost suficient pentru ca Daşkov să vadă cine venise după el.

Bărbaţi în negru. Comenzi cu vedere nocturnă şi arme amortizate. Asasini. Americani şi israelieni?

Respiraţia lui Daşkov s-a îngreunat când asasinul american s-a întors şi şi-a pus din nou genunchiul pe faţa lui.

— L-ai ratat, a spus Daşkov între respiraţii. E un şarpe, tipul ăla.

— N-o să fugă prea departe. Înainte să plec, ce vrei să-mi spui despre *Colectiv*?

Daşkov a tuşit sânge.

— Doar pentru că ştii un nume nu înseamnă că ştii ceva despre el.

— Ştiu destul, a spus Reece.

— Destul pentru ce?

— Destul să-l ard până la temelii.

Daşkov a simţit cum bărbatul se ridică.

— Eşti un inamic al Statelor Unite şi un trădător al propriului popor. N-ai avut nicio problemă să-i ordoni subalternului tău din Wagner să-şi împuşte secretara. Era chiar lângă mine.

— Greşeala mea a fost că nu te-am ucis mai întâi pe tine, a spus Daşkov.

— Aşa e. Şi e o greşeală pe care n-o vei mai putea repeta.

Reece a apăsat trăgaciul MP7-ului şi a trimis opt gloanţe de 4,6x30mm în pieptul lui Daşkov. A făcut un pas înainte şi l-a terminat pe spionul rus cu două gloanţe în cap. Cel mai zgomotos sunet din cameră a fost zornăitul tuburilor de cartuşe căzând pe podea.

CAPITOLUL 82

— NU AVEM AUTORIZAȚIE să înaintăm mai departe, spuse comandantul unității Shayetet 13. Trebuie să plecăm imediat.

Deja luase decizia. Militarii israelieni se retrăgeau într-o încăpere pregătită la parter.

Reece ajunsese la fereastră la timp să vadă un Lamborghini verde-lime dispărând în noapte. La volan era un bărbat cu ochiul bandajat. Oligarhii își iubeau avioanele, iahturile, mașinile și femeile extravagante – toți acei bani cumpărau o grămadă de jucării enervante.

La baza unei scări masive, Reece se opri. Comandantul echipei de la sol se întoarse.

— Haide!

— Îmi pare rău, spuse Reece, dându-și jos MP7-ul și înmânându-l comandantului. Sokolov a fost cât pe ce să radă Israelul de pe hartă acum trei zile. Voi nu-l puteți urmări dincolo de acest loc, dar eu pot.

— Nu fi nebun. E timpul să ne retragem. Îl vom prinde altă dată.

— S-ar putea să nu mai fie altă dată. Mulțumesc pentru tot ce ați riscat în seara asta, domnule. Sokolov nu părăsește Cipru.

Reece se aplecă și luă un pistol-mitralieră de pe cadavrul unui mercenar Wagner mort.

Comandantul israelian îl privi pe Reece cu neîncredere.

— E în regulă. Fac chestii de genul ăsta tot timpul. A, și mai am nevoie de un obiectiv de vedere pe timp de noapte, adăugă Reece înainte de a se întoarce și a o lua la fugă spre garaj.

Reece trecu prin vilă și ieși pe o ușă laterală spre garaj. Se opri scurt timp pentru a verifica arma și a se asigura că avea un glonț pe țeavă – pentru orice eventualitate.

Călcă peste un rus mort și deschise ușa clădirii anexe. Chiar și sub vedere nocturnă, ce văzu îl surprinse.

Reece ridică obiectivul de vedere pe timp de noapte și aprinse lumina.

Părea un muzeu Ferrari. Numără două rânduri de câte opt mașini. Unele păreau să dateze din anii 1940, altele arătau ca noi. Acum îi trebuia doar una care să funcționeze. Era o mașină veche

de Grand Prix Formula 1, câteva care păreau foarte noi şi câteva pe care le recunoştea din seriale TV din anii '80. Reece apăsă pe deschizătoarele de garaj de deasupra întrerupătoarelor şi ambele uşi începură să se ridice.

Când Reece coborî treptele, observă că toate Ferrari-urile vechi erau parcate în faţa celor noi. Păreau aranjate cronologic. Privirea i se opri asupra maşinii mai apropiate din primul rând. Era cel mai nou vehicul neblocat. Nu era timp de pierdut.

Reece alergă la maşină, deschise portiera şi se strecură înăuntru, aşezând ţeava M4-ului pe scaunul de lângă el. Cheile erau în contact.

Apăsă ambreiajul şi întoarse cheia.

Motorul tuşi.

— *Haide!*

Încercă din nou şi motorul prinse viaţă.

Reece aprinse farurile, eliberă frâna de mână şi părăsi garajul într-un Ferrari 308 GTS roşu din 1978.

CAPITOLUL 83

DIN ŞEDINȚĂ, REECE ŞTIA că drumul din complexul de vile ducea spre autostrada Limassol-Paphos. Aceasta urma coasta până la Limassol, continuând apoi spre aeroportul din Larnaca.

Sokolov avusese avans, dar Reece avea şi el un avantaj. Când ajunse la poalele dealului, stinse farurile, trase jos obiectivul de vedere pe timp de noapte şi pătrunse pe autostradă în viteză.

Prima mea impresie despre maşina asta care arăta atât de rapidă e că... nu e, cel puțin nu atât de rapidă pe cât pare.

Schimbă vitezele manual la cutia de cinci trepte în timp ce gonea spre est, cu stâncile Mediteranei în dreapta. Ferrari-ul avea volan pe stânga, aşa că nu trebuia să se obişnuiască cu altceva. Dar în Cipru circula pe stânga – asta era o adaptare necesară.

La ora 03:30 dimineața, drumul era gol, aşa că respectarea sensului nu era problema lui cea mai mare. Se concentra să-l ajungă din urmă pe Sokolov.

Maşina sport clasică depăşi 130 km/h... 145 km/h... 160 km/h. Reece coborî în a patra şi a treia viteza în viraje, revenind în a cincea pe porțiunile drepte.

Prin obiectivul de vedere pe timp de noapte nu vedea nicio lumină în față – îngrijorător. Lamborghini-ul lui Sokolov părea mult mai nou decât ce conducea el. Începu să se îndoiască de decizia luată.

— Dacă mutaseră avionul într-un alt aeroport? Dacă nici măcar nu se îndreaptă spre aeroport?

— Concentrează-te, Reece. Merge la aeroport. Crede că a scăpat.

Schimbă din nou într-un viraj şi acceleră la ieşire.

Unde e?

Apoi zări luminile roşii în depărtare. Prin obiectivul de vedere pe timp de noapte era clar o maşină. Dar era Lamborghini-ul?

Apăsă pedala până la podea. Ştia că era la limită, aproape incontrolabil. Dar ştia că nu-l putea lăsa pe Sokolov să ajungă la aeroport.

Îi veni în minte expresia arogantă a colonelului de după ce-l injectase cu fentanil. Îşi aminti de irakienii morți care luptaseră pentru țară şi SUA, pe care Sokolov îi recrutase cu ani în urmă. Îi

infiltrase în Occident să-l asasineze pe preşedintele Christensen cu metodele învăţate de la CIA.

Reece acceleră la maximum, apropiindu-se. Acum recunoştea clar Lamborghini-ul. Mergea rapid, dar nu atât încât să nu-l poată ajunge.

Sigur se uită în oglinda retrovizoare după urmăritori.

Pe coasta deschisă, vedeai la distanţă. Viteza rusului părea mare, dar nu foarte mare. Urgenţa lui Reece era alimentată de răzbunare.

Ieşi dintr-un viraj şi zări iarăşi lumini roşii, acum mai mari şi mai strălucitoare. Era aproape momentul.

Instruirile de conducere evazivă de la SEAL îl făcuseră încrezător la volan: pornire fără chei, supraveghere mobilă, recunoaştere atac, viraje în J, manevre de apropiere, spargere bariere, tehnica de intervenţie precisă (PIT maneuver).

Avea să transforme Ferrari-ul într-o armă.

— *Ai doar o şansă*, îşi spuse. *Odată ce Sokolov realizează că sunt în spatele lui, o să-mi lase V8-ul în urmă.*

— *Eşti lunetist. Îţi trebuie o singură lovitură.*

Reece apăsă pedala până la podea, privindu-l pe rus dispărând într-un viraj. Coborî o viteză, luă curba şi ieşi exploziv, aducând botul Ferrari-ului chiar în spatele roţii din dreapta a Lamborghini-ului.

Vină brusc stânga, lovi, apoi se întoarse şi mai abrupt în pradă.

Chiar şi la viteze mici, o manevră prin *tehnica de intervenţie precisă* poate fi dramatică. Pe un drum de coastă, noaptea, la viteză mare poate fi mortală.

Lamborghini-ul începu să se învârtă spre dreapta când Reece finaliză manevra. Acea mişcare îi salvă viaţa.

Drumul vira brusc stânga, iar maşina rusului, necontrolată, zbură de pe autostradă în timp ce se învârtea. Reece întoarse capul când trecu pe lângă ea, văzând-o dispărând peste margine.

Frână brusc, evitând la limită să se prăbuşească şi el. Băgă repede în marşarier, trăgând maşina pe marginea drumului.

Punând în punct mort şi trăgând de frâna de mână, apucă M4-ul de pe scaun şi ieşi în goană.

Unde e?

Fără obiectivul de vedere pe timp de noapte nu l-ar fi găsit niciodată.

Lamborghini-ul verde-lime Huracán Sterrato se rostogolise pe stâncile ascuțite, lovind rocile de jos.

— *A supraviețuit? E mişcare sau abur?*

— *Nu are cum să fi scăpat.*

Ştiind cât de rezistent poate fi corpul uman, examină M4-ul.

Ce fel de ochire rusească sau chinezească e asta? Fără dispozitiv cu infraroşu. Va trebui să ajustez tragerea.

Văzu mişcare la geamul şoferului, apoi deasupra. Se întinse pe marginea stâncii.

Puse selectorul pe *foc* şi începu să pună tensiune pe trăgaci.

Dar glonțul nu fu necesar.

În ultima clipă, maşina italiană explodă într-o minge de flăcări.

Când Reece se îndrepta spre Limassol, acum cu farurile pornite şi la viteză normală, scotoci în buzunarul lateral de la pantaloni.

Găsi un sac de plastic cu telefonul de supraviețuire primit în Israel. Înainte de plecare, adăugase un număr în agendă. Îl formă acum.

— Taxi acvatic? întrebă el când răspunse o voce masculină în greacă.

— La dispoziție, răspunse operatorul Maritime Branch, trecând pe engleză.

— Mai sunteți în activitate?

— Suntem.

— Perfect. Aş vrea o cursă.

— Când?

— Chiar acum.

CAPITOLUL 84

Casa Albă
Washington, Districtul Columbia

PREŞEDINTA S-A RIDICAT de la birou şi şi-a întâmpinat vizitatorul la jumătatea distanței din Biroul Oval.

— Bine ai revenit, comandante Reece.

— Doamnă preşedinte.

— Te rog, spuse ea, făcând semn spre zona de relaxare de lângă şemineu.

— După dumneavoastră.

— Ai mai fost vreodată în Biroul Oval?

— Nu, aceasta este prima mea vizită.

— Îmi place această zonă de lângă şemineu, spuse ea. Însă mi se pare ciudat că culorile şi modelele canapelelor se potrivesc cu tapetul. Mă face să mă simt ca şi cum aş vizita o comunitate de pensionari din Florida. Poate ai observat că cele două canapele sunt destul de depărtate, dar pentru unii oameni care vin aici, nu sunt suficient de depărtate.

A râs, iar Reece a recunoscut în ea darul politicianului de a face pe oricine să se simtă ca şi cum ar fi cel mai bun prieten al ei.

Deasupra şemineului atârna un portret al lui Franklin Roosevelt, flancat de portretele lui George Washington, Alexander Hamilton, Thomas Jefferson şi Abraham Lincoln.

— Atâta istorie în această încăpere, comentă Reece.

O uşă se deschise şi un steward al Marinei se apropie cu un platou.

— Cafea? întrebă preşedinta Olsen.

— Întotdeauna, răspunse Reece.

Preşedinta îşi luă cafeaua neagră, în timp ce Reece îşi îndulci rapid ceaşca cu miere şi frişcă din suportul aflat lângă ei.

— De unde ştiu? întrebă el când stewardul părăsi biroul.

— Unul din marile mistere, spuse ea, luând o înghițitură şi aşezând ceaşca pe un suport cu stema prezidențială de la capătul canapelei.

— Unele lucruri sunt mai bine lăsate aşa, spuse el.

— Unele, recunoscu preşedinta. Comandante, am primit un raport de la directorul Howe şi am vorbit la telefon cu prim-ministrul Israelului despre evenimentele ultimelor zile. Ți-a transmis mulțumiri şi aprecieri sincere. Cred că vor urma şi decorații.

— Au fost câteva săptămâni interesante, recunoscu Reece.

— Această țară îți datorează, comandante. Fără eforturile tale, lumea ar arăta altfel astăzi.

— A fost un efort de echipă. Fără Vic Rodriguez, Andy Danreb, William Poe, Raife Hastings şi Katie Buranek, nu am fi reuşit să punem cap la cap tot ce am făcut. Eu am fost mai mult instrumentul contondent.

— Modestia ți se potriveşte.

— Şi este şi adevărată.

— Am înțeles că domnul Danreb s-a întors la CIA, acum ca contractor, cel puțin până descifrează lista de clienți Morgan Holdings. Şi cred că avem o întâlnire programată cu doamna Buranek pentru un interviu exclusiv.

— Vă mulțumesc pentru asta, spuse Reece.

— Cel puțin asta pot face. Care sunt planurile tale, comandante?

— Cred că o să mă retrag de pe radar pentru un timp. Mă întorc în Montana. Am câteva lucruri personale de rezolvat.

— O nuntă, poate?

Reece ridică o sprânceană.

— Acesta este cel mai puternic birou din țară, spuse ea.

— Voi ține minte asta, răspunse Reece.

Preşedinta se aplecă uşor înainte, vocea ei devenind mai gravă:

— Comandante, conform raportului meu clasificat, dacă acea bombă nucleară portabilă ar fi detonat, Israelul ar fi răspuns rapid şi decisiv, probabil cu arme nucleare terestre şi submarine. Am simulat acest scenariu folosind CAE's Single Synthetic Environment, cea mai avansată platformă de simulare din lume. Impactul asupra Tel Avivului ar fi fost devastator. Am fi sprijinit Israelul şi am fi jucat exact în mâinile *Colectivului*. În starea actuală, Rusia şi *Colectivul* au pierdut miliarde, poate trilioane, conform raportului directorului Howe. Rusia rămâne blocată în Ucraina, iar China nu a invadat Taiwanul. Israelul a recuperat

majoritatea resturilor printr-o operațiune subacvatică care le-a oferit informații despre programul nuclear iranian pe care altfel nu le-ar fi avut.

Reece dădu din cap aprobator:

— Prim-ministrul israelian a reuşit să limiteze numărul celor care ştiu adevărul la minimum absolut. Nu se joacă cu încălcările de securitate pe acolo.

— Nu, cu siguranță nu, confirmă Reece.

Preşedinta se aşează pe canapea, privirea ei devenind mai intensă:

— Asta e ceva ce voiam să discut cu tine.

— Despre ce anume?

— Ai auzit, fără îndoială, că a avut loc o încălcare a securității la CIA. Documentele pe care le-ai recuperat au dispărut.

— Vic mi-a spus.

— Nu pari prea îngrijorat, comandante. Asta mă surprinde.

— Încă avem lista de la Morgan Holdings şi putem sancționa persoanele şi corporațiile care fac parte din *Colectiv* sau acționează în numele lor.

— Aş vrea să fie atât de simplu, spuse preşedinta.

— Nu e simplu, dar e ceva.

— Într-adevăr e ceva.

Ea păru să se gândească cum să continue:

— Comandante, nu am de gând să accept nominalizarea partidului meu pentru următoarele alegeri.

— Oh? întrebă Reece, curios.

— Aud ce spun ei – că sunt prima femeie preşedinte doar pentru că predecesorul meu a fost asasinat şi că singurul motiv pentru care am fost pe listă a fost să câştigăm Florida. Dar acum sunt aici. Sunt preşedinte şi intenționez să fac tot ce pot pentru a îmbunătăți poziția noastră în lume şi aici, acasă, pentru toți americanii. Apoi voi pleca.

— Cred că este o decizie înțeleaptă şi admirabilă, doamnă preşedinte.

— Partidul meu mă va urî pentru asta, dar asta înseamnă că toate deciziile mele vor fi pentru prosperitatea şi securitatea poporului american. Asta mă face aproape la fel de periculoasă ca preşedintele Christensen.

Reece observă o urmă de amărăciune în vocea ei:

— Cealaltă parte – vezi, *cealaltă parte* – această retorică a devenit normă. Vor face tot ce pot să submineze inițiativele executive doar pentru câştig politic.

— E un joc brutal, doamnă preşedinte. Nu sunt făcut pentru asta.

Preşedinta Olsen îşi încrucişă mâinile:

— Comandante, vor apărea mai multe lucruri despre mine la ştiri când voi anunța că mă retrag. Presupun că nu urmăreşti tabloidele.

— Tind să cred că majoritatea a ceea ce văd în zilele noastre este o manipulare. Din acest motiv şi pentru altele, vreau să mă întorc în cabana mea.

— Pe scurt, imediat după următoarea învestitură, soțul meu şi eu ne vom separa. Câteva organizații de ştiri au speculat deja acest lucru. Chiar şi ca politician, ceea ce înseamnă şi că trebuie să fii un fel de actor, îmi este greu să mă prefac.

— Să te prefaci că ce?

— M-am căsătorit de tânără. Am fost naivă la început. Am văzut doar ceea ce viitorul meu soț voia să văd – că era un avocat de succes în ascensiune. Era avocat, dar cu siguranță nu de succes, şi cu siguranță nu în ascensiune. Era un lobbyist.

— Ce fel de lobbyist? întrebă Reece, simțind că conversația luase o turnură personală neaşteptată.

— La început a fost tutunul. Apoi opioidele. Apoi o companie de țigări electronice. Ascensiunea mea politică l-a ajutat.

— Îmi pare rău să aud asta.

Ea făcu cu mâna:

— Eram pe punctul să-l părăsesc când preşedintele Christensen m-a rugat să fiu candidatul său pentru vicepreşedinție. Un divorț în acel moment ar fi distrus oferta. A fost o onoare să fiu aleasă, chiar dacă ştiam că aveau nevoie de mine doar pentru a câştiga Florida în noaptea alegerilor.

— Presupun că aşa funcționează politica.

— Îi voi da actele de divorț în ziua următoare învestiturii. Va fi acolo cu mine pe treptele Capitoliului. Asta e ultima dată când intenționez să-l văd.

— Nu mă ceri să-i fac o vizită, nu-i aşa?

Preşedinta aproape că îşi scuipă cafeaua:

— Doamne, nu!

— Scuze. În linia mea de muncă, astfel de cereri nu sunt prea neobişnuite.

— Mă bucur că am dezactivat dispozitivele de înregistrare din biroul ăsta, glumi ea. Soţul meu, continuă ea, a avut ocazia să cunoască mulţi membri ai forţelor armate prin serviciul meu şi de la evenimentele la care am participat în calitate de reprezentantă şi apoi de vicepreşedintă. E fascinat de operaţiunile speciale, în special de SEAL. Se încadrează în categoria fanilor, pentru că n-ar fi avut nicio şansă să treacă vreun fel de selecţie. E mai degrabă tipul de paintball, airsoft.

Reece râse.

— După cum ştii, Florida găzduieşte SOCOM[11] şi Muzeul SEAL, continuă ea.

— Am fost. E impresionant.

— Este. La un eveniment al Fundaţiei SEAL acum câţiva ani, a păcălit doi veterani să-i dezvăluie poveştile. A minţit spunând că e scriitor. Ce glumă; a scris câteva articole pentru o revistă locală din Florida care erau groaznice. Nu l-au mai invitat niciodată. I-a convins pe aceşti militari să semneze contracte care îi ofereau controlul asupra poveştilor lor, crezând că poziţia mea politică îi va deschide uşi în lumea editurilor. E un om fermecător, dar e şi un escroc. Nu a servit, totuşi încearcă să profite de sacrificiul lor. În plus, e un scriitor oribil. Au fost semnale de avertizare, dar le-am ignorat. Chiar şi cu tendinţele mele progresiste, sunt încă tradiţionalistă în anumite privinţe – nu spune alegătorilor mei.

Reece o plăcea din ce în ce mai mult pe măsură ce vorbeau.

— Apoi mai e şi partea cu înşelatul. Am dovezi, şi avocaţii mei se ocupă. Aşteptăm doar să părăsesc funcţia. Serviciul Secret a fost extrem de util. A făcut trafic de influenţă cu naţionali străini, promiţând că îmi va influenţa sau ghida deciziile. Ţări precum China şi Ucraina au căzut în plasă. Ei nu ştiu că eu comunic cu

[11] SOCOM (United States Special Operations Command) este Comandamentul Operaţiunilor Speciale al Statelor Unite, structura militară responsabilă cu coordonarea unităţilor de operaţii speciale din toate ramurle Forţelor Armate ale SUA (Armata, Marina, Infanteria Marină şi Forţele Aeriene).

el doar prin avocații mei personali. Oh, memoriile mele vor fi picante.

— O să mă asigur să o am în biblioteca mea. M-ați întrebat mai devreme care sunt planurile mele. Am o viziune de a deține şi a conduce o mică librărie în Montana. Bineînțeles, a mea va avea şi cafea şi whisky şi va fi ataşată unui atelier de accesorii pentru tras cu arcul.

— Asta e unic. Nu m-aş fi gândit la aşa ceva. Când voi fi în afara funcției şi într-un turneu de promovare a cărții, vom organiza o sesiune de autografe.

— Înțeleg.

— Comandante, cred că împărtăşim convingerea că țara este la răscruce.

— Sunați mai optimistă decât sunt eu.

— Ăsta e modul politicianesc de a spune *Nu ştiu dacă o putem salva*. Lobiştii, marile companii tech, industria apărării, companiile farmaceutice – au putere reală, control real. Oamenii, după cum ați remarcat corect, sunt manipulați şi impozitați, fără alt recurs decât să voteze, dar acel vot înseamnă din ce în ce mai puțin pe măsură ce aceste corporații acumulează putere şi control.

— E o maşinărie, spuse Reece. Nu vreau să am nicio legătură cu ea.

— Nu există o Lume Nouă, comandante. Nu există țări îndepărtate în care să plantezi un steag şi să începi de la zero.

— De asta mă duc în munți şi îmi arunc telefonul în ghenă înainte să plec din D.C.

— M-am gândit că vei spune asta. Am crezut că pot face ceva în legătură cu traiectoria țării din acest birou. Acum că sunt în acest post, ştiu cât de monumentală este această sarcină. Voi face tot ce pot prin decret executiv pentru a mă ocupa de *Colectiv* pe măsură ce domnul Danreb îşi compilează raportul, dar o altă oligarhie de aici, de acasă, continuă să câştige putere. Mă tem că republica aşa cum o ştim a murit.

— De ce îmi spuneți toate astea, doamnă preşedinte?

— Pentru că, înainte să părăsesc funcția, am o propunere pentru dumneavoastră.

— Care anume?

— Cred că e mai bine dacă ea îți spune.

— *Ea*?

— Te rog nu te ridica, spuse preşedinta. Gale Olsen se ridică şi se îndreptă spre birou. Deschise un sertar şi se întoarse cu un telefon KryptAll. I-l întinse lui Reece.

Reece îl acceptă precaut, privind-o sceptic pe preşedintă în timp ce aceasta se aşeza pe canapeaua din faţa lui.

— E în regulă, comandante.

Reece ridică încet telefonul la ureche.

— Bună, James. Vocea feminină de la celălalt capăt al liniei era straniu de familiară. Părea puţin ca a Laurei. Mi-a fost dor de tine, spuse ea.

Reece puse telefonul în poală şi o privi pe preşedintă cu neîncredere.

Ea dădu din cap: Alice s-a întors.

După ce Reece plecă, preşedinta trecu pe lângă biroul ei şi se opri în faţa ferestrei din sticlă blindată care dădea spre grădina cu trandafiri.

James Reece.

Steagul naţional era în stânga ei şi steagul preşedintelui Statelor Unite în dreapta.

Voi îndeplini cu credinţă funcţia de Preşedinte al Statelor Unite şi voi depune toate eforturile pentru a păstra, proteja şi apăra Constituţia Statelor Unite.

Preşedinta Olsen se întoarse şi se aşeză la biroul folosit de fiecare preşedinte din 1880 încoace, cu excepţia lui Johnson, Nixon şi Ford. Deschise un sertar şi puse la loc telefonul KryptAll folosit pentru a o contacta pe Alice. Luă un al doilea telefon şi închise sertarul, privindu-l pentru câteva clipe lungi înainte de a-l activa.

Îşi roti scaunul negru de piele cu spătar înalt spre stânga şi privi steagul albastru închis brodat cu stema prezidenţială. Cincizeci de stele înconjurau un vultur ţinând săgeţi în gheara stângă şi o ramură de măslin în dreapta: război şi pace. În ciocul său, deasupra unui scut roşu, alb şi albastru, era o banderolă cu inscripţia *E Pluribus Unum (Din mai mulţi, unul).*

Pe măsură ce telefonul criptat se pornea, preşedinta s-a decis.

A format un număr KryptAll de şase cifre pe dispozitiv şi a apăsat pictograma verde a telefonului de sub tastatura numerică.

Raportul ei va fi scurt şi codificat.

Un asociat aştepta dispoziţiile şi statutul asasinului de top al CIA.

CAPITOLUL 85

Grădinile Constituției
Complexul Memorial al Mall-ului Național
Washington, Districtul Columbia

Reece stătea pe o bancă lângă iazul din Grădinile Constituției ce aparțineau de Complexul Memorial al Mall-ului Național din Washington, D.C. Știa că micuța insulă din iaz găzduia un monument de piatră în memoria celor cincizeci și șase de semnatari ai Declarației de Independență. Se întreba ce-ar fi crezut ei despre generațiile care moșteniseră darul libertății pentru care ei însăși sacrificaseră atât de mult. Reece venise aici de multe ori. Situat la nord de Bazinul Memorialului Lincoln, era un loc liniștit, adesea neglijat în favoarea impozantului Monument Washington la est, Memorialul Lincoln la vest și Memorialul celui de-Al Doilea Război Mondial între ele. Memorialele din Vietnam și Coreea stăteau opuse unul altuia de-a lungul bazinului reflectant.

Cerul era înnorat, iar Reece își revenise la vechea ținută: pantofi Salomon, blugi Origin, un pulover verde-închis de la Triple Aught Design, o jachetă maronie Kühl, ochelari de soare Gatorz și o șapcă Hoyt. Îl privi pe Vic Rodriguez apropiindu-se dinspre est. Acesta era îmbrăcat într-un costum bleumarin și o haină lungă. Se așeză lângă Reece pe bancă și își puse servieta neagră lângă el.

— Nu prea te integrezi în peisaj, Reece.

— Bine. Tocmai plecam. Tu, dimpotrivă, te integrezi perfect. Aproape că nici nu te-am văzut venind.

Vic zâmbi.

— Da, cred că n-ai vrea să te adaptezi la locul ăsta.

— Ai dreptate, deși îmi place aici. Tata mă aducea când eram mic, știi?

— Orice copil ar trebui să petreacă timp aici, spuse Vic.

— Chiar acolo, zise Reece, arătând spre vest. E Memorialul Veteranilor din Vietnam, iar vizavi e Memorialul Războiului din Coreea. Știai că alea sunt singurele două memoriale ale Războiului Rece de aici?

— Nu mă gândisem la asta, Reece, dar ai dreptate.

— Am abandonat prizonierii noștri în ambele războaie.

— Investigația tatălui tău pare să confirme asta.

— Sunt multe lecții de învățat aici, Vic.

— Aşa e.

— Şi acolo, continuă Reece, arătând spre Memorialul celui de-Al Doilea Război Mondial. Unii dintre noi au învățat acolo că războiul e o afacere uriaşă. De atunci, tot am luptat şi tot am pierdut. Patrioții se ridică să lupte şi să moară, iar oamenii de afaceri semnează contracte de miliarde să le susțină.

— Cred că întotdeauna a fost aşa, Reece. Ce ai făcut tu în Israel a împiedicat un război în care ar fi murit mulți oameni. Poate că un memorial nu va mai apărea vreodată aici din cauza acțiunilor tale.

Reece clătină din cap.

— Va apărea altul. Nu ne putem abține.

— Reece, ce ai de gând să faci? Preşedinta vrea un răspuns.

— Katie şi eu strângem ce a rămas din apartamentul ei şi plecăm în Montana. Am să respir puțin.

— Tehnic, încă lucrezi pentru Agenție.

— Atunci demisionez.

— Fir-ar, Reece.

— Tata mi-a dat un sfat în scrisoarea aceea. Am de gând să-l urmez.

— Andy încă lucrează la lista de clienți, spuse Vic. O să aflăm numele din spatele companiilor fantomă, iar apoi vom prezenta raportul preşedintelui.

— Şi apoi?

— Vom vedea.

— Da, vom vedea. Ai găsit ce ți-am cerut?

— Am găsit, răspunse Vic, punându-şi servieta în poală.

— Deci?

Vic deschise servieta şi îi întinse lui Reece un dosar Manila.

— E acolo.

Reece luă dosarul şi bătu cu el în palma stângii.

— Mersi, Vic.

— Am şi o veste proastă.

— Care?

— Martha Stowe e pe moarte.

Reece privi spre iaz.

— Ştiu.

— Reece, nu toţi suntem răi. Răul pe care l-ai înfruntat poate fi mai aproape decât crezi. Uneori nu-l vezi pentru că e chiar lângă tine.

Reece îl privi pe Vic în timp ce acesta închidea şi încuia servieta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, despre preşedintă.

— O să vorbesc cu ea data viitoare.

Vic dădu din cap şi se ridică.

— Ai grijă de tine, Reece.

— Şi tu la fel.

Omul CIA se întoarse şi se îndepărtă spre Monumentul Washington, lăsându-şi cel mai bun operator singur, cu amintirile celor care nu mai erau.

CAPITOLUL 86

Cologne, Germania

Max Genrich urcă în lift până la etajul doisprezece al apartamentului său cu vedere spre Rin. Era un spațiu generos pentru zona asta a oraşului. Îşi lăudase decoratorul de interior. Noaptea, priveliştile puteau fi spectaculoase. În seara asta, cerul era înnorat, aşa că Max îşi lăsă geanta de sport cu kimono-ul de jiu-jitsu ud de transpirație lângă maşina de spălat mică şi se duse în bucătărie, unde-şi turnă un pahar cu apă. Apoi se îndreptă spre biroul său din casă, care avea aceeaşi panoramă largă ca şi zona de zi.

Ajunsese acasă mult mai repede decât se aşteptase. Prima oprire – Mexic, apoi Africa de Sud, apoi Frankfurt, şi în final Bonn. Petrecuse cea mai mare parte a zborului gândindu-se ce să facă în legătură cu James Reece. Era deja de o săptămână acasă şi revenise la rutina obişnuită. Abia când realiză că scaunul de la birou lipseşte, era deja prea târziu.

— Mâinile, spuse un bărbat din locul unde ar fi trebuit să fie scaunul. Stătea în colțul din stânga al camerei, cu fața în umbră. Piciorul drept îi era încrucişat peste cel stâng, iar mâna dreaptă, care ținea un pistol SIG P365 cu amortizor, se odihnea pe coapsa dreaptă.

— Fără mişcări bruşte, nu?

Accent sud-african? Sau ceva asemănător.

— Ridică mâinile.

— Vrei pistolul meu?

— Nu. Vreau să-ți văd mâinile.

Genrich ridică încet mâinile în lateral, la nivelul capului.

— Pune-le pe birou, să le văd. Cu palmele în sus.

Genrich se conformă.

— Ar trebui să te gândeşti la o clădire cu securitate mai bună. Mă aşteptam la mai mult de la un asasin al SVR.

— Cine eşti?

— Cineva cu care aproape ai dat piept recent. Din păcate pentru tine, am petrecut ceva timp cu un şef al mafiei ruse din New York care m-a îndreptat în direcția potrivită.

La dracu cu Bratva.

— Ce vrei?

— Sunt aici doar să rezolv o problemă. Ca să nu existe confuzii, problema eşti tu.

— Dacă încă nu sunt mort, înseamnă că ai nevoie de ceva.

— Aşa e.

— Ce anume?

— Vreau să te angajez.

CAPITOLUL 87

Martha's Vineyard
Comitatul Dukes
Massachusetts

Scările scârțâiau exact cum îşi amintea Reece în timp ce urca spre etajul al doilea.

Se opri în vârful scărilor. O lumină îl chema la capătul coridorului.

Trecu pe lângă uşa deschisă şi bătu uşor în cadru.

— Doamna Stowe? Martha? întrebă el cu blândeţe.

Nu primi niciun răspuns, aşa că repetă mai tare.

— Vorbeşte mai tare. Tu eşti, James? Mi-au spus că ai venit în seara asta.

Reece păşi în încăpere.

Tapetul cu flori era acelaşi, la fel şi măsuţa de toaletă şi dulapul.

Diferenţa era că Martha Stowe nu mai ocupa balansoarul de lângă uşile vitrate care dădeau spre balcon. Zăcea în patul ei cu patru stâlpi, sprijinită de perne. Purta o cămaşă de noapte din flanel roz, iar braţele îi erau aşezate pe proţapul albastru deschis. În mâna stângă ţinea ochelarii de citit, iar pe noptieră era o mică stivă de cărţi. Părea fragilă.

— Ce citeşti în ultima vreme? o întrebă Reece apropiindu-se.

Trase un scaun de lângă biroul aflat pe perete şi se aşeză. Din pat, ea îl depăşea cu câţiva centimetri.

— După ce ai plecat, am hotărât să renunţ la citit prostii şi să revin la unele dintre preferatele mele. Am reînceput să citesc clasicele şi mă bucur nespus de ele.

— Mă bucur, spuse Reece. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, dragule, am luat deja cina şi ceaiul. Nu am mult timp. Mă obosesc uşor, din păcate. Chiar mai repede decât atunci când ai fost tu aici, deşi nu a trecut atât de mult timp, deşi uneori mai am probleme cu data şi ora.

— Ce e asta? întrebă Reece, întinzând mâna spre o carte groasă pe care o recunoştea.

— Asta! Ei, asta e interesantă. După ce ai plecat, am rugat-o pe femeia care mă ajută să o caute. Era într-o cutie în pod. A spus că a fost în ultima pe care a verificat-o, dar nu pot fi sigură. O recunoşti? Tatăl tău i-a dăruit-o lui Walter acum mult timp.

— A făcut-o? întrebă Reece, răsfoind cartea. *Once an Eagle*, de Anton Myrer.

— După ce Walter a citit-o, a încercat să mă convingă şi pe mine, dar eram încăpățânată, vezi tu. I-am spus că nu vreau să citesc o carte despre război, despre Vietnam.

— Nu e chiar despre Vietnam. Ei bine, este, dar nu direct.

— Deci ai citit-o?

— Şi tatăl meu mi-a dat-o. E una dintre preferatele mele din toate timpurile. Am distribuit-o colegilor mei SEAL când şi-au început cariera în arme. De fapt, am pus scrisori în ele pentru ei – una la început, pe care să o citească înainte să înceapă cartea, şi alta la sfârşit, după ce terminau.

— De ce două scrisori?

— Prima explica de ce le dădusem cartea, iar a doua era părerea mea despre ce citiseră. Nu voiam să le influențez experiența de lectură cu interpretările mele înainte, aşa că trebuiau să o citească întâi pentru a ajunge la a doua scrisoare.

— E foarte gândită, James. Tatăl tău i-a dedicat-o lui Walter.

Reece deschise coperta şi văzu scrisul familiar al tatălui său.

Walter,

A fost o onoare să servesc alături de tine în misiune.

„Nu ai trăit cu adevărat până când nu ai fost cât pe ce să mori. Pentru cei care au luptat pentru viață, ea are un gust pe care cei protejați nu-l vor cunoaşte niciodată." – MACV SOG

Lecția din paginile care urmează, la fel ca în viață, este să ai grijă de caracterul tău, iar reputația ta se va rezolva singură.

Nu uita de cei lăsați în urmă.

Putere şi Onoare.

Thomas Reece

Când Reece ridică privirea, ochii Marthei erau ațintiți asupra lui.

— Păstreaz-o, James. Pot să comand alt exemplar.

— Mulțumesc, Martha.

— Sunt obosită. Ai vrea să fii drag şi să stingi lumina?

— Sigur, spuse Reece. Vrei să las perdelele deschise sau închise?

— Deschise, te rog. Nu ştii niciodată câte răsărituri mai ai de văzut.

Reece îi umplu paharul cu apă şi îl puse lângă pat. Apoi o ajută să îndepărteze o pernă pentru a se putea întinde şi se asigură că proțapul era bine tras. Mută scaunul înapoi la birou şi stinse două dintre lămpile de pe noptieră.

— Mulțumesc, dragule, spuse ea cu vocea slăbită. L-ai găsit?

Reece se lăsă în genunchi lângă pat.

— Da. Era mai aproape decât credeam.

Ea îşi păstra ochii închişi.

— Cine?

Reece se aplecă şi şopti ceva la urechea ei.

Martha dădu din cap. Era timpul să se odihnească.

— Ce ai de gând să faci, James? Vocile i se pierdură.

Reece se ridică.

— Am să termin treaba.

Apoi se aplecă, o sărută pe frunte şi se îndreptă spre uşă. Se opri o clipă şi se uită înapoi înainte de a stinge ultima lumină.

— Noapte bună, Martha, şopti Reece. Dar ea adormise deja.

EPILOG

Nu există secrete pe care timpul să nu le dezvăluie.
— JEAN RACINE, BRITANNICUS
Almont, Colorado

Reece veni dinspre nord. Cunoştea odinioară aceşti munţi de când era băiat – fără hartă, busolă sau GPS. Doar cu adidaşi, blugi, tricou, o flanelă şi un rucsac mic cu prânzul. Poate o undiţă sau un pistol cu bile. Alergând, explorând, urcând în copaci, construind fortăreţe. Adevărată libertate. Munţii şi libertatea îi rămăseseră încă familiari.

Odată îl urmărise bătrânul câteva zile de la postul său de observaţie de pe deal.

Omul mergea o dată în oraş pentru provizii, cu Lexusul lui. Nimeni nu-l vizita, nici măcar îngrijitorul.

Pescuia în fiecare dimineaţă, dar nu se aventura departe de casă.

Nu existau semne de securitate: nici camere noi, nici drone, nici paznici, nici câini noi – doar cei doi labradori negri care fugeau şi se jucau în iarba din faţa casei, oprindu-se câteodată să bea din râu şi să-şi urmărească stăpânul care arunca undiţa, înainte de a se repezi iarăşi pe mal să se alerge prin pădure.

Prindea peşti Brown, îi elibera, ca să-i poată prinde iarăşi altă dată.

După-amiezile, făcea o scurtă plimbare până la podul din apropiere, cu câinii şi un baston în mână şi puşca sa Browning pe umăr.

Seara, gătea la grătarul Weber, cu un cocktail sau un pahar de vin în mână.

Lumina din camera de la etaj se stingea la 9 în fiecare seară şi se aprindea din nou la 6 dimineaţa.

William Poe devenise o fiinţă cu obiceiuri.

În dimineaţa celei de-a cincea zile, Reece îşi strânse echipamentul în rucsac şi-l ascunse lângă o formaţiune stâncoasă din apropiere. Apoi coborî pe versant şi ocoli câmpul deschis din faţa casei.

Poe ieşi cu undița şi câinii la 09:15, păşi cu grijă pe mal în cizmele sale speciale şi făcu o aruncare perfectă.

Nu trecu mult până prinse primul peşte Brown. Îşi puse undița sub brațul drept, prinse cu mâna stângă firul pentru a-şi ghida peştele mai aproape. Apoi se întinse, îşi examină echipamentul şi făcu o nouă aruncare.

— Cât timp mai ai de gând să stai acolo, băiete?

Reece se ridică şi se apropie de partea opusă a râului, coborând pe mal până când cizmele lui atinseră apa pe care o iubise atât de mult în copilărie.

— Te aşteptam, spuse Poe, făcând o nouă aruncare. Frumoasă dimineață, nu-i aşa?

— Este, răspunse Reece.

Pistolul Mk 22 „Hush Puppy" din era Vietnamului, cu amortizorul său distinctiv şi patul scheletizat, era în mâna lui dreaptă, îndreptat spre pământ.

— Când ai înțeles?

— Că făceai parte din *Colectiv*?

— Da.

— Mi-a luat mai mult decât ar fi trebuit. Tatăl meu s-a apropiat vreodată de această descoperire?

— Oh, a fost aproape tot timpul. Ştiam că vei afla de îndată ce Danreb va decripta lista de clienți de la Morgan Holdings. Tatăl meu a pus la punct totul. Ar fi trebuit să schimb numele, dar asta implică paşi în plus într-o lume modernă unde astfel de tranzacții sunt documentate electronic.

— Taylor River Ventures, spuse Reece, dând din cap. Deci pentru tine a fost întotdeauna vorba despre bani?

— Uită-te în jur, James. Locul ăsta e frumos, dar nu este extravagant. Pentru mine nu a fost niciodată vorba despre bani.

— Atunci despre ce?

— Loialitate.

— Loialitate?

— Țara asta e într-un comă, James. Nu are nicio legătură cu *Colectivul*. Are de-a face cu apatia. Generația celui de-Al Doilea Război Mondial a înțeles asta. De aceea au format *Colectivul* – pentru a se asigura că Estul şi Vestul nu vor distruge lumea în goana lor pentru supremație nucleară.

— Dar v-ați îmbogățit extrem de mult.

— Din necesitate. Prostirea cetățenilor, indiferent dacă e intenționată sau nu, are loc. Va exista o schimbare în ordinea mondială; e inevitabil.

— Şi tu şi *Colectivul* vreți să o controlați?

— De ce nu? Republica e pierdută. Chiar şi tu ştii că nu merită luptat pentru sistemul actual.

— Eu încă nu sunt pregătit să renunț la el.

— Deja ai făcut-o. Doar că nu ştii încă. Tatăl tău şi cu mine am lucrat împreună mult timp.

— Deci nu a fost o minciună totul?

— Oh, nu. Amândoi am pierdut oameni în Vietnam. L-am adus în Agenție, şi am urmărit toți consilierii GRU care lucraseră în Asia de Sud-Est pe care i-am putut găsi.

— L-ai transformat într-un asasin?

— Era deja un ucigaş. Avea nevoie doar de ținte. La fel ca tine, James.

— Şi prizonierii de război?

— La început eram de acord. Neutralizarea consilierilor GRU era în interesul SUA în Războiul Rece. Dar apoi Tom a început să extragă informații de la ei.

— Despre prizonieri?

— Da. Am aflat că unii fuseseră transferați în Uniunea Sovietică. Era o problemă. Atunci oamenilor încă le păsa. Astăzi, nu sunt atât de sigur.

— Aşa că, pe măsură ce misiunea se extinde şi tu şi tatăl meu începeți să investigați problema dispăruților şi prizonierilor, tu trebuie să o subminezi din cauza intereselor *Colectivului*.

— Un război nuclear nu era exclus în acele zile.

— Dar tatăl meu continuă să insiste. Bănuieşte că există un grup de ruşi şi americani care coordonează eforturi pentru a promova o agendă care nu se aliniază cu interesele de securitate națională sau economice ale niciunei țări. Un grup cu un set complet diferit de loialități.

— Era pe drumul cel bun.

— Aşa că l-ai omorât.

— Într-un final, dar asta a fost mult mai târziu.

— L-am pus pe Vic să cerceteze arhivele. Eram curios unde fusese tatăl meu înainte de Argentina. Se pare că a fost aici, în misiune oficială.

— L-am încetinit cu Walter Stowe şi misiunea eşuată de recuperare a prizonierilor. Asta l-a ţinut ocupat douăzeci de ani.

— Şi Kennedy?

— Asta a fost o surpriză. Nu ştiu cum a ajuns Tom atât de aproape de adevăr. Mi-a împărtăşit bucăţi de informaţii de-a lungul anilor. Habar n-avea că vorbea cu unul dintre cei care puseseră planul în mişcare.

— Ai avut un rol în asasinarea propriului tău preşedinte?

— Acum doi preşedinţi. Lucram în Vietnam în 1963 când Kennedy şi CIA l-au trădat pe Diem şi pe fratele său. Ştiau că vine o lovitură de stat. La început era doar o asigurare. Nu credeam că Kennedy se va întoarce împotriva lui Diem. Dar când a făcut-o, planul era deja pus la punct. Ce e interesant e că nu am văzut nimic despre asta în dosarele lui Tom.

— Cum ai scos dosarele din sediul CIA? Nici măcar nu erai acolo.

— Avem oameni peste tot, James.

— Vreau să-mi spui mai multe despre ei.

— Mă tem că nu ar fi de ajutor. Prin natura sa, e o conexiune ambiguă pe multe niveluri. De aceea lista de clienţi a lui Danreb îţi va fi utilă, dar cu siguranţă nu e exhaustivă. Nu există un registru de membri. Nu e organizat aşa. Nici eu nu-i ştiu pe toţi care sunt implicaţi. Asta e puterea lui – şi motivul pentru care tatăl tău nu a reuşit niciodată să pună totul cap la cap, oricât s-a străduit.

— Tu ai fost veriga lipsă. Tu ai fost legătura dintre toate astea: Walter Stowe, tatăl meu, CIA-ul. Ai stat în faţa lui tot timpul.

— Da. A fost orbit de loialitatea greşită – faţă de Dumnezeu şi ţară. Noi ne-am ascuns la vedere. Aşa am scos dosarele. Cum am spus, avem oameni peste tot.

— Unde sunt dosarele?

— Le-am ars acum o săptămână. Sunt pierdute, James. Erau suficiente informaţii în cutia aia care să dărâme *Colectivul*. Am reuşit să le scot din Agenţie înainte să se facă copii. Tot ce ai văzut tu acum e doar o teorie a conspiraţiei.

— Dar dacă ți-aş spune că există o copie?

Reece îl întrerupse pe Poe în mijlocul aruncării undiței.

— Şi dacă ți-aş spune că sunt mai multe copii?

— Prostii.

— N-ar fi trebuit să mă laşi singur atât timp în banca aia.

— Ce ai făcut, James?

— Aveau un copiator, iar eu aveam grămezi de bani.

— Iisuse Hristoase. Unde sunt?

Reece privi în jos la Rolex-ul Submariner de pe încheietură, acelaşi ceas pe care tatăl său îl purta când Poe l-a omorât.

— James, ce ai făcut?

— Le-am trimis prin poştă.

— Ce?

— Le-am trimis prin poştă, repetă Reece.

— Unde?

— Am trimis o copie la fiecare mare organizație de ştiri din țară. Am aranjat totul cu banca înainte să ies.

Poe îşi plecă capul.

— S-a terminat, Poe.

— Crezi tu că s-a terminat, Reece. Întotdeauna vor fi câțiva care să-i conducă pe cei mulți. N-ai oprit nimic.

— Te-am oprit pe tine.

— În ce crezi, James? În Dumnezeu? În țară? În libertate? Sau crezi în idealurile înalte ale unor prostii precum adevărul? Să-ți spun eu. Nu există adevăr. Există doar putere. Puterea aceea traversează granițe şi ideologii. Nu e vorba de loialitate față de țări pe moarte. E loialitate față de guvernare, control şi siguranță. Ai făcut lumea mai instabilă azi. În asta crezi?

Reece păru să se gândească.

— Cred în responsabilitate. Şi cred în consecințe.

Reece ridică Hush Puppy-ul tatălui său la umăr.

Câinii se jucau pe iarbă. Râul curgea aşa cum o făcuse de milenii.

— Vino cu mine, spuse Reece. S-a terminat.

Poe privi spre cerul albastru, apoi înapoi spre casa pe care o iubea.

— Ai grijă de câinii mei, spuse el. La revedere, James.

Bătrânul făcu doi paşi înainte, în apele mai adânci şi mai repezi. Curentul îi smulse picioarele de sub el şi-l luă în josul râului Taylor. Reece îl privi dispărând, revenind la suprafață, apoi pierind pentru totdeauna.

Reece lăsă arma în jos. Picioarele îi amorțiseră de la apa rece.

Ieşi din râu şi urcă malul stâncos pentru a-şi începe drumul spre casă. Soarele se ridica tot mai sus, iar primăvara se simțea în aer. Mirosea exact ca atunci când era copil. Când ajunse în vârful malului, la marginea luminişului, închise ochii, lăsând întunericul să-l cuprindă şi amplificându-şi celelalte simțuri: frunzele în copaci, o adiere uşoară, păsări, insecte, râul care se revărsa peste şi în jurul stâncilor de dedesubt.

Se întoarse să privească cabana şi casa oaspeților, amintindu-şi o vreme când generații întregi se adunau acolo să pescuiască, să mănânce împreună, să împărtăşească poveşti şi lecții. Nu se mai putea întoarce.

— *Foloseşte timpul pe care îl ai, James. Când pui arma jos, pleacă. Nu trăi în trecut. Iubeşte-ți soția. Creşte-ți copiii. Şi nu te uita înapoi. Prețuieşte fiecare clipă, pentru că odată ce trece, e pierdută pentru totdeauna.*

— *O voi face*, tată.

Reece se întoarse pe munte şi îşi găsi rucsacul unde îl lăsase. Mai urmări cabana câteva ore, petrecând momente prețioase cu tatăl său. Apoi, pe măsură ce soarele începu să apună, se ridică şi-şi puse rucsacul pe umeri. Era timpul să meargă acasă. Katie îl aştepta.

Se întoarse şi păşi spre apus, spre lumina mântuirii.

Ferma Kumba
Valea Flathead, Montana

Reece auzi paşi în spatele lui pe pietriş. Fără să se întoarcă, continuă să privească flăcările. Un pahar de vin roşu apăru deasupra umărului său drept.

— Ăsta-i ultimul Semper, spuse Katie.

— Mersi. Cred că ştiu unde mai are Jonathan o cutie ascunsă. O să văd cum pot s-o *eliberez*. Securitatea s-a mai întărit pe-aici, dar mai am câteva trucuri în mânecă.

Katie făcu un pas înainte, apoi se lăsă în poalele lui, îmbrățișându-l cu un braț peste umăr şi trăgând o pătură de lână peste amândoi.

Aprinseseră focul lângă lac după cină, cum făceau mereu în ultima vreme. Pe măsură ce zilele se lungeau, mâncau pe terasa din spate şi-şi beau vinul lângă foc, privind lumina dansând pe ape în vreme ce cerul se înroşea înainte de apus. Cerbi şi elani erau zilnic pe-aici.

Mai aveau multe de rezolvat, dar Reece nu mai dormea pe podea şi nici nu mai îndesa prosoape sub uşă ca să blocheze lumina, aşa că progresau. Câteodată ea îl găsea la fereastra dinspre terasă, aceeaşi prin care văzuse maşinile FBI năvălind în viața lor.

Picioarele î se vindecaseră, iar el se antrena cu Raife de două ori pe zi, punând muşchi pe trupul slăbit de închisoare. Mâncau mult vânat cu legume cumpărate de Katie sau aduse de Caroline Hastings din grădina ei. Wagoneer-ul tot nu mergea, iar Raife spunea că ar trebui să-i tragă un glonț. Repararea lui era pe lista lui Reece. Trăgea multe săgeți cu noul său Hoyt, şi-i cumpărase unul şi lui Katie de la magazinul local de arcuri. Rareori mergea în oraş. Când mergea, ridica câte o armă nouă; avocații familiei Hastings încă negociau cu FBI-ul să le înapoieze ce le confiscaseră. Reece îşi refăcea încet arsenalul.

Pescuitul lui cu muscă se îmbunătățise mult. Katie crescu cu undița în mână. Mergeau împreună câte o oră dimineața, ea dându-i sfaturi. Apoi Katie scria câteva ore în liniştea cabanei. Folosea internetul la cafenelele din oraş şi-şi făcea emisiunile de ştiri de la un studio local. Viața era mai liniştită fără conexiunea permanentă cu lumea.

Reece nu prea urmărea ştirile naționale, deşi ştia de furtuna politică care lovea țara. Aruncase telefonul la gunoi când plecase din Washington, iar cabana nu avea internet, dar aveau cablu, aşa că Katie putea urmări evenimentele – ceea ce-l forța şi pe el să nu se detaşeze complet de evenimentele pe care el le declanşase.

Ştirile erau dominate de raportul Comisiei pentru Asasinarea Preşedintelui Alec Christensen. Senatul dezvăluise că o companie militară privată rusă stătea în spatele atentatului. Grupul responsabil fusese eliminat într-o operațiune specială lângă

coasta Israelului, deşi detaliile rămâneau clasificate. Preşedintele rus fusese plasat în arest la domiciliu în palatul său de la Marea Neagră, împreună cu vicepreşedintele Consiliului de Securitate. Tancuri înconjurau Kremlinul, iar generalii cereau ca preşedintele să fie demis. Ştirile acestea urmau veştile despre asasinarea şefului FSB Pavel Daşkov în Cipru şi *accidentul* care ucisese şeful Grupării Wagner, Andrei Sokolov. Cu mai puțină atenție în presă fusese prezentată moartea şefului serviciilor de spionaj Rostya Levițchi, găsit împuşcat într-un parc din Moscova.

Acțiunile scăzuseră după ce SEC şi CFTC acuzaseră pe Sidney Morgan şi Morgan Holdings. Morgan fusese arestat cu tam-tam la casa lui din Connecticut, acuzat de fraudă electronică, conspirație, fraudă bursieră şi spălare de bani. Avocații lui anunțaseră că Morgan Holdings intra în faliment. Jurnaliştii legaseră firma de politicieni precum congresman-ul Douglas Linden, care anunțase că se retrage din politică din motive de sănătate.

Reece ridicase volumul când văzuse ştirea despre fostul ofițer CIA William Poe. Trupul lui fusese găsit în aval de casa lui din Colorado. Moartea fusese declarată accidentală. Mai multe televiziuni primiseră pachete anonime cu documente despre implicarea lui în programe ilegale CIA din anii '60. Unele documente confirmau că prizonierii americani din Vietnam fuseseră transferați în lagăre sovietice din Siberia – ceva ce ambele țări negaseră vehement. Jurnaliştii investigau acum o rețea de elite ruso-americane care conspiraseră să controleze economia mondială încă de la Conferința de la Bretton Woods din 1944. Reporterii spuneau că CIA încerca să clasifice documentele, dar acestea fuseseră deja descărcate de 15 milioane de ori.

Reece îl mângâie pe Castor după urechi. Ca de obicei, Pollux îşi băgă şi el capul masiv pentru a primi atenție.

— Începe să se răcească, spuse Katie. Cum te pot convinge să vii înăuntru?

— Îmi vin câteva idei, răspunse Reece cu un rânjet.

— Încă un pahar? întrebă ea.

— Ar fi perfect.

Katie se aplecă şi-l sărută uşor.

— Te iubesc, James.

— Şi eu te iubesc, Katie.

Câinii se ridicară. Soarele apusese şi temperatura scăzuse – semn că era timpul să intre.

— Câinii vin cu mine, anunță Katie.

— Vin şi eu imediat, spuse Reece.

— Te aştept. Castor! Pollux! Haideți, băieți!

Katie se repezi spre casă, cu câinii dansând în jurul ei în goana lor zglobie.

Reece mai rămase puțin, apoi puse paharul deoparte. Luă un băț şi amestecă jarul, privind scânteile cum urcă în cerul nopții.

Privi spre casă. O vedea pe Katie prin fereastră cum dădea drumul la ştiri. Auzi prezentatorul vorbind despre ultimele evenimente. Se întoarse la foc şi scoase din buzunar scrisoarea pe care i-o lăsase tatăl său în seif. Numai Katie o mai citise. La lumina flăcărilor, deşi o ştia pe dinafară, Reece o citi ultima oară. Când termină, aruncă fiecare pagină în jar.

Privi cum se transformau în fum, apoi se îndreptă spre casă să se alăture lui Katie.